

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer Liḳuṭe yeḳarim

Yisra'el ben Eli'ezer Ba'al Shem Ṭov

רזעילא ןב לארשי

Dov Baer <of Mezhirech>

<שטירזעממ רעב בוד>

Menahem Mendel <of Peremyshlany>

<ןאלשימערפמ לדנעמ םחנמ>

Jechiel Michel ben Isaak

<בושטלאזמ בושטלאזמ לכימ לאיחי>

Lemberg, 625 = 1864

מירקי יטוקל

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9391

והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה :

פי' כי יש ב' מדרגות א' שמחשבותי תמיד כולה למעלה אפי' בדברים תחתונים ומובדל מן החומר של התחתונים מדרגה הב' אינו מובדל מן החומר כי כ' וז"ס משה משה לא פסיק מעמא בגווה יעקב יעקב פסיק מעמא כי יש משה לעילא משה לתתא יעקב לעילא יעקב לתתא לפי' במשה לא פסיק מעמא כי כלו א' הן למעלה הן למטה היה א' שכלו היה למעלה והיה מובדל מ' החומר ואעפ"כ היה מתחזק עצמו במד' ענוה אפילו בדברים עליונים מכל האדם אשר ע"פ האדמה האדם הוא המחשבה אשר כולה ע"פ האדמה ר"ל אפילו מן אותו אדם שכלו למטה היה משה חושב א"ע יותר שפול ממנו .

דע

כי כל תיבה הוא קומה שלמה וצריך להיות כל כחו בה ב"א לאו תהיה כמו מחוסר אבר . זהו הסוד גדול מהשי' שהאדם חי אחר התפלה שלפ' דרך הטבע היה לו למות מחמת שמפסיד כחו כי נותן בתפלה כל כחו מכה הכוונה הגדולה שהוא מכון . (ריב"ש) אמר אדם שהוא קורא בתורה והוא האורות של האותיות שבתורה אע"פ שאין מבין הטעמים כראוי כיון שהוא קורא באהבה גדולה ובהתלהבות אין השי' מרדק עמו אף שאין אוטרים כראוי משל לתינוק שאביו אוהבו מאוד ומבקש דבר מאביו אע"פ שהוא מגמגם ואין אוטרי כראוי אביו נהנה מאוד לכן כשאדם אוטרי ד"ת באהבה השי' אוהבו מאוד ואין מרדק אחרו אם אוטרי כראוי כמ"ש רז"ל ודגלו עלי אהבה א"ת ודגלו אלא ולגלוגו עלי אהבה . הבכיה היא רעה מאוד שהאדם צריך לעבוד את ה' דוקא בשמחה רק אם הבכיה היא מחמת שמחה דביקות השי' אז היא טובה מאוד . כשיעשה אדם מצות אנשים מלומדה המצוה הוא יבישה רק צריך לעשות בלכ"ו וברעותא כל מצוה . צריך אדם ללמוד ולהגידל א"ע שיתפלל אפילו זמירות בקול נמוך ויצעק בלחש ויאמר הדבר בין בזמירות ובין בלימוד בכל כחו כדכתיב כל עצמותי וגומר והצעקה שתהיה מחמת דביקות תהי' בלחש . כל אדם יוכל לבוא למדרגה של מיע"ה בהורכבו ולא כמשה ממש אלא במדרגת משה כי משה עלה אל ה' למעלה באצילות אלא ר"ל למשל אם נשמתו מעשיה דעשיה ומשל דעשיה דעשיה שהיא מדרגה התחתונה יכול לזכות כדי שיוכל לביא למדרגת משה לאצילות דעשיה וכן אם נשמתו מעולם אחר .

לפעמי

אדם משמח עצמו שמריגש בעצמו שהוא משיג איזה מדרגה ויש להשפיל דעתו שיחשוב שאפשר שלא השיג רק לעשיה דעשיה או אפי' לאצילות דעשי' ויש כמה צדיקים השיגו לבריא' ולאצילות צריך לירך מדרגה למדרגה בתפלתו שלא יפסיד כל כחו בתחלת התפלה רק יתחיל במתן ובאמצע התפלה ידביק בדביקות גדול או הוא יכול לומר אפי' במרוצה התיבות של התפלה אע"פ שבתחילת התפלה אינו יכול להתפלל בדביקות כ"כ יאמר התיבות ככוונה ויהוק א"ע מעט מעט עד שהשי' יעזור לו להתפלל בדביקות גדול .

אינו יכול להתפלל כראוי אם אין לו אור מקף אותו מכל צדדיו ומביבותי שירגיש אותו מקף שהוא מוסר מחשבותיו להבורא ית' שהוא ית' ישלח לו במחשבותיו מה שהוא צריך לעשות כמ"ש השלך על ה' יהבך והוא רוצה והושק ומתאוה לאיזה דבר חסידות מסתמא הוא צריך לאותו דבר והשי' שיה' לו אותה המחשבה ריב"ש אמר כשהוא דבוק בבורא ית' ונופל לו מחשבה מאיזה דבר מסתמא הוא כך כמו שנופל במחשבתו וזהו רוח הקודש מעט .

גם אמר מכה התורה שלמד היום ואח"כ באותו יום מודמן לו דבר לעשות ואינו יודע אם לעשות אם לא יוכל להבין מכה אותו הענין שלמד איך יעשה וכלבר שיהא תמיד דבוק בשי' או יזמין לו השי' תמיד שידע מכה התורה אבל אדם שהולך בקרי עם השי' הילך עמו נ"כ באקראי וגם אינו מוזמן לו מלבושים ואכילות שיש בהם ניצוצות השייכים לשורש נשמתו שיתקנם . כשרוצה להיות בהתבודד צריך להיות עוד עם חבר א' אבל אדם א' הוא בסכנה אלא יהיו בחדר א' וכ"א יתבודד עצמו עם הבורא ית' ולפעמים כשהוא דבוק יכול להתבודד עצמו אפילו בבית ב"א . פעמים שנופל אדם ממדרגתו מחמת עצמו שהשי' יודע שהוא צריך לכך ופעמים העולם גורמים שיפול אדם ממדרגתו והיורדה היא צורך עליו כדי לבוא למדרגה יותר כמ"ש והוא ינהגנו עלמות וכ' וירד אברהם מצרימה וכ' ויעד אברהם ממצרים אברהם היא הנשמה ומצרים היא הקליפות . צריך לעשות מעשיו בהסתר שלפני ב"א יהא נראה שהיא אינו עושה חסידות רק קודם שיבא אל המדרגה גדולה צריך לעשות מעשיו בגלוי שאל"כ אלא יעשה בגלוי כמו שעושים העולם רק ירצה בפנימיות להיות חסיד אפשר שיהיה נמשך אחר העולם ומתוך לשמה יבא שלא לשמה . מתחלה כשרוצה להתפלל יהיה ביראה שהוא השער לכנס לפניו ית' ויאמר בלבו למי אני רוצה לרבק א"ע להבורא שברא כל העולמות ומתוה אותם ומקיים אותם ויתבונן בגדולתו וברוממותו ואח"כ יכול להיות בעולמות העליונים . פעמים אין אדם עובד אלא בקטנות דהיינו שאין נכנס בעולמות עליונים כלל רק שמחשב שמלא כל הארץ כבודו והוא קרוב אצלי והוא באותה שעה כמו קטן שאין שכלו גדול רק מעט ומ"מ אף שהוא עובד בקטנות עבד בדביקות גדול .

התפלה

היא זיווג עם השכינה וכמו שבתחלת הזווג יש נענוע כן צריך לנענע עצמו בתפלה בהתחלה ואח"כ יכול לעמוד כך בלא נענוע ויהא דבוק לשכינה בדביקות גדול ומכה מה שמנענע עצמו יכול לבוא להתעוררות גדול ש"השוב למה אני מנענע א"ע כי מסתמא השכינה בודאי עומדת לנגדי ומכה זה יבוא להתלהבות גדול . כשהיה בקטנות בדביקות גדול עם השכינה ואח"כ ברגע א תיכף כשיחשוב בעולם העליון הוא בעולמות העליונים שכ"מ שהאדם מחשב שם הוא ואם לא היה בעולם העליון לא היה מחשב בו כלל .

קודם השי' ישכב באימה וייראה וירגיש וירעד מהבורא ית' ולא יבא לידי חטא כמ"ש רגזו ואל תחטאו הדביקות הוא כשאומר תיבה א' הוא מאריך באותו תיבה הרבה שמחמת דביקות אינו רוצה לפרוד עצמו מהתיבה ולכך מאריך באותה התיבה מ' שהוא חנם אינו מבקש שאלות מאת המלך כמו שאחרים מבקשין שיתן להם המלך צרכי בקשתם רק החכם מבקש מהמלך שיאמר לעבדו שיפתחו לו השערים ויכנס לדבר עם המלך דבר א' כי אומר ברבו שזה שיוכה לדבר עם המלך הוא חשוב וטוב לפניו מכל טוב שבעולם וכיון שרואה המלך כך שהוא חשוב כ"כ בעיניו מכל התענוגים שבעולם אז גם המלך אוהבו מאוד והוא מירוש תפלה לעני כי יעטוף כלומר הוא מאחר ומעטף תפלתו ובקשתו שהם צרכיו . הגם שהוא עני ונצרך מאוד עכ"ז הוא מעטפו ואינו אומר בקשתו בפרטות רק מבקש ומתחנן שיפתח לו כל שערי תפלה שישפוך שיתו לפניו ית' כי זה יותר טובה הוא לו מכל הטובות כי זהו באמת חידוש גדול שהאדם יהא יכול לרבק עצמו בשי' עצמו וכמה וכמה קליפות מפרדים בינו להשי' שאע"פ שמכה"כ מ"מ הוא מלוכש בכמה דברים ובדיבור היוצא מפיו יהיה סותר כלל המחשבות המבדלים בית

המבדלים ומפרידים ויהיה דבריו דבוקים לשוית והינו שירגיש בעצמו הוא מדבר עמו יית' כי' והלואי שזוכה בכל התפלה לדבר פ' א' או ב' וג' תיבות להשי' כענין שזכרתי .

לפעמים

או שאינה עבירה כלל וכונתו כדי שהאדם בעצבות מכה זה ויבטלו בעצבותו מעבודת הבורא ית' וצריך האדם להבין הרגאו' הזה ויאמר היצחק' אינו משגיח על החומרא שאתה אומר לי שכוונתך לבטל מעבודת הבורא ית' ושקר אתה מדבר וגם אם הוא באמת קצת חטא יותר יהיה נחת רוח לבורא' שלא אשגיח על החומרא שאתה אומר לי לגרום לי עצבות בעבודתו אדרבא אעבוד אותו כשמחה כי זהו כלל כי אין כוונתי בעבודה לצורך עצמי רק לעשות נחת לפניו ית' ואי' אף שלא אשגיח על החומרא שאתה אומר לא יקפיד הבורא עלי כי כל עיקר מה שאיני משגיח הוא שלא אבטל מעבודתו ית' ואיך אבטל מעבודתו אפי' רגע א' וזהו כלל גדול בעבודת הבורא שיהיה מעצבות כל מה שיוכל .

מריב"ש

אע"פ שמתפלל שחרית ומוסף בשבת וי"ט בדביקות מתפלל מנחה בלא דביקות כי' מחמת חולשה שנחלש גופו ומוחו . לא יאמר קודם התפלה הרבה תהלים בדביקות שלא יחלש גופו ולא יוכל לומר אח"כ העיקר ר"ל חובת היום ומירות וק"ש ותפלה בדביקות גדול מחמ' שהחליש כוחו קודם התפלה בשאר דברים רק בתפלה יאמר העיקר בדביקות ואם יתן לו השי' עוד כח יאמר תהלים ושי' בדביקות . קודם נעילה ביוה"כ יאמר מהודר בקטנות כדי שיוכל להתפלל אח"כ נעילה בדביקות גדול . כשאדם במדרגה קטנה או טוב יותר להתפלל מתוך הסיודר שמכה שרואה האותיות התפלה מתפלל יותר בכוונה אבל כשהיה דבוק בעולם העליון או יותר טוב לסגור עיניו כדי שלא יבטל אותו הראה מלהיות דבוק בעולם העליון הנשמה אמר להרב שמה שזכה שנתגלה אליו דברים העליונים לא מפני שלמד הרבה מסכתות ופוסקים הרבה . רק משום תפלה ששה' מתפלל תמיד בכוונה גדולה משם זכה למעלה עליונה בדורותיו שאנו במעט השכל מאוד צריך להתחזק בראתו ית' ולהתבודד מחשבתו תמיד בראיה ובאימה ואפילו בעת הלימוד טוב לנו בכל פעם מלמודו ולהתבודד מחשבתו ואף שמחמת זה יתבטל קצת מלמודו כי לא המדרש זכו וכמ"ש בגמרא דורות הראשונים שמסרו נפשם על ק"ה מגודל דביקות נעשה להם ניסים ובדורות האחרונים אע"פ שלומדים תורה יותר הרבה מהראשונים לא זכו כי' לניסים וק"ו בן בנו של ק"ו אנהו בדורות הללו שנתמעטו הלבבות מכל וכל ואם הראשונים כאנשים זכו ששיטא שההכרח לנו להתחזק בראתו ואהבתו ית' בדביקות גדול . כשאדם רוצה להתענות או צריך לזהר שלא לבטלו מאותו הדבר שהוא רוצה אע"פ שיודע שטוב יותר לעבוד השי' כשמחה בלי סיגופים כי הם גורמים עצבית אבל מסתמא ידע איש כנפשו שצריך להתענות שעדיין לא חיקן נפשו בראוי וכן יש כמה וכמה דברים שזה צריך לדקדק מצד נשמתו ולהחמיר על עצמו וזה א"צ לדקדק כ"כ :

יחשוב

קודם התפילה שהוא מוכן למות מאותה תפלה מחמת הכוונה ויש מכוונים כ"כ עד שע"פ דרך הטבע היו יכולין למות בה' או ו' תיבות שאומר לפניו ית' וכשיחשוב כך בוודאי יאמר ברבו למה לי איזה פניה וגאווה באותה תפלה כיון שבדעתו אפילו למות אחר ב' וג' תיבות ובאמת שהוא חסד גדול שהשי' נותן לו כח ומשלים התפילה והוא חי :

יש

להט הרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים וכשאדם רוצה לדבק מחשבותיו בעולמות העליונים

בבורא ית' אין מניחין אותו הקליפות ואע"פ שאינו יכול יחזק עצמו בכל כחו פעמים הרבה כ"כ בתפלה א' וידבק א"ע בהבורא ית' ויכנס בעולמות העליונים ויחזק עצמו באמונה שיאמין שמכה"כ וזהו בעולם העליון באמונה שליטה דכתיב וצדיק באמונתו יחי' וכן כשנופל ממדרגתו באותו התפלה יאמר התיבות בכוונה קטנה כפי שיכול ואח"כ יחזק עצמו לחזור למדרגתו אפילו כמה פעמים בתפלה א' ומתחלה ידבר הגוף של התיבה ואח"כ יתן בהתיבה הנשמה וצריך לעורר עצמו בתפלה גופו בכל כחו כדי שתאיר בו כח הנשמה כדאיתא בזהר אע"פ דליק יבטש בו' וינהר ואח"כ יוכל לעבוד במחשבה לבד בלי הגוף ולפעמים כשאדם דבוק בעולם העליון בבורא ית' צריך לשמור עצמו שלא יעשה שום תנועה אפילו בגופו שלא יבטל הדביקות וא"א להתפלל בכוונה גדולה כ"א ע"י חיוזק וצריך קודם התפל' לבקש סיוע ועזר מהשי' יחשוב ששוב לו שהשי' יעזור אותו לומר כמו חצי סדר התפל' או רובי' בכוונה גמורה ולבסוף כשיחלש ויבטל הדביקות זה לעשות יתפלל כפי יכולתו בכוונה קטנה עד סוף עלינו ידבק מחשבתו למעלה ולא יאכל ולא ישתה יותר מרא' כדי להפריד עצמו מהגשמיות כי בהסתכלותו בעוה"ז מנשם עצמו וארז"ל ראייה מביאה לתי' זכירה ולירי תאוה ועשיה וכתוב בעץ הרעת נחמד למראה וטוב למאכל שמחמת הראיה הוא נחמד ויחשוב שהוא כבוד עולם העליון ולא יחשוב בעיניו כד בני אדם הדומים בעוה"ז וכי כל העוה"ז הוא כנגידו הרדל לנגד העולם העליון ויהיה שוה בעיניו אם יאהבוהו או אם ישנאוהו כי אהבתם ושנאתם אין כלום וכן לא ישגיח כלל על תאוה גופו המטונף שהוא צרעת משכא דחיווי . איתא בזהר דיעבד רעותא כמסכנא ויחשוב שהוא עני וידבר תמיד בדברים רכ"ט ותחנונים כמו עני ויתבודד תמיד מחשבתו עם השכינה שלא יחשוב רק באהבתה אותה שהיא תדביק בו ויאמר תמיד כמחשבתו מתי אוכה שישכון עמי אור השכינה ואם יבוא לו בהרור תאות עוה"ז ירחיק ממחשבתו ויזכה התאוה עד שיהיו שנאויו ומאוס אצלו וירגזו יצ"ט על היצחק' ותאותו ובוה יבטענו ולא יהיה לו עצבון כלל כשלא יחא לו תאוות עוה"ז אלא אדרבא ישמח מאוד במה שהוא זוכה להבניע תאוותו לשם כבוד הבורא ית' ש כמ"ש רז"ה ושמחים בייסורין ובוה כאשר לא ישמחו אחר תאוותיו אפילו במחשבה ויזכה אותם וכניע מאוד הקליפו' כנ"ז בזהר ובר' לבב דלא אמשיך רעותי ולבא בתר' סטרא אחרא . כי לא במותו יקח הכל מ"י אדם שיש לו ק' אל' ועדיין מאסף טמון ותאוה עיד ואם נגזר עליו שיהיה לו ר' אלפים יתיבף ימות כבודאי לא ירצה בסך הטמון ולא המית' וזה כי לא במותו יקח הכל ר"ל עבור מיתתו לא ירצה ליקח אפילו בו מה שבעולם :

אם אין חני לי מי לי כי לך תפלה ליום כמו מופטת מהנשמות וז"ש אם אין חני לי ר"ל בזמן סאלי מופטת מהנשמות וז"ל חניני מרגיש במלימותי צעוה"ז כלומר כסאלי אבול למדרגה שלא אדע ולרגיש כלל אם חני לי צעוה"ז או לאו גודל אין לי סוס פחד מהנשמה זכה כי אז חזיה מהנשמה זכה יקרב אל' זה"י מופטת מזע העולם וזהו מי לי ר"ל חזיה מ"ז יבוא לי סכ' כסאלי לעלמי ר"ל כסאלי חוסך עלמי לדבר יס ומלימות זע הסולג אז ארכנא חניו נחשכ לכלום וז"ש מה חני ר"ל מה חני מסוב ומי ענדמי מסובס לפניו ית' כי אז יכלכלו חוסי מ"ז והרכיבי כע"י סאליני צעוה"ז כי עיקר זריאת האדם צעוה"ז הים לענדה ולקטני וסני אין חני יכול לעבוד ענדמי ומהם מהנשמות זכום המצבכלני חוסי :

יש מי שתפלה בעצבות מחמת מרה סחורה הנוצרת עליו וסונו שתפלה גימלא גדולה וכן יש מי שסובר להתפלל מבול' חסנת סוכר וסוף מרה אדוונס אונס כסהוף נחסנת הסס ומחמת זע

זו נופל
אז הזכ
ורכס
זו סעל
וצחמת
וחלילים
אין כלום
בשעב
לזו חס
ידלס וא
וכיח מע
ולין ז'
איזה
ועוד
מבזר
יותר
ללו וק
אך כוצס
ליה"כ
וסולך
למדה
תקו"ס
הספיקה
שנגב חס
ירא לכס
זכרס
חזר כס
כסכיס
עצבת
זו אז
סלנו
עליו
מוזן
כק' נב
סנא'
קקלס
יותר
מי ססר
כי מי
לעיר
ספתי
האונס
וסורה
גדול כי
סחוטמו
המלך
וחוטמו
ולא
ועתה
כולס
ידע

דקושי יקרים

שלא יחסר לו כלום וזה נקרא חסדה רצה אבל הרחמנות שיש למלך על זן כפר אי על שאר העניים הוא נקי חסדה עולם ממי שחס חסדים וכל טוב לפיכך ורחם עליהם המלך משא"כ על זנו אש"פ שיש לו טובה הרבה רק דבר קטן חסר לו יש למלך רחמנות עליו ויש עוד רחמנות ג' והוא רחמנות המלך שיש לו לעז מחמת זכו והחלוק שיש בין רחמנות הא' לבין רחמנות הב' שהרחמנות הזו הוא חמידי משא"כ הב' רחמנות הראשונים אמנם הם הן קורא לאביו צמנו או אפי' הן כפר קורא אותו צמנו והעוהר למלך כראוי לו מעורר זו הרחמנות כך כ"י למלך אש"פ בחורה והנה מלבד רחמנות החמידי שיש לו ית' על ישראל מחמת הלעז שלו מנח גדול חסדתם נוסף ע"ז מעוררי ישראל רחמנותו ית' בקראם בחורה ואפי' זן הכפר ר"ל אפי' מי שאינו מצין פנימות החורה רק קורא אותה צדור כי כל החורה שמוחיו של הקצ"ה וקוצ"ה ואורייתא מד הוא וזמו שכסוקוראים לאדם צמנו מניח כל עסקיו ופונה לזה שקירא אותו ומשיב על שאלתי מחמת שהוא אסור צמנו כך כ"י ית' מלמלס אש"פ בחורה וכסוקורים בחורה אז מנעמיים אותו ומעוררים הרחמיים והסמדים כי הוא וצמו יתצרך הוא אחרות ואין זן דוד זא אלא צדור שכלו זכאי או צדור שכלו חייב ע"ד איהו סוצז כל עלותיו כמלא כאשר כולם חייבים ויצאו למדרגה התחתונה עם קרוב יותר הצורה יתצרך ויעמוד עליהם מלך כהמן כשמדבר צדיקים בעולם העליון ואין לו ת"ו וצאה לו מחשבה כמו נביאות ציודאי יהיה כך והמחשבה זאת מחמת הכרויים שזכריון למעלה על כל דבר ולפעמיים ישמע כמו קול מדבר מחמת שמדבק קול העליון בשפתו וקול חורחו וישמע כמו קול אומר עמידות

וצריך לילך ממדרגה למדרגה כשיריגה לעלות למעלה בחמלה לריך שיהיה במחשבתו לעלות לרקיע הכאשין שהוא מהלך ה"ק שנה וירחק במחשבתו הרקיע על כל הרמות שלא יבא נראה במחשבתו קצר וקטן רק ירחיק לכל הדרים וכיון שהוא עומד עם לריך לחזור במחשבתו לעלות למעלה יותר ואח"כ עוד יותר למעלה אבל בפעם א' לא יוכל לעלות לכל הז' רקיעים רק ממדרגה למדרגה לריך לעלות אבל באמצע החפלה כמדבק עמנו מחמלה כראוי יכול לעלות לכל הז' רקיעים בפעם א' ובעלותו ממדרגה למדרגה כשצא לרקיע הראשון לריך לראות ז' דברים א' שלא יפול למטה וא' שיעלה עוד למעלה וכיון שהוא יתעב במחשבתו ברקיע הראשון יכול לעלות עוד רקיע עד שיעלה בעולם המלאכים ואח"כ בעולם הכפא ואח"כ ישאר בעולם האלילות עם דיבוק מחשבתו בצורה יתצרי וכסוקורא לעלות מחילה יראה כדמות אדם וכדמות כלבים שהם הקליפות שיש בכל עולם העשיה ולריך לחזק עלמו ולא יחירה ולפעמים יכול לדבר למעלה כשמתחיל לצד צלי בופו שיפיריש עלמו עניו והו החפשות הנשמיות שאינו מרגיש במחשבתו כלל הרגשת הנוק וליוז זה העולם רק ליוז העולמות העליונים דהיינו המלאכים והשרפים ואח"כ כשצא אל עולם האלילות אינו מרגיש רק דק מן הדק דהיינו אלילותו יצ' ושם ידע עמידות ולפעמים בעולמות המחשוכים ידע גם עמידות שם ומכריון כ"ל ולפעמים באמצע

ריב"ש אחר צענין עובדא זו כשאני מדבק מחשבותי בצורה ית' אני מניח הפה לדבר מה שירצה כי אני מקשר הדברים בצורה העליון בצורה ית' שכל דבר יש לו טורח למעלה כספירות

גם לפעמים כשצני אדם מדברים הרבה מדברים בעליו ואני יושב צנייהם אני מדבק עלמו בצורה ית' כראוי ואני מקשר את כל דבריהם דבוק יותר כשמדבר ממה שהוא דבוק צעת הלימוד לריך שלא לחשוב מחשבה אחרת רק דביקות בצורה ית' וצעת הלימוד לריך לחשוב מחשבת הלימוד ומנח זה זא להיות דבוק כראוי ולריך ככל פעם לעמוק בחורה שהיא עץ חיים כזו אבל כשמדבר רק דברים ויסמוך על הדביקות יזכר מאוד שלא יפול לפעמים מדביקות גם כהדיבור יש צמי קטנות וגדלות פעמים דבוק בצורה ית' ופעמים

זה נופלת עליו בזה ורואה לפאר השם ולנחם את הילת"ר צעניו אז הוא טוב כי אדם לא נקרא עובד השם כ"א בדמילו רחמיא ויראה שחפול עליו יראה ולא מה שהיא מעוכר עלמו ליראה כי זהו העמלה מ"ן אבל היראה האמיתית כשחפול עליו חיל ורעדה ומחמת פחד אינו יודע היכן הוא והמומין כזכרו ויורדים דמעות מאליהם אבל כשאינו כך אש"פ שניראה לו שאובח את הצורה צודאי אין כלום כי זה הסער לה' יראה הוא הסער לאהבה ואם אינו צהסער שהוא יראה איך אפשר לו להיות צאהה אכן מי שהוא כני"ל אינו אפי' עבד ומכ"ש שאין הוא אפי' במדרגה היא שחפול עליו יראה ואין הוא יהודי כלל ואינו עובד הש"י רק מלות אכזבים מלומד' וזוהי מדמה בעלמו שהוא עובד את השם ועובדו צממיה ואין זו רק שמחה והוללות פ"כ ישנו אל ה' בכל לבו ובכל כפשו :

איוה צדור הכובש את יצרו י"ל לטון איזה משמע שמדבר משני משני צ"א וסואל איזה מהם צדור והל"ל מי נקרא צדור ועוד י"ל שמתלסון הכ' משמע איכפא סהכי אומר טוב ארך אפים מצבור משמע מי שהוא מאריך אף דהיינו הכובש את יצרו חסוד יותר מצבור וי"ל דיש ז' מיני לדיקים א' שאין מניח הילת"ר לקרב אללו וקודם צואו אליו מרחיקו מעליו ויש לדיק שיניחו לצוא אללו אך כובשה שלא להסיתו לצבירה למשל הילת"ר וסיחו למדה אומר לילת"ר אשפה כדברין שאלך אחר חמדה אך אחר חמדה של מלוה והולך ולומד חורה כמסק גדול ובחמדה גדולה וכן בכל דבר שמקמי למדה רעה הוא לוקח אותו חמדה לעבודת הצורה אך מי הם יותר משוי' הב' יותר משוי' והוא ע"ד השכל למשל אדם שיטן צמנו למשו' הסחירה ולא היה הדלת סגור צבדים חזק ומעב באמצע הילת"ר סגנז אחר זא ועושה מחבולות לפתוח הדלת וכאשר שמש זה היה ירא לנפשו והתחיל ללעוק צקול גדול לצ"ב שיצואו סירא מהגנב וצתה הגנב מחמת הלעקה ומעשה כזה אינע לאיש אחר ואחור אחר כששמע בגנב זא שמק כמו שאינו שומע וכשצא הגנב לחנות צבדים חפס אותו ואסרו כמחשתיים אבל לא היה רונה ללעוק כדי שיצתה הגנב כי אחר צדעתו לכשיצתה הגנב שמה יבוא עוד צבילה זו או צבילה אחר ושמה אהיה נרדם צביכה ולא אשמע ויעשה זה שלבו חפץ אך אשפה לו דבר שלא יוסיק לנגיב עוד כי צודאי יפול עליו פחד שלא יחפס איתו ויענש ציפורים קשים ככראשונה והמתשל מוצן מאליו וזכו פי' איזה צדור כזו כלומר איזה ז' לדיקים אללו כקי' צדור שכובש כזו ולא זה שאינו מניח הילת"ר לקרב אללו כלל שגא' טוב ארך אפים ר"ל זה מי שהוא מאריך אף דהיינו הילת"ר נקרא אף שהיכר תמיד אללו וס"ז הוא כובש אותו זהו טוב ומשובח יותר מהלדיק הא' שאינו מניחו לקרב אללו כני"ל ומשול ברוחו ר"ל מי שהוא מושל על הילת"ר וכובש אותו הוא יותר משובח מלכוד עיר כי מי שהוא לוכד עיר צודאי מרגש את האנשים תחלה ואח"כ זא לעיר אבל זה אינו מרגש את הילת"ר רק כובשו מיר כשאומר אדני שפמי הפתח השכינה מתלבשת זו ומדברת זו כל הדברי' וכשיהי' לו האמנה שהשכינה מדברת חפול עליו יראה ונס הקצ"ה מלמלס אש"פ ורורה אללו משל למלך שאבד סתם שלו וחומם של מלך הוא הפסד גדול כי מי שימלא יוכל לחתום חותמו בשם המלך ונס ציון הוא שחוממו של מלך מונח בעפר והמלך מלטער שאבד חותמו ושרי המלך מלטערים שאבד חותם מלכיהם ובני המלך מלטערים שאבד חותמו של אביהם והלכו כולם לחפס ומחמת גדול זריזותם עברו עלי' ולא מלאו והלך זן כפר א' ומלאו והזן כפר אינו יודע חשיבות החותם ועמה גרם הכן כפר שמחה לכלם המלך שמח שגמלא חותמו וכן כולם יכן הן כפר יש לו שמחה כי מלא חותם המלך אשפי' שאינו יודע חשיבותו עכ"ז יש לו שמחה מאחר שהוא חותם של מלך והנמשל חסר :

רחמנות כמו אז על זן אפילו אם יש לזן כל טוב הרבה מאוד רק שנקשר לו דבר א' אשפ קלתו מרחם עליו אביו

יובל
ירדק
אמונה
דבתיב
התפלה
לחזור
הגוף
תחלה
גד בלי
צריך
א בשל
יצרך
שהשי'
בטורה
לל כפי
לה
סיות
ה לדי
למרא
א בגנ
הדי
העליו
אהבת
ה גוס
דיעבר
ים רבים
ה שלא
ר תמו
יבוא לו
שיהו
יכניענו
אדרבא
ד הבור
ימשוך
הקליפו
סמרא
ק אל
ה לו
ית' וזה
פסילו כ'
מופת
כי מופת
אבות
זו גדול
קרב אל
א לי אק
ה הפולס
שבו ומ
ימי כש
ולשמה
ממלכתי

דקוטי יקרים

ולפעמים גדלות : יכול אדם שהוא דנוק צנורא כלאוי להסתכל בכל דבר שהוא רואה ונראה שתסתכל על אותו דבר והוא אינו מתחיל רק על הצנורא ית' והעיקר שילך תמיד בשמחה ובפרט צעם הדביקות דבלא שמה א"ל להיות דנוק צנורא ית' .

מעלה גדולה כשאדם מתעבד ונעשה תמיד בלבו שהוא אלל הצנורא ית' והוא עיקר אותו ועל לדדיו ויהיה דנוק כ"כ שלא ית' לרדך ליישב א"ע בכל פעם שהיא אללו ית' רק שיראה הצנורא ית' צעין השכל והוא ית' עקומו של עולם והכונה שהרי הוא היה קודם שצנורא העולם והעולם הוא עומד צנורא ית' ולא ית' לרדך שיהיה דנוק כ"כ שיעקר ראיתו יהיה צנורא ית' ולא שמה עיקר ראיתו בעולם ולכן צנורא לא כן אלל עיקר ראיתו מהא צנורא ית' וזה האדם זוכה שיפטרדו הקליפות ועניו כי הם מתחילים ומגדילים זינו ית' וזין האדם ומסתיימים עיניו שכל האדם להסתכל צנורא ית' ויחשוב שהצנורא ית' א"ס עיקר את כל העולמות ושפעי ית' סופע ומלמעלה לנפשה ע"י ליבורית בכל העולמות ולאו הולכים תמיד צנורא ית' ואין אלו יכולים לעשות שום תנועה בלא שפעי ומותו וגם שיחשוב תמיד שהוא אללו ית' כח"ל ואף שפעמי' יהיה בלא דביקות כ"כ ופעמים הוא בהתלבנות ודביקות פעמים מתפלל בקעניות ואח"כ צרע אס מאיר לו אר נשמתו ועולה לעולם העליון כמו אדם הציגה בסולם כו"ש שלל אורן ואמתך המה יבאנו דהיינו אור העליון . כשאמר ד"ס צרבים יהיה כוונתו שיחשבדו ויחפסקם הקדושה . כשאדם עובד תמיד את הצנורא ית' צנורא ית' רב אין לו סכא להחלשות ולאסוב את הגאוס ושאר מדות רעות : עלמו כתי שמינו כראוי צנורא על ר"ס והחכמה מאין תנאל והכונה שיחשוב כמו שאינו צנוה"ז ומה תישלם שאהיה חסוב צעיו צ"א . כשומד לרדך ליישב עלמו לפני מי הוא לומד שלפעמים מתרחק עלמו בלהודו מהצנורא ית' לכן לרדך ליישב עלמו בכל עת ובכל עת .

אם חושק לחיה מלוא יראה וישתדל לעשותה ולא יצטל אותו הילכ"ר לומר שהוא דבר שיוכל לכל לרדך יוסח אפ"כ לא יצטלו אך יזכר מאוד אף שיצו לו התפארות בלמעב המעשה ידחוק עלמו כחוק ובהתלבנות ובוודאי שלצסוף יעשה לשעם פעם בלא שום התפארו' שמשאל למה יצו לשמה וירצה צננות כל עם שיוכל והקצ"ס יעזור לו מהיה בלא פנייה אך יחזק עלמו בכל יכלתו :

מה

דאיתא בתקונים יש משהו דמליין צרישא דמלכא ומהוון בידין וכו' הכוונה שיש המלות הסליוון ביד וכן מלות סליוון צראש כנון הספילין ויראה ומהנה ובשאר עושה אותם מעורר למעלה בלאש המלכות וביד המלכות וכן כולם כי באתערותא דלחחא אתערותא דלעילא . כשיש הרבה עכ"ס באיזם מקום הסכינה היה בנלות שם דהיינו שהיא מתעלמת ומתלבט הן הקליפות ואינו מתגלה המלכות קשה מאוד שהיה האמונה בלדס שלימה וכן לפעמים שאדם אינו יכול להסתכל לא יאמין סגיוס בוודאי לא יתפלל אלל יחזק עלמו יתד ויפול עליו יראה יתד ויתר כי הוא תשל לנלך סילא לתחנה ומלצ"ס א"ע במלכותים אחרים שלא יכירו אותו וסנה הסכמים המכירים הילוך המלך ומנושותיו הם מכירים המלך בתנועותיו כן תשל כשצפה לו מלות עושה"ז מדבק עלמו בלחנת המלך וכן כשצא לו התפארת מדבק עלמו בתפארת המלך וכן כולם אלל אותם שאינם חכמים כ"כ הם מכירים במקום שיש שם שמירה יחירה וגדולה שם הוא המלך וכן כשאינו יכול להסתכל בכוונה יודע שיש שם שמירות יחירות סביב המלך ויש כאלן המלך אלל הוא אינו יכול לקרוב אל המלך נחמה גדול השמירה סביבו לו לכן לרדך לחזק עלמו ביראה כח גדול בכוונה יחירה כדי שהיא יוכל להסתקב ולהסתכל לפניו ולא יוכל להסתכל בכוונה יחירה .

מה

שאמר צוהר כו"ה לבר ונפשא הכוונה שהנוק הוא המל' וכו"ה סס הרגלים שם האמונה והאמונה היא יסוד לירא' שמה

שמחה שהיא מאמין שמחה"כ נופל עליו יראה דהיינו שיחשוב צמחצמחו כי א"ל לצורה בלא ונחייג ר"ל שיחשוב בשכלו כיון שלל שלו רואים שמים וארץ ועולם שלם בודאי יש צנורא שצנורא ויאמין באמונה שלימה שהוא ית' צנורא ית' כאלן שמחה"כ ולא תפול עליו יראה גדולה והשכל נקרא רעיה וסימנא שהיא מתייב את האמונה שמחמת השכל כולד האמונה נשמה הוא השכל ובכל אדם יש צמי' נשמה ואחזות ע"ס לשם יחוד קוצ"ס ושכינתים הכוונה לכניא הצי"ת למלכות שיחפאר קצ"ס עם המלכות דהיינו המדרגה המחשבה עולם הדבור שזאת המדרגה נתי' את כל העולמות וסדיווק של הקצ"ס הוא תמיד נחמה את העולמות וכשאדם עושה מלוא הקצ"ס ותפאר במל' דהיינו צדבור שלו שהוא בתוך העולמות ולא הציא האדם המל' אל הקצ"ס דהיינו שהקצ"ס ותפאר עם עולם הדבור וזהו יחוד קוצ"ס ושכינתים ויתפאר הקצ"ס במלכות שהיא בתוך העולמות ויתגלה מלכותו דהיינו שיכירו הכל שהוא מלך בעולמות וזה תענוג גדול להקצ"ס ועד המל' היא מלכותו וסדיווק דהיינו שאנו מכירים גדולתו ומלכותו ולא הוא כולם בודת מלכותו כי אין מלך בלא עם שמחמת העם נהגלה המלכות ויש לקנות מענוג גדול וגם :

הרבי

הוא חי החיים השכל לכל השכלים ויש בו כל מעלות ומדות ומבשרי אחזה אלוה אדם מה אין לו שום תענוג מזווג ומתפארות וכל המדות כי העיקר הוא החיות והשכל שבאדם יש לו כל המדות . ברוך כבוד ר' רנבי ה' :

אתה י' לגבי ה' הכוונה בכריעת י' לגבי ה' דהיינו המשכיל שהוא החכמה שאין העולמות של טמה ממנו יכולים להשיג אותו שהשכל שהוא הבינה אינו יכול להשיג את החכמה כי בחכמה אינו מושג עולם המחשבה רק עלם המחשבה הוא כהעלם שם ד"ס שנוטעין אילן מרעין והאילן עושה פירות נמצא בוראי היה מתחלה בנרעין כל האילן כמות שהוא והענינים והפירות הכל היה בנרעין בהערים כי אנו רואים שמתכו יצא האילן שלם עם פירותיו בוראי היה מתחלה הכל נגזו תוך הנרעין אך שם היה כהעלם גדול שלא היה מסוים ויכיר שם איזהו מקום ענף האילן ואיזהו מקום הפרי כן דוא כן שהחכמה הוא היולי שם יש כל המדות דהיינו השכל שהוא המחשבה וכן אהבה ויראה וכן כלם אך גם ית' אין נתגלה שם המחשבה בפרטות ששם כל הדברים הכל אחרת נמור רק בבינה נתגלה מחשבה לעשות כך או כן בניצוח א ומבשרי אחזה אלוה כשאדם רוצה להיות לו בנים נושא אשה ומתחלה היה זה במחשבה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים והוא שנק' בינה עולם הבריאה עולם המחשבה זו שארז"ל ישראל עליו העומק במחשבה ר"ל שהקב"ה צפה במחשבה כי התענוג שיהיה בשוהו ישראל בעולם ומכה זה הוא ברא העולמות והדיבור הוא המתחבש באדם העולמות והוא הנקי אשה ומכה זה נולדים הבנים שהם כממנו ית' המעשים טובים שעושים ויש להקב"ה תענוג בזה וכשהוא שוהו ומשפיע ראשו או באתערותא דלתתא איתער לעילא וממשיך י' לגביהו ברור והיינו המשכיל ממשיך אל השכל שהוא הבינה ברוך ו' לגבי השאנו א ויינו ממשיך הת"ת לגבי מלכות שיחפאר הקב"ה עם המדרגות שם בת ההתנוגים דהיינו המל' שהוא הדבור שהוא בתוך העולמות ובמחשבה ויהיה אותם .

מה דאיתא בזהר וצריך מדרועא ימינא לאקזא דמא גבי ישמעאל אומרים הכוונה דפי שהוא בן אברהם שהוא מדת החסד והאהבה או נמצא ישמעאל נמי מסתעף ממדת האהבה אך הוא נדבק באהבו שעשוי בישא שהוא גיאוף ואם היה נפטר מאהבה בישא זו הווע"ס מ נדבק באהבה דקדושה וז"ש הוזהר דצריך לאקזא דמא מדרועא הטכבד ימינא ר"ל להפיד אהבה בישא מדרועא ימינא דהיינו סתכותין ס אהבה דקדושה וכן מ"ש בעשו צריך לאקזא דמא מדרועא שמהלא

שמאלא
בנבורא
כוונת
שהוא
אזכרות
כוונת
שהוא
הוד
מכ
לשון
זכו
היא
רהשיג
בזה
הקריפות
ממדרגה
נושא
יבא
נפשי
מעם
נשבע
להבין
כשהוא
במדרגה
גם
בא
ואת
מה

לקושי יקרים

שמאלא לפי שהוא ביצחק מרת גבורה אך עשו היה דבוק בגבורא בישא שהוא רצוה וצריך לאקוא דמא כנ"ל נבי ישמעאל וד"ל

כוונת התפילין לשון שפל וחיבור ה' שהיא חכמה לה' שהיא המלכות וכוונת שהוא עובדא היה כלול כ"א מעשרה שהוא שפל לנזן וכוונת התפילין אה"ה שיש בו כ"א אזכרות יהו"ה שיש בהן ד' פרשיות ואדנ"י שהיא העור שהיא המלכות

כוונת התפילה ג"כ לחבר היוד שהוא חכמה לה' שהוא המלכות שהוא הדבור ע"י הקול שהיא הו"ה וע"י המחשבה שלו שהיא הבינה שלו והוא סוד אה"ה הו"ה אדנ"י ולמה נקרא שמה תפלה שמחבר צורה ליוצרה

דוד נקרא המלכות שהוא עש"י ויש עשיה דעשיה היינו מלכות המלכות שהם ב' דלתין שהוא ד"ד וע"י שהוא לשון המשכה מן דף לרף הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע וכו' ר"ל אם ההולך ממדרגה למדרגה ועוד הפך להשיג יותר הוא ממש כמו שא"ס אין לו סוף כך זה האדם יש בו המדה להשיג הזרע המשפיע מא"ס אבל זה האיש האומר יש לי די בזה שאני יכול ללמוד זה אינו משיג רק קש ותבן שהם הקליפות וזה פ"י הפ' הלוך ילך ובכה ר"ל שרוצה לילך ממדרגה למדרגה וכל מה שהוא משיג כבר אינו שוה לו וזה נושא משך הזרע מא"ס המשפיע אליו אך מי שאומר בא יבא כבר לכל המעלות והוא תמיד לאמור שלום עלי נפשי כי למדתי תורה הרבה וא"צ יוור זה נושא אלומתי דהיינו הקש והתבן

מעם

למדת אהבה ויראה מפני שאם לא היה לאדם כ"א אהבת הש"י היה האדם רגיל תמיד עם הש"י וגם היה נטבע באד"ה אהבה ונעשה לו טבע אך מכת היראה שעמה הוא ירא לגשת וד"ל

להבין מהו קטנות ומהו גדלות ד"מ כשאדם יושב ולומד תורה שלא בהבנה אז הוא בקטנות שאין שכלו שלם אבל כשהוא לומד בהבנה ובהתלהבו אז הוא במדרגות גדלות שמקושר במדרגות העליונים וכן בתפלה ובכל מצוה שעושה האדם יש קטנות וגדלות

והשוב כשיושב ללמוד או אפילו בדברי חולין אזי יחשוב באיזה ענין הוא מדבר אם באהבה או ביראה או רחמנות או כן בניצוח או בהוריה או בהתקשרות או באיזה מטשלה ויתקשר א"ע במדה היא

בתורה לשמה פירוש לשם ה' וזכה לרברים הרבה פירוש ממילא נתרבה אליו הדבור בחכמת התורה

המהות שאדם מדבר דבור טוב והדבור הוא החיות של האדם והחיות שאם כלמנו ית' אז הדבור סלקא לעילא ומתעורר הדבור העליון ושהוא משפיע עליו יותר חיות מלמעלה אבל כשהוא מדבר דבר רע לגביהו ברור הדבר להיות נפסק ממנו כל החיות לגמרי ג"כ מה לגבי השאנו אומרים בל"א (ער האט אויש גירעט) יש לתמוה מה מדרגות שש' בתורה והנה טוב מאוד כמה פעמים במעשה בראשית העולמות ובמשנה תורה כ' ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע מהיכן בא הרע אבל אין הפי' כמו שאנו ישמעאל אומרים רע ממש אלא הרע הוא ג"כ לעשה טוב אבל כשחוטאים והאבהו או אז נעשה רע ממש למשל המכבד שמכבדן בו הבית באהבה ושעשוי לקנות הבית הוא טוב קצת אבל הוא במדרגה תחתונה זו הודוע"כ טוב הוא וכשצריך להכות בו התינוק כשהוא חוטא אז מדרועא המכבד נעשה רע גמור ומכים בו את התינוק מקושש לש"ש היינו מתבנין פירוש כמ"ש בזהר מענין זה דהיינו לבי' מדות מ"ל ות"ת הנקרא שם שמים ועיין בזהר :

שם ס"ג בחפוך אהוון ג"ס ששם זה הוא בגדלות המחשבה קדושה שכאדם אינה נסגם בבא מחשבה וזה כי תיכף בבא מ"ז הולך ונסתלק מהשבה קדושה אבל הדבור ודאי נסגם במ"ז כי כאשר הדבור הוא והמחשבה בענין א' אורבא נעשה יחוד גדול אבל כשמדבר במח"ז מספיד היחוד וזכיראתך עברתיך פירוש שתהיה הירא' לאדם מהש"י תמיד כמו בשעה שבאה לו ח"ו איזה צרה או יש לו יראה גדולה כן תהיה לו היראד תמיד וכן הפי' להפוך היראה בשעת צרה ח"ו לא יהיה רק יראה שראוי לאדם תמיד מהש"י ב"ה וב"ש

זה כלל גדול בכל מה שיש בעולם יש ניצוצות קדוש' אין דבר ריק מהניצוצין אפילו עצים ואבנים אפ"כ כלל המעשוי' שאדם עושה אפילו עבירה שאדם עושה יש בו ניצוצות מהעבירה ומה הוא הניצוצות מהעבירה היא התשובה בשעה שעושה תשובה על העבירה מעלה הניצוצות שהיה בה לעולם העליון וז"ש נושא עון פירוש נושא העון למעלה והוא גדול עוני מנשוא פירוש להרימו להעלותו לעולם העליון

מעם למה בעת הבוקר נוסף שינה על האדם יותר מכל הלילה אף אם היה יעורר כר הלילה מפני שהוא בעת הזאת בסוד הדורשטא כי עתה מוכן הוא למוחין העליונים יותר מכלילה כמו בז"א ועיין בק"ש דקרבות במ"ה והוא סוד אידי דטרוד למפ"ש מוחין דלילה לא בלע מוחין דיום :

מעם למה אנו אומרים הודו בין קרבות וכן פסקי דומרא ואין א"א בתוך פסקי דומרא כי ידעו שהקרבתו הוא עשיה ופסקי דומרא הוא יצירה ויצר אור בריאה והוא סוד אופנים וחיות וש"פ"ס וסוד שמותיהם הוא בעשיה הם נקרא אופנים לשון נגלל שהמלאכים אשר שם חושקים וגוללים להתקשר למעלה וגם הם בסוד נפש לשון יתרון והוספה שחושקים להוסיף להם יתרון שפע וחיות והמלאכים דיצירה הם יותר עליונים ובא להם החיות יותר מלמעלה ולכן נקראו חיות חסר והמלאכים דבריאה הם יותר עליונים ומתלהבים יותר להתקשר לעילא ולכן נקרא שרפים ואדם הוא עולם קמנשקם בבוקר ממטתו הוא בלא יראה כלל ובקרבתו הוא מתדכי כדאי' בזהר והוא בסוד עש"י והוא אופן שהוא חושק להתקשר ולהתנגלל עצמו להש"י ובמה בפסקי דומרא שישוב בפסקי אלו התלהבו יותר מקרבות אך קו"ם בואו להתלהבו גדול מתחיל בתחכה בלא התלהבות כ"כ ולכן נתקנו הוד' תחלה שהוא רק פסקים מלוקטים ואינם פסקי דומרה ממש בכדי שכשיגיע לפסקי דומרה יהא בתלהבות גדול ואז בא לו חיות יותר כי התלהבות הוא חיות וכיוצא יבא לו עוד יותר התלהבות ויבוא למדרגת השרפים : הלואי שיהא מירא שמים עליוכם כמורא כ"ו הלואי הוא לשון חיבור ודמיון דבר לדבר כלומר תדמה מורא שמים למורא כ"ו למשל כשישן ובא רבו והקיץ אותו בידו מיד הוא נרתע ונודעוץ כן יהיה הדביקות להש"י וישגיה על הכל על כל אשר יראה וישמע לפניו ומכ"ש כשהש"י מקיצו משנתו שהוא כחצות הלילה כידוע

חכמות

בחזן תרונה פירוש אם חכמתו חשובה כשהוא עוסק בחכמתו בחזן דהיינו בקליפות שמעלה משם ניצוצות חכמה זו תרונה או והיה אם שכוח תשכח פ"י שכל מה שנעולם הוא בהשגחתו ית' ומכורם בא היראה לאדם ר"ל שיוכור בהש"י מחמת כל דבר ודבר נמצא שגם השכחה כא מהש"י לאדם כי אין שום דבר מבלעדו ית"ש וצריך שמהשכחה ג"כ יבוא יראה לאדם אך הגורם שישכח גם השכחה זה הוא מדרגה פחותה מאוד וזהו והיה אם שכח תשכח :

האמונה לאדם הוא בגו"ה והוא סיד שהוזהר קורא לנ"ה תרין סמני קשוט גם מעם החוד כשמאל והלא הודאה דבר

קושי יקרים

דבר גדול ונצה שהוא נוצח בימין והמברא היה להיפך אך התרוץ אדרכא בשביל שהוא נוצח והאדם עובר השיי אף בניצוח ר"ל שמחשך הניצוי ונובר עליו הוא העבודה יותר מההוראה ולכך הוא בימין: המדבר בלא מחשבה היא כמו מין כי המחשבה אצל האדם היא שיעור קומה שלמה והראיה כשאדם מחשב בדבר אחי בעת הויגו מוליד כן תמורה וכן כשאין מחשיב כלום מעין הויגו אינו יכול לזווג והמחשבת היא ההכמה והדבור הוא ההולדה כי גם במחשבה יש אותיות כי מחשב באותיות וכשאדם אינו מחשב במה שהוא מדבר אזי הוא כמוציא ז"ל שהדיבור הוא החיות שלו :

הנונה של הלימוד הוא זה כשלומד למשל מימרא אמר רבא יחשוב שרבה מעצמו עומד לנגדו והוא אומר דבר זה ואז כשיתנגח כן ימשוך על עצמו החיות מהדבור שהם האותיות ואח"כ כשאומר הדין שאמר רבא אז הוא ממשיך אליו החיות מהנינה שהוא אומר הדין בשכלו ובהכנתו לכך יתקשר עצמו וימשיך אליו החיות וגם שפתותיו דובכות בקבר וגם מביא נאולה לעולם שהיא הגוף שלו שנקרא עולם קטן והנאולה הוא החיות :

סוד כי חפץ חסד הוא האמור במדות דא"א ובו"א נאמר ורב חסד ובמ"א אחר נקרא ז"א חסד סתם כמ"ש חסד לאברהם משל ע"ז אדם שהיא מכניס אורה והוא הנקרא בעל חסד דהיינו כשרואה האורה מכניסו לתוך ביתו ועושה עמו חסד אבל אין לו התלהבות וחשקות תמיד להכניס אורחים ולעשות עמהם חסד ולתזוז אה"ו אלא אם נודמן לו אורה עושה עמו חסד ויש שאינו נמסק מרצונו הוה שהוא חושק תמיד לעשות חסד עם ב"א ומחזיר תמיד אחרים כמו אברהם אבינו ע"ה שהוא מצטער מאוד כשהיה לו אורחים לעשות עמהם חסד המרה הזו באריך ישקרא רצין שרצונו תמיד לעשות עמהם חסד לכן כתיב במדותיו כי חפץ חסד הוא ורצונו תמיד לעשות חסד ובו"א הוא מרה סתם שאין לו רצון זה כמו בא"א אך כשעה שא"א מאיר בו"א נקרא אז ז"א ורב חסד שאז קיבל מ"א חסדים רבה :

יש בתורה מעמים ותנין ואותיות פי' דר"ע היה דורש על קוץ וקוץ תילי תילין של הלכות משל למלך שצויה לבנות לו ביתו ומסתמא עלה זה במחשבה ומסתמא ה"י לו ג"כ מעט ע"ז נמצא המחשבה יש לו מעט ע"ז ומן המחשבה בא לדבור וצוה לעבדות לו בית נמצא כששואלים לעבדיו למה אתם בונים אין להם מעט ע"ז אלא דבור של המלך חסד וכתב על הקונטרס מיטינו אש דת למו משל לרופא המקיז דם אעים שעשה לו רעה לפי שעה אך אח"כ יבוא לו מוכה ואיתא בנ"י יזכור לו זים המיתה אעים שהוא יראה רעה מ"ס אח"כ יבוא לו מוכה מזה כי בשביל זה שיזכור לו המיתה ישנו אל הבורא ית' ויזכה אח"כ למדת האהבה וליראה בושת שהאהבה מקבלת ממנו ע"ד שהוהב משיבה מן הכסף דהוהב הוא לשון יראה כי שרשה מנכורות ע"ד מצפון והב יאתה כמשל א' ברה מן המלך ומנשו בו גולנין ומתוך יראתן חזר אל המלך אעים שגראה בעיניו שהגולנין הם רעה מ"ס בא לו מוכה שהור אל המלך פירוש מחמת אש נתמשמו נכורות) חסר איזה ענין : כל שמעשו מרובין שיש לו הרבה מעשים מחמת חכמתו ר"ל בשביל שהוא חכם ועשה ע"ם דברים נשמיים לכבודו ית' חכמתו מתקיימת ר"ל מתקיימת עולמית שנתוסף להקב"ה וכל שחכמתו וכו' שאין בחכמה זו רק שהוא לומד נסתם אחרי שהוא מבין מה שהוא לומד אם הוא בלא דויר אינו כלום :

אין כאלהינו הוא בעולם העשיה שהוא כמו ספר שבוודאי א"א לטעות מי כאלהינו הוא ביצירה שאפשר ליליה

לטעות שם כמו אחר שראה מ"ס וכואך אני אינו מועה בי מי כאלהינו נידה לאלהינו הוא בכריאה ששם א"א לטעות מפני שקרובה לאצילות ובאצילות אומר לנוכה אתה הוא אלהינו : ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך כי יש באדם ג' ימים בשנים שבו שני נערות שהולך אחר תאוות ושנים אמצעות אין בהם כ"כ תאוות עוה"ז ושני הזקנה אין לו תאוות כלל ושעם לזה לפי שני שותפין באדם אב ואם והקב"ה ודבר זה הוא חסיד שהאיש יש לו תאוות אשה לפי שיש בו חלק אב שהוא נוק' ואשה יש לה תאוות איש לפי שיש לה חלק אב שהוא דבר והוה ס"י חפ' ובחטא יתמני אמי ס"י החלק של אמי שיש כי הביאני לידי מעשה זו ונחזור לענין ראשון לפי שיש באדם ג' שותפין לכן בשני נערות יש לו לאדם תאוות רבות מצד חלק האם שיש בו ובשנים אמצעות אין בו תאוות כ"כ לפי שכבר כלה חלק האם שבו אבל עכ"ז יש לו תאוות מצד חלק האב שבו אבל בימי הזקנה אין לו תאוות כלל לפי שהוא חלק הקב"ה נמצא מה שאדם פירוש מתאוות ב"ש הזקנה אין זה רבותא אבל אם אדם פרוש מתאוות בימי בחרות בזמן שיש בו עדיין חלק אב ואם זהו מעלה וזהו ס"י חפ' ראשית בכורי אדמתך ר"ל בימי בחרות תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי נדי אותיות ניד בחלב אמו ר"ל ע"י חלק אב שבו פירוש מתאוות ואף שאין המשך לדברים אלו שאכתוב עכ"ז אכתוב ובלשון ששמעתי וזהו וגם בזה הוא סוד בשר בחלב כנ"ל לפי שהגיד אין בורק בשר וזהו ג"כ שברית הלשון וברית המעורר סוד א' לפי שבשניהם אין בהם רק בשר וזים מה שזכר כמה פעמים לשון ברית בכשרים לפי שאין בבריות הג"ל רק בשר אבל הסוד האמת המרומז בס' הג"ל אינו זוכר :

נרפס בספר לקושי אמרים

כר שאסור יש כנגדו היתר והבן וזה הכלל שכל מעשה יהיה לשיש וכל מה שיעשה וזהו שנאמר על שהמע"י וידבר אל העצים ואל האבנים שעל כל מה שראה אמר על כולם טעמים שמניעים על עבודתו ופשיטא שכל מה שבב"א וכלי הכל צריך לעבודת השי' הן סהור הן טמא והכל הוא בעצם ר"ל הק' שהנהגתו מלושב שם ד"ם האדם ואשתו הם גוף א' ובני כלום ולר' הם המקבלים נק' בניו נוי"ק כנגדם אף שהאשה הוא נוק' עניים הן אבל בערכם שהם המקבלים הבנים נק' נוק' ונגד הבנין האדם הבית היא הנוקב' והוה שאמרו ר"ל ביתו זו אשתו ונגד הבית כל שכל הע' והוה צריך הכחנה גדולה שכל מה שרואה בבית זכריו עצמו מ' משונים ומה ששכיחים הכר היא בעצמו דהיינו שצריך להנהיג על הגוף ומה יודע לו כל הצריך לענינו ולעבודתו ובהכל מלוכמ' אין בהם השגחתו ית' וד"ל והוה לא בנכורת הסוס חפץ הוא רכסו חיות למדינות תחתונות שהסוס טפילה לרוכב והמדרגה תחתונתו תהלה הם טפלים דהיינו כשבא לו פחד מאיוה דבר זה מעורר לכסו האדם יראה כי באים לו האותיות מהשבירה ששייך ליראה ולא בשום האיש ירצה ששוקיים הם מדינות תחתונים לא מפני שיפה השיבה מפני זה שולח לו הקב"ה רק רוצה ה' את יראיו המיחילים לחסרו להעלות היראה שמיראה באה לו האהבה אבל הענין שותפין אב ירצה האדם ככיון לבא לידי האהבה כדי להעלות לזה כתיב וכשאדם אב תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ והוה שארזיק שניו המקשה עצמו לדעת יהא בנידוי דהיינו מרוחק מהשי' הוהר סיני סוכר שהוא מקורב להשי' ובאמת הוא מרוחק מאוד וכו' הדברים האלו נמשיל משל לאיש חיל שבא אל האדם לקרוא אותו אל המלך והוא בכעס גדול ובפחד ומלושב בכנדי א"א וסוד והאדם מתיירא ממנו ובאמת הוא אינו כלום ואין לומר מתקת לאדם

איהו חכם הלומד מכל אדם שנאמר מכל זכו ודיקדק הרב מיר מו' מיכל למה לא אמר הלומד מכל מלמד כלשון הבי' מכל מלמדי וכו' ותירץ שהתנא בא להוסיף כי לא תורה בלבד יש ללמוד ממלמדיו אלא אפי' שארי מדות והנהגות טובות דהיינו איזה הנהג' ישרה או מד' טוב' באדם אפי' מעיה או מרשע יתן בדעתו מנהג זה וילמדו ממנו וזהו איהו חכם הלומד מכל אדם איזה מדה טובה והנהגת ישרה בעבודת הכורא ית' רחמנא לבא בעי ר"ל לבא בעי רחמנא :

ענין היחוד הוא שלא להפריד השכל מן הדבורים שלא לערב רע בטיב וזה ועין הדעת מויר וזהו שפחה כי תירש וכענין מים עליונים ענין היוונים והיחוד דע שאינשם רע כלל ומה צריך לייחודינו אך י"ל פי' האב רואה היוק לבן הוא הולך בדאגה בלא דעת היינו שאינו מתכשר לתענוג ורוק והדברים ברורים למבין :

מפני שיבה תקום והדרת פני זקן איתא שצריך שיהי הקומה קודם הזקנה דהיינו שיראה שלא יאבד אף יום אחד תו דעולם שנה ונפשןם מקושרים וכו' וכשיש פנס חיו בשנה ואינה שלימה חיו נפנס עולה ונפש וזהו תלת עלמין הנזכרות וזהו מפני שיבה תקום שיהיה לך תקומה שרא יפול חיו רק יעלה תמיד למדריגה וזהו פי' זקן כמו לפני זקן וזהו ראשית בכורי אדמתך תביא בית פי' לא תבשל גדי אותיות גיד בחלב אמו כלומר אפי' תאוות תשמיש יהיה לש"ש דהתאוה שבזכר סכה הנקבה שיש בזכר דהכל בזיון נאצלו ואף הזכר כלול כלול מזוין וזהו לא תבשל גדי בחלב אמו רק יהא לעולם כוונתו לתענוג של מצוה וזהו תקום גימט' תקמו עיין בכוונת ודיק :

ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו וי"ל אם הוא משלם כמעשהו מהו החסד כמ"ש בנפרא וי"ל ע"פ מ"ש התנא אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב ע"פ לקבל פרס אלא הו כעבדים המשמשין הרב ע"פ שלא לקבל פרס והוא ע"פ משל לעבד אצל הארון ואם העבד עומד את אדוניו כראוי משלם לו שכרו משלם אבל זאת לא יעלה על שום עבד שאף אם יעבוד הארון עצמו עבודת העבד שישלם לו שכר לעבדו בשביל זה וזהו כאלו הוא משמש את הרב כלומר העבד המשמש עם הרב שיעבוד עבודת עצמו ועוד שישלם לו שכר עבור זה וזהו סתיות גדול ועכ"פ אם העבד עושה כן ומשמש עם הרב שיעבוד יהיה עכ"פ ע"פ שלא לקבל פרס ודי לו שאינו עובד את הרב בעצמו והנה ידוע שהאדם מעורב מויר ולבד זה כי הגוף הוא מספר דמסאבי חולקא דיצה"ר כמשי"ה ובחטא יחמתני אמי והנשמה הוא חלק אלהי ממעל והנה חלק הטוב והגשמה היא העובד עבודת השם וזהו המשמש את הרב כי החלק ארוה בעצמי הוא עובד לאלוה והעבד המשמש את הרב שיעבוד עבודה המוטל על העבד ואע"פ שזה נקרא עבודה גרוע שאין העבד עובד כלום עכ"פ לא תהיה זאת במחשבתו ודעתו לקבל שכר ע"ז אבל הקב"ה ברחמי ובחסדיו הוא משלם שכר לעבדיו אע"פ שאינם עובדים אותו רק מאתו ית' הוא עבודתו וזהו ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו אע"פ שאין האיש עושה כלום מעצמו אע"פ כי אתה משלם כמעשהו כמו שהיה העבד עושה בעצמו וזהו חסד וד"ל

או יובן עפ"י משרז"ל אשרי האיש אשרי אדם שהוא מתגבר על יצרו כשהוא איש והנה אמרו רז"ל יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו נמצא שכל התנברות האדם על היצירה"ר הוא בעזרתו ית' וי"ש ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש ר"ל לזה האדם המתגבר על היצור הרע שהגבור הוא נקרא איש כנודע ואתה תשלם לאיש כמעשהו כאלו היה מתגבר בעצמו בלי עזרתך וזהו חסד גדול :

בנפרא

לאדם ליירא ממנו כלל רק מפני שיראת המלך מלוכב בו שבגדיו סימן שחותם המלכות בו אבל מעצמו אינו כלום ואם האדם הוא חכם אינו חש דבר עמי ואינו מתירא ממנו ומפחדו ואימתו רק תיכף הוא מסהר לילך אל המלך עצמו או לפעמים בא איש מהמלך בתנועת אהבה ומי שהוא טפס הוא מתענג ומשתעשע עם השליח מחמת ששומע ממנו דברי אהבה אבל מי שהוא חכם יודע שהעיקר הוא רצון המלך ואומר מה יי לדבר ולהתענג עם השליח ה"זה אך לעיקר ושורש התענוג והאהבה והולך אל המלך ואינו משגיח על השליח כך כל הדברי שבאים לו הן אהבה הן יראה ילך אל המלך הוא מטיה הקב"ה ויעלה הכל למעלה הן אם באה לו איזה יראה היצונית או היוק ה"ז או נזרמנה לו איזה שמחה ותענוג הכל יעלה למעלה למלך עליון ולא יעשה כמו השופה שהוא מתענג ומשתעשע ואוכל ושותה עם השליח השלוח לו מן המלך ומחמת זה הסיה דעתו ושכח ששלח המלך לקרוא לו ואף אם בא יבא לפני המלך יחר אף המלך מאוד ושמתו נהפכה לתונה ולא כן החכם אשר עינו בראשו לאמור מה להרבות הדברים עם השליח טוב לי לילך להמלך לעשות רצונו לכן צריך האדם להתיישב מאוד בעבודת השי' על כל דבר ודבר ואם נמשך לומר האידן יכל האדם להעלות במחשבתו כל דבר להיות ממותק בשרשו אך כי תביט תמים תהיה עם ה' אלהיך והתיו גדול דלכאורה התיו רחוק מהא : עיין בליקוטי אמרים הלואי אותי עזבו ואת תורתו שמרו . נ"ל דרך הלצה ע"ד נבא אפומא דמחירתא רחמנא קרי' ועוד נ"ל דהכלל הוא דתכלית הידיעה היה שלא נדענו ויאמר האדם מה לי לחקור כבוד השי' ואח"כ שלא לידע הלא בתחלה ג"כ אינו יודע ולזה אמר הלואי אותי עזבו אחר שתורתי שמרו כלומר אחר שחקרו כבודי ית' וילמדו תורה ואח"כ אותי עזבו לומר שלא יכול להגיע לידע אותי כמשל הספיה :

להגיד בנוקר וכו' פי' כשאדם בבהירות ר"ל בדביקות חסדך ואמונתך בלילות פי' כשאדם לפעמים נופל ממדרגה אמר ע"י הידועה . וזכור שבוקר ויום שנאמר בס' הוא לשון בהירות שבבית וע"כ ולילה לשון עכירות ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרי' א בעצם ר"ל הקב"ה מקושר עם זה האדם שעושה א"ע למה ר"ל ללא ויבני כלום ורא עוד אלא אפי' בחשוכא כלומר אפי' כשהוא בין ווא נוק עניים הנקי חשוכים הוא משפיל א"ע נגדם מגדל ענוה עם הנביא זה האדם הקב"ה מקושר וא"ת שאפשר שאדם זה באמת הוא נמי הבית כל שפל הערך כמו הם וא"כ טאי רבותיה בענותותו לזה אמר נוקבי ונהורא עמיה שריה ר"ל שהיא אדם גדול מאוד ואע"פ משפיל עצמו מעם למה כשאדם מדבר דברים בטלים אינו מכבד בזה להנהיג על הגוף כי מדברים בטלים אינו בא להנוף שום חיות בהם כי מלוכב אין בהם עצמם שום חיות אבל כשעוסק בתורה בדו"ר אז בא חוה חיות גדול אל הגוף ונעשה הגוף מזה כבוד ממה שהיה בתחל' תחתונתו כי תחלה היה נחטר סתיות זה וזה החיות מכבד על הגוף ועוד ר"ל כמו האדם אחר אכילה גופו כבד עליו מפני שחיות בא לגוף א בשו :

שיפה השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כנתחילה ר"ל שופטינו המיילתי הוא היצירה"ר והיצ"ט כמאמר רז"ל צדיקים יצ"ט כל העני שופטין ורשעים יצ"ה שופטין והם כי המלאכים המלוים לאדם לזה כתיב כשאדם מטיב מעשיו מלאך הרע עונה אמן בע"כ כידוע ואז שאריו ינקי שניהם הם השופטים אותו ומנהיגים אותו וכן היה במעמד שי' הוהר סיני ואז פסקה זוהמתן והיו שני השופטים שניהם כא' טובים ואנו מתפללים עתה השיבה שופטינו כבראשונה :

אהבה

דוהקת הבשר ר"ל אהבת השם דוהקת ומזככת את הבשר שהוא הגוף . עוד י"ל שאהבה דוהקת ואין לממתקת את הבשר שהוא דין כי הבשר בא מסיטרא דרינא כידוע :

לקוטי יקרים

בנמרא אמר הקב"ה לזו עלי ואני פורע וק' המה המדה הוא כך ולמה לא יומין השי' דעני שיהי' לו על סעודת שבת ולא יצטרך ללות וי"ל ע"פ הלצה כי ידוע שאין הברכה שורה אלא על איזה דבר אף שהוא מועט מתברך כמו אסוך שמן דאלישע אבל אין הברכ' שורה על דבר ריקן אלא שיעש' הקב"ה גם מפורס' יש טאין וזנה אין הכי' רוצים להנות ממעש' ניסים כמו שמצינו כמה תנאים ואמוראים וזהו שאמר לזו עלי כי זה מדבר בעני שביתו ריקן אין כל בבית אפילו דבר מועט שתשר' עליו הברכ' בכדי שלא יהי' הנם מפורסם ויברכ' כ"כ ואם ירצה הקב"ה לעשות לו גם מפורסם אפשר שלא ירצה להנלוזה אמר רזו עלי ואני פורע כו' כדאית' בגמ' הנודר הנא' מחבירו פורע את חובו א"כ מצינו בפריעת חוב אינו הנא' א"כ לא יחוש העני וילוח ויענג את השבת ואף שהקב"ה יפרע את חובו אין זה מיקרי הנאה ממעשה ניסים בגלל ואע"פ דגם' מוקי לה באותו חוב שאין המלוה תובע את הלוח שואם ירצה לא ישלם למלוה כדאי' שם גם הכא המלוה לעני כזה מסתמא ג"כ מלוה לו ע"מ שלא לתובעו :

בנמרא

זה הכלל שאינו מחויב בדבר אינו מוליא את הרבני ידי חובתן מ"ש הלשון שאינו מחויב ולא אתר מי שאינו מחייב בדבר או הליל בקיפא ובריטא אינו מוליא את הרבנים ידי חובתן וי"ל ע"פ מ"ש שידוע כי כאשר הרשע מרבה לתפוח הוא גורם צעונותיו שיבא - לידו לדיק הרהור מעצמו וענין אותו עבירה שגבר הרשע וגם זה ידוע שאין דין מתחמק אלא בשרשו וממנו זה יכול הלויק לגרום לעלות גם נפש הרשע מן המעט כי הלויק כשנא לודי הרהור עבירה חיבך מתחרט וחוזר בתשובה ומעלה ומזכר את הטוב מתוך הרע וגם את הרע מתחמק בהעלותו אל טורטו וז"ל כל שאינו מחויב בדבר ר"ל כל שלא נתחייב בדבר עבירה דהיינו שלא באס לו הרהור עבירה זו שעשה הרשע אינו יכול להוליא את הרבנים ידי חובתן דהיינו הרשעים מפני שלא באס לו הרהור אינו יודע וענין איזה עבירה עבר הרשע שיהא יכול למחוק ולהוליא את הרשע מחובתו אבל מי שמחויב בדבר כלומר שנתחייב בדבר עם הרשע שגורם לו הרהור כנ"ל יכול להוליא ולכך אשר שמחויב ולא אמרו שחייב כי לא מתחמק בא לו הרהור כ"ל ע"י הרשע אבל גבי הרשעים אמרו ידי חובתן שהם חייבים בנפשותם ולא אחרים מחייבים אותם או ג"ל מי שאינו מחויב בדבר מ"י שנתחייב האדם בגלגול ראשון ובא בגלגול שני כדי לתקן את המעוות וכנ"ש כמה תנאים ואמוראים יודעים תאיהם הגלגול הוא בא ואיזה הדבר הוא לריך לתקן כנ"ש תיתי לי דקיימתי מליה זיליג וז"ל מתי לי דקיימתי דלא עסקינא ד"א בלא תורה ותפילין וכיוצא בזה והנה הלויק יודע על איזה עבירה נתגלגל ויודע שנתגלגל הכלשון היה טוטא וממט' את הרבנים והנה הוא לריך לתקן את הדבר ולזכות את הרבנים ולהוכיחם להסוירים למוטב שיסונו בהטובה שלימה וז"ש כל מי שאינו מחויב בדבר כבר כלומר בגלגול ראשון או שהוא באמת נתגלגל ה"ל רק שאינו יודע פרט המטא שנתגלגל עליו ואינו יודע שהוא לזכות ולתקן את הרבנים זה אינו מוליא את הרבנים י"ח פלוני אינו יודע שיעל מקומו שהיא כולה לתקן לזכו' את הרבנים כי פטר שנתגלגל בשביל ד"א אבל מי שידוע בשביל איז' מטא הוא נתגלגל ודע שהוא מחויב בדבר זה ועכבר הוא יכול להוליא את הרבנים מחובתן כנ"ל :

הבנים

יולאין בקשרי' ובני תלכים בזוגין וכל אדם אלא שדברו חכמים בסווס ונ"ל דרך רמז ע"פ מ"ש דז"ל הרבה עמי כרש"י ולא עלתה בידם והרבה עשו כרבי ישועאל כו' והנה הלדיקים אשר תורחם אונתנסם והוא מוכרח למלוה טרף לבניו ומוכרח לבטל מלימודו ולחזור בשווקים ובכסותיו הנה מה שפסע הלויק טרם לחלו לטוק הוא מתפלל ומתחנן לפניו יתני' ומתפטר נשמתו במחשבה קדושה בכדי שלא ילכד בילדותו הילטי' בלאשו

והנה ידוע שמי שיש לו כשמה' שהיא מהנינה נקרא בן ויש אדם שגם זכה אלא לחלק נפש בלבד שיהי' אדם המל' וזה נק' בן מלך וזה אפשר הרמז במחשבה הנכונה דהיינו אופן שיש להם כשמה יכול ללמד בקשרים ר"ל שיקשר נשמתו בשרשו הקקרא ומחשבה יתירה ויכול ללמד משל למי שרונה לירד לבזר עמוק מאוד עקשר ח"ו מלמעלה כי מתירא שלא יכול לחזור ולעלות מעבור לכן מקשר ח"ו מלמעלה כחצל חרוך ודרך החצל יכול לחזור ולעלות אבל מי שסור רק מצני תלכים דהיינו שאין לו רק נפש או אפי' רוח אך עדיין אין לו חלק נשמה לא יסמוך על קיסור ומחשבתו מפני שלא יסמוך עדיין מערכות ומחשבה וילי' לא יסיה הקשר אע"פ שאלו קול וצדקי צדקתי חסד ע"כ זה לריך ללא' בנשים שהם המשמיעי' קול וצדקי צדקתי חסד שהם מעורגת שרשו כידוע ומגין עליו שלא ילכד ח"ו וכל אדם מ"י זה קאי על הקיפא וכל אדם לא יסמוך ע"י קיסור ומחשבתו כי חולי עדיין לא השיג למדנות נשמה אלא מה שדברו חכמים בסווס יולאים בקשרים לא דברו אלא בסווס ר"ל בסווס להם שהיו חכמים והסינו למדנות חכמה שהיא נשמה לכשמה ונכונה שהיה להם נשמה אבל כל אדם לא יסמוך ע"י אלא יתן צדקים כנ"ל

צ"ח

אם בני ישראל פירש' אין לו אלא זכרון מיד ולדורות אחרים צ"ח לריך הכי' לזרז במקום שיש חסרון כיס כו' וזהו א"כ הוא כפשוטו עשו הזכרון להקריב צ' מעידין ומה חסרון כיס כו' הוא זה לכל ישראל להקריב צ' מעידין בכל יום שלא מתקן הרהור יומר מעידין והיה לומר לו עם זכרון ועוד מהו מעידין ולדורות והלא מעידין עמדין ליבטל בחורבן הבית י"ל על שאלו כל העוסק בחוכה כאלו הקריב כל הקרבנות שכל' זאת מורה העולה ואפשר לומר ע"פ רמז כל הפרשה זו לו את בני ישראל שאלו תורת העולה פי' זכרון מיד ולדורות שהתורה לא תיבטל לעולם כי לא תשכח מפני זכרון לכן זכרון שיעסקו בתורה שהיא העולה למעלה מכל הקרבנות וקאמר והיה מפרש על איזה תורה זכרון ואמר היא העולה על מוקדה שהיא בהתלהבו ובהתדבקות הנורה י"ל ולא שיהי' מ"ו מן השפה ולחון כי כל עולה ועולה דלא נקט בדור' לא פרחא לעילא ואינה קרויה עולה ומ"ש על המונחם את האדם הנו' מונח כמו שאלו' יוליא את האדם עבר מן האדם והסוכן נכרא ומקום כפרתו מן מונח אדמה ואמר כל הלינה ר"ל כל ימי האדם נעוה"ז הרומם ללינה עד הנוקר יהיה א"כ את המורה נקרא את חוקר צו בהתלהבו גדול ובדבקות הנורה י"ל ובסוף הפרשה א"כ תמיד כו' לא תכבה אפי' רגע א"י רק יקיי והגית צו יומם ולינה זהו באמת לריך זכרון גדול ומיד ולדורות כי לא תבטל כנ"ל וע"י אר"ש ציור לריך הכי' לזרז כו' כי רשעו לעעמי' שאמר אם יעסקו האדם צדע בשעת הזריע' תורה אימתי נעשים אלא יעסקו בחוכה כו' זהו ודאי חסרון גדול שיבטל מכל מלאכת העוה"ז והיה תורתו אונתנו :

כפ'

וישמע יתרו את אשר עשה ה' למטה עבדו ולישראל עמו וי"ל למען שאמר למטה והלא עיקר חכם ה"ו ליגלגל ועוד אם היא השמועה מניסים והנפלאות והאיתות' א"כ עיקר חכם מן הספר ומהו אשר עשה ונ"ל ע"פ הל"ה שידוע שפרעה ד"יעשה לא היו מלאה ניסם בשם המיוחד צ"ה רק היה להם אחיזה מה שנתן אלהים בנאותיות מי עאלהים כדאית' בכתבי האר"י ז"ל והנה גם לכן כפר שלא ראה העלך מימיו ולא השיג מימיו כימנס העלגה ומתו רק שמוע שיש תלכות בעולם ושהוא שליט ועושל גם התדירות ונמליך תלכס על המדינות פרעיות ומוסב שררות טויה בכל מדינות תלכותו והיה היום הלך הכן כפר לטוב מעדינה למדינה וטוב בשרר' א"י מתפטריו קטנים מלונם צדגדי רקת' וזהו ואדרכמו' ואמר בלבו בודאי זכו' הולך ואמ"כ שאל לחתני' ואמר לו שהוא ער א' מעשרות הקטנים ועליו כמה וכמה שררות גדולות טוים ומשוקים וכולם הם ענדי העלך ואז הכיר יוסר גדולות המ' חכ"י

החאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה :

כי יש ב' מדרגות א' שמחשבת תמיד כולה למעלה אפי' בדברים החתונים ומובדל מן החומר של התחתונים מדרגה ב' אינו מובדל מן החומר ככ' וז"ס משה משה לא פסיק מעמא בנויה יעקב יעקב פסיק מעמא כי יש משה לעילא משה לתתא יעקב לעילא יעקב לתתא לפי' במשה לא פסיק מעמא כי כלו א' הן למעלה הן למטה היה א' שכלו היה למעלה והיה מובדל מ' החומר ואעפ"כ היה מחויב עצמו במד' ענוה אפילו בדברים עליונים מכל האדם אשר ע"פ האדמה האדם היא המחשבה אשר כולה ע"פ האדמה ר"ל אפילו מן אותו אדם שכלו למטה היה משה חושב אפי' יותר שכל ממנו :

דע

כי כל תיבה הוא קומה שלמה וצריך להיות כל כחו בה כ"א לא תהיה כמו מחוסר אבר . זהו חסר גדול מהש"י שהאדם חי אחר התפלה שלפי דרך הטבע היה לו למות מחמת שמפסיד כחו כי נותן בתפלה כל כחו מכת הכוונה הגדולה שהוא מכון . (ריב"ש) אמר אדם שהוא קורא בתורה והואה האורות של האותיות שבתורה אפי' שאין מבין המעשים כראוי כיון שהוא קורא באהבה גדולה ובהתלהבות אין הש"י מדקדק עמו אף שאין אומרים כראוי משל לתינוק שאביו אוהבו מאוד ומבקש דבר מאביו אפי' שהוא ממנם ואין אומר כראוי אביו נהנה מאוד לכן כשאדם אומר ד"ת באהבה הש"י אוהבו מאוד ואין מדקדק אחריו אם אומרים כראוי כמ"ש רז"ל ודגלו עלי אהבה א"ת ודגלו אלא וללוגו עלי אהבה . הכביה היא רעה מאוד שהאדם צריך לעבוד את ה' דוקא בשמחה רק אם הכבי' היא מחמת שמה' דביקיות הש"י או היא טובה מאוד . כשעשה אדם מצות אנשים מלומדה המציה הוא יבישה רק צריך לעשות בלבי' וברעותא כל מצוה . צריך אדם ללמוד ולהרגיל אפי' שיתפלל אפילו זמירות בקול נמוך ויצעק בלחש ויאמר הרבר בין בזמירות ובין בלימוד בכל כחו כדכתיב כל עצמותי ונומר והצעקה שתהיה מחמת דביקיות תהי' בלחש . כל אדם יוכל לבוא למדרגה של מיעוה בהורככו ולא כמשה ממש אלא במדרגת משה כי משה עלה אל ה' למעלה באצילות אלא ר"ל למשל אם נשמתו מעשיה דעשיה ומסלי' דעשיה דעשיה שהיא מדרגה התחתונה יכול לזכות כדו שיכול לבוא למדרגת משה לאצילות דעשיה וכן אם נשמתו מעולם אחר :

לפעמי

אדם משמח עצמו שמיניש בעצמו שהוא משיג איזה מדרגה ויש להשפיל דעתו שיחשוב שאפשר שלא השיג רק לעשיה דעשיה או אפי' לאצילות דעשי' ויש כמה צדיקים השיגו לבריא' ולאצילות צריך לירד ממדרגה למדרגה בתפלתו שלא יפסיד כל כחו בתהלת התפלה רק יתחיל כמתון ובאמצע התפלה ידבוק בדביקות גדול או הוא יכול לומר אפי' במרוצה התיבות של התפלה אפי' שבתחילת התפלה אינו יכול להתפלל בדביקות כ"כ יאמר התיבות ככוונה ויהוק אפי' מעט מעט עד שהש"י יעזור לו להתפלל בדביקות גדול .

אינו יכול להתפלל כראוי אם אין לו אור מקף אותו מכל צדדיו ומכיבותי שירגיש אותו מקף שהוא מוסר מחשבותיו להבורא ית' שהוא ית' ישלח לו במחשבותיו מה שהוא צריך לעשות כמ"ש השולך על ה' יהכך והוא רוצה וחושק ומתאוה לאיזה דבר חסידות מסתמא הוא צריך לאותו דבר והש"י שלח לו אותה המחשבה ריב"ש אמר כשהוא דבוק כבורא ית' ונופל לו מחשבה מאיזה דבר מסתמא הוא כך כמו שנופל במחשבתו זהו רוח הקודש מעט .

אמר מכת התורה שלמד היום ואח"כ באותו יום מודמן לו דבר לעשות ואינו יודע אם לעשות אם לא יוכל להבין מכת אותו הענין שלמד איך יעשה ובלבד שיהא תמיד דבוק בש"י או יזמין לו הש"י תמיד שיוע מכת התורה אבל אדם שהולך בקרי עם הש"י הילך עמו נ"כ באקראי וגם אינו מזמין לו מלבושים ואכילות שיש בהם ניצוצות השייכים לשורש נשמתו שיחנקם . כשרוצה להיות בהתבודד צריך להיות עוד עם חבר א' אבל אדם א' הוא בסכנה אלא יהיו בחדר א' וביא יתבודד עצמו עם הבורא ית' ולפעמים כשהוא דבוק יכול להתבודד עצמו אפילו בבית ב"א . פעמים שנופל אדם ממדרגתו מחמת עצמו שהש"י יודע שהוא צריך לכן ופעמים העולם גורמים שיפול אדם ממדרגתו והירודה היא צורך עלי' כדי לבוא למדרגה יותר כמ"ש והוא יתגנו עלמות וכ' וירד אברהם מצרימה וכ' ויעז אברהם מצריים אברהם הוא הנשמה ומצרים היא הקליפות . צריך לעשות מעשיו בהסתר שלפני ב"א יהא נראה שהיא אינו עושה חסידות רק קודם שיבא אל המדרגה גדולה צריך לעשות מעשיו בגלוי שאליכ אלא יעשה בגלוי כמו שעושים העולם רק ירצה בפנימיות להיות הסי' אפשר שיהיה נמשך אחר העולם ומתוך לשמה יבא שלא לשמה . מתחלה כשרוצה להתפלל יהיה ביראה שהוא השער לכנס לפניו ית' ויאמר בלבו למי אני רוצה לדבק אפי' להבורא שברא כל העולמות ומהוה אותם ומקיים אותם ויתכונן בגדולתו וברוטמתו ואח"כ יכול להיות בעולמות העליונים . פעמים אין אדם עובד אלא בקמנות דהיינו שאין נכנס בעולמות עליונים כלל רק שמחשב שכלא כל הארץ כבודו והוא קרוב אצלו והוא באותה שעה כמו קטן שאין שכלו גדול רק מעט ומ"ס אף שהוא עובד בקמנות עובד בדביקות גדול .

התפלה

הוא זיווג עם השכינה וכמו שבתהלת הזוג יש נענוע כן צריך לנענע עצמו בתפלה בהתחלה ואח"כ יכול לעמוד כך בלא נענוע ויהא דבוק לשכינה בדביקות גדול ומכת מה שמנענע עצמו יכול לבוא להתעוררות גדול שיהשוב למה אני מנענע אפי' כי מסתמא השכינה בודאי עומדת לפניו ומכת זה יבוא להתלהבות גדול . כשיחזק בקמנות בדביקות גדול עם השכינה ואח"כ ברנע א תיכף כשיהשוב בעולם העליון הוא בעולמות העליונים שכ"ס שהאדם מחשב שם הוא ואם לא היה בעולם העליון לא היה מחשב בו כלל .

קודם השיג ישכב באימה ובראה וירגיש וירעד מהבורא ית' ולא יבא לירי הטא כמ"ש רגזו ואל תחטאו הרביקות הוא כשאומר תיבה א' הוא מאריך באותו תיבה הרבה שמחמת דביקות אינו רוצה לפרוד עצמו מהתיבה ולכן מאריך באותה התיבה מ' שהוא חכם אינו מבקש שאלות מאת המלך כמו שאחרים מבקשין שיתן להם המלך צרכי בקשתם רק החכם מבקש מהמלך שיאמר לעבדיו שיפתחו לו השערים ויכנס לדבר עם המלך דבר א' כי אומר בלבו שזה שזכה לדבר עם המלך הוא חשוב וטוב לפניו מכל טוב שבעולם וכיון שרואה המלך כך שהוא חשוב כ"כ בעיניו מכל התענוגים שבעולם אז גם המלך אוהבו מאוד והו' פירוש תפלה לעני כי יעמוק כלומר הוא מאהר ומעטף תפלתו ובקשתו שהם צרכיו הגם שהוא עני ונצרך מאוד עכ"ז הוא מעמיס ואינו אומר בקשתו בפרטות רק מבקש ומתחנן שיפתח לו כל שערי תפלה שישפוך שיתו לפניו ית' כי זה יותר טובה הוא לו מכל הטובות כי זהו באמת חידוש גדול שהאדם יהא יכול לדבק עצמו בש"י עצמו וכמה וכמה קליפות מפרידים בינו להש"י שאעפ"כ שמכ"כ מ"ס הוא מלוכב בכמה דברים ובדיבור היוצא מפי' יהיה סותר בל"המחיצות בית המבדילים

לקוטי יורים

הסבדלים ומפירים ויהיה דבריו דבוקים לשירת ויהיו שיריגיש בעצמו הוא מדבר עמו וית' כ"י והלואי שזוכה בכל התפלה לדבר פ' א' או ב' ונ' תיבות להשי' בענין שזכרתי

לפעמים

מטעה היצחק לאדם ואומר לו שענה עבירה גדולה אע"פ שאינה אלא חומרא בעלמא או שאינה עבירה כלל וכוונתו כדי שיהא האדם בעצבות מכה זה ויבטלו בעצבותו מעבודת הבורא ית' וצריך האדם להבין הרמאי הזה ויאמר להיצחק אינו משגיח על החומרא שאתה אומר לי שכונתך לבטלני מעבודת הבורא ית' ושקר אתה מדבר וגם אם הוא באמת קצת חסא ית' יהיה נחת רוח לבוראי שלא אשגיח על החומרא שאתה אומר לי לגרום לי עצבות בעבודתו אדרבא אעבוד אותו בשמחה כי זהו כלל כי אין כוונתי בעבודה לצורך עצמי רק לעשות נחת לפניו ית' וא"כ אף שלא אשגיח על החומרא שאתה אומר לא יקפיד הבורא עלי כי כל עיקר מה שאני משגיח הוא שלא אבטל מעבודתי ית' וא"כ אבטל מעבודתי אפי' נע' א' וזהו כלל גדול בעבודת הבורא שיוזר מעצבות כל מה שיוכל

מריב

אע"פ שמתפלל שחרית ומוסף בשבת וי"ט בדבוקים מתפלל מנחה בלא דבוקים כי"ב מחמת חולשה שנתלש גופו ופוחו לא יאמר קודם התפלה הרבה תהלים בדבוקים שלא יחלש גופו ולא יוכל לומר אח"כ העיקר ר"ל חובת היום וזמירת זק"ש ותפלה בדבוקים גדול מחט' שהחליש כוחו קודם התפלה בשאר דברים רק בתפלה יאמר העיקר בדבוקים ואם יתן לו השי' עוד כח יאמר תהלים ושי' בדבוקים קודם נעילה ביה"כ יאמר פתחו בקטנות כדי שיוכל להתפלל אח"כ נעילה בדבוקים גדול כשארם במדרגה קטנה או טוב יותר להתפלל מתוך הסידור שטכה שרואה האותיות התפלה מתפלל יותר בכוונה אבל כשיה' דבוק בעולם העליון או יותר טוב לסגור עיניו כדי שלא יבטל אותו הראה מלהיות דבוק בעולם העליון הנשמה אמר להרב שמה שזכה שנתגלה אליו דברים עליונים לא מפני שלמד הרבה סמכות ופוסקים הרבה רק משום תפלה שהיה מתפלל תמיד בכוונה גדולה משם זכה למעלה עליונה בדורותינו שאנו בעטע השכל מאוד מאוד צריך להתחזק ביראתו ית' ולהתבודד מחשבתו תמיד ביראה ובאימה ואפילו בעת הלמוד טוב לנות בכל פעם מלמודו ולהתבודד מחשבתו ואף שמתחיל זה יתבטל קצת מלמודו כי לא המדרש וכו' וכמ"ש בגמרא דורות הראשונים שמטרו נפשם על ק"ה מגדל דבוקים נעשה להם ניסים וכוונות האחרונים אע"פ שלומדים תורה יותר הרבה מהראשונים לא זכו כ"כ לניסים וק"ן בן בנו של ק"ו אהנתו בדורות הללו שנתמעטו הלכות מכל וכל ואם הראשונים כאנשים וכו' משיטא שההכרח לנו להתחזק ביראתו ואהבתו ית' בדבוקים גדול כשארם רוצה להתענות או צריך לזהר שלא לבטלו מאותו הדבר שהוא רוצה אע"פ שיוזר שטוב יותר לעבוד השי' בשמחה בלי סיגופים כי הם גורמים עצבות אבל מסתמא ידע אינש בנפשו שצריך להתענות שעדיין לא תיקן נפשו כראוי וכן יש כמה וכמה דברים שזה צריך לדקדק מצד נשמתו ולהחמיר על עצמו וזה א"צ לדקדק כ"כ

יהשוב

קודם התפילה שהוא טוב לומר מילות התפלה מחמת הכוונה ויש מכוננים כ"כ עד שיע"ס דרך הטבע היה יכולין למות בה' או ו' תיבות שאומר לפניו ית' וכשיחשוב בן כוודאי יאמר ברבני למה לי איזה מניה וגאזה באותה תפלה כיון שבדעתו אפילו למית אחר ב' ונ' תיבות ובאמת שהוא חסר גדול שהשי' נתן לו כח ומשלים התפילה והוא חי

ש

להט הרב המתחסבת לשמור את דרך עין החיים ובשארם רוצה לדבק מחשבותיו בעולמות העליונים

בבורא ית' אין מניחין אותו הקליפות ואע"פ שאינו יכול יחזק עצמו בכל כחו פעמים הרבה כ"כ בתפלה א' וידבק א"ע בהבורא ית' ויכנס בעולמות העליונים ויחזק עצמו באמונה שיאמין שמכח"כ וזהו בעולם העליון באמונה שלימה דכתיב וצדיק באמונתו יחי' וכן כשנופל ממדרגתו באותו התפלה יאמר התיבות בכוונה קטנה כפי שיוכל ואח"כ יחזק עצמו להזדרז למדרגתו אפילו כמה פעמים בתפלה א' ומתחלה ידבר הנהגה של התיבה ואח"כ יתן בהתיבה הנשמה וצריך לעזר עצמו בתפלה גופו בכל כחו כדי שתאיר בו כח הנשמה כדאיתא בזוהר אע"פ דליק יבטש בו' וינהר ואח"כ יוכל לעבוד בהשבעה לבד כל הנהגה ולפעמים כשארם דבוק בעולם העליון בבורא ית' צריך לשמור עצמו שלא יעשה שום תנועה אפילו בנפשו שלא יבטל הדבוקות וא"א להתפלל בכוונה גדולה כ"א ע"י חיזוק וצריך קודם התפלה לבקש סיוע ועזר מהשי' יחשוב ששוב לו שהשי' יעזור אותו לומר כמו חצי סדר התפלה או רוב בכוונה גדולה ולבסוף כשיחלש ויבטל הדבוקות זה לעשות ותפלל כפי יכולתו בכוונה קטנה עד סוף עלינו ידבק מחשבתו למעלה ולא יאכל ולא ישחה יותר מדאי כדי להפריך עצמו מהנשמיות כי בהסתכלותו בעוה"ז מגיש עצמו וארז"ל ראייה מביאה לידי זכירה ולידי תאוה ועשה וכתיב בעין הרעת נחמד לטרא' וטוב למאכל שמחת הראיה הוא נחמד ויחשוב שהוא מבין עולם העליון ולא יחא חשוב בעיניו כל בני אדם הדרי' בעוה"ז וכי כל העוה"ז הוא כנרניר חרדל לגוד העולם העליון ויהיה שוה בעיניו אם יאהבוהו או אם ישנאוהו כי אהבתו ושנאתם אין כלום וכן לא ישגיח כלל על תאות גוף המטונף שהוא צרעת משכא חתויה איתא בזוהר דיעני רעווא כמסכנא ויחשוב שהוא עני וידבר תמיד בדברים רבים ותתנוגים כמו עני ויתבודד תמיד מחשבתו עם השכינה שלא יחשוב רק באהבתה אותה שהיא תדביק בו ויאמר תמיד במחשבתו מתי אזכה שישכון עמי אור השכינה ואם יבוא לו הרחרה תאות עוה"ז יחזיק במחשבתו ויבזה התאוה עד שיהיה שואו ומאוס אצלו וירגזו ציט על היצחקר ותאותו ובוזה יבטיע ולא יהיה לו עצבון כלל כשלא יהא לו תאוות עוה"ז אלא אדרבא ישמח מאוד במה שהוא זוכה להכניע תאוותו לשם כבוד הכבוד ית' ש כמ"ש רז"ל ושמים בייסורין ובוזה כאשר לא ימשון אחר תאוותיו אפילו במחשבה ויבזה אותם וכניע מאוד הקליפ' כניז בזוהר ובר לבב דלא אמשיך רעותי ולבא בתר סטרא אחרא כי לא בסותו יקח הכל ס' אדם שיש לו ק' אלן ועדיין מאסף שמן ויתאוה עוד ואם נגזר עליו שיהי לו אלפים תיקף ימות בוודאי לא ירצה בסך המטון ולא המית' וזה כי לא בסתו יקח הכל ר"ל עבור מיתתו לא ירצה ליקח אפילו יט' מה שבעולם

אם אין אפי' לי מי לי כי לריך תפלה להיות כמו מופסן מהגשמי'ת וי"ט אם אין אפי' לי ר"ל בזמן שלמי מופסן מהגשמי'ת ואינו מרגיש במליחותי כמוהו כלומר כשאני אנו למדגה שלא לדע ולרגיש כלל אם אני לי בעוה"ז או ללא גדול אין לי סוס פטר מתפסס וזה כי אז איזה מתפסס וזה יקרב אל נפסי' מופסס וזה העולם וזה מי לי כ"ל איזה מ"ז יבוא לי פת כשאני לעלמי ר"ל כשאני חוסס עמתי לרניקס ומעליות זה הפולס אז הרגשתי אינו נחמד לכלום וי"ט זה אני ר"ל זה אני חשוב ומי עבודתי חשוב לפניו ית' כי אז יבגלנו אותי מ"ז וסריני כו סאניני בעוה"ז כי עיקר נריאם פהרס צוה"ז הים לענדס ולפסני וסני אין אני יכול לעבוד עבודתי מתחת מתפסס וזה מהתפללתי לחי' :

יש מי שתתפלל בעצבות ונחתה מרה שחורס הנוצרת עליו וסגור ותתפלל ניראם גדולה וכן יש מי שסובר להתפלל נגדלת חשנת סגורא והוא מרה שדומס חננס כססוס נסננת הסס ומעמס

דקוטי יקרים

זה כופלת עליו נוסח ורועה לפאר השם ולגלה את הילתו כעצמו
 אז הוא טוב כי אדם לא נקרא עובד השם כ"א דחילו דחמא
 ויראה שפול עליו יראה ולא מה שהיא מעוכר עלמו ליראה כי
 זהו העלה מ"ן אבל היראה האמיתית כשפול עליו חיל ורעה
 ומחמת פחד אינו יודע היכן הוא והעומין כזכרו ויורדים דעשות
 ואלהים אבל כשאינו כך אפי"פ סכרס לוי שאוהב את הצורא בודאי
 אין כלום כי זה השער לה' יראה הוא השער להזהר ואם אינו
 בשער שהוא חיד אפטר לו להיות בזהה אכן מי שהוא כח"ל
 אינו אפי"פ עבד וכו"ם שאין הוא אפי"פ בעדרנה היא שפול עליו
 יראה ואין הוא יהודי כלל ואינו עובד הש"י רק מלות אכסים מלומד'
 והיא מדמה בעצמו שהוא עובד את השם ועודו בשפחה
 ואין זו רק שמה והוללות פ"כ יסוב אל ה' בכל לבו ובכל
 נטשו :

איה גביר הכובץ את יגרו י"ל לשון איזה משמע שמדבר משני
 משני צ"ל ושאל איזה מהם גבור והל"ל מי נקרא גבור
 ועוד י"ל שמשון הכי משמע איפכא שהכי אומר טוב איך אפי"פ
 מגבור משמע מי שהוא מאריך אף דהיינו הכובץ את יגרו משבו
 יותר מגבור וי"ל דיש צי מיני לדיקים א' שאין מניח הילתו לקרב
 אליו וקודם צוואו אליו מרחיקו מעליו ויש לדיק שיינו לבוא אליו
 אך כובץ מהל לא הסיחו לעבירה למשל הילתו וסיחו למתנה אומר
 ליה"ר אעפ"י כדצריך שאלך אחר מתנה אך אחר המתה של מזה
 והולך ויועד חרה נמשק גדול ונמתה גדולה וכן בכל דבר שמתים
 למתה רעה הוא לוקח אחרו העדה לעבירה הצורא אך מי הם יותר
 מסו"ב' הצי יותר מסו"ב' והוא ע"ד השכל למשל אדם שישן צמיו לשמו'
 השמירה ולא היה הדלת סגור צבדים חזק ומצב צמלע הילת
 סגור אחר צא ועוסה מחנולות לפחות הדלת וכאשר שבע זה היה
 ירא לנפשו והחמיל לנעוק בקול גדול לצ"ב סינאו שירא מהגנב
 וברח הגנב מחמת העקה ומעשה כזה אירע לאיש אחר ואחרו
 אחר כששמע הגנב צא שחק כמו שאינו שומע וכשצא הגנב לחנות
 פנינים חפס אחרו ואסרו נחמשתים אבל לא היה רוה לנעוק כדי
 שירח הגנב כי אחר ברעמו לכשיצא הגנב שחא יבוא עיד צלילה
 זו או צלילה אחר ושחא אהיה נרים צביכה ולא אשמע ויעשה מה
 שלבו חפץ אך אעפ"י לו דבר שלא יוסף לגנוב עוד כי בודאי יסול
 עליו פחד שלא יתפס אינו ויענש ביסורים קשים כנראשונה והנמשל
 מיון ואליו וכו' פי' איזה גביר כו' כלומר איזה מב' לדיקים סללו
 נקו גבור סכובס כו' ולא זה שאינו מניח הילתו לקרב אללו כלל
 סכ"א טוב איך אפי"פ ר"ל זה מי שהוא מאריך האף דהיינו הילתו
 נקרא אף שהינר חמיד אללו וכו"ן הוא כובץ אחרו זהו עובד ומשבו
 יותר מהלדיק הא' שאינו מניחו לקרב אללו כ"ל ומישל צדומו ר"ל
 מי שהוא מושל על הילתו וכו"ם אחרו הוא יותר משובע מלכד עיר
 כי מי שהוא לוכד עיר בודאי מנרש את האנשים מחלה ואח"כ צא
 לעיר אבל זה אינו מנרש את הילתו ר"ל דק כובצו עיר כשאומר אדני
 שפתי חתמא השכינה מתלכטת בו ומדברת בו כל הדברי וכשי"ה' לו
 האמנה שהשכינה מדברת חפול עליו יראה וגם הקצ"ה מלולס א"ע
 וסורה אללו משל למלך שאבד סתם שלו וחותם של מלך הוא הספר
 גדול כי מי שימלא יוכל לחתום חותמו בשם המלך וגם ציון הוא
 מחותמו של מלך תונס בעפר והמלך עלטער סכאבד חותמו ושכי
 המלך עלטערים סכאבד חותם מלכיהם ובני המלך עלטערים סכאבד
 חותמו של איהם והלכו כולם לחפס ומחמת גודל זריזותם עברו עלי'
 ולא מלאו והלך בן כפר א' ומלאו והבן כפר אינו יודע חשיבות החותם
 ועשה גרם הבן כפר שמה לכלם המלך שמה סכמלא חותמו וכן
 כולם יכן הבן כפר יש לו שמה כי מלא חותם המלך אפפי' שאינו
 יודע חשיבות עכ"ן יש לו שמה מאחר שהוא חותם של מלך
 והמנושל חקר :

רמנות כמו אז על בן שאינו אס יש לבן כל טוב הרבה
 מאור רק שנמסר לו דבר א' אפס קלתו מרחם עליו אצו

שלא יחסר לו כלום זה נקרא אהבה רבה אבל הרמנות ס"י למלך
 על בן כפר אי על מאר העני ים הוא נקי אהבת מולס מפני שהם
 חקרים מכל טוב לפיכך מרחם עליהם המלך משא"כ על בנר אפי"פ
 שיש לו טובה הרבה רק דבר קטן חסר לו יש למלך רמנות עליו
 ויש עוד רמנות ג' והוא רמנות המלך שיש לו לער מחמת בני והחילוק
 שיש בין רמנות הא' לבין רמנות הב"ל שהרמנות הזה הוא
 חמדי ומשא"כ הב' רמנות הראשונים חתם הם הבן קורא לאצו
 צמנו או אפי"פ הבן כפר קורא אחרו צמנו העיראך למלך כראוי לו
 מעורר בו רמנות כך כ"י לילס א"ע צמורה והב"ל מלבו רמנות
 החמדי שיש לו ית' על ישראל מחמת הלער שלו תכס גודל אהבתם
 נוסף ע"ז מעוררי ישראל רמנותו ית' בקראם בחורה ואפי"פ בן
 הספר ר"ל אפי"פ מי שאינו מצין פנימות חמורה רק קורא אותם
 צדור"ר כי כל חמורה שזוהיו של הקצ"ה וקוב"ה ואורייתא חד הוא
 וכמו ששקוראים לאדם צמנו מניח כל עסקיו ומנה לזה שקורא
 אחרו ומצינו על שאלתי מחמת שהוא אסור צמנו כך כ"י ית' מללס
 א"ע בחורה וכשקורים בחורה אז מתשיכים אחרו ומעוררים הרמנים
 והמסדים כי הוא וסמו יתצרך הוא אמדות : אין בן דוד צא אלא
 צדור שכלו זכאי או צדור שכלו חייב ע"ד אינו סובב כל עלמין
 נמלא כאשר כולם חייבים ויצוהו למדרגה החתונה עם קרוב יותר
 הצורא יתצרך ועמוד עליהם מלך כהמן כשמדבר צדיקות בעולם
 העליון ואין לו מ"ן וצאה לו מחשבה כמו נביאות צדוראי יהיה
 כך והמחשבה צאה מחמת הכרזים שמכריזין למעלה על כל דבר
 ולפעמים ישמע כמו קול מדבר מחמת שמדביח קול העליון בשפתו
 וקול חרתו וישמע כמו קול אומר עמידות :

וצריך לילך ממדרגה למדרגה כשרינה לעלות למעלה צמלה לדיק
 שיהיה צמחצתו לפיות לרקיע הראשון שהוא המלך ח"ק סנה
 וירחיק צמחצתו הרקיע על כל הרמות שלא יהא נראה צמחצתו
 קצר וקטן רק ירחיק לכל הדרגים וכיון שהוא עומד עם לדיק לחזר
 צמחצתו לעלות למעלה יותר ואח"כ עוד יותר למעלה אבל בפעם
 א' לא יוכל לעלות לכל ה' רקיעים רק ממדרגה למדרגה לדיק
 לעלות אבל צמלע החפ"ה כשדבק עמו ומחלה כראוי יכול יהיות
 לכל ה' רקיעים בפעם א' ובעלותו ממדרגה למדרגה כשצא לרקיע
 הראשון לדיק לראות צ' דברים א' מלא יסול למעלה וא' שיעלה עוד
 למעלה וכיון שהוא יותר צמחצתו צרקיע הראשון יכול לעלות עוד
 רקיע עד שיעלה בעולם המלאכים ואח"כ בעולם הסכס ואח"כ ישאר
 בעולם האלילות עם ידביק צמחצתו בצורה יתצ"ו וכשרולה לעלות
 מחילה יראה כדמות אדם וכדמות כלבים שהם הקליפות שיש בכל
 עולם הפעיים ולדיק לחזק עלמו ולא יחיראל ולפעמים יכול לדבר
 למעלה כשמתחיל לצד צלי גופי שיפריש עלמו מניפו וזהו התפשטות
 הגשמיות שאינו מרגיש צמחצתו כלל הרגשה הנוף וליוז זה העולם
 רק ליוז העולמות העליונים דהיינו המלאכים והסרפים ואח"כ
 כשצא אל עולם האלילות אינו מרגיש רק דק מן הדק דהיינו
 אלילותו יתצ"ו ושם ידע פתירות ולפעמים בעולמות החממות ידע
 נ"כ פתירות ששם מכריזין כ"ל ולפעמים צמלע :

ר"ב'ש אחר צמנין עובדא זו כשאני מדבק ממחצתי בצורה ית'
 אני מניח הסה לדבר מה שירלס כי אני מקשר הדברים
 צמורם העליון בצורה ית' שכל דבר יש לו שורש לנעלה
 כספירות :

גם לפעמים כשצני אדם מדברים הרבה מדברים נעליסו ואני
 ושצ צנייהם אני מדבק עלמו בצורה ית' כראוי ואני מקשר
 את כל דבריהם דבוק יותר כשמדבר ממה שהוא דבוק צמח הלימוד
 לדיק שלא לחשוב מחשבה אחרת רק דביקות בצורה ית' ובעת הלימוד
 לדיק לחשוב מחשבת הלימוד ועכ"ז צא להיות דבוק כראוי ולדיק
 בכל פעם לפסוק בחורה שהיא עץ חיים כו' אבל כשמדבר רק דברים
 ויסמוך על הדביקות יזר מאור שלא יסול לפעמים מדביקות גם
 בהצדור יש צמ' קטנות וגדלות פעמים דבוק בצורה ית' כקטנות
 ופעמים

דקושי יקרים

ולפעמים גדלות : יכול אדם שהוא דנוק צנורא כראוי להסתדר
בכל דבר שהוא רואה ונראה שנתחבר על אחרו דבר והוא אינו
נתחבר רק על הצורה ית' והעיקר טיבך תמיד צמחה וצמח צמח
הדבוקות דגלל שמהם א"ל להיות דנוק צנורא ית'.

מעלה גדולה כשארם מהשב ונחמיה תמיד נלבו שהוא חלל הצורה
ית' והוא עקיף אותו וכל לדיו ויהיה דנוק כ"כ שלא
יהא לריך ליישב א"ע בכל פעם שהיא אללו ית' רק שיראה הצורה
ית' בעין הסכל ושהוא ית' מקומו של עולם והכונה שהרי הוא
היה קודם שצבא העולם והעולם הוא עומד צנורא ית' וא"כ לריך
שהיא דנוק כ"כ עיקר ראייתו יהיה צנורא ית' ולא שמהא עיקר
ראייתו בעולם ואנן צנורא לא כן אלל עיקר ראייתו שהיא צנורא
ית' וזה האדם זוכה שיפדו הקליפות העליון כי הם משמיכים
ומצדלים בינו ית' וזין האדם ומשמיכים עיניו סכל האדם להסתכל
צנורא ית' ויחשוב שהצורה ית' א"ס עקיף את כל העולמות ומפני
ית' שופע ומלמלה למטה ע"י ליטות בכל העולמות ואנו הולכים
תמיד צנורא ית' ואין לנו יכולים לעשות שום תנועה בלא שפנו
וחיותו וגם שיחשוב תמיד שהוא אללו ית' כ"ל ואף שפעמי' יהיה
בלא דבוקות כ"כ ופעמים הוא בהתלהבות ודבוקות פעמים מתחבר
בקטנות ואח"כ צנעו אס גאיר לו איר נסתחו ועולה ועולם
העליון כמו אדם העולה בקולם כמ"ס שלא לורך ואמיתך אדם
יחזיקו דהיינו אור העליון . כשצמד ד"ס צרכים יהיה כוונתו
שיסתבר ויפתרם הקדושה . כשארם עומד תמיד את הצורה ית'
בכל רגע אין לו סגלי להתנאות ולאסוב את הגאוס ושאר מדות רעות :
ישים עלמו כמי שאינו כדאי' בנתחל על כ"ס והסתכנה מאין
תמלא והכונה שיחשוב כמו שאינו צעו"ז ופה תופלת
שאיהם חסוב צעיו צ"א . כשלומד לריך ליישב עלמו לפי מי הוא
לומד שלפעמים מתחמק עלמו צלמודו והצורה ית' לך לריך ליישב
עלמו בכל עת ובכל פעם .

אם תושק לאדם יראה וישתדל לעשותה ולא יבעל אותו
הילת"ר לומר שהוא דבר שיוכל לבא לידי יורחא לפי"כ
לא יבעלו אף יז"ל מאוד אף שיצו לו התפלות צמחה וצמח
ידחוק עלמו צחוק ובהתלהבות וצודאי שלצנוף יעשה למטה עמם
בלא שום התפלות' שמשלל למטה יצוא למטה וירבה צמחה כלעם
שיוכל והקצ"ס יעזר לו שיהיה בלא פנייה אף יתחוק עלמו בכל
יכלמו :

מה דאיתא בחיקונים יש נחסון דתליין צרישא דמלכא נחסון
צידין וכו' הכונה שיש המלות המלוין ציד וכן מלות
המלוין צראש כגון המלוין ויראה ואהבה וכשארם עושה איתם
עווכר למעלה צראש המלכות וציד המלכות וכן כולם כי בהתעוררות
דלחחא חתפיתא דלעילא . כשיש הרבה עכו"ם באיזה מקום
השכינה היא בנלות עם דהיינו שהיא מתעלמת ומתלבש חוך הקליפות
ואינו מתגלה המלכות קשה מאוד שיהיה האמונה צאד שלימה וכן
לפעמים שאדם אינו יכול להסתכל לא יאמין שצוים צודאי לא יתפלל
אלא יתזק עלמו וזמר ויפול עליו יראה ויתר ויותר כי הוא תפל לננך
סילא לתחתיה ומלבי"ש א"ע צמלנוסים אחרים שלא יכירו אותו
והנה הסתמים המכירים הילוך המלך ומגופומו הם עכירים המלך
בתנועתו כן למשל כשצאס לו תאות עו"ס"ז מדבק עלמו באהבה
המלך וכן כשצאס לו התפלות מדבק עלמו בהתפלות המלך וכן כולם
אלל אותם שאינם חכמים כ"כ הם מכירים נחוקים שיש עם שמירה
יחירה וגדולה עם הוא המלך וכן כשאינו יכול להסתכל בכוונה יודע
ש"ס עם שמירה יחירות קצ"צ המלך ויש כחן המלך אלל הוא אינו
יכול לקרוב אל המלך תמות גדול השמירה סב"צ לו לכן לריך לחזק
עלמו ציראס בכת גדול בכוונה יחירה כדי שיהא יוכל להסתקרב ולהסתכל
לפניו ולא יכול להסתכל בכוונה יחירה .

מה שאנו צוים נ"ה לצד מגופא הכונה שהנוק הוא הע"ל
ונ"ה הם הדגלים שהם האמונה והאמונה היא יסוד לירא'

שעמדת שהיא חלמין שמהם"כ נופל עליו יראה דהיינו שיתצדק
שמתקשרו כי א"ל לצינה בלא תנאי"ר ר"ל שיחשוב בשכלו כיון שכל
שאו רואים שמים וארץ ועולם שלם צודאי יש צראש שצדלוח
ויחמין צלמונה שלימה שהוא ית' צודאי כאן שמהם"כ ולא תפול
עליו יראה גדולה והסכל נקרא רעיו מסימנא שהיה תנאי"ר את
האמונה שעמדת הסכל נולד האמונה משה הוא הסכל ובכל אדם
יש צמ' משה וראבות ע"ס לשם יחוד קוצ"ה ושכינסים הכוונה
לצ"ה ס"ה למלכות שיתפאר קצ"ה עם המלכות דהיינו שהדרכה
התמאונה עילם הדבור שזאת המדרגה תמי' את כל העולמות והדיבור
של הקצ"ה הוא תמיד עמיה את העולמות וכשארם עושה מל"ס
הקצ"ה מתפאר צמ"ל דהיינו צנור צלו שהוא צחוך העולמות ולא
מציא האדם המ"ל אל הקצ"ה דהיינו שהקצ"ה מתפאר עם עולם
הדבור והו יחוד קוצ"ה ושכינסים ויתפאר קצ"ה צמלכות שהיא
צחוך העולמות ויתגלה מלכותו דהיינו שיכירו סכל שהוא מלך
בעולמות וזה מצנוג גדול להקצ"ה ונרת סעלי' הוא מלדינו וצ"דינו
דהיינו שאנו מכירים גדולתו ומלכותו ולא הוא נסלם צמדת מלכותו
כי אין ענך בלא עם שעמדת הפס נחנלה המלכות ויש לקצ"ה
פעמי' גדולתה :

הקב"ה הוא ח' החיים השכל לכל השכלים ויש בו
כל מעלות ומדות ומבשרי אהבה אלוה אדם סג
אין לו שום תענוג מזוינו ומתפארות וכל המדות כי העיקר
הוא החיות והשכל שבאדם יש לו כל המידות . ברוך כבוד
ו' רנבי ה' .

אתה י' לגבי ה' הכוונה בכרעית י' לגבי ה' דהיינו המשכיל
שהוא החכמה שאין העולמות של מטה ממנו יכולים
להשיג אותו שהשכל שהוא הבינה אינו יכול להשיג את
החכמה כי בחכמה אינו מושג עולם המחשבה רק על
המחשבה הוא בהעלם שם ד"ס שנוטעין אילן מגרעין האילן
עושה פירות נמצא בוראי' היה מתחלה בגרעין כל האילן
כמות שהוא והענפים והפירות הכל היה בגרעין בהעלם כי אנו רואים
שמתכו יצא האילן שלם עם פירותיו בוראי' היה מתחלה הן
גנוו תוך הגרעין אך שם היה בהעלם גדול שלא היה מסוים
וניבר שם איזהו מקום ענף האילן ואיזהו מקום הפירות כן הוא
כאן שהחכמה הוא הוילי שם יש כל המדות דהיינו השכל
שהוא המחשבה וכן אהבה ויראה וכן כלם או
אין נתגלה שם המחשבה בפרשות ששם כל הדברים הן
אחדות נפור רק בבינה נתגלה מחשבה לעשות כך או כן
ומבשרי אהבה כשארם רוצה להיות לו בנים נושא אש
ומתחלה היה זה במחשבה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים וזה
שק"י בינה עולם הבריאה עולם המחשבה זו שאר"ל ישראל על
במחשבה ר"ל שהקב"ה צפה במחשבה כי התענוג שיהיה בשיהיה
ישראל בעולם נמכה זה הוא ברא העולמות והדיבור הוא המה
העולמות והוא הנקי אשה ומכה זה נולדים הבנים שהם ממנו וזה
המעשים טובים שעושים ויש להקב"ה תענוג בזה וכשהוא שוח ומשפיע
ראשו או באתערוחא דלתתא איתער לעילא וממשיך י' לגבי או ברוך
והיינו המשכיל ממשיך אל השכל שהוא הבינה ברוך ו' לגבי שאנו א'
היינו ממשיך הת"ת לגבי מלכות שיתפאר הקב"ה עם המדרגות שכי' בת
ההתחננים דהיינו המל' שהוא הדבור שהוא בתוך העולמות ובמחשבה
והיה אותם .

מה דאיתא בזהר וצריך מדרועא ימינא לאקוא דמא נבי ישמעאל אומרים
הכוונה לפי שהוא בן אברהם שהוא מרת החדר והאבותיו או
נמצא ישמעאל נמי מסתעף ממרת האהבה אך הוא נדבק באהבה שעשוי
בישא שהוא יואף ואם היה נפטר מאהבה בישא זו הווע"פ
נדבק באהבה דקדושה וז"ש הוזהר צריך לאקוא דמא מדרועא ממכד
ימינא ר"ל להפוד אהבה בישא מדרועא ימינא דהיינו מתכונן
אהבה דקדושה וכן מ"ש בעשו צריך לאקוא דמא מדרועא
שמאלא

שמאלא
בגבורא
ביונת
שהוא ע'
אזכרות
ביונת
שדאי
רוד
לשון
וכו'
הוא ממ'
להשיג
בזה שא'
הקדושה
ממדרגה
נושא מ'
יבא כבו'
נפשי כ'
מעים
נבעב בא'
להבין
כשהוא
במדרגו
גם יח'
ב'
בניצוח
העומק
כשארם
ממנו ית'
ומשפיע
לגבי או ברוך
א'
בת
מתכונן
מדרועא
שמאלא

לקומי יקרים

שם ס"ג בהפוך אתוון ג"ס ששם זה הוא בגדלות המחשבה קרושה שכאדם אינה נפגם בכא מחשבה וזה כי תיכף בכא ס"ז הולך ונסתלק מהשבה קרושה אבל הרבור ודאי נפגם במ"ז כי כאשר הרבור הוא והמחשבה בענין א' אדרבא נעשה יחוד גדול אבל כשמדבר במ"ז מפרוד היחוד וכו' וראתך עכתיף פירוש שתהיה הירא' לאדם מהש"י תמיד כמו בשעה שבאה לו ח"ו איזה צרה או יש לו יראה גדולה כן תהיה לו הירא' תמיד וכן הפי' להפוך היראה בשעת צרה ח"ו לא יהיה רק יראה שראוי לאדם תמיד מהש"י ב"ה וב"ש

זה כלל גדול בכל מה שיש בעולם יש ניצוצות קדוש' אין דבר רק מהניצוצין אפילו עצים ואכנים אפ"כ כלל המעשיו' שאדם עושה אפילו עבירה שאדם עושה יש בו ניצוצות מהעבירה ומה הוא הניצוצות מהעבירה היא התשובה בשעה שעושה תשובה על העבירה מעלה הניצוצות שהיה בה לעולם העליון וז"ש נושא עון פירוש נושא העון למעלה וזהו גדול עוני מנושא פירוש להרימו להעלותו לעולם העליון

מעם למה בעת הבוקר נוסף שינה על האדם יותר מכל הלילה אף אם היה ניעור כל הלילה מפני שהוא בעת הזאת בסוד הדורמטיא כי עתה מוכן היא למוחין העליונים יותר מבלילה כמו ב"א ועיין בק"ש דקרבנות במ"ה והוא סוד אידי דמריד למפ"ש מוחין דלילה לא בלע מוחין דיום

מעם למה אנו אומרים הודו בין קרבנות ובין פסוקי דזמרא ואין א"א בתוך פסוקי דזמרא כי ידעו שהקרבנו' הוא עשה ופסוקי דזמרא הוא יצירה ויצר אור בריאה והוא סוד אופנים וחיות ושרפים וסוד שמותיהם הוא בעשיה הם נקרא אופנים לשון גלגל שהמלאכים אשר שם הושקים וגוללים להתקשר למעלה וגם הם בסוד נפש לשון יתרון והוספה שחושקים להוסיף להם יתרון שפע וחיות והמלאכים דיצירה הם יותר עליונים ובא להם החיות יותר מלמעלה ולכן נקראו חיות חסר והמלאכים דברואה הם יותר עליונים ומתלהבים יותר להתקשר לעילא ולכן נקרא שרפים ואדם הוא עולם קמנשקם בבוקר ממסתו הוא בלא יראה כלל ובקרבנות הוא מתדכי כדאי' בזהר והוא בסוד עשי' והוא אופן שהוא חושק להתקשר ולהתגלגל עצמו להש"י' ובמה בפסוקי דזמרא שישווב בפסוקיםאלו התלהבו יותר מקרבנות אך קים נואו להתלהבו גדול מתחיל בתחה בלא התלהבות כ"כ ולכן נתקנו הוד' תחלה שהוא רק פסוקים מלוקטים ואינם פסוקי דזמרה ממש בכדי שישניע לפסוקי דזמרה יא' בהתלהבות גדול ואז בא לו חיות יותר כי התלהבות היא חיות וכיוצא יבא לו עוד יותר התלהבות ויבוא למדרגת השרפים : הלואי שיהא מירא שמים עליכם כמורא ב"ו הלואי הוא לשון חיבור ודמיון דברי לדבר כלומר תדמה מורא שמים למורא ב"ו למשל כשישן ונא דבו והקיץ אותו בידו מיד הוא נרתע ונודעזע כן יהיה הדביקות להש"י וישנה על הכל על כל אשר יראה וישמע לפניו ומכ"ש כשהש"י מקיצו משנתו שהוא בחצות הלילה כידוע

חכמות

בחון תרונה פירוש אם חכמתו חשוכה כשהוא עוסק בחכמתו בחון דהיינו בקליפות שמעלה משם ניצוצות חכמה זו תרונה אז והיה אם שכוח תשכח ס' שכל מה שנעולם הוא בהשגחתו ית' ומכוסם בא היראה לאדם ר"ל שיוכור בהש"י מחמת כל דבר ודבר נמצא שגם השכחה בא מהש"י לאדם כי אין שום דבר מכלעדו ית' ש וצריך שמהשכחה ג"כ יבוא יראה לאדם אך הגורם שישכח גם השכחה זה הוא מדרגה פחותה מאוד וזהו והיה אם שכח תשכח :

האמונה לאדם הוא בנו"ה והוא מיד שהוזהר קורא לנו"ה תרין סמכי קשוט גם מעם ההוד בשמאל' והלא הודאה דבר

שמאלא לפי שהוא ביצחק מרת גבורה אך ע"ו היה דבוק בגבורא בישא שהוא רציחה וצריך לאקווא דמא כנ"ל גבי ישמעאל ור"ל

התפילין לשון שפל וחיבור ה' שהוא חכמה לה' שהוא המלכות ויוון שהוא עובדא היה כלול כ"א מעשרה שהוא שפל לנון וכוונת התפילין אה"ה שיש בו כ"א אכזרות יהוה שיש בהן ד' פרשיות וארנ"י שהוא העור שהיא המלכות

התפילה ג"כ לחבר היוד שהוא חכמה לה' שהוא המלכות שהוא הרבור ע"י הקול שהיא הו"ה וע"י המחשבה שלו שהוא הבינה שלו והוא סוד אה"ה הו"ה ארנ"י ולמה נקרא שמה תפלה שמחבר צורה ליוצרה

נקרא המלכות שהיא עש"ו ויש עשיה דעשיה היינו מלכות דמלכות שהם ב' דלתין שהוא ד"ד וע"י ו' שהוא לשון המשכה מן דף לרף הלוך ילך ובכה נושא משך הורע וכו' ר"ל אם ההולך ממדרגה למדרגה ועוד חסין להשיג יותר הוא ממש כמו שא"ס אין לו סוף כך זה האדם יש בו המדה להשיג הורע המשפיע מא"ס אבל זה האיש האומר יש לי די בזה שאני יכול ללמוד זה אינו משיג רק קש ותבן שהם הקדיפות וזה ס"י הפי' הלוך ילך ובכה ר"ל שרוצה לילך ממדרגה למדרגה וכל מה שהוא משיג כבר אינו שוח לו וזה נושא משך הורע מא"ס המשפיע אליו אך מי שאומר בא יבא כבר לכל המעלות והוא ברנה תמיד לאמור שלום עלי נפשי כי למדתי תורה הרבה ואי' צי יותר זה נושא אלומתיו דהיינו הקש והתבן

מעם

למדת אהבה ויראה מפני שאם לא היה לאדם כ"א אהבת הש"י היה האדם רגיל תמיד עם הש"י וגם היה נטבע באד' האהבה ונעשה לו טבע אך מכה היראה שעמה הוא ירא לגשת ור"ל

מהו קטנות וטהו גדלות ד"מ כשאדם יושב ולומד תורה שרא כהבנה אז היא בקטנות שאין שכלו שלם אבל כשהוא לומד בהבנ' ובהתלהבו' הוא במדרגות גדלות שמקושר במדרגות העליונים וכן בתפלה ובכל מצוה שעושה האדם יש קטנות וגדלות

יחשוב כשיושב ללמוד או אפילו בדברי חולין אז יחשוב באיזה ענין הוא מדבר אם באהבה או ביראה או רחמנות או בניצוח או בהודיה או בהתקשרות או באיזה ממשלה ויתקשר א"ע במדה ההיא

העוסק בתורה לשמה פירוש לשם ה' זוכה לדברים הרבה פירוש ממילא נתרבה אליו הרבור בחכמת התורה יא המה' כשאדם מדבר דבור טוב והרבור הוא החיות של האדם והחיות שהם סממני ית' או הרבור סלקא לעילא ומתעורר הרבור העליון הוא שומע ונשפיע עליו יותר חיות מלמעלה אבל כשהוא מדבר דבר רע לגנאי או ברור הרבר להיות נפסק ממנו כל החיות לנמרי ג"כ מה י' לגביה שאנו אומרים בל"א (ער האש אויש נירעט) יש לתמוה מה המדרגות שבו בתורה והנה טוב מאד כמה פעמים במעשה בראשית העולמו' ובמשנה תורה כי ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע מהיכן בא הרע אבל אין הפי' כמו שאנו ישמעאל אומרים רע ממש ארא הרע הוא ג"כ לעשה טוב אבל כשהומאם והאהבו' או נעשה רע ממש למשל המכבד שמכבדו בו הבית ק באהבו' שעשוי לקנות הבית הוא טוב קצת אבל הוא במדרגה תחתונה זו הווע"ס טוב הוא וכשצריך להכות בו התינוק כשהוא חושא אז א מדרועה המכבד נעשה רע נמור ומכים בו את התינוק : מקושש לש"ש דהיינו מתחמין פירוש כמ"ש בזהר מענין זה דהיינו לבי' מדות מיל ותי"ת הנקרא שם שמים ועיין בזהר :

דקוטי יקרים

דבר גדול ונצח שהוא נוצח ביטין והסברא היה להיפך אך התירוף אדרבא בשביל שהוא נוצח והאדם עובר השי" אף בניצוח ר"ל שמהפך הניצוי ונובר עליו הוא העבודה יותר מההוראה ולכך הוא ביטין: הסדר בלא מחשבה היא כמו מ"ז כי המחשבה אצל האדם היא שיעור קומה שלמה והראיה כשאדם מחשב בדבר אחר בעת הזיווג מוליד בן תמורה ונס כשאין מחשב כלום מעין הזיווג אינו יכול לזווג והמחשבת היא החכמה והדבור הוא ההולדה כי גם במחשבה יש אותיות כי מחשב באותיות ומשאדם אינו מחשב במה שהוא מדבר אזי הוא כמוציא ז"ל שהדיבור הוא החיות שלו :

הכוונה של הלימוד הוא זה כשלומד למשל מימרא אמר רבא יחשוב שרבא בעצמו עומד לנגדו והוא אומר דבר זה ואז כשיתנהג כן ימשוך על עצמו החיות מהדבור שהם האותיות ואח"כ כשאומר הדין שאמר רבא אז הוא ממשיך אליו החיות מהבינה שהוא אומר הדין כשכלו ובהנחתו לכך יתקשר עצמו וימשוך אליו החיות וגם שפתותיו דובכות בקבר וגם מביא נאילה לעולם שהיא הגוף שלו שנקרא עולם קטן והנאולה הוא החיות :

סוד כי הפך חסד הוא האמור בסודות דא"א ובז"א נאמר רב חסד וכמ"א אחר נקרא ז"א חסד סתם כמ"ש חסד לאברהם משל ע"ז אדם שהיא מכניס אורח והוא הנקרא בעל חסד דהיינו כשרואה האורח מכניסו לתוך ביתו ועושה עמו חסד אבל אין לו התלהבות וחשקות תמיד להכניס אורחים ולעשות עמהם חסד ולהחזיר אח"ז אלא אם נודמן לו אורח עושה עמו חסד ויש שאינו נספק מרצונו הוה שהוא חושק תמיד לעשות חסד עם כ"א ומחזיר תמיד אחרים כמו אברהם אבינו ע"ה שהוא מצטער מאוד כשהיה לו אורחים לעשות עמהם חסד המדה הוה באריך ינקרא רצון שרצונו תמיד לעשות עמהם חסד לכן כתיב במדותיו כי הפך חסד הוא ורצונו תמיד לעשות חסד ובז"א הוא מדה סתם שאין לו רצון זה כמו בא"א אך בשעה שא"א סאיר בז"א נקרא אז ז"א ורב חסד שאז קיבל מא"א חסדים הרבה :

ויש בתורה מעשים ותנין ואותיות פי' דר"ע היה דורש על קוץ וקוץ תלוי תלוי של הלכות משל למלך שצויה לבנות לו ביתו ומסתמא עלה זה במחשבה ומסתמא ה"י לו נ"כ מעם ע"ז נמצא המחשבה יש לו מעם ע"ז ומן המחשבה בא לדבור וצוה לעבדיו לבנות לו בית נמצא כששואלים לעבדיו לפה אתם בונים אין להם מעם ע"ז אלא דבור של המלך חסד וכתב על הקונטרס מימינו אש דת למו משל לרופא המקו דם אע"פ שעשה לו רעה לפי שעה אך אח"כ יבוא לו טובה ואיתא בגמ' וזכור לו יום המיתה אע"פ שהוא יראה רעה מ"מ אח"כ יבוא לו טובה מזה כי בשביל זה שזכור לו המיתה ישוב אל הבורא ית' ויזכה אח"כ למדת האהבה וליראה כושת שהאהבה מקבלת ממנו ע"ד שהזוהב משיבה מן הכסף דהזוהב הוא לשון יראה כי שרשה מנבורות ע"ד מצפון זהב יאתה כמשל א' ברה מן המלך ופנשו בו גולנין ומתוך יראתן חזר אל המלך אע"פ שנראה בעיניו שהגולנין הם רעה מ"מ בא לו טובה שחזר אל המלך פירוש מחמת אש נתפסמו נבורות חסד אוזה ענין : כל שמעשיו מרובין שיש לו הרבה מעשים מחמת חכמתו ר"ל בשביל שהוא חכם ועשה ע"פ דברים נשמיים לכבודו ית' חכמתו מתקיימת ר"ל מתקיימת עולמית שנתוסף להקב"ה וכל שחכמתו וכו' שאין בחכמה זו רק שהוא לומד בסתם אחרי שהוא מכין מה שהוא לומד אם הוא בלא דו"ד אינו כלום :

אין כאלהינו הוא בעולם העשיה שהוא כמו ספר שבדוראי א"א למעות מי כאלהינו הוא ביצירה שאפשר חלילה

למעות שם כמו אחר שראה מ"ש וכו' אך אני אינו מיעה כי מי כאלהינו נידה לאלהינו הוא בכריאה ששם א"א למעות מפני שקרובה לאצילות ובאצילות אומר לנוכח אתה הוא אלהינו : ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך כי יש באדם נ"י ימנים בשנים שרו שני נערות שהולך אחר תאוות ושנים אמצעות אין בהם כ"כ תאוות עוה"ז ושני הזקנה אין לו תאוות כלל ומעם לזה לפי שני שותפין באדם אב ואם והקבי"ה ודבר זה הוא חסיד שהאיש יש לו תאוות אשה לפי שיש בו חלק אם שהוא נקי ואשה יש לה תאוות איש לפי שיש לה חלק אב שהוא דבר וזהו פי' ה' ובחטא יחטתי אמי פי' החלק של אמי שיש בו הביאני לידי מעשה זו ונחזור לענין ראשון לפי שיש באדם ג' שותפין לכן בשני נערות יש לו לאדם תאוות רבות מצד חלק האם שיש בו ובשנים אמצעית אין בו תאוות כ"כ לפי שכבר כלה חלק האם שבו אבל עכ"ז יש לו תאוות מצד חלק האב שבו אבל בימי הזקנה אין לו תאוות כלל לפי שהוא חלק הקב"ה נמצא מה שאדם פרוש מתאוות בימי הזקנה אין זה רבותא אבל אם אדם פרוש מתאוות בימי בחרות בזמן שיש בו עדיין חלק אב ואם זהו מעלה וזהו פי' ה' ראשית בכורי אדמתך ר"ל בימי בחרות תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי נדי אותיות ניד בחלב אמר ר"ל ע"י חלק אם שבו פירש מתאוות ואף שאין המשך לדברים אלו שאכתוב עכ"ז אכתוב וכלשון ששמעתי וזהו וגם בזה הוא סוד בשר בחלב כגיל לפי שהגיד אין בורק בשר וזהו נ"כ שברית הלשון וברית המעד הם סוד א' לפי שבשניהם אין בהם רק בשר וז"ס מה שזוכר כמה פעמים לשון ברית בבשרים לפי שאין בבריות הנ"ל רק בשר אבל הסוד האמת המיומן כפי הנ"ל אינו זוכר :

נרפס בספר דקוטי אמרים

כר שאסור יש כנגדו היתר והבן וזה הכלל שכל מעשיו יתה לשיש וכל מה שעושה וזהו שנאמר על שהמעשה וידבר אל העצים ואל האבנים שעל כל מה שראה אמר על כולם מעשים שמנועים על עבודתו ומשימא שכל מה שבנות הכל צריך לעבודת השי" הן סהור הן טמא והכל הוא בעצם שהגנתו מלובש שם ד"מ האדם ואשתו הם גוף א' ובניס הם המקבלים נקי בניו גוי' כנגדם אף שהאשה הוא נקי אבל בערכם שהם המקבלים הבנים נקי נוק' ונגד הבנים הבית הוא הנוקב' וזהו שאמר רז"ל ביתו זו אשתו ונגד הבית כל כלי תשמישי וכל הדברים שבבית הן קטן או גדול נקי נוקב' וזהו צריך הכתנה גדולה שכל מה שרואה בבית ובריות משוננים ומה ששכיחים הכל היא בעצמו דהיינו שצריך להגנתו ומה יודע לו כל הצריך לענינו ולעבודתו ובהכל מלובש השגחתו ית' וד"ל וזהו לא כנבורת הסוס יחפץ הוא רם למדריגות תחתונות שהסוס מפילה לרובק והמדריגה תחתונה הם מפלים דהיינו כשכא לו פחד מאיזה דבר זה מעורר לו יראה כי באים לו האותיות מהשבירה ששייך ליראה ולא בשוק האיש ירצה ששוקיים הם מדריגות תחתונים לא מפני שיפחו מפני זה שולח לו הקב"ה רק רוצה ה' את יראיו המייחלים לחסדו להעלות היראה שמיראה באה לו האהבה אבל הענין אם ירצה האדם כניון לבא לידי האהבה כדי להעלות לזה כתבנו אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ והוה שארול המקשה עצמו לדעת היא בנידיו דהיינו מרוחק מהשי' הוא סובר שהוא מקורב להשי' ובאמת הוא מרוחק מאוד ועל הדברים האלו נמשיל משל לאיש חיל שכא אל האדם לקרוא אותו אל המלך והוא בכעס גדול וכפחד ומלובש בכנ"י איש ופחד והאדם מתירא ממנו ובאמת הוא אינו כלום ואין לו

להושי יררים

איוהו חכם הלומד מכל אדם שנאמר מכל וכו' ודיקדק הרב מור מו' סיכל למתן לא אמר הלומד מכל מלמד כלשון הכי מכל מלמדו וכו' ותירץ שהתנא בא להוסיף כי לא תורה בלבד יש ללמוד ממלמדו אלא אפי' שארי מדות והנהגות טובות דהיינו איזה הנהג' ישרה או מד' טוב' באדם אפי' מע"ה או מרשע יתן בדעתו מנהג זה וילמדו ממנו וזהו איוהו חכם הלומד מכל אדם איזה מדה טובה והנהגת ישרה בעבודת הבורא ית' רחמנא לבא בעי ר"ל לבא בעי רחמנא :

ענין היחוד הוא שלא להפריד השכל מן הדברים שלא לערב רע בסובי וזה ועין הדעת מור וזהו שפחה כי תירש וכענין מים עליונים ענין היוונים והיחוד דע שאין שם רע כלל וזה צריך לייחודינו אך י"ל פי' האב רואה הזיק לבן הוא הולך בדאנה בלא דעת היינו שאינו מתכשר לתענוג ודויק והדברים ברורים למבין :

מפני שיבה תקום והדרת פני זקן א"ת שצריך שיהי הקומה קודם הזקנה דהיינו שיראה שלא יאבד אף יום אחד חו' דעולם שנה ונמשך להם מקושרים זביז וכשיש פנס ח"ו בשנה ואינה שלימה ח"ו נפנס עולה ונמש' וזהו תלת עלמין הנו' בזוהר וזהו מפני שיבה תקום שיהיה לך תקומה שרא יפול ח"ו רק יערה תמיד למדריגה וזהו פי' זקן כמו לפני זקן וזהו ראשית בכורי אדמתך תביא בית פי' לא תבשל גדי אותיות גדי בחלב אמו כלומר אפי' תאוות תשמיש יהיה לשיש דהתאוה שבובר מכה הנקבה שיש בזכר דהכל בזוין נאצלו ואף הזכר כלול כלול מזוין וזהו לא תבשל גדי בחלב אמו רק יהא לעולם כוונתו לתענוג של מצוה וזהו תקום גימט' תקימו עיין בכוונת ודויק :

ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו וי"ל אם הוא משלם כמעשהו מהו החסד כשיש בגמרא וא"ל ע"פ מ"ש התנא אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב ע"פ לקבר פרס אלא הו' כעבדים המשמשין הרב ע"פ שלא לקבל פרס והוא ע"פ משל לעבד אצל האדון ואם העבד עומד את אדוניו כראוי משלם לו שכרו משלם אבל זאת לא יעלה על שום עבד שאף אם יעבוד האדון עצמו עבודת העבד שישלם לו שכר לעבדו בשביל זה וזהו כאלו הוא משמש את הרב כלומר העבד המשמש עם הרב שיעבוד עבודת עצמו ועוד שישלם לו שכר עבור זה וזהו סתיות גרול ועכ"פ אם העבד עושה כן ומשמש עם הרב שיעבוד יהיה עכ"פ ע"פ שלא לקבל פרס ודי לו שאינו עובד את הרב בעצמו והנה ידוע שהאדם מעורב מור ולבד זה כי הגוף הוא מסמך דמסאבי' חולקא דיצה"ר כמשי"ה ובחמא יחמתי אפי' והנשמה הוא חלק אלהי ממעל והנה חלק הטוב והנשמה היא העובד עבודת השם וזהו המשמש את הרב כי החלק אלוה בעצמו הוא עובד לאלוה והעבד המשמש את הרב שיעבוד עבודה המושל על העבד ואע"פ שזה נקרא עבודה גרוע שאין העבד עובד כלום עכ"פ לא תהיה זאת במחשבתו ודעתו לקבל שכר ע"ז אבל הקב"ה ברחמי ובחסדיו הוא משלם שכר לעבדיו אע"פ שאינם עובדים אותו רק מאתו ית' הוא עבודתו וזהו ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו אע"פ שאין האיש עושה כלום מעצמו אע"פ אתה משלם כמעשהו כמו שהיה העבד עושה בעצמו וזהו חסד ור"ל

או יוכן עפי' משרו"ל אשרי האיש אשרי אדם שהוא מתגבר על יצרו כשהוא איש והנה אמרו רז"ל יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום זאלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו נמצא שכל התנברות האדם על היצירה הוא בעזרתו ית' ויש ודך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש ר"ל לזה האדם המתגבר על היצר הרע שהגבור הוא נקרא איש כנודע ואתה תשם לאיש כמעשהו כאלו היה מתגבר בעצמו כלי עזרתך וזהו חסד גדול :

בגמרא

לאדם ליורא ממנו כלל רק מפני שיראת המלך מלוכש בו שבגדו סמך שחותר המלכות בו אבל מעצמו אינו כל ס ואם האדם הוא חכם אינו חש לדבר עמי ואינו מתיירא ממנו ומפחדו ואימתו רק תיכף הוא ממהר לילך אל המלך עצמו או למעמים בא איש מהמלך בתנועת אהבה ומי שהוא טפש הוא מתענג ומשתעשע עם השליח סחמת ששומע ממנו דברי אהבה אבל מי שהוא חכם יודע שהעיקר הוא רצון המלך ואומר מה לו לדבר ולהתענג עם השליח ה"ה אך לעיקר ושוורש התענוג והאהבה והולך אל המלך ואינו משגיח על השליח כך כל הדברי שבאים לו הן אהבה הן יראה ילך אל המלך הוא מטיה הקב"ה ויעלה הכל למעלה הן אם באה לו איזה יראה היצונית או הזיק ה"ו או נזרמנה לו איזה שמחה ותענוג הכל יעלה למעלה למלך עליון ולא יעשה כמו השופה שהוא מתענג ומשתעשע ואוכל ושוחה עם השליח השלוח לו מן המלך ומחמת זה הסיח דעתו ושכח ששלח המלך לקרוא לו ואף אם בא יבא לפני המלך ית' אף המלך מאור ושמתו נהפכה לתנה ולא כן החכם אשר עינו בראשו לאמור מה להרבות הדברים עם השליח טוב לו לילך להמלך לעשות רצונו לכן צריך האדם להתיישב מאור בעבודת השיי על כל דבר ודבר ואם נפסך לומר האיד יכול האדם להעלות במחשבתו כל דבר להיות ממותק בשרשו אך כי כתיב תמים תהיה עם ה' אלהיך והתיו גדול דלכאורה התיו רחוק מהא : עיין בליקוטי אמרים הלואי אותי עובד ואת תורתו שמרו : נ"ל דרך הלצה ע"ד נגבא אסומא דסחתרתא רחמנא קרי' ועוד נ"ל דהכלל הוא דתכלית הידיעה היה שלא נדענו ויאמר האדם מה לי לחקור כבוד השיי ואח"כ שלא לידע הלא בתחלה נ"כ איני יודע ולזה אמר הלואי אותי עובד אחר שתורתי שמרו כלומר אחר שחקרו כבודי ית' וילמדו תורה ואח"כ אותי עובד לומר שלא יכול להגיע לידע אותי כמשל המסינה :

להגיד בבוקר וכו' פי' כשאדם בבהירות ר"ל בדביקות חסדך ואמונתך בלילות פי' כשאדם לפעמים נופל ממדרגה הידועה : וזכור שבוקר יום שנאמר בפי' הוא לשון בהירות וערב ולילה לשון עכירות ידע מה כחשוכא ונהורא עטיה שרי' ר"ל הקב"ה מקושר עם זה האדם שעושה א"ע למה ר"ל ללא כלום ולא עוד אלא אפי' בחשוכה כלומר אפי' כשהוא בין עניים הנקי השוכים הוא משפיל א"ע נגדם מגדל ענוה עם זה האדם הקב"ה מקושר וא"ת שאפשר שאדם זה באמת הוא נמי שפל הערך כמו הם וא"כ מאי רבותיה בענוותנותו לזה אמר ונהורא עטיה שריה ר"ל שהיא אדם גדול מאוד ואע"פ שמשפיל עצמו מעם למה כשאדם מדבר דברים בטלים אינו מכביר בזה על הגוף כי מדברים בטלים אינו בא להגוף שום חיות בהם כי אין בהם עצמם שום חיות אבל כשעוסק בתורה בדור' או בא מזה חיות גדול אל הגוף ונעשה הגוף מזה כבד ממה שהיה בתחל' כי תחלה היה נחמד סתיות זה וזה החיות מכביר על הגוף כמו האדם אחר אכילה גופו כבד עליו מפני שחיות בא לגוף מהאכיל' :

השיבה שופטנו כבראשונה ויועצינו כבתחילה ר"ל שופטנו הוא היצירה והיצ"ט כמאמר רז"ל צדיקים יצי"ט שופטן ורשעים יצ"ח שופטן והם ב' המלאכים המלוים לאדם וכשאדם מטיב מעשיו מלאך הרע עונה אמן בע"כ כידוע ואז שניהם הם השופטים אותו ומנהיגים אותו וכן היה במעמד ה' סיני ואז מסקה זוהמתן והיו שני השופטים שניהם כא' טובים ואנו מתפללים עתה השיבה שופטנו כבראשונה :

דוהקת הבשר ר"ל אהבת השם דוהקת ומזכנת את הבשר שהוא הגוף : עוד י"ל שאהבה דוהקת ואין לזממקת את הבשר שהוא דין כי הבשר בא מסימרא דרינא כידוע :

בי מ
ת ספני
ליונו
אדם ג
תאוות
אין לו
קב"ה
יש בו
יש לה
החלק
ראשו
לאדם
אין בו
ראוי
לל לפי
ת ביש
בחרות
ראשית
תבשל
פוש
אכתוב
נ"ל לפי
מער חס
כבר במה
ק בשו

דקושי יקרים

בגמרא אמר הקב"ה לזו עלי ואני פורע וק' רמה המדה הוא
כך ולמה לא יזמן הש"י רעני שהיה לו על סעודת
שבת ולא יצטרך ללות וי"ל ע"פ הלצה כי ידוע שאין הברכה
שורה אלא על איה דבר אף שהוא מועט מתברך כמו אמר
שמן דאלישע אבל אין הברכה שורה על דבר ריקן אלא שיעש'
הקב"ה גם מפורס' יש מאין והנה אין דבר רוצים להגות ממעש'
ניסים כמו שמצינו במה תנאים ואמוראים והוא שאמר לזו עלי
כי זה מדבר בעני שביתו ריקן אין כל בבית אפילו דבר מועט
שתשר' עליו הברכה בכתי שלא יהי' הגם מפורסם ויכיר כ"כ ואם
ירצה הקב"ה לעשות לו גם מפורסם אפשר שלא ירצה להגות לזה
אמר רזו עלי ואני פורע כו' כדאית' בגמ' הנודר הנא' מחבירו
פורע את חובו א"כ מצינו בפריעת חוב אינו הנא' א"כ לא יהוש
העני וילוח ויענג את השבת ואף שהקב"ה יפרע את חובו אין
זה מיקרי הנאה ממעשה ניסים כג"ל ואע"ג דגמ' מוקי לה באותו
חוב שאין המלוה תובע את הלוח שאם ירצה לא ישלם למלוה
כדא"י שם גם הכא המלוה לעני כזה מסתמא ג"כ מלוה לו ע"מ
שלא לתובעו :

בגמרא

זה הכלל שאינו מחויב בדבר אינו מוזהר את הרבני
ידי חובתן מ"ם הלשון שאינו מחויב ולא חתר עי
שאינו מחויב בדבר או הל"ל כפיפא וזרישא אינו מוליא את הרבנים
ירי חובתן וי"ל ע"פ מ"ם שידוע כי כאשר הרשע מרצה לחטוא
הוא גורם בעונותיו שיבא לידו לדיק הרהור מעצמי' שעין אותו
עצירה טענה הרשע וגם זה ידוע שאין דין מתחלק אלא כשרשו
ומתמה זה יכול הלדיק לגרום לעלות גם נפש הרשע מן החטא כי
הלדיק כשנא לדי הרהור עצירה סיכף מתקרב וחוזר בתשובה
ומעלה ומגדל את הטוב מתוך הרע וגם את הרע מתקן בהפעלותו
אל שרשו וז"ל כל שאינו מחויב בדבר ר"ל כל שלא נחתיב
בדבר עצירה דהיינו שלא באם לו הרהור עצירה זו טעמה הרשע
אינו יכול להסליח את הרבנים ידי חובתן דהיינו הרשעים מפני שלא
באם לו הרהור אינו יודע ועין איזה עצירה עבר הרשע סיהא יכול
למתקן ולהסליח את הרשע מחובתו אבל מ"ם שמחויב בדבר כלומר
שנחתיב בדבר עם הרשע שגם לו הסהור כג"ל יכול להסליח
ולכך אער שמחויב ולא אחרו שחייב כי לא נחמתו בא לו הסהור
כ"א ע"י הרשע אבל בני הרשעים אמרו ידי חובתן שהם חייבים
בנפשיותם ולא אחרים מחייבים אותם או כ"ל מ"ם שאינו מחויב
בדבר מ"ם שנחתיב האדם בגלגול ראשון ובה בגלגול שני כדי לתקן
את העוונות וכמ"ם כמה תנאים ואמוראים יודעים מאיזה הגלגול
הוא בא ואיזה הדבר הוא לדיק לתקן כמ"ם מימי' לי דקיימתו מלת
לית וז"ל סימי' לי דקיימתו דלא עקבינא ד"א בלא תורה וספלין
וכיוצא בזה והנה הלדיק יודע על איזה עבירה נתגלגל ויודע שנתגלגל
הראשון היה שוטף ומת' את הרבנים והנה הוא לדיק לתקן את הדבר
ולזכות את הרבנים ולהוכיחם להחזירם למוטב שישובו בתשובה שלימה
וז"ל כל מ"ם שאינו מחויב בדבר כזה כלומר בגלגול ראשון או שהוא
באדם נתגלגל ה"י רק שאינו יודע פרט החטא שנתגלגל עליו ואינו
יודע שהוא לזכות ולתקן את הרבנים זה אינו מוליא את הרבנים "מ כלומר
אינו יודע שיעיל תקומו שהיה רוצה לתקן לזכו' את הרבנים כי
אשר שנתגלגל בשביל ד"א אבל מ"ם שידוע בשביל איזה חטא הוא נתגלגל
ודע שהוא מחויב בדבר זה ונכרך הוא יכול להסליח את הרבנים
מתוכן כג"ל :

הבנים

יולאין דקשרי' ובני עלכים בזגין וכל אדם אלא
שדברו חכמים בזהו וכל דרך רמז ע"מ מ"ם רז"ל
הרבה עשו כרש"י ולא עלתה בידם והרבה עשו כרבי ישועאל כו'
והנה הלדיקים אשר תורתם אומנתם והוא עוכרת למלוא ערף לבניו
ומוכרת לבטל עלימודו ולחזור בטווקים ונחמזו' הנה מה עושה
הלדיק טרם לחשו לטוק הוא מתפלל ומתחנן לפניו יתבי' ועתבר
קשתחו בתפסנה קדושה כדכי שלא ילכד בחלודות הילטי' בלחשו

והנה ידוע שמי שיש לו נפש אפסיה מעצמה נקרא בן יום אדם
זהו אלא לתקן נפש בלבד שהיא מדה העל' וזה נק' בן מלך וזה
אפשר הרמז בתפסה הננים דהיינו אומן שיש להם נשמה יכול
ללמד בקשרים ר"ל שיקשר נשמתו בשרשו הנקרא מתפסה כדור
ויכחי ללמד עטל למי שרואה לירד לבדו עמוק מאוד נקשר אל
מלמעלה כי מתייחד שלא יכול לחזור ולעלות מעבור לכן מקשר אל
מלמעלה כחבל ארוך ודרך החבל יכול לחזור ולעלות אבל מ"ם
רק מצוי' מלכים דהיינו שאין לו רק נפש או חפ"י רוח אך עדי
אין לו חלק נשמה לא יסמוך על קיסור נחשבתו מפני שלא
עדיין מדרגות מתפסה וזוהי לא יהיה הקשר אמיץ וחזק ויהי
בעמקי שבור ע"כ זה לר"ך ללא' זגנים שהם המתמיעי' קיל ויהי
בדברי תורה שהם מדרגת שרשו כידוע וחזין עליו שלא ילכד
וכל אדם מ"ם זה קלי' על הסיפא וכל אדם לא יסמוך ע"ז קיש
מתפסה כי חולי עדיין לא הסגי למדרגת נשמה אלא מה שדברו
הננים יולאים בקשרים לא דברו אלא בזהוה ר"ל בזהוה להם
היו חכמים והסיגו למדרגת נשמה שהיא נשמה לכשמה וע"מ
שהיא להם נשמה אבל כל אדם לא יסמוך ע"ז אלא ב' זגנים כג"ל

צ"ך

אם בני ישראל פירש' אין לו אלא זכרו מיד ודלודות אף
ג"ח לר"ך הכ' לזרז נמקום שיש חקרין כיס כו' וזה
אם הוא כפשוטו עשו הזכרו להקריב צ' תמידין ומה חקרין כי
רוח זה לכל ישראל להקריב צ' תמידין בכל יום הלא העובדי
הרבה יותר מתמידין והיה לומר לו שם וזכרו ועוד תהו
ולדורות והלא תמידין עמידין ליגטל בזמנך כבית י"ל על
שארז"ל כל העובק בחורה כללו הקריב כל הקרנות שאל' זאת
העולה ואפשר לומר ע"פ רמז' כל הפרשה זו לו חת בני ישראל
חורת העולה מ"ם זכרו מיד ודלודות שהתורה לא ת-בטל לעול
כי לא תשכח מפני זרעו לכך זכרו מ"ם עסקו בחורה שהיא העולה
למעלה מכל הקרנות וקאמר והר' נפרס על איזה חורה זכרו
ואמר היא העולה על מוקרה שהיא נסתהג' ונסתובקות שזכרו
ולא שהי' ח"ו מן חספה ולחן כי כל מלה ומלה דלה נש
בדור' לא פרחא לעילא ואינה קרויה עולה ומ"ם על המזבח
האדם הנק' מזבח כמו שארז"ל ויילך את האדם עשר מן הארץ
מהיכן נכרה מקום כפרתו מן המזבח ללילה ואמר כל הלילה ר"ל
ימי חיי' האדם נעויה' שוהה ללילה עד שיוקר יהיה אם
החורה נקרא את חוקי' זו נסתהג' גדול ונדביקות הבורא
ובקוף הפרשה את מעיד כו' לא תכנה אפי' רגע א' רק יק
והייתו בו יומם ולילה זהו באמת לר"ך זכרו גדול ומיד ולחן
כי לא הבטל כג"ל וע"ז אר"ם ביותר לר"ך הכ' לזרז כו' כי רש
למעתי' שאמר אם יעסק האדם זרע נשמה הזריעי' שיה
אינתי נעשים אלא יעסק בחורה כו' זהו רמז' חקרין גדול ע"מ
מכל מלאכת העושה' ויהיה תורתו אומנתו

בפ' וישמע יחזרו את אשר עשה ה' ליהם עברו ולישראל
וי"ל ומה שאמר לנפש והלא עיקר הכס ה' ליה
ועוד אם היא השמועה מניקים והנפלאות והאחרות א"כ עיקר
מן הספר ומהו אשר עשה ונ"ל ע"פ הללה שידוע שפרשה וי
לא היו תלמי נים בשם המיוחד ב"ה רק היה להם חמיה מהם
אלהים באותיות מ"ם מאלהים כדאית' בכתבי האר"י ז"ל והנה
לכך כפר שלא ראה העלך עימיו ולא השיג עימיו כיצום המל'
ומהותו רק שפעע שיש מלכות בעולם ושהוא שליט ומוטל
המדינות ומעליך עלכם על המדינות פרעיות ומושב סדרות
בכל מדינות מלכותו ויהי היום הלך הן כפר לשום ממדינה למד
ופגע בשרי' א' והסדר' קטנים מלונם כגד' רמז'
ואדרכמו' ואמר בלבו בודאי זהו המלך והמלך שאל ללחמי' ו
לו שהוא שר א' עשרות הקטנים ועליו כמה וכמה שררות וז'
סוים ועשונים וכולם הם עבדי העלך ואז הבר' יותר גדולות
אח"כ

במדרש הנה ממתן שלשלמה זה המשכן ששים גבורים
 סביב לה אלו ששים אותיות שבברכת כהנים ניל
 ע"פ דאית' בזהר על הפ' ויברך את יוסף ומקשה והלא לא
 בירך אלא לאפרים ומנשה ומתוך ברכתא דבנויה היא ברכתא
 דאבוהו והנה ארז"ל כה תברכו תברכו לכה שהיא השכינה הנקרא
 כה כמ"ש וחסידיך יברוכה יברכו כה וגם מצינו כר"י שאמר
 לו השכינה ישמעאל בני ברכני ואמר יה"ד שיכבשו רחמיך וכו'
 והנה לכאורה קשה הקב"ה אמר לו ברכני והוא בירך אל
 ישראל בכל תפילות יה"ד שהתפלל ויוכן ע"פ הנ"ל
 דברכתא דבנוי וכו' היא הברכה דמברכין להקב"ה וכוה יתורין
 ג"כ מה שנתקשו בהם הקדמונים בתועלת התפילה שמתפלל
 האדם צרכיו הלא אם כדאי הוא וראוי אין הקב"ה מקפח שכר
 ובודאי יתן לו אפילו בלא תפילה ויתורין ע"פ הנ"ל שאין כוונת
 שאלת צרכיו של אדם לצורך עצמו רק להשפיע ולברך את
 מידות העליונים ועיקר הנתת והשפעה הוא כאשר מתברכת
 ישראל ואין מחסור להם ולכן אמר יה"ד שיכבשו וכו' בכדין
 שיושפע לתחתונים וזהו הברכה למעלה לכן אין אדם רשאי
 להתפלל על צרכי עצמו כי ה"נ כמה מקטרגים יתעוררו כי אין
 צדיק בארץ וכו' אך אם כוונת התפילה הוא רק להשפיע
 בהשכינה בודאי יענה כי אז לא יהיה שמן ופנע רע וקטרוג
 וממילא ימולא בקשת האדם וצרכיו כי זה הוא עיקר ברכה
 והשפעה שהשפיע בתפלתו במידות העליונים ושרז"ל אין
 עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש ורמזו להנ"ל אין עומדין
 להתפלל על צרכי עצמו כי לא יענה ואדרבא אפשר יהיה קטרוג
 ומזכירן עונותיו אלא תפילתו יהיה מתוך כבוד ראש פירוש
 מתוך כבוד השכינה הנקרא ראש כמ"ש ושמן על ראשך כו'
 בזהר שקאי על השכינה שהיא למעלה מראשו של אדם וכמו
 החכם עיניו בראשו וכמוהו רבים ועל נמנת תפילתו יהיה על
 כבוד ראש שהשכינה בנלות ועל הרצון השפעתה וכשיענה
 בתפילתו ויהיה לה' הישועה יקויים ג"כ סוף הפ' על עמך ברכתך
 סלה אבל עמדת התפילה יהיה על כבוד ראש כנ"ל : ולכך
 לא אמרו אין מתפללין כו' רק אמרו אין עומדין רמזו להנ"ל
 שעיקר עמדת התפילה ומנמתו להשפיע בעליונים כנ"ל וכוה
 יוכן מ"ש וצדיק באמנתו יהיה ואמרז"ל זה צדיק המאמין
 בהקב"ה ומתפלל ומיבטח באמונתו שיקבל תפילתו ויהיה
 והלא אמרו בנמרא עיון תפלה זה המעיין בתפלתו ומיבטח לו
 שיקיבל מזכירים עוונותיו ולפי הנ"ל לקים כי מ"ש עיון תפל'
 מזכירן עוונותיו איירי כשמתפלל על צרכי עצמו ומעיין שכיון
 לכו הטוב ומחשב שבודאי ראוי שיקבל תפלתו כמ"ש רז"ל
 זהו מזכירים עוונותיו ומשמששין במעשיו אם הוא כדאי וראוי
 ואפשר שיענה ח"ו אבל הצדיק המזכיר בזהר הוא המתפלל
 באמונתו פ"י בצרכי השכינה הנק' אמונה כידוע זה בודאי יהיה
 כי על תפירה כו. אין קטרוג והנה ידוע מ"ש בזהר בכמה מקומי
 שהשכינה נק' משכן מכמה מעמים ועוד משכן ל' משכון משל
 למלך שהיתה מטרוניתא בשוק של בירסי והלך המלך לשם
 אף שאין דרכו בכך מפני הביבנותא דמטרונותא ה"ל כשוק
 של מיני בשמים והנמשל מיכן אף שישראל אין עושין רצונו
 ש"ם ח"ו אף שהם בנלות בחינת שהוא מלאה גילולים שהוא
 שוק של בורסי אך מתוך חיבת המשכן שהשכין אצלם נודקק
 לשאלתם ובקשתם כשביל חיבת המטרונותא ונחשבת כשוק
 של בשמים ונענים בתפילתם כמ"ש וירח ה' כו' בשביל
 להשפיע בשכינה כנ"ל וידוע שהשכינה נקרא כה ונקרא
 משכן ונקרא אותיות וידוע מ"ש בכתבים כי ע"י כהן שהוא
 גימטרא ג"פ כה דווקא מתברכות הכ"ה וע"ש והוא שימשוך
 להם הארת הבינה הנקרא ס' וזהו ששים אותיות פ"י

להרופאי לרפאות אותך מצרעתך כלום חסרים בבית המלך
 רופאים מקחים וכל מיני סממני רפאות עד אין קץ והנה
 הדין הדבר כפני המלך שכך ביקש האיש הסכל והמלך שחכמתו
 בחולה עד מאוד אמר מאחר שהאיש הזה הוא כסיל בשבילו
 ישתנה נימוסי המלך ודתו זה אי אפשר רק יתן לו בקשתו
 כאשר בחר לו כי הסכל הזה בחר בדבר מאוס משאלתו
 ובקשתו :

במדרש

ביום הזה נאו מדבר סיני מכאן אמרו בני
 דברים ניתנה התורה באש שנאמר והר סיני
 עשן כלו וגם במים שנאמר אף שמים נספו מים במדבר
 שנאמר במדבר סיני ומה ג' דברים אלו הם כהנים כך התורד
 ניתנה הנם לאדם שנא' הוי כל צמא לכו למים : ולהבין
 זה נדקדק תחלה בפ' ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר והלא
 ביקר הוא תחלה היום הל"ל תחלה בהיות הבוקר ביום
 השלישי ויוכן ע"פ הידוע שכל דבר שבעולמות נתהוו ע"י
 החכמה שני כולם בחכמ' עשית וצריך לפרש המעם למה דווקא
 ע"י החכמה כי הנה ידוע שבכל דבר ודבר מעורב בו ד'
 מידות והנה הדי' יסודות הם נגדיים זה לזה והאיך יכול
 לתתהו הבריא' וכל היצורים והנעשים מדברים שהם נגדיים
 להיות אי' והענין כי כאשר החכמה נכנס לתוכה עשה את הכל
 אין כמ"ש והחכמ' מאין תמצא ס' והחכמה שהוא יש אמיתי
 עושה את כל האורות אינ'י הם מתבטלים מחמת בריר' אור החכמ'
 כי שרני' בטיהרא וכו' ואחר שעושה את הכל לאין אז יש יכולת
 להתהוות ברירה אחת מהד' יסודות וזהו והחכמה מאין תמצא
 ס' מכה שהחכמה העושה את הכל לאין תמצא ר"ל ויכל
 להמציא בריר' מד' יסודות ואף שאמרנו שבהכנסת החכמה
 בתבטלו הדי' יסודות עכ"ז יש בכל ברירה רשימה של הדי' יסודות
 כי הוצרכו להתבטל לפי שעה בכדי שיוכל להתהוות הנבראים
 מ"ט נשאר הרשימו ואז נעשה מאין יש פ' מכה האין שנעשה
 מתחלה ע"י החכמה נעשה אח"כ יש זה א"ל תחלת המחשבה
 סוף המעשה כי מתחל' המחשבה שהיא החכמה נקרא יש ואח"כ
 בסוף המעשה ג"כ נתהווה יש נמצא החכמה היא עושה הכל וז"ש
 כולם בחכמה עשית כי מכה חכמה שעשה את הכל לאין תמצא
 את הכל כנ"ל ולבאר ענין יותר נאמר כי החכמה נקרא כ"ח ס"ה
 שהוא מ"ח החדש שלא היה בו שום שבירה והדברים עמוקים
 ואז לפרשם והנה המ"ה החדש הוא בחינת יסוד שיש בו כח
 לעלות עד הדעת ולהשפיע מן המוחין עליונים לתחתונים
 כמ"ש ככוונת הלולב והוא המחבר את הכל כמ"ש כי כל
 בשמים וכארץ דאחיד בשמ"א וכארעא בשמ"א הוא הת"ת
 הנקרא יעקב שהוא המחבר ומכריע בין חו"ג לכך נקרא
 יעקב הבריה התיכון אותיות חיבר כי יעקב בחר לו י"ה וכן
 ויבדה יעקב חכל לשון חיבר שהיא המחבר הנשיקין העליונים
 קדישין וכן יוסף שהוא מדת הצדיק נאמר בו ועל סוף ישק
 כו' וז"ש ואלה תולדות יעקב יוסף ואמרז"ל שהיה דומה
 לו ומה שארעו לזה כו' נמצא בו כח פ"ה שהוא צדיק
 יסוד עולם הוא המחבר הכל ומהוה אותם וידוע כי היסוד
 נקרא בוקר והנם שהבוקר מכונה למדת חסד כמ"ש וישכם
 אברהם בבוקר מ"ם ביסוד נתגלו החסדים כמ"ש בכוונת
 והמרחם כי לא תמו חסדיך כו' ולכך אמר בתחלה ביום
 השלישי שהיא מדת יעקב ואח"כ אמר בהיות הבוקר שהיא
 מדת יוסף סיומא דנופא בכדי שיוכלו לקבל את התורה
 אשר ניתנה במים ובאש שהם החו"ג והוא המכריע והממוצע
 ביניהם ונתהות החיבור ואח"כ במדבר פירוש כל השפע
 יתנה בעולם הדיבור שהיא מדרגה תתאה ונעשה קומה
 שלימה

לקוטי יקרים

שורש נשמתו היתה חסד ולכך היה ג"כ יכול להשיג עד הכתר ולעשות
הכי יהודים כי מדת הדיק הוא הפולה למעלה כדוע :

במד"ש

שופטים וסופרים אחר הקב"ה כשאלם פוטריאלת
המשפט והדין אני נבוא ויבנה הילבאות במשפט
ואני נשנה שכינתו זיכום שנאמר והאל הקדוש נקדם בלדקה
ואלי בואל אחכא שנאמר כי קדוש יסועתי לצא ולדקתי להגלות :

עפ"י תשרז"ל אם יש דין למטה אין דין למעלה ואם ח"ו
אין דין למטה יש דין למעלה ובני סדום נאמר אררה לא
ואחלם והנה נחשבו זה כל המפרשים הקדמונים והו' לשון אררה
והלא הכל בלוי לפניו אך לפי הכ"ל יוצו כי הלא נקדשו לא היה
דין נעשה למטה והולך בהם הקב"ה לעשות בהם דין ומשפט
למעלה וזאת המדה נקרא ירידה משל לעלך צ"ו שהוא מולך על כנה
וכמה מדינות קדושות ורחוקות וכל המדינות כולם מתהגבות ע"י
ליווי המלך ואיננו מוטלה עליהם וכמים למשפטו תמיד בליווי
המלך ובכל כן גם המלך שם עיניו ולבו על המדינות שמהם בכל
מדיני ש"מור וכל מיני נזק לר ואיבי כדי שיהיה פנוים למשפטו
ולכן טנה המלך וכל עסקיו והעונגיו ועידויו ויסם פניו להטיב אל
המדינות וכל המשפחות המלך ודעונו כל הית"י היא צדקות המדינות
ובתלכרותם ובשעירתם ותמיד חוסר במשפחות חכמות הנהגתם
ובתלכמותם כי בתחולות יעשה ונלחמה ולא יסיר מנחשתו זאת
החכמה אשר רבע אחד והיה כיום והנה איש צא מלך רחוקה איש
בני ועדוכא ומעונה גורע ומיגע שכל הערך לועק חסם אחרי
שלשון המלך על א' כיוולא בו שהעביר עליו את הדרך וסנה בשמוע
המלך את נעקת האיש הלא ניטל אותו ומשפחתו שהיה וזכרה והנה
המלך שלח עבדיו אליו לידע מה זה ועל זה ולא השגיח האיש על
עבדיו המלך רק הולך לועק אתה הושיע המלך אדוני והולך המלך
לפניהם וכל משפחתו הגדולה והרמה אשר תמיד היה תחוק בכל
עת ובכל רגע תקנות ועלמות גדולות עד א"ס וקן ותכלית והולך
המלך להדקק למשפט האיש הלועק חסם אשר אין שיה המעם
ההוא אף שיה פריטה אך כי כן מרת ויניחם המלכות כקטן כגדול
ישמע לוען ידוע כי יש שופטים בארץ והי' אין זה נקרא אלא ירידה
גדולה להמלך שהוכרח לפניהם תחוקם המדינות ומשפחותיו שהיה
הזכרה לשמוע נעקת הכסיל אשר אינו ש"ס ומס גם שאינו כדאי
יראה העונג הזה שיביט המלך בפניו ומכ"ס שיצא בארמון המלך
לפניו ולסדר עשותיו בפני המלך הגדול והאדיר ובדאי זה כן
ירידה והנמשל מוצן כשאין דין למטה הקב"ה עושה דין למעלה
ובורכה להסתכל ולהשגיח בענייני נשמות וקטנות של עולם השפל
זה הגם שהוא יתב' משגיח בעיניו עקומה על כל הנכבדים
היולדים והנעשים עכ"ל וזאת ההשגחה הגאה ע"י נעקת האדם השפל
המתחין כראש שפ"י כאלו נכרתי' להשגיח ולכן נקרא ירידה ולכן
המנה גבי סדום אררה אבל כשים דין למטה אין דין למעלה
אין מוכרח לירד פי' להסתכל בענייני קטנות ונשמות נאלא
קב"ה ככ"י נבוא וזהו ויבנה הילבאות במשפט פי' כאשר יש משפט
ומנה אז ויבנה כו' ומ"ז אני נשנה שכינתו זיכום ויבן ע"פ
י"ש בזהו ובתיקונים כד קראו ישראל להקב"ה כו' בכל שקודים
אם שכינתו לאו איהו תמן לא נחית לתמן כו' וזהו ע"ש הכא
כל תקום אשר אזכיר את שמי אזא אליך ובכרתך וחרבום בכל
מר דאשריה שכינתיה תמן כו' וזהו שהקב"ה נקרא משפט שהוא
עיר שנאמר ה' במשפט יעמוד ארץ וי"ש אם חסם משתרים את
משפט אנליכס שהוא הקב"ה א"כ בדאי אשרה שכינתו זיכום כי בואת
ולוי שכינתו תמן לא היה נחית לתמן שנאמר זה השער כו' בואת
אם אחרך אל הקדוש כ"א ע"י זאת וכמ"ס בואת זה המהלל המהלל
במקומו רבים ואל"ל זהו ג"כ כוונת הכתוב קדוש ה' לכל קוראיו
לא אשר יקראו באתם והנה זה הס' לא ריש' ספי' ולא ספי' י
יש' כי מתחלה אשר לכל קוראיו ואס"כ אשר דווקא לכל אשר

יקראו באתם ועפ"י הכ"ל יובן וגם יש דמו לזה בזה כי ידוע
שעיר נק' אמת שנאמר חסן אמת ליעקב ואשפר שכן כמשך הס'
קדוש ה' לכל קוראיו היא מרת המלכות ונקרא קדוש שהיה המדונה
הקדוש אלינו והיא תחלת כניסתה הכל כמו לפני שפתי תפתח ומה
גם שהו"ה של קדוש ה' נקוד בתיקוד לבאות שהוא בכתר המלי'
וזהו קדוש ה' לכל קוראיו כי בואת יבוא אל הקודש פנימה וסדר תפטר
ספא נקרא וזוהו קדושים אני אומר לך לכל אשר יקראו באתם
דוקא פידום קב"ה נקרא אמת וזוהו מייחד קב"ה ושכינתו' ובדאי
היה קדוש ה' לכל קוראיו אבל כשקורא ח"ו בלא אמת זהו נרנן
מפיד אלוף ח"ו רק יקראו באתם ר"ל עם אמת ככ"ל וזהו שפ"י
המדע ואני בואל אחכא כדאי' בזהו ובתיקון האי זינאל דיסקון
ישראל מן גלותא יתחברון תרין שמהן כהרא' בפ"י זנאל אז ישר
אז ח' אחרון הו"ה אר"י דהאי זינאל יהא עת רלון אז תקרא
וה' יענה כו' וא"כ כשאלם משתרים את המשפט בודאי גם השכינה
שדוי' זיכום מיבואת דתרון שמהן ויקיים בהם ליון במשפט חסדה
ושניה בלדקה שם ג"כ תרין שמהן ומשפט ולדקה וז"ל כי קדוש
יסועתי לצא ולדקתי להגלות :

כתב' הרים כדונג נוספו כו' יבפרשת של אחריו יחד הרים יבגו
כילד ימקיינו שני הכתובים ואל"ל כי ידוע עשרז"ל אין
הרים אלא האבות הן הן המרכבה יש להבין הא"ך הוא שהאבות
המתחונים יהיו המרכבה אך ידוע שמרת אברהם הוא האהבה שהוא
חסד וי"מק' מדתו יראה ויעקב המכריע ואר"ל ג' סימנים בישראל
רמזנים זייטנים ג"ח שם ג' מרות של האבות מתחלי לעילא
רמזנים הוא מרת יעקב זייטנים הוא מרת יצחק שהיה מחזירו
הוא צום ומנו' וב"ח הוא מרת חסד לאברהם והנה זה לעומת זה
עשה אלהים כמו כן יש ציומאה ג' שמות הכ"ל הנקראים שמות
הטומאה אך המפרש שזיכום כי בקדושה כל הג' מרות כלולים זכ"ל
למשל האוהב את חזירו ורמס עליו ואם לפעמים שלא יכול לעללות
ספן חזירו הוא צום ומנו' כאלא שלשתן כלולין זכ"ל והס כמו א'
שכן בקדושה אחרת גמור אבל בציומאה הג' מרות נספרים יתפרדו
כל פועלי האון שהוא אוהב אהבה זרה דבר א' וירא דבר אשר ונתקם
על דבר א' וז"ש הרים כדונג נוספו הרים של ציומאה ולכן לא נאמר
כאן יחד לפי שאין להם אחרות רק מירד ככ"ל אבל צ"כ שני המדבר
בהרי אבות הקדושה שיה אחרות בזהו יחד הרים יבגו ופי' הפ'
יתפרדו כל כו' יבגו להכ"ל כי המדות יבואת אשר בארם ח"ו נקרא
פועלי און חסם שמתחילים אותו לירי און עלמו שהוא עבירה מעם
והמדות הזרות אין להם יסוד ותבוא יחד לכך אמר יתפרדו כל פועלי
און כי הם נפרדים ואין להם אחרות ולכן אמר פועלי און ולא
אמר עושה און לרמוז שאף הפועלים של און אין אין להם
אחרות :

דדג"ד

בדוק חסדך ואמונתך בלילות י"ל כוונת הכתוב
עפ"י עשרז"ל תחלת אבות תקנים וכל שאמרו
רז"ל ע"ד רמז כי ידוע שהאבות הם חג"ס שאברהם היה מרתו
חסד שהיה גותל חסד ואוהב את הנרות ומקרבן לאמונת הש"י
לעבודתו כי מרת חסד היא אהבה כידוע ומתוך שהיה דבוק במדה
הזאת מאד הכיר והשיג את בראו שיש ענוהו ואלוה בעולם והנ'
ילחק הגם שקיבל ולמד מאברהם אביו שיש אלוה בעולם עכ"ל למה
לידע ולהשיג מעלמו ידיעת הנורא כמ"ס דע אלהי אביך ולא שיהי'
אללו בקבלה לבד מלות אנוסים עלומדה ולכן המדבק א"ש צדקת
היראה ותחא זהירות הכיר והשיג הש"י בעלמו לבד מנה שהיה לו
קבלה מאביו והנ' יעקב ראש צעין הסכל שחן הסכרה שיש בהנהגות
העולם מרת העומדות והעכרע' בין חו"ג שאלו לא כן לא היה
העולם מתקיים אם היה נוטה לא' מנ' הקלות הכ"ל לכן המדבק
במדת חס"ד שהוא רחמים המכריע בין מו"ב ומתוך זאת המדה
השיג והכיר יותר מאביו שהוא נחיר שנאמר כי זהו העולם
מתנהג בתמידות כעשרז"ל ראה שאין העולם מתקיים בדין ושיחף
עמו

דקושי יקרים

עמו ודת הרמנים יודוע שיש צדדים הנקי עולם קטן כל העדות הללו ובאלו האדם מתחבב רק שיש אהבה קדושה והאבה זרה ח"ו וכן יראה וכן התפארת שהם זרות ח"ו ואם ח"ו האדם מתחבב צדוה הזרות הוא צודאי פונם צמ"ת הקדושים אבל אם בא לאדם צמחצתו אהבה ויראה או התפארות זרה והוא מתחבב ומפנה צמחצתו מעקום הזרות אל עקום קדושה מוליא ומצדד צוה הנילוות הקדושים צמחך הקליפות ומעלה אותם אל הקדושה ומחמת שהיא מתדבק ומחבר עליו צמורה צודאו ובמורתו הקדושה ומחשבתו זכס וקניה צלי שום סיב ומעיד עינו ולבו צלי הפסק דבש ומסקו ומפלו להמדבק צקדושה עליונה ולהחבר צמדותו ית' צודאי אדם כזה מעלה כל הנילוים ומצדדס ומעלה אותם אל שורשם שהן העדות העליונים צודאי זהו אחרם ז"ל שמוסיף בה קדושה צמוליי של מעלה והנה אדם כזה צודאי הוא מתקן מדות חג"ת ולזה רמזו רז"ל חפלות אבות תקנוס פי' חפלות הוא לי' החפצות כח"ש צמיקו יט טפל צ"ט ויש טפל צ"ת בו' דהיינו כשאדם מתחבר ומתדבק עלמו עם צודאו ומחשבתו זכס וקדושה חמיד כח"ל צוה פעלה כל מחשבתו זרות אל שרשם כח"ל זה י"ל העשך ה"י להגיד צדוקי חקדך ר"ל מי צמחצתה צמדה חקדך שהוא מדה צדוקי הוא מניד לשון המשכה כמו הגדה מושכת הלכ ר"ל שאם יתחבב צדדס חקדך יומשך השפע לכל העולם צמצודו ר"ל כח"ש חקדך צמדה אחרים חק' צוקר יומשך עליו חקדך שהוא מדה המשפעה שפע טוב צלי קץ וחכלות כמדת העינים שהם חקדים והו כפל הלשון צדוקי חקדך שהוא לכאורה כפול הלא צוקר הוא מדה חקד אך לפי חכ"ל יזנן כי כך הוא הפי' להגיד פי' להמשיך השפע שהוא חקדך וע"י זה ימשיך ע"י צדוקר פי' מדה צוקר שאדם מתחבב צו ר"ל ע"י חקדך שאדם עושה הוא מומשיך חקד עליון להעולמות כי הוא נעשה הליטור המשפיע כי הוא מעורר מדה נוזר חקד שהוא צמיון אחרון לנוזר וקוף הפי' ומצדדך צלילות פי' כי מהידוע צמדה אמת הוא מדה יעקב ומדה לילה הוא מדה פחד יחמך ומדה אמונה ג"כ בה קיום העולסכמו שכיולדיק צממוחתי ימיה וארז"ל בא חקדוק והעמידו על אי' וא"כ יוכל הוא לירד השפעה אע"פ שהוא אמת צלילות שהוא פחד יחמך וא"כ מושב ג"כ חפלות הפי' להגיד אמת לשון המשכה גם חק' הפי' ואמונתך צלילות כח"ל והואיל ואסא לידו יינח ציה חפלות צמממא מהו הטעם צמדה חקד גורם השפעה גם זה טעם שכל הנאללים והנצראים והילורים והנעשים כולם צהא להם השפעה ממש שלמעלה הימנה צמדה חמי' ולא חמי' ולמה כך הוא המדה אך כי הנה ידוע שיש לעידות העליונות חשוקה גדולה וחמה להשפיע לשל משה היינו כח"ש יוסר משה שהעגל רולה לינק בו' והנה יחמך צ"הר צמלת חקדך הוא אמתיות חק' ד' פירוש שהוא ח"ש על דל ומשפיע לו והנה כמשל מעל לעשיר שהוא סוכן דלים ומשפיע להם הנה העושר הוא צממלה עליונה בעושר הגון עמק והוא עומק חמיד צמקוק בעושרו וצודו גדולתו כי הוא ככדז מעל צני עירו והנה האידך חמממא שמושר שהוא ימיה מוכן דלים שפל הערך ככדז ערך העשיר אך חמי' שיש בהעשיר מדה חקדך שהוא חק' על דל וחמת המדה צורמות לו שהוא פונה מעל עסקיו הגדולים והנכבדים ונותן עינו ולבו על חקרן העני ומחמת שהוא חק' עליו ציותר ומשנית על העני מאז להסלים די מחסורו אשר יחמך לו כמלא שהעשיר לריך להספיל ולהקטין ח"ש ומחשבתו שהיתה חמיד גנדולות צדדרי' גדולים וכנבדים והולרך להקטין צממו צממו למדה העני שהיא מדה הקטנות כי חמיד בכל עקום שהאדם מחשב מחשבתו חס' הוא אסמדת גדלות שסוהו צדולות ואם צקטנות הוא מחשב חס' הוא צקטנות וממלא העשיר הולרך להספיל ח"ש לחוך הקטנות והכל מחמת מדה חקדך שבו שחקו חמיד להשפיע לזולתו וצלי חממה ח"ש להשפיע כך הוא מוכרח להספיל ולהסניס כי לולא זה לא היה המקבל מושפע ממנו והנה ידוע כי מדה העקבליס חק' נוקב פניה ודלה דלית זה ענרמא כלום ומדה המשפיעים הוא דכר שהוא

בגמ'

כ' אשר לא ישא פנים וכ' ישא ד' פניו אליך חמך חקדך האידך לא אשא פנים לישראל שכתבתי צמורה וא"ל וצמעה וצרכה וסם מדקדקים על עממם עד כזית עד כבילה וצ"ט משרז"ל לורת יעקב חקוק צכסא כבוד והנה לכאורה כ"ל ח"ש נושא פנים לישראל ר"ל שהוא נושא פנים לצנ"י ומצניה פנייהם צמח צממותיה חמיד כמו שהם חקוקים לפניו כמו האב שיש לו ח"ש חניצ והאיב מאזר ומחמת אהבה עזה שיש לו על חכך הוא חמחל צמורה סכך ואף חמך סכך לפניו הוא מלייר ומחוקק' לורת חכך כאלו הוא צמניו והו' שרז"ל על היס דמ' להם כחמיד ועל ח"ש סניי דמ' להם כזקן ולכאורה הלא כ' כי לא ראיחם כל חמונה ח"ש וע"פ חכ"ל יצנן על היס שצדיין לא חכירו כבודו ית' ועדיין ח"ש צמדה חקטנות היס דממם להם פי' היס מדמה לורתם צמניו ח"ש כאלו הי' צמור שהוא מדה הנערות והקטנות אע"פ היס נושא פנייהם וחוקק לורתם צמניו מנדול האהבה כמאמר חכ' כי נער ישראל ואוהבו ר"ל אע"פ שהם צמחי' נערוה גם כאשר חמממא קדמם לצני וכשצאו לפניו לקבל את המורה ככר הזדככו ומחממו ורלווי לקבל את החור' ואז ילאו ממדה חקטנות אל' מדה הגדלות כדמ' להם פי' את לורתם לפניו כזקן יושב בישיבה שהוא חכס בכל מיה חממה וגדול בכל גדולתו זה אשפר צממו רז"ל היינו פני חכמה היינו פני אדם ומשני ל' לא אלא לפני צדדרי ואפי' זמממא לזה רמזו חכרובים לפני זמממא כאשר הם צקטנות ואפי' צדדרי כאשר צדולות ומחור לפנין שהקב"ה נושא פנים על ישראל ומצניהם ומחממא צה חמורל אהבתם והנה נאמר כמים הפא"ס והנה היס מוכרח שהי' טבע כל איש ישראל להיות דצוק צממורתו של חס"י ולא ל' אהבתו מחון מחשבתו ורעיונו ולהיות צמיו חמיד צממו והילולו ח"ש לצרכו צממדות כי כן מדה האוהב את המלך חמיד חזכיר ח"ש ומחשבתו ומצרכו ולא כן העובד את המלך מחמת יראה ונס צמיו ובתיקונים אערו צרכם מפירא דחקד קדושה מפירא וכיו' ח"ש חרי אערו צמרכה מלך האהבה וכמאמר חכמוז ואצרכה שער לפניו ועד כי צמרכה זו שהיא מפירא דחקד שהוא האהבה מעוררל האהבה העליונה שהקב"ה נושא פניהם ומחממל צהם והם גורמ' זה כי כמים הפא"ס בו' וז"ש והם מדקדקים בו' צני ישראל מניד ח"ש לידו חיוב צמכות שלא חייבתי אותם צמורה חס' מחייב צו' אהבתם עליו וא"כ אידך לא אשא פני' כח"ל הלא חתיב כמים חס"י וכיו'

בב'

אשר חמון יזנן ע"פ מ"ש צמורה חמי' ח"ש דלח נפקי צדדרי' לא פרמי לעילא פי' כי קול ח"ש חס' נגד ז"ן חס' ויה' של חו"ה צ"ה ואם נפקו צלא דו"ר ח"ש א"ש ח"ש של חס' הוא עושה פירוד חיו וצפירט שכל כוונתו צמח וכלמוד כדי לפלות הדבורים אל שורשם ומחמל לעילא ח"ש שחמלת צריאח העולמות היס צ"ה אמתיות חמורה כח"ש צמורי' חצרי' עלמא שחם ח"ש אחרון וממם היס השפעה וקיום העולמ' מעילא לחמא כן לריך האדם להעלות הדבורים ומחמל לעילא שרשם דהיינו כשאדם מוצק ומחבר דבור עם דבור וקול עם ח"ש והכל עם הכל ומחשבה עם מחשבה שהם ד' אמתיות חס' ח"ש חידוע ואם האדם עושה כן כל דבוריו פרחין לעילא אל שרשם ח"ש הוא גורם שהדבורים צאים לפניו ית' ומחממל צהם וצוה הוא צמחלתו כי הסמחלות הוא כעין השפעה מעילא לחמל כאשר חס' עמממל

חמד מדה העשיר המשפיע לעני והנה מדה חקדך חקדך להספיל כמאמר פרה רולה להניק והנה ח"ש להשפיע חס' לא שיעני וישניה על חסרונו של המקבל הנה היא מוכרח לידע ולהספיע צמה שלמעלה הימנו כמלא אללו הוא נחשב ירידה גנדולת' סלו ומעייין צמחמון ממנו צמסרונו חמו' פי' ע"י ולא ע"י ח"ש כשהוא חמי' להמקבל השפע מעלמלה הוא מוכרח שירד המשפיע מעלמלו דגדלות לקטנות דלחמחון כח"ל כמלא הוא לא ע"י ח"ש העליון

בגמ'

אשר לא ישא פנים וכ' ישא ד' פניו אליך חמך חקדך האידך לא אשא פנים לישראל שכתבתי צמורה וא"ל וצמעה וצרכה וסם מדקדקים על עממם עד כזית עד כבילה וצ"ט משרז"ל לורת יעקב חקוק צכסא כבוד והנה לכאורה כ"ל ח"ש נושא פנים לישראל ר"ל שהוא נושא פנים לצנ"י ומצניה פנייהם צמח צממותיה חמיד כמו שהם חקוקים לפניו כמו האב שיש לו ח"ש חניצ והאיב מאזר ומחמת אהבה עזה שיש לו על חכך הוא חמחל צמורה סכך ואף חמך סכך לפניו הוא מלייר ומחוקק' לורת חכך כאלו הוא צמניו והו' שרז"ל על היס דמ' להם כחמיד ועל ח"ש סניי דמ' להם כזקן ולכאורה הלא כ' כי לא ראיחם כל חמונה ח"ש וע"פ חכ"ל יצנן על היס שצדיין לא חכירו כבודו ית' ועדיין ח"ש צמדה חקטנות היס דממם להם פי' היס מדמה לורתם צמניו ח"ש כאלו הי' צמור שהוא מדה הנערות והקטנות אע"פ היס נושא פנייהם וחוקק לורתם צמניו מנדול האהבה כמאמר חכ' כי נער ישראל ואוהבו ר"ל אע"פ שהם צמחי' נערוה גם כאשר חמממא קדמם לצני וכשצאו לפניו לקבל את המורה ככר הזדככו ומחממו ורלווי לקבל את החור' ואז ילאו ממדה חקטנות אל' מדה הגדלות כדמ' להם פי' את לורתם לפניו כזקן יושב בישיבה שהוא חכס בכל מיה חממה וגדול בכל גדולתו זה אשפר צממו רז"ל היינו פני חכמה היינו פני אדם ומשני ל' לא אלא לפני צדדרי ואפי' זמממא לזה רמזו חכרובים לפני זמממא כאשר הם צקטנות ואפי' צדדרי כאשר צדולות ומחור לפנין שהקב"ה נושא פנים על ישראל ומצניהם ומחממא צה חמורל אהבתם והנה נאמר כמים הפא"ס והנה היס מוכרח שהי' טבע כל איש ישראל להיות דצוק צממורתו של חס"י ולא ל' אהבתו מחון מחשבתו ורעיונו ולהיות צמיו חמיד צממו והילולו ח"ש לצרכו צממדות כי כן מדה האוהב את המלך חמיד חזכיר ח"ש ומחשבתו ומצרכו ולא כן העובד את המלך מחמת יראה ונס צמיו ובתיקונים אערו צרכם מפירא דחקד קדושה מפירא וכיו' ח"ש חרי אערו צמרכה מלך האהבה וכמאמר חכמוז ואצרכה שער לפניו ועד כי צמרכה זו שהיא מפירא דחקד שהוא האהבה מעוררל האהבה העליונה שהקב"ה נושא פניהם ומחממל צהם והם גורמ' זה כי כמים הפא"ס בו' וז"ש והם מדקדקים בו' צני ישראל מניד ח"ש לידו חיוב צמכות שלא חייבתי אותם צמורה חס' מחייב צו' אהבתם עליו וא"כ אידך לא אשא פני' כח"ל הלא חתיב כמים חס"י וכיו'

אשר חמון יזנן ע"פ מ"ש צמורה חמי' ח"ש דלח נפקי צדדרי' לא פרמי לעילא פי' כי קול ח"ש חס' נגד ז"ן חס' ויה' של חו"ה צ"ה ואם נפקו צלא דו"ר ח"ש א"ש ח"ש של חס' הוא עושה פירוד חיו וצפירט שכל כוונתו צמח וכלמוד כדי לפלות הדבורים אל שורשם ומחמל לעילא ח"ש שחמלת צריאח העולמות היס צ"ה אמתיות חמורה כח"ש צמורי' חצרי' עלמא שחם ח"ש אחרון וממם היס השפעה וקיום העולמ' מעילא לחמא כן לריך האדם להעלות הדבורים ומחמל לעילא שרשם דהיינו כשאדם מוצק ומחבר דבור עם דבור וקול עם ח"ש והכל עם הכל ומחשבה עם מחשבה שהם ד' אמתיות חס' ח"ש חידוע ואם האדם עושה כן כל דבוריו פרחין לעילא אל שרשם ח"ש הוא גורם שהדבורים צאים לפניו ית' ומחממל צהם וצוה הוא צמחלתו כי הסמחלות הוא כעין השפעה מעילא לחמל כאשר חס' עמממל

לקוטי יקרים

קודש ושמי השמים נקי קודש קדשים לכך אמר כאן השקפה
מטעון קדשיך ר"ל ההשקפה והכרחה יהא מן השמים שהוא
מורה על שמי שמים שהוא ק"ק והנה שם נאמר את השמים
לכך מורה שהשפעה והכרחה יבוא להם מן השמים לכך שהוא
מקום יותר החתון משמי השמים וי"ל למה הוא כך והלא אדרבא
שם נאמר והיה אם שמוע תשמעו בקול ה' לשמור ולעשות את
מצות ונו' וכאן אינו רק מצוה א' הכאת ביכורים ולמה הוא
כך וי"ל כי ארז"ל כי מצוה הכיבה מצוה בשעתה שהרי כל בערי
אומניות אין עומדין מפני ת"ח ובפניהם צריכין לעמוד והנה
ידוע כי הוי"ק מחסד עד יסוד נקי אומנים שביא פועל ביזמו
והנה גבי קיום כל המצות נאמר אוצרו הטוב והנה מלת אוצר
הוא דבר גנוז וכנס לאוצר וארז"ל אור הנברא ביום הראשון
כיו' וננו לצדיקים לעיל ואמרו בזהר ובת"י שגנו לצדיק וצדק
שהם יסוד ומל' נמצא שהאוצר הננו הוא ביסוד שהוא אימן
האחרון ובוה יתורצו כל הדיקדוקים גבי קיום כל המצוה אף
שהם מרובים קיום כל התורה כולה ובכללה תלמוד תורה שהוא
הלמוד ולימד קיום כל התורה אינם עומדין בפניהם כלומר איצ
להתעסק בהשפעת וליהויק ברכתם כי די להם בהשפעה אוצר
הננו האומן האחרון מפי שאינה מצוה בשעתה אבל כאן בהכאת
ביכורים שהוא מצוה בעתה ר"ל שהשפע בא למדרגת רגת המל'
הנק' מצוה בשעתה ע"ד שנא' ורבר בעתו מה טוב ורבר בעתו
ר"ל בזמן שהיא בשעתה שהשפע בא אל הרבר הוא המל' עולם
הדבור בא ע"י מה טוב כלומר מכל הוי"ק של הת"ת הנק' מ"ה
ע"י מדת הצדיק הנק' טוב כי כל הנחלים הולכים אל הים והיו
כל בעלי אומנות עומדים שהם הוי"ק כולם שהם א הת"ת הכולל
ויק ונקי שמים בידוע ומה גם שאף השקפה יהיה מטעון קדשו
שא"ל שהוא המקום קודש הנק' אוצרו הטוב שמלה מעון היא
לשון דירה ונמו' ונס' אוצר נקי דירה כמו בית האוצרות אבל
ההשפעה נופא יבוא ממקום עליון מן השמים שהוא שמי השמים
הכלל ויק שהוא הת"ת והיסוד נקי שמים ונק' מעון קדשיך ונקא
אוצרו הטוב במ"ש אמרו צדיק כי טוב וגם שנות וברית בחד
כיו' עכ"ז סומא דנופא מיקרי' לכך נאמר בו את השמים שהוא
תחת השמים העליונים שהוא הת"ת הנקרא שמי השמים כנ"ל
או א"ל בהי"ך שכך הפירוש של מעון קדשיך מן השמים כלומר
השפע והכרחה יבוא ממקום מעון שהיא קדשיך מן השמים ר"ל
שהוא יותר קודש מן השמים אי"כ לפי זה מעון הוא שמי
השמים שהוא עליון והשמים מקבלים ממנו וגם שם גבי כל
המצות שנא' יפתח ה' את אוצרו הטוב את השמים יהיה ג"כ
סו' אוצרו הטוב הוא מקום עליון ונבנה ששמים מקבלים ממנו
ומלת א"ת רומז למדת המלכות הנקרא את בידוע שהעולמות
התחתונים המקבלים מהעליונים אינם מקבלים רק מדת המלכות
שבעליונים והוא נעשית ג"כ בתחתונים לכך נאמר שם את
וכאן שנאמר ממעון קדשיך לא היה לכת ב את מפני ששניהם
מרטום על מקום א' שהוא שמי השמים שכל ההשפעה באה
משם לשמים ואם תקשה הלא כאן מצוה א' ושם כל התנ"י
והמצות אבל מפני שהכיבה מצוה בשעתה לכך הם שוים
כנ"ל :

רמז הפסוק

תקעו בחורש שופר בכסא ליום הגיונו
אפשר שרמו על כל בני ישראל המתפללים
כר"ה והג' מנהג העם המון עם להתפלל התפילות דעמידה
מלה במלה ובכוננה גדולה כ"א וא' כפי השנתו ועינו ולבו
רק אל הריני ואל התפלה וקא אל דבר אחר איזה מ"ז ח"ו
מפני שהתפלה של ה"ה הם חדשים אצלו ואיירי דחביבא
עליהם ומה גם מפני פחד הרין והתעוררת התפלות שהם
משברים הלבבו מזה נתעורר להם הכוונה אבל לא כן התפלה
שלפני העמידה כמו מסוקא דוימרא ויוצר שבהם הורגלו

כל השנה ולפניהם כרומוגמא ישינו ולא יתבו דעתם עליו
כאשר רשו בהם כל השנה במרוצה כאשר הולך עיני נחלה
ובלי כוונה כלל ולזה הוזכר ואמר תקעו בחורש שופר כ"א
ע"ז אינו צריך להזהיר אתכם על עיקר העמידה כי בודאי
הכוונת בה כי זה כבר תקעו ונגמר בלבם שצריכי כוונה גדולה
היא מפני שהיא חדש תפלה של פרקים דיומיגמא חדש
החכיבה ועוד שהוא שופר כמשרו"ל שופר בין דלזכרון ה'
בא כמורפטי ולפנים דמי' וכוודאי תעורר עצמיכם לפיון כוונ'
עצומי' בכרו שיעלי' זכרוניכם לפני לטובת כי ס' הוא הכס"י
והבעה חסד לב אשר הוא יודע כי היום יעמוד במשפט הגדול
והנורא לפני ית' ויחשה ויחשוק ולא יתחנן על נפשו ועל נפ'
בניו וב"ב אשר הם תלוי' בו ולפי מעשיו יורנו הם כי בודאי
יעשה כל יבלתו בכל כחו ויתפלל בית שאת ויתר עז במ'
שישפרו ויתנאה דבריו לפני מ"ה הקב"ה והיו בחורש שופר
אבל בזה אני מזהיר אתכם בשארי התפילות והתחנונים וקרי'
וספוקי דוימרא וקיש וברכותיה שאתם דשים אותם כעקב ו'
עומדים כרומו' ש"ע כ"א וא' בפ"ע היא עולם שלם עליון
ונשא טאוד ואתם אומרים נואש לתפילות אלו כי עיקר מנוחת
התפלת העמידה אבל טועים אתם ומכונני בזה הגם שבא
העמידה הוא עוקרים כמדבר לפני המלך בעולם האצילות ע"ז
אכן מי שאין לו מפתחי' החיצונים של החרום החיצונים הא'
יכול לבנות בחדרים הפנימי' כי לכן תקנו הקדמונים מתחת
העולמות על הסדר בידוע כי הם נגד ד' עולמות אביע טת'
לעילא ופשוטא ביום הרין הגדול הזה קודם שיבוא לתפ'
העמיד' צריך שיהיה בכסא ביום הגיוני' צריך לכסות ולמ'
את יום הרין הגדול שהוא ר"ה הנקרא יום כ"ש ויהי היום ו'
גם הששן זה ר"ה שהרין מתגבר בו ורבו המקטרגים והם המנו'
ומברילים מלהתפלל התפילות וזכרו עונותיו של אדם ח"ו ו'
ועיל כל כוונתו בתפלת העמידה כי לכן תקנו תחלת מ'
הקדמונים שמכפין כמשרו"ל כל העיסק בתורת עולה והט'
כאלו הקרובים ומויצא שאר הקרבנות ואח"כ תקנו לומר ס'
דוימרא לומר הקליות להכניעם שהוא מלשון לא תזמיר ביה
ומכ"ש ביום ר"ה שצריך לזהר בהם מאוד טרם בואו אל ה'
המלך למשפט להשקף המקטרגים ולראות שיהיה לו מל'
טובים ועוד תקנו לומר מתחת שירות ותשבחות להעביר
של זעם כי הוא משל למלך שבת יום א' מביגר לעיני ולהש'
במעשה המדינות והעמיד המלך מליצים ומקטרגים ביום
המלכות והנ"כ כאשר שמעו בני המדינה את הרין הגדול ו'
אימה חשיכה גדולה נפלה עליה ולא קמה עוד רוח בהם ויצ'
צעקה גדולה לאמר אוי לנו סיוס הרין אוי לנו מיום התנו'
וביותר ששני המלך וזעמות עלינו שהרבנו למשוע ולא עש'
דברו ומדגנו בו ומי יכול לעמוד מפני זעמו ובודאי מפני
המלך גתם סו' המליצי' טוב עלינו ויתחברו המקטרגים וית'
בני הכהני' לאמר סמא דמלתא מתחילה להשתדל להעביר
המלך מה עשו בהדרו איש אי חכם מאוד ונבון ויכול לכ'
הדבר והיה האיש ההוא בדתן מאנד וכאשר האיש ההוא בא
המלך התחיל לדבר לפניו דברי' משל ומליצה ודבריו ה'
ובשטחה גדולה ודבריו שנחים ודלותו ורוממותו של ה'
במילתא דבריותא כאלו אינו בכלל בני המדינה ואינו גם
הנידוני' ולא זו משם עד שבא ממשל למשל ומשמחה לש'
עד שהעביר זעם המלך ולא עוד אלא שגם שמחה ותענוג נ'
למלך וז"ש כוזהר בדיהא דמלכא הוי והיה משמחו במי'
דבדיחותא כשירות ותשבחות ומסורים שהיה מזמר בהם הקל'
וכזה העביר סיוס של זעם והכעס מהמלך ובראותם המקט'
שהמלך נתרצה ברצון ושמחה נסתתמו דבריהם וברחו ל'
ומליצי' הטוב נתכבדו ויוצא לאור משפסם ולכן תקנו קודם ע'
קרבנות

קרבנות
לכבוד
גדולה
המנו
הרין
עם
כבודה
ע"ד שני
כ"ש
אין להעב
שמוכרו
קודש
הי' ע'
שמי
לעו
נקרא
אותו
בכונת
ושמו
כך אף
נקדים
סדר לק'
יתחמט'
גם במל'
זיל רצוא
מראשיה
ושבו רוס'
ושבו הו'
עבודת ה'
צריך לה'
ולא ירא'
אנה בא'
והתקשרו
הפסק רג'
כמ"ש ז'
רוע שר'
יאת ה'
ולחשי'
כאשר ה'
כי אהבו
העה ה'
החיצונה
מטיים
הניחו או'
כמ"א כי
ועוד כי
האלהים
למה בת'
הגיל ויו'
המלכות
והשינה
כנ"ל וא'
אל ה'
לה רמ'
על ידי'

לקוטי יקדים

קרבנות ומסוקי דומיה ושאר שבחים וברכות למען הנל
לקצריך לזהר בהם מאוד לאמרם ככוונה ובהתלהבות ושמה'
גדולה להראות שאנו בטוחים בחסדו שיוציא לאיר משפטינו
החשוב בעיניו יעשה וז"ש בכסא ליום הנינו כי אף שהם יום
הדין עכ"ז נק' ח"ג שהם ר"ת חסד גבורה ר"ל
בבורה שמתק' ע"י החסד והוה כסא' שהחסדים יתקו הנכוונות
ע"ד שגא' כסית כל חסאתם ולא נאמר העקר חסאתם
כמ"ש גם ה' העביר חסאתך וגו' אך מפני שהם ימי דין
אין להעבירם מכל וכל רק למתקם כמ"ש בכתבי האר"ל לה"ה:
במדרש כי שם ה' אקרא משה הוכיר את השם
אחר ב"א תיבות מהיכן למר מן המלאכים
שמוכרים את השם אהר שלש תיבות שגאמר קדוש קדוש
קדוש ה' וגו' אמר משה דו חלק שביעית מן המלאכים :
ר"ל ע"פ ש"ל למה אמר כי שם ה' אקרא ולא אמר כי
ה' אקרא והנה משש הכתוב הוא ע"פ משאר"ל זה
שמי לעולם לא כמו שאנו נכתב אני נקרא וכתב אני בהו"ה
ונקרא בא דג"ו ולקנאמר כי שם ה' אקרא כלומר שאני קורא
אותו באדג"ו ומה נמשש אדג"ו הוא המלניקרא שם כ' נז'
בכוונת ק"ש וגם זה הוא פשט הכתוב ביום ההוא יהיה ה'א'
ושמו אחד כי בעיה"ז כ"י אינו א' ונשמו שנכתב כך ונקרא
כך אף שהוא אחרונמו אע"פ נראה ככתבו יהיה א' והנה
בדק"הם יערוף כמטר לקחי חול כמל אמרתי למה אמר אצל
מטר לקחי וגבי מל אמרתי וא"ל כי הנה ידוע כי עבודת הבורא
ית'המוטל על האדם חסד בביאופניס כאהבה וביראה והג' מצינו
גם במלאכים מרות אלו שגוהחירוצוא ושוב כמו שפירש"י
ז"ל רצוא שהם רצים להתקרב ולראות את השכינה למעלה
מראשיהם ומחמת ה'יראה הם שבים ומתחבאים וי"ל כי רצוא
ושוב רומים אל ב'מדות אהב'ורא' כי מלת רצוא היא אהבה
ושוב הוא ירא' וכנ"ש'טמני והוצא מזה שצריך האדם לעבוד
עבודת הבורא בשלמות ביראה ואהבה והנה תחלת עבודתו
צריך להמשך על עצמו יראת הבורא שהוא יראת ה'וממנות
ולא יראת העונש שזו יראת חיצונית רק שזאת היראה האמית'
איתה באה אל האדם בנקל כי אם אחר טורח גדול והתאמצות
והתקשרות גדולה בתמידות במחשבתו אל הבורא יתברך בלי
הפסק רגע ובוזה יזכה לכנס בשער הראשון שהוא היראה
כמ"ש זה השער לה' ונאמר בזאת יבא אהרן אל הקדש
ודוע שהוא מרת יראה והוא נק' ראשית כמ"ש ראשית חכמה
יראת ה' גם נקרא ספתחות חיצונית כידוע וזאת הסת' להכניס
ולחשיג אל השער ההוא צריך פירחא וניעה גדולה אבל
כאשר השיג יראת ה'וממנות בנקל יכול להשיג מרת האהבה
כי אהבה נקרא ספתחות ה'וממנות וזה נראה בחוש מענינו
הק"ו הרוצה לבא אל המלך פנימה משעבר בשער החצר
החיצונית בנקל יכול לבוא אל המלך פנימה אל שערים
סגומים בהיות שרואים השערים ושומרים הסגומים שכבר
הניחו אותם לכניס שומרי שער החיצונים ועוד מנואר טעם
כמ"א כי רכבו של איש לחזור אחר אשה ר"ל וע"ש באריכות
ועוד כי הבא למר' מסיעין אותו וז"ש ומשה עלה אל
אלהים ואחר כך נאמר ואל משה אמר עלה אל ה' וי"ל
למה בתחלה נאמר שם אלהים ואחר כך שם הו"ה ועל פי
הנ"ל יוכן כי ידוע כי שםאלהי הוא דין שהוא שם אדני דינא
המלכותא שהיא מרת היראה הנקרא אלהים עלה אליה
והשיגה מעצמו מגודל השתדלותו והתאמצו והתקשרו שהי'
כנ"ל ואחר שכבר השיג מרת זו נאמר לו ואל משה אמר עלה
אל ה' שהוא הו"ה שהוא אהבה כי באה לו בנקל ואפשר
לה רמו משה יערוף כמטר לקחי ר"ל מרת היראה השגתי
על ידי פעולתי והשתדלותי וז"ש לקחי פירוש שאלתי מרת

היראה מעצמי בלי שום עזר כמו שכתוב עלה אל אלהים עלה
מעצמו זאת המדה השגתי בקושי ובטורח גדול שהוא לשון
עריפה מה גם שמטר הוא טורח לעולם כמ"ש כמטרא אי
לאו דצריכה לעלמא בעינא רחמי ומכילנא ליה גם אמרו רז"ל
רז"א לאילנא ואפשר רמזו לזה כי האדם נקרא איכן כמ"ש
כי האדם עץ השדה והוה רז"א לאילנא ר"ל להיות שיוכל
האדם להשיג ראשית העבודה שהיא היראה בכדי שקרא
האדם אילן הקדוש צריך לו ניעה וטרהא שהוא לשון רז"א פי'
מטר שוטף וחוק וקשה אבל המדה השניה שהיא אהבה באה
לו בלי שום ניעה וטרהא כמל הוה שאינה קשה רק הוא נחת
לכל העולם וזה שאמר כמל אמרתי רצה לומר כאשר השגתי
מרת אהבה נאמר בה אמירה ואל משה אמר אמירה לשון רכה
כמל .

וגחזור לענין כי שם ה' אקרא שהיא רומז לאדנות שהיא
מרת היראה כולי ואמר אחר זה הבו גדול לאלהינו
והנה בזהר הקשו על אמירת משה לישראל בכמה מקומות
לישראל ה' אלהיך ולא אמר ה' אלהינו ותידין בהיות הדרגות
משה היתה למעלה לכך אמר אלהיך והנה לפני י"ל אמר כאן
גודל לאלהינו אך י"ל שהאמת מדרגתו היה גבוה מאוד רק
שזה אמר לישראל שהם עדיין לא השיגו כ"א מרת היראה
שהיא הנקרא שם ה' וכך אמר להם כי שם ה' אקרא לכה
ספני שאין אתם משיגים יותר הבו הומינו והבינו עצמיכם
שתתנו גודל ר"ל שתניעו ותשיגו למדרגה יותר עליונה שהוא
אהבה שהוא כעין גדלות נגד מרת היראה וגם אהבה נקרא
גדולה ואז יהיה מדרגתם שוות ואז יהיה נקרא אלהינו :
והנה ידוע שזאת המדה שהיא המלכות נקרא שביעית שהיא
שביעית לוי' מסוד' עד המלכות והנה אמרו רז"ל שהמלאכי'
שואלים בשעת הקדושה שעלתה למעלה ממקום אצילותה
שואלי' איה מקום כבודו הנה מזה מוכרה שהמלאכי' משיגי'
מרת החסד שהיא אהבה שאם לא כן מה הם שואלים א"ייה
דילמא היא במקום אצילותה שהיא בין תרין דרועין דמלכא
אלא שמה שהם משיגים עד הג'ת וידועים שא"נה שם
שעלתה למעלה נמצא שהם משיגים עד הג'ת ואפשר לומר
שיותר אינם משיגים דהיינו ג"ר חב"ד ואמר ליה שלכן
אומרים בתחלה שלש קדושות נגד ג"ר ואחר כך מוכרים
השם אבל ישראל היו בעת ההוא במדרגה תתאה שהיא
שביעית לחסר הגם שמשא היה במדרג' העליונה אף על פי
כן אמר בערך מדרגות' דיי שאה"י חלק שביעית מהמלאכים
כנ"ל ולכך הוכיז את השם אחר ד"א תיבות שהוא חלק ד'
ואמר להם הבו גודל תנו גדולות שתעלה למעלה ממדרגותם
ואז יהיה נקרא אלהינו כנ"ל :
במדרש כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו ונאמר כי יעקב
בחר לו י"ה מצינו שהקדוש ברוך הוא בחר בישראל
ולא מצינו שישראל בחרו בהקדוש ברוך הוא כשהוא אומר ה'
סנה חלקי אתה תומיך גודלי הרי מצינו שגם ישראל בחרו
בחקב"ה אתה תומיך גודלי אמר להם הקב"ה לישראל ובחרת
בהיים ויובן ע"פ הפ' מגיד מראשית אחרית והנה י"ל למה
לא כי מגיד מראשית דבר אחריתו ולמה כתב סתם ויובן על
פי שכבר ידוע שהמחשבה נקרא ראשית שהוא החכמה וממנו
נשתלשלו ונאצלו ונבראו כל העולמות עד העשיה ועולם
התחתון והאדם התחתון כי היה עיקר כוונת הבראה כנודע
כולם נבראו על ידי צירופי ה"ב אתון דאורייתא הנכללים
ב"מאסרות שנבראו העולמות ומהתבל שהיא קודם לאמירה
ודבור מו הנמשך לכל העולמות היותם וחיות האדם התחתון
וזאת נקרא רוח ויפה באפי' נשמת רוח חיים כי כל הנשמת
מעצמותו הוא נוסח גם כאן נמשך ובאה אל האדם רוח
חיים .

לחמי יורים

זוים באמצעות העולמות ולכך כאשר קלקלו דור המבול
נאמר לא ירון רוחי באדם לעולם שהיא ההבל והרוח הנזכר
הנמשך לעולם בשביל האדם לעולם שהוא ההבל והרוח
הנזכר הנמשך לעולם בשביל האדם ואחר כך כאשר קבלו
ישראל את התורה הזו הדבר כמו קודם החטא ונמשך לאומה
ישראלית לבדם רוח היום הבא מן אבותיו של התורה שקבלו
ואפשר שזהו כוונת הפ' מגיד שהוא לשון המשכה מראשית
כלומר המשיך מראשית שהיא המחשבה הנקרא ראשית ממנה
נמשך ההבל והרוח והחיות לכל העולמות עד אחרית כל
הנבראים והיצורים והנעשים שהוא תכלית כל הנבראים ויסה
באפיו באמצעות העליונים והנה ארז"ל כי ביה די צור עולמים
בב' אותיות ציור העולמות עוה"ז והעוה"ב כולי הגה הגם שוש
עולמות עד אין קץ ומספר עכו"ל אמרו דבר כלל העוה"ז
והעולם הבא זכב' אלו נכללו כל העולמות וא"ל בזה הפ' רמו
הנ"ל כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגורתו פ"י אחר שקבלו בני
יעקב התורה ותיקנו הדבר כמו שהיה מקודם החטא אז בחר
בהם הקדוש ברוך הוא ויסה באפיו בכל איש הישראלי רוח
היום הבאה באמצעות העולמות הנבראים ע"י ב' אותיות אלו
והם ב' אותיות אלו ירא' ואהב' כידוע והנה אמרו במדרש
ארשב"י נתן הקב"ה מצותיו לישראל טפני שהמצות הם
שלושים מאתו ית' ושלוהו של אדם כמותו אף שאינו טפני
לשון המדרש עכו"ז זה תמצית הדברים וצריך לתת טעם
מדוע ענין השליחות וא"ל כי אמרו בזהר תרי"ג פקודין
אינון תרי"ג עיטון פ"י הקב"ה נתן מצות לישראל שדם עצה
טובה להם שע"י ויכלו להתדבק ולהתקשר עמו ית' כמ"ש
ולדבקו בו והקשו רז"ל וכי האיד יוכל אדם להתדבק בו
יות' והא כת' אש אוכלת הוא וזאת העצה היעוצה מאתו ית'
ושלח אלינו וציוונו המצות שהוא לשון צוותא והתחברות
והנה כמו שהעולמות נבראו ע"י מחשבה והבל ודבור ומעשה
כי ראשית היה המחשבה ואח"כ ההבל והדבור ואח"כ המעשה
כן יש מצות התלויין במעשה כמו טובה ולולב ושופר וכיוצא
בו ויש שתלויין בדבור כמו התפלה ויש במחשבה כמו אהבה
ויראה אך אף אותן שתלויין בדבור או במעשה צריך שיהיה
מעורב בהם המחשבה כי היא ראשית הכל ועוד מה לו
בעשיות המצוה או בלימוד ואם אין כוונתו ומחשבתו רצו'
הדבוקה בו ית' ומה גם שבכל מצוה ומצוה כלולים בו כל
התרי"ג ולכך צריכה כל מצוה להיות ככוונתו לעשות רצונו
ודבוקה בו ית' ומה גם שבכל מצוה ומצוה כלולים בו כל
התרי"ג ולכך צריכה כל מצוה להיות ככוונתו לעשות רצון
קונו ובדור כי מדת המצוה מקומה בין תרי"ג דרועין שהם
אהבה ויראה לכן צריך לזהר מאוד בעשיית המצוה או בתורה
ובתפלה כי הם ג"כ נקי מצות שיהיה בדור' ובכוונה רצויה
ודבוקה לבוראו בעשייתה אף אם היא מצוה קלה מהקלות
כי כולם מסוג א' הם ואפשר שלזה ג"כ כיוונו רז"ל
באומרים במשנה כל העושה מצוה אחת לכאורה מלת א'
מיוותרת כי באמנם מצוה די והוי משמעה א' הגם שדרשו
רז"ל אחת יתירה על זכותו עכו"ל דברי תורה הם כמפיש
יפוצץ סלע ואפשר שגם להג"ל כיוונו וכך פ"י העושה מצוה
ר"ל אפילו איזה מצוה מה שיהיה אפילו מאותם התלויים
במעשה יהיה אחת כוונתו יהי' רצויה ודבוקה במחשבתו
לעשות נחת רוח לפניו ולעבוד עבודה ובוראי בזה מסיבין
לו ומאריבין לו ימיו ומה גם שכל מצוה ומצוה חלוק בשרשים
העליונים לחקן עולמות עליונים כמו שופר המעורר עולם
היראה כמ"ש אם יתקע שופר בעיר וכו' ויש שמעוררים
האהבה כמו טובה ולולב וכיוצא וכי' עת לכל הפסוק ולכל זמן

וצריך בעשייתו לעורר שרשם כמו בריה צריך לעורר מה
היראה שהוא דין כי בריה נברא העולם והעולם בתחלה
בהמ"ד הי' ואח"כ שחפס עם מדה"ר כמו שבי' ארץ יראת
ושקמה שהוא רומז לזה שמתחלה יראה מחמת ואח"כ שקמה
נמצא שבר"ה עת לעורר ולהמשיך מדת היראה ובחג וכיוצא
צריך לעורר מרת האהבה וכיוצא בשאר מצות כל א' וא'
לפי ענין שרשה צריך לעורר ולתקנה ולעשות כמאמר
ובודאי אם יעשה אדם כך יתדבק ויתחבר ויתקשר בקדוש
העליונה נמצא המצות נעשו שלוחים מאתו ית' אלינו ככה
להתדבק בו כי זולתם א"א כנ"ל כי ע"י המצות מקיים
ובו תדבקו ויש ששליח של אדם כמותו ופשיטא בלימוד
תורה ובעבוד' שבלב צריך האדם להתדבק מאוד מאוד
בדור' ובהתלהבות כמו שטבאר בדורשים הקודמים ואצ"ל
שצריך האדם לשמור פ"ו ולשוני מכל דבור ואפי' דמי
הרשות החמירו רז"ל קודם התפלה כמו שאלת שלום א'
זה פוגם קודם התפלה כי ידוע שעולם נברא ע"י מחשבה
ודבור ומעשה וראשית הכל הוא המחשבה והדבור וה'
ענין המחשבה והמעשה הוא ענין הדבור וכמו כן האדם כקום
משנתו שהוא נעשי' בריה חרשה חרשים לבקרי'
אם ידבר תחלה דבריו דברי הרשות ופשיטא דברים אש'
לא כן אף אם יתפלל ויעסוק בתורה אח"כ הכל מסתעף
ונמשכין אחר הדבור הראשון כי כמו שהדבור הוא עני'
והמחשבה טפילה אליו כן הדבור השני אל הראשון כמ"ש
בזהר ובכתבי הארז"ל בענין כיבוד אה הגדול מסני שא'
הבכור נוטל חלק העיקרי ושאריו אחיו הם המסתעפין ממנו
וענפים אליו כן הוא כאן ולכן יזהר אדם שיקדש ויסה
דבורו הראשון ויוכך מהשבתו הראשונה דבוקה בקדוש
כדי שימשוך אליה כל שארי הדבור' שאחריה ואח"כ
כשיעמוד בתפלה מתוך שמהה של מצוה כמו שקדוש
דבורו ומחשבתו כנ"ל בודאי יענה בתפלתו י' ומה לו
אסתפלתו תהיה זכה וברורה בודאי מההבל הקדוש היוצא
מפיו יתדבק ויתחבר עם ההבל העליון הדבוק אליו ונכח
אליו בתמידות כמשרז"ל ע"ס כל הנשמה תהלל יה על כל
נשימה ונשימה שהאדם נושם ויוצא ההבל ממנו מתחת
רעילא וחזרת אליו מעילא לתתא ובודאי בנקל יוכל להתחבר
חלק אלהות אשר בתוך האדם אל שורשו ובוה יובן
המדרש אשר התחלנו בו כי חלק די' עמו שנבחר בהם מן
אומות כאשר קבלו את התורה והחזירו העטרה ליושני'
כנ"ל ונמשוך אליהם לבדם רוח חיים וההבל כמו קודם
החטא ואמר יעקב חבל נחלתו שעל בני יעקב נמשך החי'
שהוא כנחל הנוכח בתמידות וזה לשון נחלתו ואמר לשי'
הבל שהוא דמיון החבל כאשר משלו בערי ספרי קב"ה
הקדמונים בהיות האדם עובד עבודה בוראו הן בדבור וה'
במעשה מעורר השרשיהם העליונים דוגמת החבל הקשור בעל'
גבוה והאווה החבל מלמטה ומנענע מנענע הקשר העליו'
וזהו חבל נחלתו ודוקא בני יעקב שקבלו התור' כנ"ל ומס'
המדרש מצינו שבהר הקב"ה בעמו בני יעקב כנ"ל והם
מצינו שבתרו בהם הקב"ה ואם מה שקבלו התורה הלא ארזו'
כפה עליהם הר כניגית ומבאן מודעי' רבא לאורייתא וא'
היה אפשר לומר לישראל שעובדין להקב"ה מחמת יראה ול'
מחמת הבחירה שהיא מורה על אהבה כי הבוחר בוחר מחמת
אהבה רק מחמת יראה אינו נקרא בחירה כי מוכרת הו'
מחמת יראתו ולכן אמר די' מנת חלקי וכוס' אתה תיטיב נולד
שישראל טהילים ומשכבים ומפארים בהקב"ה שהקב"ה הו'
מנת חלקם אי"כ מוכרה שגם הם בחרו מחמת אהבה וע'
ראיה שמתוך שתומך גורלו ואמר לו ובחרת בחיים וזה מורה

לקוטי יקרים

על אהבה עזה שבינינו וכמים הפנים אל פנים כו' ועוד
באמר ובהרת בחיים הרי שבידינו הבחירה ואנחנו בחרנו
מאהבה :

להבין סוד הפרצופים של עגולים ויושר ואיך היושר עומד
הראש שלו בתוך הלל העגולים ומוכן ע"י משל
ר"ל כשעשה כלי נפלאה וזה ידוע כי כח הפועל
לא היה מוכרח לתת באותה המלאכה כל שכלו
וכחמתו כי בשכל מועט היה יכול לעשות הגולם והוא כמו
נח"י ואח"כ הוא עושה בית קיבול באותו הגולם ונותן בו
מחה של אורח ורוחב איך יהיה זה נ"י אמצעות הגי' של
האומן באותו הכלי ונ"י אמצעות הם אהבה ויראה ונ"י כי
בוודאי למשל כשמיסכם בדעת האומן שיהיה מדת האורך
והרוחב כך ולא יותר ארוך ורחב בוודאי הוא מצד אהבה
שהוא אוהב שיהא מדתו כך לא פחות ולא יותר ובוודאי
אם היה רוצה היה מרחיב אותו עד אין קץ ונכול אלא שהי'
מצמצם אותה ולא היה אלא כך ולא יותר וסוד הציטצום
הוא היראה כי מדת הסוד הוא התפשטות עד אין גבול ומד'
ההאה מצמצמת ההתפשטות מגבולו נמצא אנו רואים בכלי
זה האהבה והיראה של האומן ואחר כך אנו רואים בכלי
זו ציורים נפלאים בוודאי לזה היה צריך האומן לשום כל
שכלו וחכמה שלו בה כבדי לעשות הציורים האלו נמצא אנו
רואים כל הראש דהיינו השכל והמוחין של האומן בכלי
זה כח הפועל בנפעל ועתה תבין מה התכלית שר הכלי הזה
הנה התכלית הוא שהוא בית קיבול למשל למשקה לשתות
האדם מזה הכלי ומחמת שתייתו יעבור הבורא ית' נמצא
כי כאשר האדם מסתכל בכלי זה ומחשב תכליתו הוא מעל'
אותה וז"ס העלות ניצוצין מכל דבר ונהזור לענין כי התכלי'
של הכלי הוא המיבב את הכלי וז"ס עגולים והכלי עצמה
הוא בחי' יושר כנ"ל שיש בה כל המדות של הפועל מדרגו'
התחתונות ואהבה ויראה ומוחין כנ"ל ובה המשל תבין
הפרצופים העליונים דהיינו הפרצוף עצמו הוא בחי' יושר
ותכלי' של זה הפרצוף הוא בחי' עגולו' הסובבים על הויש'
וכשתבין זה לא יקשה לך כמה קושי' בעליות העולמות
בכחי' עגולים :

והחזיר להבין ענין הסוד של נשיקין וחיבוק ויחוד כי נשיקין
הוא בנין וחיבוק בני' אמצעות יחוד בנין כי איך
שייך ברוחניות כל זה אבל על פי המשל הנ"ל יובן כי
למשל אדם כשרואה כלים בציורים נפלאים מחשב בהתחלה
בתחילת עשייתה איך נעשה זה הכלי ע"י האומן ומתחילה
כשרואה הכלי בציורו נפלאים בוודאי היה צריך הרואה
לשום כל חכמתו והשכל שלו בהכלי להבין הציורים נמצא
הוא מדבק השכל והחכמה שלו בהשכל והחכמה שיש
באותו הכלי מכה הפועל בנפעל כנ"ל וזה התדבקות הוא
רוחא ברוחא ונקרא נשיקין ואחר כך רואה נ"י באהבה ויראה
של עצמו כי זה כלל גדול במה שאדם מחשב שם הוא
בעצמו כי במה אדם מועט דבר בחיכו ובלשונו ובמה הוא
ממשמש דבר בידיו ובמה היא רואה אהבה ויראה של איזה
דבר פשוט הוא שרואה באהבה ויראה שלו וגם התפארת
של אומן שבאותו כלי הוא מרגיש בהתפארות שלו ונמצא
עתה כשמשחב אהבה ויראה והתפארות שלו בהם והוא סוד
החיבוק שהוא נופא בנופא וכשמשחב באותו הכלי בחינת
הגולמא שלה שהיתה מתחלה שהוא בחינתה' בוודאי אי"צ
אדם זה לשום כל שכלו בזה כי בשכל מועט שלו שהוא
בחי' נח"י נ"י יכול להבין וזה נקרא יחוד ואל תקשה כי
לכאורה היחוד הוא יותר חשוב מחיבוק ונשיקין למה היא

במדרגה התחתונה אבל הסוד הוא כי זה כלל גדול כי זה
יותר חשוב מה שמעלים מדרגה התחתונה למעלה כי מדרגה
עליונה יש לה תמיד תענוג ותענוג תמיד נעשה טבעיות
ואין זה כל כך תענוג אבל מדרגה התחתונה כשמעלים אותו
הוא תענוג גדול מאוד כי זהו סוד השכירה למשל כאשר
האב לא ראה את בנו כמה שנים וכאשר בא אל אביו אין
שיעור לתענוג של אביו בזה אבל הבן שהוא תמיד אצל
אביו אין לאביו ממנו כי תענוג זהו נ"י מעט לסוד הנ"ל
שתכלית כל דבר היא המיבב אותו והוא בחי' עגולים
לכאורה אינו מיבב הא עגולים הם בחי' נפש ויושר הוא
בחי' רוח כידוע ואנו אומרים שהתכלית של הדבר שהוא
יותר חשוב מכל הדבר והוא בחי' עגולים ולמה יהיה בחי' עגולו'
בחי' נפש אבל מיבב מהני' לפי שהוא מדרגה התחתונה נמצ'
שאף באדם הגשמי יש בו כל הנ"ל ברוחניות שלו דהיינו
בשכל וחכמה שלו נמצא פשוט הוא שברוחניות שבפרצופים
העליונים שייך כל הנ"ל ואין להרהר בלימודיו בהתלכשות
הפרצופים בנשמות ה"ו כי הכל שייך ברוחניות כנ"ל כי
ענינו רואות כ"ז ברוחניות של אדם יש כל הנ"ל :

ועל פי משל הנ"ל תבין גם כן מוחין דצלם מתחלה
כשהאומן עושה רק הגולם של הכלי לא היה
צריך לתת כל חכמתו ושכלו באותו מלאכה כי בשכל מועט
יכול לעשות הגולמא שהוא בחי' עיבור והשכל המועט שהיה
מוכרח על כל פנים לשום במלאכת הגולם נקרא צ' דצלם
ואחר כך כשעשה בכלי אריכה ורחבה והתפארות שהם בחי'
נ"י לזה הוכרח לעשות בשכל וחכמה יתירה מבקודם הגול'
שהוא בחי' עיבור ועתה נקרא בחי' יניקה והשכל ששם
בו הוא בחי' ד' דצלם ואח"כ כשמצייר הציורים והיה מוכרח
לתת בתוכו כל בחי' שכלו וחכמתו באותו אומנות שהוא בחי'
מיחין ואז נקרא בחי' ה' דצלם כי כל המוחין שלו נתן
באותו אומנות וד"ל :

להבין ולהשכיל כל הנשמות שהעולמות העליונים הכל
מן האדם כי לכאורה אינו מוכן אך אפשר להיות
בעולמות העליונים שהם רוחניים עולמית שנראה שהם
מסודרים דהיינו עולם המחשבה ועולם הבינה ועולם הדעת
ושאר העולמות איך היה זה ברוחניות אך זה אנו רואים בחוש
שיש הכל באדם שהוא עולם קטן שיש בו מחשבה שהיא
רוחניות ממש וגם חכמה בינה ודעת וזכרון ושבה יבח
המדרג' שכולם הם רוחניות וכ"א מדה בפ"ע ואין אחר דומה
לחבירו ומזה המשכיל יבין שאף בעולמות עליונים כל אלו
הם עולמות בפ"ע וכן אלו שבאדם שרש להם בעולמות
העליונים והמעין בזה היסוד לא יקש' לו כלל בעולמו' העליוני
כי ימצא הכל ברוחניות האדם :

להבין סוד של המקיפין על פי משל הנה מי שהוא חכם
בתור' וחי' איזה דבר המצא' בלימודו והוא המצאה
נפלאה יש לו מזה תענוג גדול בלב ומה התענוג יש לו
שמחה גדולה והשמחה זו היא מקיפו מבחוץ והוא נקרא
מקף לו והראיה כמ"ש בנמצא צהבו פניו של ר"ם שהשמת'
היתה מקיפו מבחוץ ומקף' ושמחה זו הולך עד סוף המדרגו'
דהיינו החכם הזה שהמצא המצאה זו אומר אותה לאדם א'
גורם שמחה גם לאדם זה ואדם זה אומר נ"י לאחר גורם נ"י
שמחה לו והולך זה כן עד סוף העולם נמצא שמקף זה הולך
משרשו עד סוף כל המדרגות ר"ל ששורש השמחה גורם
שמחה עד סוף כל המדרגות והולך עד השורש עד
רום המעלות למשל מי שיש לו בן קטן ודיבר דבר חכמה
יש

לקוטי יקרים

יש לו שמחה מזה וגורם גם לאב שמחה אף שאביו היה יודע דבר הכמה זו מקורם אף על פי כן גורם לו שמחה לאביו אחר כך כשמסר האב דבר הכמה זו של בנו לאדם גדול אחר שהיה גדול וחכם ממנו גורם ג"כ שמחה לו אף שהיה יודע זה מקורם אף שבעולם הזה אין להמשיל זה על נכון אך בעולם העליון מוכן זה שמדרגה התחתונה גורם שמחה עד רום המעלות בסוד חזי במאי כרא אתינא לגבך והכל בסוד מקיפין וגם כזה מוכן המתקת הגבורות בחסדים למשל האב רואה את בנו עושה הסכיות דהיינו גבורות ר"ל כובש את יצרו והוא גבורות אעפ"י יש לו לאביו מזה שמחה גדולה נמצא שנסתקו הגבורות :

ואכתוב הלשון ששמעתיו אף שאינו מוכן לי וזהו סוד שנקרא מדת המלכות הותם לפי שהיא תכלית כל השמחות כשיש לה שמחה נמצא השמחה הזו הולך ממדרגה למדרגה עד מדרגה העליונה אף שמדרגה העליונה היה לה שמחה מקורם כנ"ל נמצא שלא נשלמה השמחה שר מדרגה העליונה של הז' מדות עד שבא למדרגה זו ג"כ השמחה של מדרגה התחתונה ולמדרגה הב' מטעלה למטה נשלמה השמחה שלה קודם לעליונה ולמדרגה הג' עיד קודם ודו"ק : לכן נקראת מדרגה התחתונה הותם שהוא תכלית של כל השמחה והוא הותמת כל השמחות והבן לפעמים נק' הותם לפי ששמחה גורם אהבה לאשתו במה שאמר חזי במאי ברא אתינא לגבך ובשביל השמחה הזאת גורם אהבה לאשתו נמצא נקרא אצרה חתן : וכתבתי זאת אף שאינו מוכן לי ושמעתי ג"כ פי' על צירוף חומה ונלאתי לכותבי כי אינו מוכן לי כלל והי' יתן חכמי :

שייך לעיל בענין המקיפין שהיא השמחה שסבחוץ ותבין זה כי זהו כלל גדול שבודאי אף שמקף הוא סבחוץ בוודאי יש כפנים ג"כ שורש המקף שטזה יוצא המקף שסבחוץ למשל אילן תפוח בודאי השורש שלו הוא ג"כ תפוח דהיינו שנשע תפוח ונתגדל ממנו אילן ובודאי מאתרוג לא יצא תפוח כן הדמיון במקף כנ"ל :

עוד להבין הלבשת נה"י של הפרצוף העליון במוחין של הפרצוף התחתון וזהו סוד בוודאי שבזכר הפנימית שלו הוא נוקבא ונוקבא הפנימיות שלה הוא דבר כי בלא זה היו מתנגדים בודאי ואיך יהיה אפשר שהזכר יהיה לו תאוה התחברותו לנוקבא בהיות' שהם נגדיים אלא מוכרח בודאי כנ"ל וזה ברור שהתאוה באה מהסתשנה וז"ס שבדבר יש לו במוחין שלו נה"י של הנוקבא ונוקבא יש במוחין שלה נה"י של הזכר :

ואנכ אכתוב טה ששמעתי מסוד נה"י של התכונה והמשל הוא כי לפעמים אדם מדבר דבר בפיו ובמחשבו הושב דבר אחר ואיך אפשר זה שידבר בלא מחשבה אך המחשבה משל זה הדיבור הוא בהעלם כלומר בודאי שבתחלה הזכרה לחשוב שידבר דברים אלו אך עתה כשמדבר בלא מחשבה בודאי מחשבה הראשונה היא עתה במעלתו וזה נקרא מ"ם סתומה סוד התכונה ור"ל : להבין מהו סוד היה פרצופים ככתבי הארוז"ל היה ע"פ משל אב שעשה בגד חדש לבנו הקטן ובשעי' שלובש הבגד הזה לקטן הנ"ל הקטן ההוא כוכה וצועק כי לא ניסה ואינו מכיר שהוא לבישתו וגם אז בשעת בכיית התינוק גם אביו בצער על לבישתו כי אינו יכול לסבול הצער של התינוק אך יודע היא שהלבישה היא טובה גדולה להתינוק וזה נקרא אבי"א וז"ס עתיק ונוקבא אבי"א הם והטעם מפני שהדבר הוא שם מ"ה החדש שהוא במעלה גדולה ביותר מנוקבא שהוא שם ב"ן והוא כתינוק אצל מ"ה

החדש הזכר שהוא כמו אב לה ובשעי' שמן הדבר משפיע לבין שהיא הנוקבא אינה משנת אפי' השפעה זו ומכ"כ להדבר עצמו והוא כמשל התינוק שאינו משיג בשעת לבישת אביו הבגד עליו שהוא טובה לו ולזה נקרא עתיק ונוקבא שם אבי"א :

אריך ונוק' הם ימין ושמאל הזכר בימין והנוק' בשמאל משל לזה בשעי' שאביו מלביש לבנו בגד חדש כשהוא גדול קצת ואז הבן ג"כ שמה בלבישה זו אך אינו מכיר שאביו עשה לו טובה בלבישה זו ואינו אוהב לאביו בשביל זה כלל סחמת שעשה לו הבגד רק אוהב הוא את הבגד כן נוקבא של אריך בשביל שהוא כמעט שנה לדבר שלה ויכולה להשיג השפעתו שמשפיע לה אבל אינו שוה לו טעם שתהא יכולה להשיגו ג"כ זה אינו רק משיגה כי"א השפעתו וזה נקרא ימין ושמאל :

אוי"א הם תרין ועין דלא מתפרשין ושון בקומתן והן למשל כשהבן יותר גדול ואביו עשה לו בגד חדש בשביל אהבת הבן אז הבן מכיר ג"כ טובתו של אביו ואוהב את האב בשביל זה סאוד ועיקר האהבה שהוא אוהב את האב בשביל הבגד שעשה לו וכן ג"כ באוי"א וזה נקרא סבי"ם :

זו"ן הם לפעמים סבי"ם ולפעמים אבי"א וזה דומה למשל כשהבן נושא אשה לעצמו אז הוא רבוק באשתו ולא עם אביו ואז הוא עם אביו כמו אבי"א שאביו רבוק עם אשתו ובני רבוק באשתו אבל כעת שהאב עם הם מתדבקים באיזה דבר אהבה ביהר אז הם סבי"ם אבל בשעי' שפונים כי"א לאשתו אז הם אבי"א כן זו"ן נעשה ראש לשועלים דהיינו לעולמות התחתונים וסונה אי"ע מצוין שבאצילות או הם אבי"א וכשאנו מעלים אותה ע"י מצוין ומעי"ט אז הם עם ז"א סבי"ם :

הדיבורים הם בחי' מקיפים ומשל ע"י כשאדם אוטר איזה ציור בנין לאדם אחר נמצא הדיבור של הראשון נשאר במחשבתו של השני ואח"כ הולך והשני ועושה במחשבה כן בנין בציור כזה נמצא הר' יב"ט הראשון מקף הבנין כלו כי בלא דיבור שלו לא היה בנין זה להבין הסוד מ"ש אדה"ר דו פרצופין להבין על ע"י משל אדם שרואה בנין נאה ומסאור סאוד ומסתכל על הימין ונהנה מראיה זו סאוד ואח"כ כשהולך סבין זו נשאר הרשימו והתענוג של בנין זה בדעתו ושכרו והולך ובונה בנין נאה ומסאור כמו הראשון ע"י הרשימו שבשכלו ובאיזה זמן נרשם הרשימו והתענוג בשכלו היינו בעין שהולך מהבנין ההוא ולא ראהו אף שבשעת ראייתו היונו ג"כ קצת רשימו בשכלו אין זה רושם כי בשעת ראיית הבנין הרשימו של הבנין שבשכלו היה נעלם בבנין עצמו בשעי' ראיית הבנין אבל כשהולך מהבנין ואינו רואהו אז הרשימו נשרש בשכלו ובונה מזה בנין כך אדה"ר היה מתחילה הר' פרצופים אבל היה א' לבד בלי נוקבא ניכרת והיה הקב"ה רואה בו ומשתעשע בו והיה כביכול להקב"ה תענוג והסתכלות בו בשביל שיהיה בנין מסאור והיה רוצה הקב"ה לבנות הנוק' ג"כ בציור אדה"ר מה עשה הפיל תרדמה ע"י והיה כמו שנתבטל סמך את הראשון והיה נשאר הרשימו שלו כביכול בשכל העליון והיה עושה ברשימו זו הגוף והיה מן ההכרח להפיל תרדמה עליו כי אלולי זה אף בשעת שהקב"ה מסתכל בו היה הרשימו בשכלו כביכול עכ"ז הרושם היה נעלם באדה"ר בהסתכלו בו כנ"ל בבנין אך עתה שנתבטל מציאותו ודומה כנ"ל כביכול הלך השכל העליון סאתו ונשאר הרשימו בשכל לברו ואז ברא הנוק' ברשימו

לקושי יקרים

דהיינו יסוד אצל ולא המכסה שנפלה לו ועשה נצחנות נקרא יסוד אצל אצל הכתי' עם סגפלו נצפה פתחום הוא נקרא יסוד שהוא סוד יסוד לקדמות הסכל שהוא המכסה עם המכסה שהוא בינה אור"א דהיינו יסוד נפרטופים העליונים הוא שהדבר יתן הספטה לנוקבא וגם כאן נעשה יסוד קדמות הסכל שהוא המכוי' עם המכסה שהיא בינה והמכסה שנפלו לו כעין נדק נקרא מפתח איהן לסוף חזק לפי שחכמה זו שנפלו הוא נצמטם גדול אינו רק סכל פשוט אבל אחר שמישך נדעמו סיטיב צד' הסכל סגפלו לו ומזכיר עשה הפסע של הסלכה דדיבור עם המכסה שנפל לו נצמטם נקרא עשה דדיבור ר"ל עם שהם נחמילה רק נסכל ילא עשה לסוף דדיבור לכן נקרא עשה תחיל לפי שעה ש"ה אוחה דדיבור ומזכיר אוחה הפסע סיטיב כ"ז כנחתי נמש כמו ששמעתי אבל בכל זה אין כל ה"ל פ"י על יסוד אצל שהוא ארוך אבל שמעתי אה"כ עם פסיע ע"ז כי ידוע שיותר ממה שנגל כולם לינק כ' לכך אצל שהוא המספיע נקרא יסוד שלו ארוך ואנש שהיא המקבלת נקרא יסוד חס קר וכלל זה שהיה בדרך סכל המעלים שהניחו בחדם למשל על העולמות העליוני' אינם כפשוטו כ"ס פלנו לומדים נכחני' נצמטם אך כל הפרטות והסלכות הכל רומניות וסכל פשוט והכלים לזה שהיה מלינו בחדם דרומניות עשו דהיינו המכסה שלו ונסכל שלו שהוא רומניות נמור מלינו צו עמם דונתם פרטופים עליונים והסלכות דוק ומסכח נכמה מסלי' סכ"צתי בחדם ועד"ז יונן נעשה"ל כל הפרטות והסלכותם אף ציורניות אף סלין סכל אנושי יכול לסביל זה ולהצין נעולמות העליונים אך מרומניות החדם הסכל עמיב סגס צד חני' על העולמות ג"כ כ"ז ור"ל *

ואכתוב עשה עם ששמעתי להצין מחדם מה סכה נכחנים שמדריגי' תחומם של עולם המלין הוא נעשה ומתין לעולם המספון ממנו למשל אדם שאמר דברי תורה מחדם לאדם אחר כנגל הדבורי' של האדם זה שהוא מדריגים תחומם נעשה מחדם אלל זה שמוע כי הוא שומע נצמטם שלו דדיבור של תורה של זה והאדם האומר לאדם האחר המור' הוא המספיע לאדם אחר שמוע ונקרא עולם העליון בערך האדם הסומע כי הוא נקרא עולם המספון ממנו כי הוא המקבל ממנו *

הסוד ע"ש נכחנים כי דגלי עתיק הם היולא' מפתח עולם הכריאה כמו דדי נהמה לינק נחם כל הפרטות' נעלומם כי יש דדי אדם ודדי נהמה כי הם סוד השפעה כמו שהרד עשפיע להתיקוק ודדי אדם הוא סוד השפעה שאחר התיקון כי אדם גיב' מ"ה שהוא עולם התיקון ודדי נהמה הם נסוד השפעה שקודם התיקון נעת הסגירה כי כן נהמה גי' ב"ן שהוא סוד הסגירה וגם נצמט עליות הפרטות' נעת הסגירה למעלה היו יונקים מדדי נהמה וכל מ"ס בזה מה שוטבניא דמלכא ואהרן שוטבניא דמטריניחא פ"י כי עשה הים עוריד המיד מעלה למטה כמו המורה שהיא מלמעלה ומטה זה הים פעולתו שהיה מוריד ומציא תורה עלמעלה ולומר לישראל למטה אבל אהרן פעולתו הים להיטך מטה למעלה שפעולתו היה לקרב קרבות שהוא סוד לקרב העולמות עליהם למעלה להעלות ניוליות ממהם למעלה

סוד הנכירה ומשל נפלא ע"ד למשל אדם שלמד דק נמרח תחלה הוא לומר אוחה פעם אחר היעיי עם כל המפרטים ואין לו נה שום קשיא כלל ומצין אוחה על צרכים וגב זה כלל גדול נעשה שאדם לומר דבר עם משפיע בלוחו הלימוד קדושה ונקרא הוא משפיע והלימוד הוא נקרא מושפע וז"ס דבר ונוקבא אה"כ כשאדם זה לומר נהנה מוקה ועלומם כדי סיגין נדק זה עם שלל הניו מתחלה נודדי או יגי' יותר

הנפלא

רהבין סוד התירץ שתירץ האריות' בתחילת ע"ה מה שתירץ רמה לא ברא עולמות מחמילה אבל לכאורה קושיותו אינו מתורץ שרו יונן בזה כי ידוע בכל דבר שבעולם אם יש בו אלהות דהיינו אם אוחה איזה נשמי למשל איזה כלי נאה והכלי בעצמה הוא דבר מעשיות והוא סוד המלכות שהוא עולם המעשה אבל בזו הכלי שהוא סוד המ"ל נעלם ושלובש בה האהבה כלי פסק' לכך אני אוחה אותה ובשביל אותה האהבה יש לו תענוג גדול סכלי הזאת ומחמת זה נעשה זה התענוג בשביל החכמה שנכלי זה דהיינו שחכם גדול עשה אותה בחכמה נמצא מצינו שיש חכמה מאותה הכרי וידוע מכתבי האריות' שעיקר אלהותו הקדושה מתלבש בחכמה כי כל החכמה הוא כאלהו' וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ פ"י בכל החכמה יש השם ה' שהוא אלהות והנה לכאורה יש להקשות על בעל חכמה דהיינו החכמה שעשה אותו הכלי למה עשה אותה בציור זה דווקא וז"ס לא עשה אותה בציור אחר' אבל זה אינו קושיא כלל כי כן עלה ברצונו לעשות אות' בציור זה ועל הרצון אינו ק' שוי' כלל למה עלה כן ברצונו ובה מתורץ ק' שית האריות' כי תירץ הקושיא הזאת בתחילת דבריו בצחות לשונו שכתב כו' עלה ברצונו הפשוט כו' והרצון הוא למעלה מהחכמ' כידוע ז

הנה פרצוסים הוא הרצון הראשון נקרא כתר וקרמות השכל הוא חכמה והמחשבה היא בינה וקול ז"א והדיבור מ"ל והשכל והמחשבה הם בי ריעין דלא מתפרשין למשל קודם אכילה ואכילה במעשה הם בי דברים דהיינו בבי' זמנים שקודם אכילה עדיין לא אכל ואח"כ אכל אבל במחשבה יכול לחשוב בי דברים אלו בזמן א' דהיינו שמחשב שעדיין לא אכל ואוכל :

ענין פ"י נסירה כי הנה יש במחשבה רת"ס כי יש מחשבה שהיא נקראת קרמת השכל שעלתה לו מחשבה סתם ואח"כ יש בו התחלקות הן או לאו ואח"כ הסכמות ומצד ק"ו יש להבין שיש ג"כ בשרשו במקום שממנו יצאתה אותה המחשבה שרשה אלו ובשופר הוא קול ששום אי"כ יש בו ג"כ שלשה אלו והו' אש מים רוח וזה פירש הנסירה מלשון ניסר שנשעה שהוא מדבר הוא מיוחד הקול דדיבור ועכשיו הוא פוסק הקול מהדיבור כדי לערבב השטן שאין בקטרוג שאין בו שבירה :

להבין סוד ע"ש נכחני הכלי'ל יסוד חניא קלה משל נפלא ע"ד כאשר אדם לומר איזה נסכס ולמה לומר אוחה נודדי או מלכנס או מיראה או ענינים צימד ולהנס ויראה נקרא זיין זעיר נקרא אהנס ונוקבא נק' יראה למשל מתחילה כשלמד דק א' לכאורה הנין אוחה ונהנס עלימודו אבל אח"כ נינד ק' שית נרות צמ עלימוד ואינו יכול להיטך לימין או למחלל עם הוא עומק מותק והלימוד ומתחיל למס' נצמטם וזהו נק' העלאת המ"ן כידוע שקודם זיווג אור"א לריכין זיין' לגלות למעלה להעלות מ"ן לאור"א ואז נעשה יסוד העליון ואף נצמטם שנתקט' לו הלימוד ושק' בלימודו הניא דדיבורים שהים יכול לדבר עוד בלימודו זה שהוא סיד המ"ל והאהבה שמתפעל לא הסתיל מתחלה אלל מתוך אהבה שהוא סוד זעיר ועכשיו שמתק עלימודו זו והסתיל למשוב נצמטם הניא את האהבה והדיבור נצמטם וזה סוד עליים זיין' למעלה להעלות מ"ן לגורך יסוד אור"א ודבר זה צדק ונפלא כשאדם מתקטט בליזה דבר מתחיל למטיב נצמטם ע"ז נופל לו נצמטם מתחום עמם כעין נדק שהוא האדם שסלומים כמו כן נופל לו איזה העלאת ודבר זה בלא לו נקדמת סכל שהוא המכסה אך עם שנפל לו חכמה זו פתחום כעין נדק הוא סוד יסוד המכסה

לבושי יהרים

הטובה ארבע אמות וזהו אהבת עולם וזהו עולם חסד זכנה
וזוהו צניעות דליית הב' וזהו דר' שמאסנה לנו יונקים וזהו דדיס
ירוך ככל עת *

ענין שאין ללדיק בעושה קירת ריח גם כשהוא מתפלל לפעמי
על עיני עושה אינו נענה ואין משגיח בחילתו אבל
האמה הוא כי הכל הוא מגידל החי' והאכה' שים לו ית' אל
הלדיק ובשגיל כך אינה נענה בעיני העושה משל לזה בן קטן
היה אלל המלך והבן שהוא עשה לעלמו בית קטן מקטמין כדרך
שהתינוקות עושין המשחקין ובא אדם א' וכתר אותו הנית שפשה
לו הבן מלך ובא התינוק אלל אציו המלך בקובלנא דבא ולועק
זוכה לפני אציו על גודל הלער שפשה לו האדם הזה והאי
אציו בשמעו הים מלחק הגם שהיה אורח אציו זיתר כי צעני
אציו לא נשעו הים לכלום אותו הנית נגד התיבות המוכן ומזומן
לקבל מאציו המל' וגם במחשבתו של המלך לבנות לבנו פרטלין
וערקלין גדולים ופוארים אלל הבנין השפל והגרוע אינו נחשב
לאציו כלל סינקום זה מאותו אדם שכתר זה ואף שיש לפני
לער גדול עכ"ז אינו משגיח עליו כי לפי דעתו של התינוק הוא
לער לו אבל אציו שידוע שלגדולי' מזה הוא מתוקן לכל הטובה
אשר עמיד הוא לקבל ממנו והכחשל מוכן שממנת גודל אהבה
וחי' שים להקדים על הלדיקים שבשגיל אהבה יתחיל' לעושה
כל הטוב האופן אשר עין לא ראתה לכן אינו משגיח הקדי'ה
על הלער שים ללדיק בעושה כי הוא יודע ית' שכל טוב עושה
הוא כפול ומכופל שכל טוב עושה הוא כאין נגד האהבה החזקי'
שבשגיל' יתחילנה טוב הנמול לעושה *

הרב הגמיר מהו' יחיאל עיכל ז"ל לה"ה דרש ממור ק"ז על
ר' כחות בני אדם כת א' הם ע"ה אבל הם אכסים כשרי'
יראים ומלעשרים עלמם תמיד על שאינם יודעים התורה ואינם
יודעים איך לעבוד השי"ת כי אין להם ת"ת שירה להם הדרך
אשר ילכו בה כת הזו מרומז בחתלת המזמור שנותנים הודי'
לש"ת ששלח להם ת"ת והורה להם הדרך וגו' אולם מצערים
וזשי' ילמדו באלו' ה' וכו' מעו צמדבר כו' עיר מושב לא מלאו
וגו' כלומר ת"ת שמלא ומיושב בתורה לא מלאו שירה להם
הדרך ואדם נקרא עיר קטנה כו' רעבים גם למזים פי' על
תורה ומלות כפ"ש לא רעב ללחם ולא למא למים כו' וילעקו
אל ה' ומלוקותיהם יליט ואמר יליטם שלזו הכת א"ל להם רק
הללי בעלמא ומהו ההלל' וידריכם בדרך ישרה ללכת כו' ר"ל
הקב"ה מנזן חלמידי חכמים שירה להם הדרך וע"ז יודו לה' :

כת' סני' הם ע"ה רשעים במורים עושים עבירות גדולות ואח"כ
מהרהרים בתשובה צמרה גמורה ועליהם נאמר הפקוקים
אלו ישיגיטוך וללמות אסידי עני אין עני אלל מן המלות
וצר"ל איחה נקטר שהו' ר"ת בעלי רכינות זנות לסין הרע כי
אצרי אל וגו' וממלוקותיהם יושיעם לכן אמר כאלן לשון יושיעם
כי אלו לריכים ישועה במירה לעזור נהם יודו וגו' *

כת' הג' אכסים חסונים ובעלי פשיטה אך הם שוטים ואינם
יודעים סוף לעשות תשובה כי עיקר התשובה הוא לעשות
ההיפך ממש שעשה מקודם וגם להחזיר הגו' לוח ובגמיות אבל
אלו אינם עושים מאות' רק שמתענים הרבה ומושצים שזו
התשובה הפיקרית ועליהם נאמר פקוקים אלו אוילים מדרך
שעש פירות אוילים שהם שוטים כו' ומעונותיהם ר"ל על
עונותיהם שעשו עד הנה אין עושים מאוועה רק מעענים כ"כ
עד שנחלש כוחם וגופם ממש עד למיתה וזהו ריגיעו עד שערי
מוות אבל כשהקילו משכחם ומעטפוחם וילעקו אל ה' שירה
להם הדרך הנהגת התשוב' ישלח דברו פירות השי"ת שולח להם
מוכית הגון ומכס ונורה להם הדרך התשובה וירפאם יודו כו'
הכת' הדי' אכסים גדולים בתורה מלאו ולומדים יום וליילם
אלל אינם יודעים בעבודת הנורא כלל ולא מצדוהו

מיימיהם

הדרך לחצרו ולהמתיקו ולהלבישו במשל כדי שיוכל חצירו להשיבו
ולהאמינו כמלא כי עיקר המשל הוא מלביש הדרך שיכניס הדרך
בחזקי חצירו ובשכלו כי לולי המשל לא היה משיגו ומאמינו כי
היה רחוק אללו מן השכל הפשוט ע"כ לא האמין קודם המשל
וז"ס שה"י דבינה שהם נקרא בזהר נאמנים כידוע חרי סמכי
קטוב ור"ל שמי משיגו הז"ה המוחין וכניס במוחין אבל בלא
כה"י דבינה לא היה משיג ור"ל *

המשפיע הוא מלך המסד והמקבל הוא מלך הדין וכלל זה
הוא ככל דבר שבעולם למשל כשסופכים מכלי גדול
ממקה ללוחית הללוהית אינם מקבלת לחוכה רק כעדהה אבל
הכלי שסופכים ממנה הים יכול להשפיע יותר אך הללוהית שהיא
המקבל יש לה מדה וגדול מלך הדין גם האשה משקבל' העובר
נחשי' טוב אינה יכולה לקבל עובר אחר אבל הזכר יכול להשפיע
חמיר וחסר נק' יעין וגמורה ודין נקרא שמאל אך בחסדים יש
ב"כ דר' שמאל דהיינו שמשפיע למקום שאינו רשאי שמונה בעריות
מ"ן שהוא גם כן נקרא משפיע אך השפעה זו הולך לחיוניות
וקליפות ר"ל וס' להכין מהשפעה זו או שמשפיע ממון שלו
לנשים וזה השמאל של החסד לריך אדם לדחות השמאל ולקרב
הימין של החסד וכן מלך הדין יש גם כן יעין דהיינו ששפיעה
רמים שהוא מלך הדין יש לפעמים ש"ד שהוא יעין ומלוה כמו
מיתה ב"ר נתן שמהי"ן את הוולת שכת"ד שפשה נתן הגמורה
בכת' הקליפות נמלא שהקליפות היתה מוכרת ע"י עשה אך
כשתמתיחן לזה שנתן הגמורות וכח ועוברו לקליפות אז יכנע
הקליפות וזה שנהרג אותו האדם שפשה טוב לה נמלא זהו לר'
יעין של הדין וז"ס צמחא ג' דברים תחא שמאל דוחה וימין
מקרבת לפי שטע הפשוט כך הל"ל ג' דברים ששמאל תרחם וימין
תקרב אך לפי' הכל' הלפון מדוקדק מאוד ג' דברי' דהיינו ילר'
תינוק ואשה תחא שמאל ג' דברים אלו דוחה כלומר תרחם
לשמאל שנהם ותקרב הימין שנהם דהיינו צליהר יש ימין ושמאל
למשל אכילה הוא ימין של סול' ואכילה המותרות שהוא למילוי
הכרם או של נכילות ועריפות תרחם אולם וכן בתינוק ואשה
וזו והנמיליו חסדים טובים דלכאורה תינות טובים הוא עייתר
הא חסדים ממינל טובים אך לפי' ה"ל אחי שפיר לפי שגם יש
לר' שמאל כ"ל :

עיקר הסוד מה שהקב"ה שולח הנשמה בגוף השפל הזה אדרבה
מזה יש להקב"ה נחת ותענוג גדול מאוד כי אף שהנשמה
בגלי' מנובלך מאוד כי אין דבר גרוע יותר בשגי' מעשר ואעפ"כ
במדות חמיר שנת והוריה לצורא וזה חידוש גדול לכינם להקב"ה
היא א' הנשמה יודת מענוג וכל העבודות והשנאים של העלאת'
וג שניה כי עליהם אין חידוש כי אין להם גוף עכור וז"ס נמלאין האשה
חיות אלל לניו ר"ל הגוף נקרא אשה וזהו אין האשה כלומר לא ברא
י"ל - הקב"ה את הגוף העכור הזה אלל לניו להנחה ומנו שיהא לו
לא כלל מענוג וננו כ"ל הכוונה של אחר של היסוד של ק"ס לבוין שאין
ותחנה בכל העולם רק הקב"ה שמכ"כ ועיקר הכוונה שהאדם ישים
לפשוט א"ש לאין ואשם ואין עיקרו רק הנשמה שבו שיהא חלק אלוה
לא כלל מענוג כמלא שאין בכל העולם רק הקב"ה אחר ועיקר הכוונה
היא ריחון באחד שייכין שמהסיכ ואין שום דבר פנוי ממנו ית' הכשתוח הם
חמק העולם הנקרא ישראל וכאמר נאים במלכות אז כוונתם כל
הנשמות בתוכה ולכן נקראת ככת' ישראל *

שכת' דחילו ורמימו נקראו בדפין וזהו צפאי ברא אחינא לקמך ויש
להקב"ה תענוג ונחת גדול מזה כמו האז שיש לו תענוג
א' מנחה וצנו האכס ע"ד ישראל שפנתסין לאציה' שבשמים וזהו
ומגן הדודס כי מגודל האהבה כ"י צמחית דליית שמקבל מצדו
ד האדם הם נקראים משפיעים ויש שני מיני אהבה לדיקים שאינם
ד ומני' שפיעים כל ימיס וזהו ענין אהבה דבה שזה אהבה הנית לידו
לשפיע לנשום ויש אהב' לקיום העולם אף שחיות לפניו ית' כשעושה

דקוטי יקרים

והיחס ולא עור אלא שפועל אחר שלומדין התורה גדלות
ולא לשמי ובלתיור שלהם נוחים כח לקליפו דיל וצור שאין
משניפין על העבוד סבל זו הפיל ועל הנויות לעשים דחילו
ורחמו רק התלות אכסום תלומד ועליהם כאשר יודעי הים
באנוות הם הלוומדים הנ"ל היוודים נעמקי תורה הנקראים
התלמוד ונפרט אם יכול לומר איזה פסע או דרם נחורה אז
הוא גדלות יותר ולומר שאין למדן בעולם כעורו וז"ש ויאמר
אם לומר איזה פסע או דרום אז ויעמוד הם עומדים בגדלות
עד לז שמעים כמו רוח קערה יעלו שמים הם מוסנים שחורה
זו שלומדים יעלו לשמים אבל באמת בלימוד כח ירדו פסיוות
ימונו ויגעו כשיכור ר"ל כשכור הזה שדומה לו שאין גדול וחסוד
כמוהו ואפי' היא רוא' אכסום לדיקים ותקדים לומר שהוא
יהיה נבי"ע והם יהיה אף אותן הלוומדים מוסנים שחורה'
אין לדיק בארץ כמוה ומתנאים ומתרוומים על הכל כמו רוח
קערה הזה אבל כשיעוררו ויקילו משנתם אז וילעקו אל ה'
דיתמרו אל כל מעשיה' ויחודו טעמתם כי אפילו הנפש
והלימוד שלהם נחשד להם למטאט ע"ד הנ"ל כי נחשו כח לק"א
כ"ל לכן הם לועקים ומנקסים על נפשם בחסובה ולעקב אז
יקום קערה לדומה פי' מתקבלים על עולמם מרת עניה
ושותפים חרפתם וזוונם ושותקים וז"ש יקום קערה ר"ל שהיו
עד הנה כמו רוח קערה בגדלות ועכסיו לדומה משימים יד
לפס ושותקים ואין מתבאים עוד ויחשו בליהם גו' כששואמר
ד"ת יהיה נחשנתי כאלו אינו מדבר בפני אדם רק לפני הבורא
יח' וידבק נחשנתי זו יחנ' :

ריב"ש ע"ה אחר כשאלם עובד נסר והוא מלא כנה תנועות
שיוזא עלמו מן המים השוטפים אותו זודאי הריחים
אוח לא יתוללו עליו ועל תנועתו כן כמות פלל ועשה תנועות
אין לפתולין עליו שהיא מליל עלמו ממים הזירונים שמהקליפות
הנאים לנטלו ממחשבתו בחפלותו : נחפ"ה נלמט כשהוא מדבק
עלמו למעלה אז כשזוכה מעלין אותו יותר למעלה באותה תפלה
כמקד"ל הכל ליטטר הסייעין אותו וע"י ספ"י זז זוכ' שידבק
נחשנתי למעלה ומכח זה יכול לציא עוד למדנ' יותר גדול'
אפי' שלא נשעת מפילה סיסי' דבוק למעלה :

צריך שירגיש נחשנתי שהוא בעולם הפע"ה בחפלת החפלה
ואח"כ ירגיש שהוא ציל ר' עד ס"ק המדריגה רביש
נשנת חוספות נפט ואח"כ חוספות רוח ואח"כ חוספות כנסתם
שירגיש בכל פסע שהולך נצוה יותר בעולמות עליונים אפילו
כסופל ממדנתו יהיה דבוק בצוכא נחשנתי קטנה י'
לפעמים יש נ"כ קטנות למעלה בז"א יסבה אותו הקטנו'
יבוא לגדלות כמו בגחלים אם יהיה ניצוץ אחד
שנשאר יכול לנפח בהם הרבה עד שיהיה מדור' גדול'
ראסוקי אם לא יהיה ניצוץ קטן לא יכול לנפח אש כך
אם לא יהיה דבוק במחשבה קטנה תמיד בו יתיכנה נשמתו
דגמרי לפעמים כשמתפשט הניצוץ הקדוש של השכיני' שיש
בנשמתו ואז היא ממש מדברת הרברים שכפיו ונראה
כאלו הוא אינו מדבר שהדברים יוצאים מאליהם מפיו והוא
מדבר גדולה וכן אנו רואים להיפך בסי'א' במשונעים :

אע"פ שנוצזים אותו ישתוק ולא יענה דבר למזגו אותו כדי
שלא ינטלו אותו אלו הנזים מעבודת הגורל שמתקן ז'
לא יהיה חסוב אלא צ"א ולא יוכל להשיג מפלו חקר איזה ענין י'
וסום נחשנתי למעלה בעולם הפליון נעזות יח' וידבק וינשט
זו שהוא סיג מפלו זהו כלל גדול באותה מחשבה שסתמיל זה
כשקס מנשתי ילך זה כל היום ולא נחשנתי אחרת כשמדבק
עכמו ילך נחמל' בעולם הפע"ה ואח"כ יפח נחשנתי למעלה
נצוה יוסר ואח"כ עוד נצוה יותר בעולם הפלכ"י והאופני'
ואח"כ בעולם הנריאה עד שירגיש נחשנתי שפח נחשנתי

נצוה מאוד לעולם הפליונות חשו נקרא נצוה נחשנתי שאין
מעשה ויחזר שלא יפול ממחשבתו הנצוה מאוד בעולמות
העליוני' לירד למטה דק יחזיק ח"ש בכל כמו שישאר למעלה
נחשנתי וכמ"ס אל ספיו כסיום כו' נחשנתי וספן כו' שיעשה
כמו נדר שלא ירד וזו כשהוא דבוק כ"כ כסופל נחשנתי שיעשה
מחשבתו למעלה בעולמו' העליונים זו יח' כמו אדם שמתעורר
מחדר למדן כן יטייל בתחשבתו בעולמות עליונים ולדיק שלא
יה"ש שום אדם באותו בית כשדולה לדיק שאפילו לפדפי פוסק
יכולים לצטלו וכן מחשבה של אדם יכולים לנטלו'
וח"י לער תמים ר"ל אל תקרא תמים אלא תהיה תהיה פ"י
דבר יראה סיכוין לפחיות הכילוני' פס"ה כח"ה
נחו' שקליפות נפלו שם והם נצטר גדול שם תראה לפס"ה
ולחוליהם ולהעלותם :

התורה חסה על מצויין של ישראל ולמה כך כי זה כלל גדול של
דבר שאדם לונם או לוכל או משתמש בכלי הוא כח
והפיות שיש באותו הדבר כי לולא אותו הרוסניות לא היה
קיום לאותו דבר ויש עם כילונין קדושים שסייבי' לשורש נשמת
וכסופל משתמש באותו הכלי או לוכל מאלכל אפי' ללוך נצוה
הוא מתקן הילונין כי אח"כ צובר נכח הזה שכל לנפול מלצו'
אז מאלכל אז שאר דבריו ונזם הכח עובד להסי'ת כולל
מחוקקי' לכך פעמי' שאחד ממנו הדבר שהוא כסבלה ככר למת'
כל הילונין שהיו באותו הדבר שסייבי' לשור' נשמתו אז לוק'
ממנו הסי' אותו הכלי ונותן לאדם הסייבי' הילוניות הנפלאה
באותו הכלי לשורש של אדם שהוא נשורס כמותו ולמה ריב"ש ע"ה
שאלכ"י ז"א וינשנ"על ז"א ומשפתי' זכ"א היינו בילונין
באותו הדבר' לכך נריך האדם לחוס על כליו ועל כל דבר שיש
דסינו מלד הילונין שיש בכלי זה כדדי לקום על הילונין הקדושים
אמר' על ריב"ש ע"ה שזכה לכל האדה והמדריגות שהיו
לו הכל מחמת המקוואות שהיה לו תמיד הטביל'
ומקוואות בתמידות טוב יותר מהתענית שהתענית מחלה
הגוף מעבודת השם ועוד יותר טוב שהכה שהוא מן
בתענית יתן הכח ההוא בלימוד התורה ותפלה שיתפלל בו
כחו וכוננת' ובוה יבוא למדרג' :

שויתי ה' לנגדי תמיד שויתי לשון השמות בכל דבר שאי
לו יהא הכל שוה אצלו בין בענין שמשבחין אותו
ב"א או מבזין אותו וכן בכל שארי דברים וכן בכל האניול'
בין שאוכל מעדנים בין שאוכל שאר דברים הכל שוה בעני'
שהוסי' בזה היצה"ד טמנו מכל וכל וכל המאורעים יאמ'
הלא זה נשלה טאתו יתברך ואם בעיני הגון כו' וכל כוונת'
הא לש"ש אבל מצד עצמו אין חילוק והוא מדרגה גדול'
מאוד וכל האדם צריך לעבוד השי' בכל כחו שהכל הוא צו'
נבזה שהשי' רוצה שיעבדו אותו בכל האופנים הכוונה
לפעמים אדם הולך ומדבר עם בני אדם ואז אינו יכול ללם
וצריך להיות דבוק בהשי' במחשבתו וליהר יחודים
כשארם הולך בדרך ואינו יכול להתפלל וללמוד בזה
וצריך לעובדו באופנים אחרים אל יעצר א"ע בזה כי הם
צריך שיעבדוהו בכל האופנים פעמים באיפן זה ופעמים
לכך הודמן לפניו לילך לדרך או לרבר עם בני אדם כ'
לעבוד אותו באופן הב' כלל גדול נול על ד' מעשיך ויכ'
מחשבותך שכל דבר שיודמן לו יחשוב שהוא מאתי ית'
וגם שייקש מהשי' שיודמן לו תמיד מה שהיה ית' יח'
שהוא לטובתו וזא מה שנראה לאדם טובה עפי' שכלו'
אפשר מה שכענינו הוא טוב הוא רע' לו רק ישליך
כל ענינו וצרכנו עליו יתברך כשיש השלך על ה' יתברך
פעמים האדם כשיכור מחמת שמחת התורה שכוער כל
אהבה גדולה וידע בעצמו מפעמים יכול לומר התפלה במה
מאוד

מאוד
האדם
להבורא
לאדם
בבורא
והוא מש
אצו'
אל יאמ'
בבו'
הוא יתק'
והפשת'
בו עין
הראשוני'
לאדם
ולא שהה
על מ"
העליונים
שבת
רשבת
עושה
זה התעני'
נגד עבוד'
ידוה
מ
וישן
סג כחכ
בעולם
כשיתחזק
כמה שבת
יסף ע'
אז"ל
לפני
אמות
ד' וגו'
כל דבר
מעם ומק'
באזה
עבודת
כלל של
יהיה כו'
שמהא
דע את
וט'
מיד ואם
העיקרות
נכרא פ'
ומחמת'
ניבר נדר'
עבדיו
אהב א

לקוטי יקרים

מאוד מחמת שבווער בלבו אהבת השם מאוד והתיבות יוצא מפיו מעצמם :

האדם צריך לרמוד נאווה ולא יתנאה כעם ולא יקעם וכן כל המדות כי האדם צריך להיות שלם בכל המדות שיש להבורא יתברך יש דין ורחמים ז' בשם רבי"ש כאשר בא לאדם מ"ז בתפלה בלימוד ישבור המ"ז הוא ודבוק עצמו בבורא יתברך ובוה מתקן ניצוץ קדוש שיש במחשבה הוא והוא משל האדם שהיה מונה מעות והיה בנו בשב"י ונא אצ"ר אביו ואמר הרי יש לך מעות סדני מהשב"י :

אל יאמר אדם ארך לתקן בני אדם וכשיכבדוני יהיה זה כבוד התורה ואתקן הרבה ב"א אהרבה אפשר מכה זה הוא יתקלקל והוא כמשל אדם שעמד בשמש להלבין פשתן והפשתן מלבין והוא נעשה שחור מהשמש ועוד שישירות בו עין הרע כשהיה מפורסם בחסידות בין העולם והלחות האשונים ממנו שהיה בפרסים שלטה בהם עתה ומוטב לו לאדם שישב בביתו ויעבוד להש"י ואם יבוא לביתו יתקנו ואלא שהוא יסע לבנו אדם לחקנם וכמו שנתלה לי בחלום על מ"ו כשיש צדיקים כהור שיורעים לפתוח המקורים העליונים בחכמתם אז נקל ויכל להשיב לב"א אהר"ם וכמו שכתב המגיד לבית יוסף : כשמחשבה אדם אפילו משבת לשבת ויהיה לו מני' אמירו קטנה שיאמר בלבו שהוא עושה דבר גדול שענינה א"ע כ"כ הרבה ויודרך מאוד בזה זה התענית בא לסי' רק יחשוב בלבו מה מעשי נחשבים נגד עבודת המלאכים שעבודתם בתמידות להש"י ואני טפה סרוחה וסופי לעפר :

יהיה זהו מאוד לקום תמיד כחצות ואם אינו קם שלא מחמת אונים הוא בנידוני למעלה ויהסוך הליכות לימים וישן ביום כמה שעות כדי שיספיק לו מעט שונה בלילה : סיג רחמיה שתיקה שכשהוא בשתיקה יכול הוא לדבק עצמו בעולם המחשבה שהוא חכמה ועיקר הדבקות יכול להשיג כשיחזקו עצמו תמיד לערות לעולמות עליונים ויפירוש כמחשבתו מאלו השפילים ואם ראה שיש מחיצות מבוזות יסגף עצמו אבל העיקר הוא המחשבה יהיוק תמיד לעלות למעלה :

אנ"ל אור זו מעשיהם של צדיקים פ"י כי אדם החכם יכול לאכול דברים טובים ושאר תענוגים ימ"ם יכול הו' לספק עצמו וכן לראות בכ"ס שירצה ולא להסתכל חוץ לד' אמות לראות תמיד בשם בן ד' שיש באותו דבר בסוד שויתי ד' וגו' בסוד אל תסתכל בקנקן אלא כמה שיש בו דעיקר כל דבר שבעולם הוא הרוחניות שבו הבא מהש"י שנות בו טעם ומקומו וכן בדיבור כנ"ל יכול לדבר אפי' דברי בטלים באיזה טעם ולהיות דבוק בש"י וכן בתפילה יכול לעבוד עבודת התפלה להש"י שלא יהיה עבודתו נראה בפני ב"א ככל שלא יעשה שום תנועה באיברים רק בפנימיות בנשמתו יהיה נוער בלבו ויצעק ברחש מחמת התלהבות בענין שתהא עבודתו בפנים יותר גדולה משתהא עבודתו נראית באברים :

דע את אלו אביך שתהא מקושר אלו בהתפשטות הגשמי' ומתחלה כשנפלת עליו יראה שירא לעצמו שימות מיד ואם יקבל על עצמו אף מיתה אז תפול עליו יראה העיקרות וזהו כבוד נאצל כי העבודה הפשוטה היא כבוד נברא פ"י כבוד נברא הוא מחמת שרואה כל הנבראים בעולם ומחמת' טבור כבודו ית' ועיבד אותו שמכה גדולת העבד ניכר גדולת האדון והוא נקרא עבד להש"י שעובד מחמת עבדיו אבל בשביל כבוד נאצל יבוא למדיניות בן כמו בן אהב את אביו אע"פ שלא עשה לו שום טובה ונאצל הוא

לשון הפרשה שנפרש ממנו השגת ידיעת הש"י כלל וכל מה שיש יותר העלם' העבודה יותר חשוב אצלו ובשביל זה אוהב אותו : והשוב שבתפלתו הולך מהיכל להיכל וכשנפלו לו מחשבה וזה מנרשין אותו מן ההיכל כי דנין אותו בכל היכל אם ראוי לכנוס ויראה וישגיח על מ"ז היא אם אהבה רעה כגון ניאוף וביא אותה אל שודשה שהיא אהבת השם שיש ז' מהשבות ולא יותר וזהו ז' ימי הבנין ובי"א יש בה ערב ובוקר ערב לשון הערובות שחושב מחשבות היצונות ובוקר לשון ביקור שמבקר את הש"י ודורשו ואלו הם אהבת השם ואהבה רעה כמו שנאה ותפארת השם שמפאר את השם ורעה שמפאר א"ע וכן ניציה והודיה ויסודות לשון התקשרות וכ"א כרול מ"זובכל מחשבה רעה מחיה הו' עמטין וז"ש בפרש העוה"ז מתמוטט אמר הקב"ה הא מתמוטט אברהם זמין למיפק פירוש מרת אברהם מרת אהבה הא ישמעאל זמין למיפק בעלמא מניה פ"י אהבה רעה נמצא כשמחשב כאהבה רעה מחיה את ישמעאל ו"ט עמטין שעמו הא יצחק פ"י מרת נכורה הא עשו פ"י יראה רעה רציחה נמצא כשמחשב ביראה רעה מחיה את עשו ו"ט שעמו : אמנם אם ח"ו חשב באהבה רעה יתהרס תיכף ויאמר בלבו מה עשיתי שלקחתי חלק מעולם המחשבה והולכתי אל מקום המינוס' ובוה יכנע וישוח עד לעפר ויביא זאת המחשבה כמדת א"ת ואחר כך תבוא אל עולם אחר בזכרו אם אני אוהב את הדבר הרע הזה כמו אשה שהיא טיפה סרוחה כמה יש לי לאהוב את השם יתברך וכן אם שפוע א' מדבר בדברי שהוק ועל ידי זה נולד לו איזה שמהה יאמר בלב הלא זה החלק מעולם האהבה וכן אם רואה או אוכל דבר שיש לו תענוג ממנו יחשוב בלבו הלא זה חלק מעולם התענוג ויראה מאוד שלא ינשם התענוג ההוא כי אז מקרי אז התענוג על ה' כביכול למעלה מחשם אלא ישים כל עצמותו אל התענוג ההוא לאמר הלא הוא מעולם התענוג ויבא גם הוא אל עולם התענוג נמצא הוא יושב כאן ואוכל בעולם התענוג של השם יתברך וכן בהתפארות אם מפארים אותו ואם בא לו באמצע התפילה התפארות כמה אני מתפלל בכונה יהיוק א"ע בתפארת של עולם התפארת כנ"ל ואם בא לו איזה יראה רעה יהיוק א"ע בירא הקדוש' שהוא בוש' מהש"י ואם בניצות יצא את המרה הזאת או כמו שמבין יהיוק בעצמי ניצוחים וכן בהודיה וכן בהתקשרות שלא יהא מקושר רק בהש"י עצמו :

רוטמו פ"י אלהינו פ"י מפל לאב עם בנין קטן דהיינו כספן קטן מאוד ומין יכול לדבר אז אצו מנלם סכלו ומשקט עם התינוק צעזועה של סמים חף סהלס ודע צעלמו סהול סמים חף כצביל אהבת בני מנלם סכלו ועוטה מעסה סמים עם התינוק וכשהתחיל התינוק לדבר אצו נ"כ לריך למלם סכלו ולדבר עם התינוק קפי סכלו ולחף סהס דגרי סטוח חף כשהגדיל ונעסה גדול וכך סכלו אז אצו עוסק עמי בלימוד בדברי חכמה ויס לו לאב וזהו סהס ומטנוג גדול שאין למעלה סימנו כמלס סגדלותו ומכלותו של הפן מרום ומטענ סהס מזה וזהו פ"י רוממו פ"י אלהינו כ"ל ע"י מע"ט סלהס סעי"ז הקב"ה סהול סהס מתרומם :

כי תננה זים חרס פ"י חרס סאומל פ"י חרס על איזה ענין כסורה ועסית מעקה לגניך כ"ל דאלו לטי ספסס סיה לריך לכמות ופסית מעקה לגנו והוי קחי על סהס חסר' זכס ולפי פ"י סה"ל א"ס וזכ' פ"י ועסית כ"ל מחילה לגנך כ"ל לגדלות סנך סנל סהס לך פניה זכס טלא ינכה לנך זכס' סאמרת חורס חרסס סלא סעסס חרן ומעולם כי לא לך סגדלות כי סכל מלחו ית' כי יסול סהסל ממנו דקוי סהס ליסול כנ"ל כי ידפתי חא

דקוטי יקרים

ידעתי לי הסצירה כבר היה נכביל גדלות שכ"ח אשר הוא שמלך
 עשה רלונו כרלוך מ"י שחך דרכי ה' ומזה להחיל כביביל
 גדלון הנורא ית' כמ"ס לדיק מוסל זכרם אלהים ומעשה
 רלונו כרלוך

צוואה מציגים ע"ה להיות תמים בעצרתו ית' עירדה העת
 ועיקר שלא לשכות הדברים ללמוד בכל יום שיצור
 מוסר הן רב או מעט ולראות תמיד לדבוק א"ע בתורות טובות
 והסתגות יסרים ושלא להניח טים יום מעשיות מלוה בו הן קלה
 הן חמורה וסימך הוי זהיר בעליו קלה כחמורה מ"י זהיר
 מלשון והמשכילים יזהירו ר"ל הכשמה ת יר וחזיר תמלוה קלה
 כחמורה כי רחמנא לבא בעי וזהו מ"י שומר מלוה לא ירע
 דבר רע שומר מלשון ואביו שמר את הדבר היינו מלטה כן לדיק
 להיות עממין ומלטה מנוקד עד ערב או ידמין לו חיות מלוה
 וסימך חסר אל כל היום י ב' לדקק בק"ם בכל תיבה ומינה
 והוא דבר גדולה גם שאי אפשר לו להסתכל בלי תחשבה זרה
 וסימך כל הקורא ק"ם מזיקין דבילין ממנו הן היום הניף הן
 היום הטעם י ג' לעשות טעילה כל מה שיוכל ונפרט בעת הלורך
 ד' לשומר שנה כהלכתו בכל דקדוקו ופרעיו וסימך חשב אדם
 עד דכה חשב אומיות שנה ורז"ל אלוש אפי' ע"ז כדור חטים
 מוחלין לו ע"כ י פעם למה אלו אומרים אלהינו וחלמי אבותינו
 כי יש שני ימיני בני אדם הואמיניים בהמ"י א' שממין בהקב"ה
 מתנה שהולך דרכיו אבותיו הקדמונים ועכ"ז אחיזו חוסק
 והכ' מ' סנה על האמנה סתם ממנע המקירה והסיליק בנייהם
 הוא שהאי יש לו מעשה שא"ל לפתוח אותו חף אם יאמרו לו
 כמה מקירות סקומרות ח"ו כי אחיזו חוסק מלך קבלת אבותיו
 ועוד שלא חקר מעילים אבל יש לו חסרון שהאמונה מלנו רק
 מלוה אנטים תלומה בלי טעם ושכל אל ה' יש לו מעלה
 שנתנה שהסיר הנורא ית' תמנע גדול הקיפתו הוא חזק אללו
 נאמונה שליעה ונאמונה גמורה אבל ג"כ יש לו חסרון שבקל יכול
 לפתוח אם יניחו לו ראיות הס' תרות יתפחה ח"ו אבל מי שני
 העדות נידו חין למעלה וממנו רשינו סמוך על אבותיו
 הקדמונים בחזק וג"כ נא' לו חסר בעלמו זו הוא אמונה שניה
 וטובה ולזה אלו אומרים אלהינו וא"ל י גם נזה יש לפ' ה"ס
 טעמו ורלו כי טוב ה' ר"ל טעמו ממנע המקירה ורלו הוא
 לטון ראית ההנהגה כמי שהנהיגו אבותינו י דברי פיו חין ומרמה
 כו' כי יש ב' ימיני בני אדם א' שהוא רעע גמור שידוע רבונו
 ועוין לנורו בו וכו' הוא שהיטה"ר תמנע את עיניו ומרמה
 לו בעיניו שהוא לדיק גמור וגם בעיני הנביות נראה שהוא
 לדיק גמור ובמעט חף שהוא לומד בח' יודות ומתפלל ועמק ח"ע
 לדיק יבינו כי חין דבקות נבואה י"ס אמונה שליעה כרלו
 להיות דבוק בו ית' בכל עם ואינו יודע ח"ך עיקר העבודה כמו
 שראוי ללמוד להסתכל ולעשות מלוה לטעם הסלוק בנייהם כי
 הרעע גמור אפשר שיהיה לו מעלה וממנע למכתו כשינוה לו
 התעוררה החסונה וטע' אל ה' בכל לבו ויבקש תמס"י סיודוהו
 ואין הדך ישכון מזה אל ה' חין לו טוס תקנה כי סה עיניו
 מלאות את הנורא ית' וגדולתו וענותו ולדיק הוא בעיני עלמו
 ח"ך יסוב בחסונה ומזה הטעם כשהינה"ר מפי"ס את האדם
 לעצירה ע"ס רוב תרחה לו כאלו עושה מלוה כרי שלא יסוב
 לעולם וזהו סרמז דברי פיו חון ומרמה שחילר הרע מרמה
 את האדם בעצירה שכלה לו טעם מלוה ולמה חלל לשכיל
 להטיב שחולל מלסוב לעולם כמ"ל וגדולה מזו חון יחסוב
 על מעשכו ר"ל עור גם נזה מרמה אותו כשחלס נופל
 למסכך הוא מתפלל אל ה"ס יי סירפאסו תמליו ע"י תורתו ועולותיו
 טעשה ואינו יודע שזוכיר עונותיו טהכל היה פיתוי
 הילסה"ר

כל הפוסק בתורה לטעם זוכה לדברים הרבה מ"י כמו
 מורה שהוא לשון מורה דרך אשר ילך עם אדם טכה לדב
 הרבה ר"ל כמו שהתורה היא חיים שקצ"ה ואורייתא מד הו' לכן הוצרך
 זוכה לדברים הרבה לעמקות התורה תמיד בלי הפסק ק"י
 הניב

הל"י נפסי את ד' אהללה ד' נפסי מ"י הניף אומר לנפש
 נפסי את ד' ור"ה ועם תופיע יהיה מזה להניף לכן
 אהללה ד' נפסי ר"ל לעת החמי' אז גם חני הניף הבורא הו'
 אהללה ד'!

איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה מ"י אדם סכנה
 פעם ז' לעולם כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה גנות להם
 שהיא רעע ורחוק מדרך הישר והכל נא כ"ז מכה לכם מ"י
 בדרך הישר בעיניו אמר תלווה לבו והנלח הנשמות לבד
 זוכר כלל מעצרות הנורא ית' רק כוונתו לכס ר"ל להנלח
 ואינו עושה ימי החיל שלו כמו י"ס מדרשו רז"ל מליו
 וחליו לכס כ"ה כוונתו לתלאות כרכו או יש אדם שעושה
 מלוה מקיום חסרה ואינו עושה לטעם גם הוא נ"כ ומבקש
 תיראת העונם אי סימיו בניו וז"ס או לנורוטיכס סכנה
 פ"לחו ממנו דורות הבס סאמנז"ל הנותן סלע לנדקס
 שיהיה בניו ה"ז לדיק גמור וזהו אס עושה לדיק בכל
 בהתמו' כמו שפירש' ז"ל טס אס הוא רגיל נכך הוא
 גמור לאסיקי מ"י שהולך סונב ולפעמים עושה חיה
 או לומר מורה וג"ז הוא בכרי סימיו בניו גודלי אדם
 לדיק חסונה גמורה ומרטה וז"ס ועשה פסם פ"ס
 יעשה חסונה גמורה י ומתפלל ויתמקן על חטאיו ונ
 כחודם הסני' פ"י זה האדם שמתמרס ונא לעולם פעם
 כ"כ

לך אל נמלה עצל וגומר אוגר בקיץ לחמה כו' הוא
 אל האדם כמו שנמלה אין לה מושל ושיור כן
 ב' מיני אדם א' הוא רשע כל ימיו כמו הנמלה שאין
 שום היבר גדולה הבורא יתברך והמין ה' הוא אשר
 בדרכי השם יתברך אך לפעמים נופל ממריגתו והחיל
 ביניהם הראשון חושך לו ולא אור כל ימיו והב' כ"ה
 יתחוק ויכיר חסרונו יגביר היציט על היצ"ר כפלים מכתו
 והמשל לשרה פעמים היא בחושה ואינו עושה סירות
 מניחין אותה בורה כדי שיתחוק כחה וזהו פירו' אוגר כ'
 קיץ הוא לשון בור כמו קיץ למזבח וזה האדם שהוא א'
 ר"ל מאסף בקיץ בזה עצמו שהוא נפל ובור מעבודת ה'
 כדי שיתחוק אה"כ הוא בן משכיל י
 מפני מה ניתנה תורה לישראל מפני שהן עוים וק'
 מפני מה יגרעו ישראל משאר ע' אומות שהן
 מפני מה שניתנה תורה לישראל ועוד קשה הלא חזר הק'
 ברוך הוא על כל ע' אומות ולא רצו לקבלו ותירץ ה'
 מהו' מיכל נ"י וציל' היה דהכי פירוש מפני מה ניתנה הת'
 לישראל הלא בלא"ה היה להם לישראל לקיים את כל הת'
 כמו שקיימו אבותיהם שמצינו שקיים אברהם אבינו ל'
 השלום אפילו עירובי תבשילין וכן אדם וגח ושם שהיו ק'
 מתן תורה מצינו שקיימו כר התורה ועוד הלא מצד הש'
 חייב אדם לקיים כל התורה מפני שהתורה הוא א'
 ובריאת הנשמה שהן רט"ה מצות עשה נגר רט"ה א'
 הנשמה ושם"ה מצות לית שבתורה הן נגר שם"ה נ'
 הנשמה וכמו שקיים הגוף הוא המאכל וכיוצא בזה ובברי'
 הגוף לא היה צריך הקדוש ברוך הוא ליתן תורה והנה
 ע"ז האיך ומה יקיים האדם את כריאות הגוף מפני שה'
 מצד השכל וא"צ תורה והנהנת הגוף אי"כ גם התורה לא
 מן הצורך ליתן להם כי היו מקיימים ג"כ את התורה מה
 קיום

קוטי יקרים

אחרת א"כ מוכרח הכן להחליף מלבושיו בכדי שלא יכירוהו וכן עשה והביאו לו את האוצר ואז הוא עובד יותר למלך בזה מקודם שהיה עומד לפני המלך ודם נק' גרים כידוע וזהו הפ' שאמר הנר שילמדו את כל התורה על הנל א' על מדרגה והעמדה א' החמה כאמת הבנין הוא ז' ימי הבנין כי בכל א' יש בוקר וערב ומוב ודע א"כ צריך הצדיק לירד ממדרגתו לפעמים בכדי לברר ניצוצות אלו שנפלו בקליפות והלל אמר לו מה דעלך מני לחברך לא תעביד פי' אלו לא נפל הצדיק ממדרגתו שר' לא היה לך עליוה וא"כ מה דעלך מני לחברך נמי לא תעביד :

ויאמר ה' אל אברם רך לך מאיצד וממולדתך וגומר פי' כי יש " בראש ו" בסוף והיא חכמה עילא' וחכמה תתאה והחילוק הוא בזה כי חכמה עילאה הוא באה עתה ממקור העליון ער"ם כשרוצה אדם לעשות איזה כלי הוא עושה רשימו תחלה איך לעשות כרי שלא ישכח מחשבתו ואח"כ הוא עושה ותחילה היה דבר זה בחכמתו ואח"כ צייר אותו בשכלו ואח"כ מוציא אותה מכחו אל הפועל וחכמה תתאה היתה קודם בעולם ואחר כך נסתלקה וכשראה דבר זה לפניו אז נזכר אותה וזהו ראה מעשה ונזכר הלכה כי השם בחכמה יסד ארץ א"כ החכמה הוא כארץ פי' הדברים נשמיים ומי שהוא חכם כשראה המעשה לפניו הוא בא אל החכמה שבה וזהו סוד היבס כי מתחלה היה אחיו ועכשיו נעשה אביו כי מחמת הרעת הוא בא למדרגת חכמה וזהו אב כי כן בדבר זה מחמת הרעת שנותן בדבר הזה הוא בא אל החכמה וזהו חכמת שלמה שאמר אחכמה והיא רחוקה ממני כי היה רוצה לבוא אל החכמה כי אורייתא מחכמה נסקת והוא היה חכם והיה רוצה לידע הטעם מדבר זה כי פרה אדומה ממדרת ממאים ומטמאה מהורים פי' כשרואה דבר מנונה היה מעלה אותה אל שרשה ויש עיתים שהוא נראה שהיה בא במדרגת החתונים אף שהוא אינו רוצה הוא כרי להוציא משם ניצוצין ע"כ דרכו של איש לחזור על אשה וזהו פי' כי אברהם היה עמד בניסיון והיה במדרגות התחתוני' כארץ מצרים ויאמר ה' אל אברם אב הוא בחכמה רם הוא רוממות והוא " בראש לך לך מאיצד והוא מארץ עליון וממולדתך ומבית אביך ביתו זו אשתו והיא בינה אל הארץ אשר ארצך הוא חכמה תתאה כרי שאעשך שם לפני גדול פי' אם הוא מעלה ממדרגות התחתונים אז ניתוסף בו גרים :

כח עושי דברו פי' שצריך האדם להיות במדרגה זו שהדיבור יהיה לו עשיה ר"ל כשהוא בא אל הדיבור צריך לו לילך דרך ז' מדרגות כי תחלה צריך להיות כבינה לחשוב איך לדבר ואח"כ צריך לוטר דרך אהבה ויראה ואח"כ דרך התפארת כשהיא רוצה שתהיה תיבה שלימה אז נצטרפו האותיות ואז מתפארים בעיניו לדברם כך ואח"כ צ"ל דרך הניצוח שמנצח האותיות האחרים הרוצים לצאת בניענוע המוצאות מנצח אותם ומדבר הדבר שצריך לו ואח"כ צ"ל דרך הוד ואח"כ דרך יסוד דהיינו כשמחשבתו דבוק לדבורו הוא נקרא יסוד שהוא דביקות המחשבה בדיבור ואח"כ בא דרך הפה והוא מלכות והוא מדרגה התחתונים וצריך האדם להיות במדרגה זו שיהיה דיבורו נחשב לו למעשה וד"ל :

המהלך בדרך יחידים פי' הולך בדרך ישר ואפי' הכי הוא יחיד שאינו דבוק בש"ת ושנוי ומפסיק ממשנתו רצ"ל מפסיק א"ע מש"ת מחמת משנתו דהיינו שבאה לו נדלות והתפארת מחמת משנתו ואומר מה נאה אילן זה ועל עצמו אומר כן בלבו כמ"ש כי האדם עץ השדה ומה נאה נ"ר

הנשמה כי התורה היא חיות הנשמה - נ"כ ולזה אמר שהומר הנפש ויצהיר הם מסך מכביל לתוך השם יתברך ליתן להם התורה בפרושוט ועל ידי יקיימו כל התורה כ"א מהם ועוד נ"ל מפני שהם עושים ר"ל מדת איש הישראלי הוא ענות שעומד נגד היצה"ר והמסתיהו לדבר עבירה לעבור על דת' והם עומדים וכובשים עינים כמ"ש במדרש או יהודי או צלוב וזה ידוע שעיקר עבירת הגוף הוא לכבוש היצה"ר ואמרז"ל אינו דומה המצווה ועושה ששכרו גדול ממי שאינו מצווה ועושה ואם לא עושה נותן להם התורה לא היו מצווים אף שהיו מקיימים לכן נותן להם התורה ואז הם מצווים ומצוי היצה"ר להתנרות בהם ולכפולם והם עוים במדתם וכובשים יצדם ואז שרדם יהיה לכו משלם מה שאין כן אם היה נותן התורה לשאר אומות לא חלם מהיו וכולים לקיים בוודאי כי אין בהם מדת ענות הטובה הו' התפילה שהיא בשמחה גדולה בוודאי יותר חשוב ומקובל ונסת' לפניו יותר מהתפילה בעצבות ובכני' ומשל ע"ז כשעני שאל נ"כ ומבקש ומתחנן לפני המלך ב"ו בבכיה גדולה אף על פי כן סתו' אין נותן לו אלא דבר מועט אבל כשהשר מסדר לפני המלך ששחה גדולה ומתוך השבח מבקש גם בקשתו אונותן לו המלך מתנה מרובה כמו שנותנין לשכרות :

בה' חסד יסובבנו וכשהוא להיפך שהוא מתירא תמיד ממדת הדין ומתעונש או הוא מתדבק עצמו בדיני' וסו'ו' שלא יבא לו רעה כמ"ש ומגורת אביא להם שבכ"מ שאדם שמחויב הוא מתדבק ואסמחשכ בדוקהוא מתדבק בדין וכשהוא בולט בהסד שם ידבק נשמתו והחסד יסובבנו ותמיד יטמין א"ע כשם יתעלה . מריב"ש ע"ה כאשר נוסף חולה גם נשמתו נחלשה ואינו יכול להתפלל כראוי אף על פי שהוא נקי מעבירות לכן צריך האדם לשמור בריאות נוסף מאוד וזהו מדרגה גדולה לאדם שירבה תמיד בעין שכלו השם יתברך כמו שמסתכל על אדם א' שגם הנורא יתברך מסתכל עליו כמו אדם אחר שמסתכל עליו כ"ז יהיה תמיד במחשבתו והיה כמחשבה וזה וברורה וצלולה פעמים יש לעבוד השם יתברך בנשמה לבד דהיינו במחשבתו והנפק יהיה עומד במקומו כדי שלא יזולה כשישתמש בו הרבה ולפעמים יכול אדם לומר התפלה כאהבה ויראה והתלהבות גדול בלי שום תנועה ויהיה נראה לאדם אחר שהוא אומר אותן הדברים בפשיט בלי שום דביקות וזה יכול אדם לעשות כשהוא דבוק מאוד להשם יתב' או יכול לעבוד אותו בנשמה בלבד כאהבה רבה וגדולה וזה העבודה היא יותר טוב והולכות במהירות יותר ומדביקות יותר להשם יתברך מהתפילה שנראה בחי' על האברים ואין הקליפה אחיזה בזה התפילה שכלו הוא בפנימיות . צריך אדם לידע כלל כאשר בא לו מ"ז מן ז' ימי הבנין ר"ל או התפארת רעה או אהבה רעה או יראה רעה וכן מכל הז' ימי הבנין צריך לקשר אותה כ"א בשרשה כיצד יעשה ימאס הדבר ההוא ואז הרע נוסף למטה והמי' יקה ממנו ר"ל שיבא עריו צירוף אחר למשל כשבא לאדם במחשבתו אותיות שר נואף ישבר המחשבה הזאת ויבא עליו צירוף אחר וזהו פירוש כשנא אל הבינה נמתקין הדינן וד"ל :

בנפרא מעשה בנר אחד שבא לפני שמאי וא"ל גיריני ע"מ שתלמדניו כל התורה כולה כשאני עומד על הנל אחר דחפו באמת הבנין שבידו וכיו' וי"ל על פי שאמר רז"ל לא הגלה הקב"ה את ישראל אלא להוסיף עליהם גרים כי הצדיק רוצה להיות במדרגה שלו תמיד כי הוא רוצה להיות תמיד בפני אדוניו לשרתו אך מפני מה הוא נוסף לפעמים ממדרגתו כדי לברר ניצוצות שנפלו בקליפות כמשל המלך ששלח את בנו להביא לו אוצר שנאמר לו וציוה להביא לו ממדינה

נר זה כמיש נירו רכס ניר מעל עליו הכתוב כאלו מתהייב
בנפשו :

הורני ה' דרכך וגו' הגה ידוע כי דרך נקרא דרך כבושה
ואורה נק' שאינה כבושה ויכולים לפעמים לפעול
לילך מתוכה למקום סכנה משא"כ בדרך כבושה שאין יכולים
לטעות מתוכה כן באדם יש ב' עניינים אלו יש באדם דרך
כבושה בעבודת הבורא יתברך שאם ילך תמיד בזה הדרך
בודאי לא יטעה מתוכה והיינו אדם שפירש אי"ע מכל
התענוגים ואינו עוסק רק בתורה ובמצות יומם ולילה ואינו
מרכיז רק דברים ההכרחיים ולא יותר ויש ג"כ דרך אחר
שאינה כבושה ונקרא אורה והיינו אדם שמתבר לפעמים עם
ב"א אך הדיבורים הם לש"ש והיינו שמדבר אלה הדברים
שיבוא מהם איזה מוסר או אהבת ה' או יראת ה' וכוונת או
אדם שיודע להעלות דיבורים למעלה בקדושה כידוע ממה
בני אדם נמצא שבוודאי מותר לדבר בדברים האלו אך סכנה
יש באלו הדברים כי אולי יטעה מדרך הטוב ויתחיל לדבר
דברים בטלים ג"כ כדרך המון עם וע"ז צריך האדם להתפלל
ולבקש מאתו יתברך שימיע אותו כשירצה לילך בזה האורה
כי בלתי סיוע מאתו יתברך בקל יכול האדם לטעות באותו
הדרך הג"ל לכן צריך לחגור מתניו בתפילה שלא יבא לירי
מכשול עבירה חיו וזהו פ"י הפ' הורני ה' דרכך רצ"ל הורני
שאדע הדרך הכבושה ואז אהיה יכול לילך בה כעצמי ונחתי
באורה מישהו פ"י באורה שאוכל לטעות בה בקשתי שתניח
בסיוע וסע' ועזר שאלך במישור ולא בעקלתון כי זולת העזר
שלך ח"ו אוכל לטעות כג"ל וזהו רמז ג"כ בכל דרכך דעהו
והוא י"שר אורחותך פ"י בכל הדברים הכבושים צריך האדם
בעצמו לידע הטוב אך ילך ויתנהג בהם וזהו יכול האדם
בעצמו לידע ולהתנהג והוא פ"י הוא יתברך י"שר אפי' אותן
הדרכים שאינן כבושים י"שר לשניך ויהיה לך לסיוע ולעזר
שלא תטעה :

עוד נראה לי באופן אחר כי זה ידוע שיצא"ש ויצה"ר הם
עושים מלחמה תמיד זה עם זה באדם ושניהם נקרא
אורחים היצה"ר נק' אורה כמיש יבא אורה אל האיש
והיצ"ש כ"ש שנקרא אורה כי אינו מצוי כ"כ אצל האדם כי
אין הכל שומעין לו ומה גם שאינו בא אל האדם עד לאחר
י"ג שנה וכך הוא המשך הפ' בכל דרכך כמשומו בכל
המעשים אשר אתה עושה הפ' דברים שהן צרכי האדם
הנשמיים בכל דעהו יהא מונתך לש"ש נמצא בזה יכול
האדם לעשות פשרה בין היצ"ש ובין היצה"ר כי שניהם נהנין
ממעשיו כי הוא אוכל ושניהם ומתענג ובשאר דברים נשמיים
כרצון היצה"ר וגם עושה רצון היצ"ש כי כל מעשיו הוא לשם
שמים וז"ש והוא י"שר רצ"ל כשתקיים תחילת הפ' בכל
דרכך דעהו אז המדה בעצמה י"שר אורחותך רצ"ל יבשר
בין שני האורחים שבך כי שניהם יתרוצו בזה :

ועתה ישראל מה ה' אלהיך שיאל מעמך כי אם ליראה
וכולי דבזהר איתא נר האיתיות הם פנים בנגד
אחור מפני שבונים להסתכל זביז הואיל וכולם מקבלים
מאלף וכן כולם וזה שאמר ליראה את ד' שיהיה לך יראה
ובושה כמו שיש יראה ובושה להאותיות וזהו את ד' אלהיך
את הם האותיות מא' עד ת' וכשם שהם מתיראים ובושים
כך אתה צריך ליבוש ולהכלם ולא להרים ראש נגד המדרגי
שעליך :

אם אדם אומר בנדולתו שה' א חכם אלו היה לו שכל
אדם היה מתיישב בעצמו שזהו מא"ם ב"ה לא היה
מתנאה אבל הוא אומר שהוא חכם מעצמו הוי חסרון דלות
בוודאי יש לו סוף אבל מא"ם ב"ה הכל הוא בא"ם שא"ם

אינו מתחלק אבל כאמת נדלתו מראה חסרונו שהיא
מהשירה בחי' אלא אמלך ולזה אמר הכתוב אל יתהלל
חכם בחכמתו רצ"ל שמיידח החכמה לעצמו כי אדרבא חסרון
הוא ובמה יתהלל כ"א בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע
אותו ידוע היא מלשון התחברות והתקשרות רצ"ל שיתקשר
במשבתו שהכל הוא מאתו ב"ה ואז יקרא חכם האמתי וז"ש
השכל ידוע אותי כג"ל :

עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו פ"י למה מסר הקב"ה נשמתו
של אדם בנזף החיטוי ולא ברא אותו כמו המלאכים
בשביל השיעשעים משל למלך כ"ז שיש צפור א' שהיא
מדברת והמלך משתעשע עמה ושומע ומצמצם את שכל
הרמה לשמעה ויש לו מזה שמחה ותענוג גדול יותר מכל
השכליים שמדברים בפניו וזהו פ"י יצרת לי מלשון צרות
וחתום לי כדי שיהיה לי שעשועים והמלאכים רואים חידוש
כזה ואיורים ה' אדונינו וגו' מי כעמך וגו' וזהו תהלתי יספרו
לשון מאירים הדברים מאירים למרחוק זה מספר לחיבתו
והנירו לחבירו ולכך ישראל מאירים בכל העולמות שעושים
שעשועים נהלים ועושים רצון ושמחה לפניו יתברך להפסיק
כעסו ידע כלל גדול כי כל דיבור קודם שמנעו"עם אותו
מה' מוצאות הפה צריך להיות תהלה במחשבה שלו והוא
בהעלם גדול מאוד כי אין יכולים לדבר רק מהאותיות שהיו
תחילה במחשבתו כי גם כל מה שאדם מחשב במחשבתו
הוא ע"י צירוף אותיות :

מלא כל הארץ כבודו פ"י כבודו מל' לבוש רצ"ל שהש"ס
כ"י מלוכש אפילו בכל הנשמות וזה מכה"כ אפילו
בנשמות כבוד ה' פ"י לבושו :

איתא בזהר כי מצה מילאן דאכותא וחקשה למה לא נאכל
מצה כל השנה ותיקן משל למלך בעת שנעשה סך
היה מלוכש בבגדים הטובים יותר מכולם ולשנה הבאה ביום
זה הולך מלוכש ג"כ בהם פ"י כי האדם בשעה שהוא אוכל
הוא מענה דיבורים כי הכל נבראו בדבורו של הקב"ה
ואין דיבור בלא איתיות נמצא האותיות הם החיות של כל
הנבראים עדי"מ הני איתיות של חמה היא היות שלה עצמו
כי כנתיב ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו פ"י יחזו את ד'
ה"כ אתון כי הם החיות של כל הנבראים ויאכלו וישתו
הצורה של כל המאכלים בלא החומר וכשאדם אוכל אותו
נתחוק כמו חמת המאכלים ויש לו כח לדבר דיבורים שי
תורה ותפלה ומדבור שלו נעשי מלבושים להשם יתברך וד"י
וזה פ"י הווה כי בשעה שיצאו מצרים יצא הרעת מהגלות
כמיש למען תדע כי אני ה' ונראית ונגלית מלכותו בזה
הזמן א"כ כל שבעה הימים שהיו אוכלים מצה ונעשה דבורים
ממצה א"כ הוא מתלבש אי"ע מלבוש של מצה כמו מלך
בשעה שנעשה מלך וזה פ"י תהיה כמו מלך אינו הולך
במלבושים הטובים מכולם כ"א בעת שנעשה מלכות כן הוא
כאן :

אין עוסדין להתהלל אלא מתוך כבוד ראש פירוש אי
תתפלל בשביל דבר שחסר לך כי לא יוכל תפלתך
אלא כאשר תרצה להתפלל תתפלל על הכבודות שיש בראש
כי דבר שחסר לך החסרון יש בשכינה כי אדם הוא חלו
אלוה ממעל וחסרון שיש בחלק יש בכבוד והכולל מרגיש
החסרון של החלק א"כ תהא תפלתך על החסרון של הכולל
וזהו ג"כ פ"י אל תעש תפלתך קבע וגומר :

לשמך מאשה זרה פ"י הקליפה נקרא אשה זרה שהם
מצפים ליניק מאדם שיעשה עבירה ויהי לה חיות
ממנה לכך נקרא אשה זרה שהיא מקבלות חיות ממנה וכת'
אשה יראת ה' היא הקדושה שמצפה ג"כ לאדם כדי שתקבל

דקושי יקרים

לחקור החכמה הזאת נופליסכו קישיות ותירוצים עד שהבן
אותה על בוריה וכל קישיות הם מצד הדין כי מבינה
דין וכו' ואח"כ עושה אותם החכמה כי נפל בו אהבה
לעשות ובמה עושה אותה ברעת כי בלא דעת אין אדם
יכול לעשות כלום ובשעה שעושה אותה הפעולה רואה
בהשג' אך יעשה אותי שלא ילקלל באמצע הפעולה
ונוסף עליו היראה שלא יתקלקל והוא מצד הת"ת ואח"כ
רוצה שיהיה מנצח כל בעלי מלאכות במלאכה זו והוא
הנצח ורוצה שיוודו אותו ע"ז הוא מצד ההוד וגם רוצה
שיתקשר עם מי מי שעושה זאת הכלי בשכירו והוא מצד
היסוד והבן :

הסוד שהכתר היא נקודה קטן לפי שהוא קומץ וסיתם
האור שלו שהכתר נעלם מאוד ואינו מתגלה כלל
אבל חכמה היא נקוד' פתח לפי שהחכמה פותח מעט
מהאור שלה ר"ל שהחכמה נגלית קצת יותר מהכתר :

צדיק מושל ביראת אלהים פי' במלכות כי האדם שהוא
צדיק נקרא ככ"י בעלי דמטרונות' שהוא סוד
משה איש האלהים וד"ל : הסוד שכל ספירה כלולה מכל
הספירות כי מבשרי אחזה אלוה כי באדם יש רמ"ח איברי'
ופשוט הוא שכל אבר ואבר כלול מכל רמ"ח איברים כי הרי
אנו רואים כי כשיש לאדם מיהוש באבר א' מרגישים
כל האברים : ושמעתי פי' ע"ז כי ידוע הוא בספרי
המקובלים כי ראשי' הכל נאצלו האותיות ואח"כ באותי'
ברא קוהשא בריך' היא עלמא זויס בראשית ברא אלקים
את פי' האותיות שהם מא' ועד ת' נמצא כי הברואה
ראשונה דהיינו האותיות בוודאי נאצלו במחשבה דכד בלא
אמירה כי אמירה היא באותיות בה' מיצאות הסה ועדיין
רוצה להאציל את האותיות ע"כ האציל את האותיות'
במחשבה לכד בלא אמירה לכן אי אפשר לכתוב מאמר
הראשון כי לא היתה ע"י מאמר ולכן התרגום הוא בחוכמת'
פי' המהותיות האדם החכ"ה וד"ל : פי' וצאכם שפ"ב

שופטים ושופרים תתן לך וגו' פי' אהבה ויראה תתן
לך בכל שעריך ככל המחשבות שלך לשון נודע
בשערים בעלה : הברי פי' און ומיטה חדל להשכיל
להטיב פי' דברו פי' של היצה"ר חדל להשכיל לרטיב פי'
בוודאי שאין היצה"ר מסתה את האדם שלא ילמוד כלל
כי ידוע לו שאין שומע לו האדם לזה כי כאשר לא ילמוד
כלל לא ירא נחשב בעיני הכריות ולא נקרא הסדן אך
היצה"ר מסת' אותו שלא ילמוד איזה דבר שיבא לו יראת
שמים מזה כמו ספרי מוסר או שיע' לידע הרין על בוריה
אך מסתה אותו שיעסק תמיד בפלפולים שאינו ע"ד האמת
כמבואר בשל"ה הקדוש וזהו חדל היצה"ר להאדם להשכיל
להטיב ר"ל שמונעהו מלעסוק גם בלימוד זה שיבא לאדם
טובה מלימוד דהיינו יראת שמים :

אמרנו ת"ל למה שלא יאשיהו המלך לחולד' הנבוא'
לדחוש אודות הספר הנמצא ולמה לא שלח אל
ירמיה ותרגו חז"ל מפני שהנשים רחמניות הן ולכאורה
אינו טובן כלל האך שייך נבי נבוא' רחמניות והלא הנביא
אינו יכול לדבר יותר זולת מה שנאמר לו מפי הש"י
שמעתי משם מ"ז הרוש גדול ע"ז אך אינו זוכר ועיקר
הטעם הוא זה כי בוודאי היה כה ברכו לשון הנבואה
להפוך מרגונות לחטנות והכוונה שכאמת הנביא לא היה
משגי' ח"ו הרגונות ששמע ספי הקב"ה אך הדבר היה
תלוי בניגון הנביא באיזה ניגון היה מדבר הנבואה זו
לישראל וידוע שהניגון הוא טעמים שהם בחכמה ועיקר
הנבואה

ממנו חיות מהמצוה שיעשה והחילוק בין זה לזה דבהקדושה
יש בו ז"ן כי הקדושה נתן לו כח לעשות מצוה ומצפה
לקבל הארה ממנו אבל הקדושה היא מקבלת ואינה נותנת
בתורתו של ר"ט היה כ' כתנות אור בא' ע"ד שאנו
קוראין אף שאינו כ' כך כמו ישגלנה אנו קוראין
ישכבנו היא מחמת כשהוא בא כדיבור היא בא בו בושח כי
המתיבה היא בלב כמ"ש כתבם על לוח לכך וכשהוא
בבינה אין בו בושח אז כ' ישגלנה וכשהוא כדיבור אז הוא
התחלקות בא בו הבושה ובתורתו של ר"ט היה כתב אור
באלף שהוא היה מאיר עיני חכמים בהלכה והיא החכמה
כי בכל המדות יש רמ"ס והוא היה תחלת החכמה לכך כתב
בתורתו אור בא' כי אף הכתנות היא הליבש שלו היה ניכ'
מאיר :

המכוון בתפלתו ככל הכוונות הידועות אינו מכוון רק כוונות
הידועות אלא כשואמר התיבה בהתקשרות גדולה נכלל
בכל התיבה כל הכוונות מעצמן ומאליה של אית ואת הוא
עולם וכשואמר התיבה בהתקשרות גדולה כוודאי מעורר אותן
עולמות העליונים ועושה פעולות גדולות בזה לכן יראה
האדם להתפלל בהתקשרות גדולה וכוודאי יעשה פעולות
גדולות בעולמות העליונים כי כל אית ואת מעורר למעלה
במדרש קדושים תהיו יכול כמני ת"ל כי קדוש אני
קדושת' למעלה מקדשכתם פי' על פי' דא"ת
במרא ישנו עם א' הד אמר ישנים מן המצות וחר אמר
אלהיהם של אלו יש הוא וניל ע"ד משל אדם שיש לו בן
כל זמן שהוא בקטנות פי' המוחין שלו הם בקטנות שיש לו
שכל רק לדברים קטנים יש לו לאב ניכ' רק תענוג מעט
ממנו וכשיגדיל יש לו מוחין גדולות או יש לו לאב יותר
תענוג ממנו ואם כשיגדיל נסתלק המוחין ממנו גדולות עד
שבא לקטנות ע"ד זקני ע"ה כל זמן שמזקנים כולי וכאשר
אביו רואה זה אז מסת' ממנו התענוג מעט מעט וזהו ישנו
עם אהר' ישנים מן המצות פי' הסתלקות המוחין והשכל
אז גם אלהיהם שר אלו ישן הוא ר"ל כי אז הוא הסתלקות
התענוג למעלה וזהו פי' שקדושת' למעלה על דרך ישראל
ספרנסין לאביהם שבשמי' ונקרא קדוש הכל הוא מקדושתכם
שהם המביאים לו תענוג דוגמה משל האב מהבן :

שופים עומדים ממעל לו פי' שופים עומדים הם הצדיקים
שנוער בלבם אהבת הבורא היא מחמת שממעל לו
ע"ד דע למעלה ממך תדע כי האדם חלק אלהי ממעל
וכשהוא מרבך מחשבתו למעלה יכול לידע מה שיעשה למעלה
כי כל הדברים הנעשים למעלה עיברים מחשבת' כמו
שנתב רשבי' עליו השלום אנא סימא בעלמא פי' כל המדות
שמעוררים למעלה הם מתעוררים למטה בצדיק וזהו פי'
שופים עומדים ממעל לו : בשתים יכסה פניו פי' אהבה
ויראה והם כי כנפים שמנביהים המצות למעלה יכסה פניו
פי' עושה מלבושים לפנימיות והוא סדרנות גדולות כי
הוא יודע פנימיות של כל הדברים ויש מדרגה א' שאינו
יודע בפנימיות רק הוא עושה הדבר מחמת האמנה והוא
מ"ק והוא מדרגות רגלים כי הם העמדה שר הדבר איב
כשהוא עושה מצות הוא עושה מלבוש' לבחם הרגלים
שהם נז"ה ויש מדרגה אחרת והוא בחי' עיבור שאין לו
האמנה בתוכה רק הוא משתוקק לזה והוא פי' בשתים
יעוסף :

שבתה

לאדם איזה חכמה בשכלו הוא בוודאי
מעולם המחשבה אבל פי' הוא המכיר
אתה מחשבה בשכלו הוא נעלם ואינו ניכר כלל והוא
התח' שנקרא אין נקרא קדמות השכל ובשארם מתחיל

לקוטי יקריב

הנבואה תלוי בטעמים והראיה כי רובא דרובא הטעמים של איזה פ' מהפכים פ' הם' ממשומו נמצא זה היה תלוי בדבור הנביא אם היה מדבר לישראל בטעמים חזקים או היתה הנבואה כעין רגוזה ואם היה בטעמי אחרים היה כעין רחמנות ומה גם שהנביא היה מעורר בזה רחמניות ע"י טעמים של רחמים לכן שלח לחולד' לפי שהנשים רחמניות הם ויכולת להפוך הנבואה ממדת רגוזה לרחמנות וזהו סוד ארני נתן לי לי לימודים ר"ל שהנבואה הוא בלשוני דהיינו ע"י ניגון הטעמים

הוכיח תוכיח את עמיתך פ"י כשתוכיח את האדם אל תוכיח אותו לנוכח פן יתבייש אלא תוכיח אדם אחר שהוא נקי מעבירה ההיא ואז ירגיש אותו האדם שאתה רוצה שהוא בעל העבירה בעצם נמצא שאינו מתבייש בתוכחתך ופ"י הפ' הוא כן הוכיח ר"ל כשאתה רוצה להוכיח אדם מן עבירה תעשה כד'הוכיח את עמיתך בתורה ובטעמי' כמותך אדם כשר כמותך והאדם הצריך לתוכיח' ההיא ירגי' במעשיו וזוה לא תשא עליו חטא ר"ל שלא יתבייש בעל העבירה בתוכחה זו:

שמעתי משל נפלא על עינש הצדיקים בעה"ז והם כאלו הקב"ה מתרחק מהם ח"ו ד"מ אדם שיש לו בן קטן ורוצה להרגילו אותו לילך מעמידו על הארץ ומתרחק ממנו מעט וקוראיו שילך הקטן אצלו מעט וכאשר בא התינוק אל אביו מתרחק אביו עוד ממנו והולך התינוק עוד אצלו ועושה האב כזה כמה וכמה פעמים עד שמרגילו לבוא להליכה נמורה ובין מזה המשל כי כל מה שמתרחק האב מן התינוק תמיד הוא כדי שילך התינוק עוד להלך משא"כ אם לא היה האב מתרחק מהתינוק כשכא אצלו בפעם א"כ היה התינוק עומד ונשאר במקום ההוא הראשון ולא היה הולך להלך עוד והנמשל מוכן מאליו שהקב"ה רצונו תמיד שהצדיק יעלה תמיד ממדרגה למדרגה ע"י מעשיו לכן הקב"ה מתרחק תמיד ממנו ומענישו תמיד וע"י ממשמש בטעשיו ומתחזק בעבודת בוראו ועולה תמיד במדרגו יותר עליונה : וריב"ש נתן סימן ע"ז והוא ינהגנו עולמית :

במדרש ושרי אשת אברהם הה"ד אשת חיל עשרת בעלה ר' יוחנן ור"ל חר אמר עשרת בעלה בעלה איתעשרת בה והוא לא איתעשרת בבעלה פירוש במ"כ שהיה שלה נחלקה ונעשה ה' לשרה וה' לאברהם וחד אמר מרתה שנאמר כי אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה לקול רוח הקודש שבה וי"ל הפ"י שארז"ל ואת הנפש אשר עשו בחרן אברהם בזהוהר שהולידו נשמות הגרים ונס אברהם אינו מוליד אברהם מוליד שרי אין לה ולד אבל שרה תלד ויש לתת טעם לזה למה ויובן ע"ס שנאמר כי ב"יה ה' צור עולמים וארז"ל עוה"ז נברא בה' ועוה"ב ב"וד נמצא לפי"ז נ"ל כפשוטו שהולדת גופים הנשמיים לא היו יכולין להוליד עד עתה מפני שלא היו בשמותם או' ה' שממנו נברא העוה"ז כמ"ש ב"ה בראם שהם אותיות אברהם והסימן הוא הא לם ורע שאות ה' היא נורם הולדת הורע כמ"ש בזהוהר ובכוננת מסה אבל הולדות הנשמות שהם נפשות המחכות לעוה"ב נברא ב"וד ואות יוד היה בשרי לכן ה' יכולים להוליד נשמות הגרים אך נ"ל הלא נאמר כולם בחכמה עשית ואמרנו בסה"ז כולם במחשבה אתגברו שהוא אות יוד הנקרא חכמה ומחשבה אבל בהכרח שגם בריאת עיה"ז הוא באות יוד ובכדו להבין כ"ז נא' הגם שבאמת נברא הכל ב"וד שהוא יוד מאמרות אך מפני שהיוד שהוא מחשבה נקרא עיונית והוא דוגמת הבעים אומן העושה

האמת

איזה כלי הנה הוא משים כל מחשבתו ועינו בציור ובתמונת הכלי ההוא והנה כח הפועל בנפעל נמצא בהכרח שיהיה כח המחשבה בעיונית שם בציור ובתמונתו ומקוד' עש"י הכלי היתה המחשבה סתומה ונעלמה ר"ל שהיה העיון במחשבתו לעשות הכלי אך בסיתום גדול ואח"כ כשעשה הכלי בטעשה נתגלית ועם כל זה כח המחשבה מעורב בתוכו נמצא מתחלה היה הכל במחשבה ואח"כ המחשבה במעשה הכלי והוא מרמז שם שרי שהוא לשון שר' לשון הכמה אשורנו ולא עתה ולרמזו על אות יוד שהיא עיונית לשון שר' כנ"ל שהוא החכמה והמחשבה אשר נעשית כל המעלה בנין למעלה וזהו ארז"ל כל מה שיש למטה יש למעלה הנכבדים ע"י והנה ארז"ל כל מה שיש למטה יש למעלה למטה בנין למעלה בנין למטה עבדי' למעלה עבדי' למטה שרפים למעלה שרפים וכו' ויש לדקדק אך יהיה זה שיהא שוים עליונים לתחתונים ותחתונים לעליונים הלא העולמות העליונים הם המשפיעים ותחתונים הם המקבלים והם דוגמת העשיר המשפיע לעני המקבל ואיך ישתו העני עם העשיר אך לפי הנ"ל יובן שבאמת העולמות העליונים הם הרבירים המשפיעים לפי ששם היא עיקר החכמה והמחשבה הנקרא יוד כנ"ל שהם יוד מאמרות אך אח"כ נחלקת אות היוד ונעשו ב' ההין ה' למעלה ה' למטה לא שנעק' את היוד לגמרי כי הלא ב"וד מאמרות נבראו כנ"ל אך מפני שעוה"ז הנברא בה' היתה מתחלה בהעלם סתום בתוך המחשבה כמו הכלי שהיה מתחלה סתומה במחשבת האומן כן היה אות ה' שהיא הדבור אשר נקרא ה' מיצאות הסה היתה סתומה בתוך היוד ואח"כ בעשיות הכלי שהוא עוה"ז בהבראם באברהם נתגלית ה' תתאה שהוא הדיבור כדודע ועכ"ז כח היוד כתיבה שהוא יוד של מילוי היה המורה על עוה"ז וה' עילאה נ"כ במ"ל יוד נשארת למעלה וזהו שם שרה בה' ר"ל כח הפעל בנפעל הפעל שהוא עיוני לשון שר' הוא בנפעל שהוא באות ה' המקבל אך עכ"ז קשה איך יכולים להיות שוים הפעל בנפעל ומה גם שגם עוה"ב שהוא המשפיע שהוא מרומם בשם שרה למטה נקרא עתה בשם נקבה בה' אך הנה ידוע משרז"ל יותר מסה שהעניל רוצה לינק סרה רוצה להניק כ"ו והוא דמיון הרב המלמד את בנו החביב כל מה שהבן מצליח ומתחכם בלמדו יש להאב שמחה ותענוג גדול ביותר והנה הגם שהאב הוא המשפיע העיקרי שלמדו עיקר החכמה עכ"ז בערך התענוג המניע לאב מבנו נקרא האב מקבל בערך הזה והנמשל מוכן מאליו וי"ש בזהוהר ישראל מפרנסין לעילא ר"ל בקיומם התורה והמצות מוסיס כח במסליא שר' מעלה נמצא כך שם שרה אעפ"י שהיא עיקרית היוד המשפיע עכ"ז היא עתה לשון נקבה בערך התענוג והשמחה המקבלת ממעשה התחתונים והנה הנה שעולם השמחה והתענוג הוא רוחני מאוד ביותר עליו מעורם החכמה והמחשבה כדודע בדרושים עכ"ז התענוג והשמחה הבאה להם מתכמת בנו בהכרח הוא שהוא היות קטן מהחכמה בהיות שהוא סתתקף מתכמת בנו שהיה חכמה תתאה לכן אפשר שלזה רמזו ז"ל ח"א בעל איתעשרת בה והיא לא איתעשרת בבעלה ר"ל בעלה שהיא דמיון הבן שעיקר חכמתו ממנו איתעשרת בה שנעשית ממ החכמה עטרה לראש' חכמה עיאה שקיבל נעשה עשה לו אבל איזה הגם שהיא המקבל' נ"כ מבעלה שמחה ותענוג עכ"ז בהיותה סתתקף מחכמה תתאה אינה קרויה עטרה: עיקר היוד שהוא חכמה הוא למעלה רק שבמקצת הן נקי' נוק' כנ"ל כמו כל עילות ועילות בערך שהוא מקבל מעילת העליון נקי' נוק' ובערך שהוא משפיע לתחתון נ"כ

דבר

לקוטי יקרים

דבר ומ"ש וח"א איהו מרתת דבעלה יובן עפי" מ"ש
בכתבים שכל מדרגה תחתונה של עולם העליון נעשה
הביד בעולם שתחתיו וכדי לקר' הדברים לשכל נמשיל
משל רוב המלמד לתלמודו והנה חכמת הרב גדולה היא
מאוד עד אין קץ ומה גם שהיא נעלמת וסתומ' במחשבתו
ובדאי בלתי יכולת התלמוד להשיגו אלא מה השגתו
התלמוד הדבור שהוא שומע מפי הרב ועכ"ז אם לא יש'
עיונו ומחשבתו אל דבור הרב לא יקבל אפילו הדברים
כהויות נמצא הדברים היוצאים מפי הרב היא מדרגה
התחתונה כידוע נכנסת בתוך המחשבה של התלמיד שהו'
המוחין והו' בתחלת הלימוד של התלמיד אינו מקבל רק
הדברים כהויות אדכאשר תלמיד שמע מהחכם יותר יכול
הרב להבינו התכת הדברים ושפט הבנתה אבל הפנימיות
שהוא חכמה הנעלמת אין כה לא בתלמיד להשיגו ולא
בדבר להבינו אך זאת פעולת הרב בתלמודו מניח בו
רוש' חכמתו הסתומ' ומחמת שכה הפעל בנפעל הרושם
ההוא מתרחב ומתפשט מעט מעט ונגדלת כדעתו נמצא
שיש ג' מדרגות בהבנת התלמיד א' הוא הדבורי כהויותן
וחכ' הוא הבנת הדברים כפשטן והג' הוא הפנימיות ואפשר
שג' מדרגות אלו הנ"ל נקרא נר"ן וו"ש חכ' כל אשר תאמר
אליך שרה שטע בקולה ולמה לא אמר טעם לאשריה כמו
שתחיל כל אשר תאמר והבנוה ידוע כי החכמ' נק' קודש וא"ל
שהדיבורים נקרא נפש החכמה הבנת' נק' רוח והחכמה
פנימיות נק' נשמת החכמה וא"צ המדרגה האמצעי' נקרא
רוח הקודש שהו דבר ממוצע בין נפש לנשמה לכן נדרש
לסוד רוח הקודש לרמוז להנ"ל לדבר הממוצע שהיא הרוח
והוא גי' נק' קול שבתוך דבור פ"י כי הלא הקול הוא
נולמי קול בעלמא והדבור הוא המגלה שהדבור הוא הפרט
הנעשה פ"י הכלל ונדמה זה למשל אם לא היה הקול מצורף
עם הדבור הנה לא היה הדבור נשמע וגם אם לא היה
דיבור הוא נולמי בלתי מושג וזה כלל צריך לפרט ופרט
צריך לכלל וזה החלוקה שאמרנו שהפרט צריך לכלל שפרשנו
שאם לא היה הכלל מצורף עם הדבור לא היה הדבור נשמע
ר"ל לא היה הדבור מובן לשון שומע יוסף אף זה אם לא
היה הקול מצורף עם הדבור לא היה מובן ומושג מפני שהקול
הוא הו' הדבור והוא רוח הקודש וזה שמע בקול כלומר
הו' מקבל טמנה הבנת הדבורים שהוא הקול המצורף עם
הדבור הנק' ר"ח הקודש כנ"ל וזה חילוק שבין המיד דהיינו
המיד הא' המשיל הקבלה למחין נסורים שהיא חכמה כנ"ל
שהיא עשרה בראשה כנ"ל והמיד הב' המשיל הקבלה רק
למדרגה אמצעי' כנ"ל לכך אינה נקרא' עטרת בעלה בעצם
רק מרת' דבעלה דמכל מקום אף על פ"י שאינם מוחין נסורים
עכ"ז מקבל נקרא דוגמת התלמוד המקבל מהרב מדרגה
האמצעי' כנ"ל ולכך אמר מרתת דבעלה שהוא לשון הרב
בערך התלמיד :

כמדרש אמר הקב"ה האיך אני קורא לירושלים אם אקרא
אותה כאשר קראה שם שנאמר ומלכי צדק מלך
הרו' אברהם קורא תגר מפני שאברהם קראה יראה שנאמר
ויקרא אברהם כו' יראה לכך קראה בשם שניהם ירושלים
יראה שלם :
וי"ל הלא שם היה קודם לאברהם ומתחלה קראה שם שמה
שלם ואח כ קרא' אברהם יראה איך היה לו לקראות
שלם יראה ועוד למה קרא' בו"ו ירושלים ולא באי ועוד מה
ענין קריאה התגר ומה אכפת ליה אם יקרא שמה כך או כך
ונ"ל ששני הצדקים הנ"ל דרבר א' נתכוונו להשפיע שפע
במדה הנ"ל הנק' ירושלים רק היו מחולקים בקריאת שמה
קשנות

כמו שנבאר והוא כי לא כתוב ויש אהלה בית אל מים
ועי מקדם ויבן שם מזבח ונקרא בשם ה' הל"ל ויקרא לה'
וסה בא הכ' ללמדינו בזה באיזה מקום בנה מזבח להקריב
קרבן ועפי" הנ"ל יובן שכל מגמת אברהם וכוונתו היה להשפיע
במדה הנ"ל הנק' שם ה' וארו"ל לא כשאני נכתב אני
נקרא נכתב אני ב"יה ונקרא באדני וכבר ביארנו ששם
האדני" הוא מצדינו ר"ל כי שם הו"יה מורה על שם העצם
היה הו' ויהיה אבל אדני" אינו נק' ארון אלא מצד עבדים
הקוראים אותו ארון ומכירים אדנותו ומלכותו וזולתם לא
מתואר שמו ארון כי אין מלך בלא עם ואין ארון בלא עבדים
והעם העיקרי הם ישראל שעפי" נקרא מלך שנאמר כה אמר
מלך צור ישראל וגואלו ווי"ש ושמינו קראת בשםך ר"ל שם
אדנות הוא מצדינו שאנחנו קוראים אותך ארון והו' בראשית
בשביל ישראל שנקרא ראשית ר"ל כי עיקר כוונת בריאת
עולם היתה כדי להתגלות אדנותו ומלכותו ואלהותו בכדי
להטיב לברואים וכ"ז בלתי אפשרי להתגלות אם לא עפי"
ישראל ווי"ש ישראל עלו במחשבה כי עיקר כוונת הבריא'
היתה בשבילם שמתחלה היה רק מחשבת שם אדני וזה נק'
אברהם אבר מ' ולכן אברהם אינו מוליד כי עדיין לא קיבלה
דבר וכאשר משך אות ה' אליו ונקרא אברהם אז הוא
מוליד ר"ל שנתגלה אדנותו ומלכותו כי אז הו' מגלה הדבור
שהוא ה' מצאות הסה ה' ש בוחר שבאות ה' מקבלת דבר נער'
כי נערה ק' ווי"ש ויקרא בשם ה' ר"ל בשם שהוא אדנות קרא
והמשך אליה שם הו"יה וזה הקרבן שהקריב כנ"ל לשון
התקרבות והתחברות ב' השמות יחד והכל עפי" היה מתגלות
שהוא ה' מוצאות הסה ווי"ש אהלה בה' ונקרא בו' לרמוז
להנ"ל הגם שקברה דבר שהוא ו' עכ"ז כתב בה' לרמוז
שהי' הכל עפי" ה' מוצאות כו' :

ואפשר לומר שגם כזה רמז הכתוב בית אל מים והעי'
מקדם וידוע שעיקר שם הו"יה הוא בתחת הנה
מורה וה' תתאה לנוק' מערב ויהי המשך הפ' ויש אהלה
בה' עי' ה' מוצאות הסה ונעשית אהלו בו' כלומר שהקריב
אליה ונעשית בית אל שהוא רמוז והי' כהיכל קדשו ותפארת
אדם לשבת בית ונקראת נקודה בהיכליה שהמשך אליה
שם הו"יה שהוא תחת הנק' אדם מ"ה וזהו אברהם אבר
מ"ה ונמשך אליה המוחין שהוא חכמה כה מ"ה וחכמה נק'
יוד"ד שהוא נקודה וזהו נקודה בה' כל"ה ואז
נקרא בית אל ר"ל כי הלא המל' נק' ובתוך אותו הבית
יש נקודה בב' דבראשית וזאת הנקודה רומזת לשם א"ל
כיצד כי הנקודה מאירה לתלת עלמין שהם ג' קוין של
אות הב' הרי הם ב' יודין שהוא ל' ועם הנקודה עצמה הרי
א"ל וזהו בית אל מים וכל זה להמשיך לה עי' ה' מוצאות
הסה שהיא ה' שניתוססת באברהם ולזה רמז והעי'
מקדם כי העי' גי' פ"ה כי לכך נכתב העי' בה' כי באמת
שם העיר הוא עי' בלא ה' ונכתוב בה' לרמוז הנ"ל וגם המשך
אליה אות הו' שהוא הו"יה הנקרא ת"ת וגם היא הקול הנכנס
בתוך הריבור שהוא ו' ת"ת הנקרא מורה והוא שאמר מקדם
ר"ל הו"יה הנקרא ה"ת הנקרא מורה ואחר שנמר כל בניינה
וכל המשכות אמר ויבן מזבח שהיא בנין המל' הנק' מזבח
אז ויקרא בשם ה' שקרא שם אדני" הו"יה בעצם מפני
שנעשה יחיד נסור והנה כל אלו ההמשכות היה מצד
הגבורה כי ידוע שעיקר בנייני הוא מצד הגבורה ואחר כך
המשך לה החסדים וזהו ויסע אברהם הליך ונסוע הגנבה שהם
החסדים הנקראים דרום ומה שנק' עתה אברהם והלא כבר
המשך לה' ה' מוצאות שהוא ה' שבאברהם זה ל"ק כי ידוע
כי בעת שהיא מקבלת מדרגה יותר עליונה צריך שתחזיר לבחי'
קשנות

קטנות כנודע ומי ש'תגנב' בה ולא אמר הנגב ואף גם שהם קדמה ימה שניהם ג'כ נכתבו בה' זה אינו ראיה כי שם המשבר' היה מצד הגבורה כנ"ל שתוא ה' כנודע אבל כאן שהוא חסדים למה כתב בה' אך כנ"ל ואע"פ שהחסדים מתפשטים ויורדים לעולם שתחתיהם המה בעצם חסדים עכ"ל ל"ק מצד המקבל התחתון באמת הוא העד הנמשך אליו אבל להסדרי' עצמן ההתפשטות וההורדות גופא להם הוא נקרא צד גבור' שמוכרחים לירד מעולם עליון לתחתון ואע"פ שאין העולם נחסר בשביל זה כי הוא דמיון המדליק נר מנר ומכ"ש באצ"י עליונים עכ"ל ההסתכלות וההבטה לעולם התחתון שמוכרח להביט לעולם הקטן בערכו וזהו ההסתכלות ח"י"ג כי בהורדת חסדים יש בו צד גבורות כנ"ל ופשוטא באהורדת הגבורה מ' כרח שיתכללו בהם קצת חסדים כי טפאת עצמו בלתי אפש' להורידם שיתפשטו לתתא כי טבע האש לעלות למעלה ולא לירד למטה משא"כ חסדים טבע' לירד למטה ולהתפשט' כמו מים וז"ש כלל מ' ח"י"ג המה כדלום זב"ז :

ונחזור לענין כדלמיה צ' לאשית נקודת דהיכניג כשכיל ישראל סנקדלו ראשית כי הנקוד' היא יוד שהיא מנחה גזת צמ' שכל יקר וזה ידוע שהיא י' הוא המנוכרת וקטנה מכל אחרות כי לאמר והמכונ' מלין תמלא מפני שהמכונה קרובה לאין ומכרת גרומותו וגדולתו ית' הוא נקטנה עלה' מפני היראה להניג' לכך הוא קטנה ועלולותה מכל האחרות ולכך דוקא כשכיל ישראל ומטעם הנז' ועוד שהיא להמשיך נקודת המכונה כ"א לישראל כי הם הקטינים אי"ש כע"פ כי קטן יעקב לער ישראל ומחונת קטנותם ועוההיתם יכונם נהפ"ה המכונה כי עיקר משקן והיכל המכונה הוא עניו וזהו מכוונת בלתי חיות ענוה כי חיה הפ' לורה ומנוכרת הוא כ"ו סזו מורה שנתקם אחר ו' מוך הוא הנ' ק"ל שהוא סו' הוא להספיעות ולחיות ש"י שהיא חכמה נכנס חן' אחר הנ' כע"כ שכתבנו בעולם שהיא עיקר קיום העולם זהו אחר העין והח"כ כמנה צמיח ענוה עוד כ"ו פטרות כי במוך הוא הפ' ה"י נ"ו כהעלם והאחר כך המה כהחגלו' מוך הפנ"ה ס' שהיא כהח"כ ה"י פ' שמינה ענוה עוד כ"ל שהיא ו' שמתוך הנ' רומז על ז' ימי היגין כנודע שיום השביעי שהיא הנקודה וחסות של ימי המעשה לכך ההמשכ' נק' ו' והיוד שפ"ג הו' הוא הז' חיות שמתוכ' היולה מכל זה שאברהם כל כוונתו היה להספיע צדמת המלכות ולכך נקרא מלכו לך שארז"ל שהמליך מדריג' הנק' לך ואמר צדמת הענין שלם ר"ל שהמשיך אליו ש"ע כהורין ג"י שלם שהם החמים והחסדים נעורים והיה רולם להמשיך ממל' החסדים קיום הגבורות והאפשר לומר שזה רמז מ"ש כול' למס ויין כידוע למס הוא גומ' ג' הוי"ו שם חסדים והיין הוא הקטנה דגבורות רמז להיכל להמשיך החסדים החלה והח"כ הגבורות והמנוכרת הפעם הזה שהיא קודם אדרי' ונס כדלמיה המשיח כנ"ל אבל עתה בעוה"ר חל"ה ע"ה לדין כהמשך החלה הגבורות והח"כ חסדים כדרי' והמשמיקם לכך קראם יראת שיה' גומ' גבורה שאלת גם אברהם הכרים לקנותם גם שלם אך המיוק אברהם הו' קונ' ירא' שלם שהוא גבורות וחסדים ושם קרא' שלם יראת לרמז שהחסדים קודמים לגבורות כי שני הדברים הללו רמז למקן משה אדרי' אך גם רולם לתקן ומכל וכל כמו קודם החשא אצל אברהם רא' שזה בלתי אפשרי בעוה"ר כ"ה כדלמיה המשיח אמר ר'ו שיחוקן בכך שיומשכו גבורות חמלה ומנס סגרת החסדים חל"כ יוכלו להעתיק הגבורות ומשא"כ אם היה צהיפך כי יש חשש שלא יתגברו הגבורות על החסדים .

ואפשר לומר שזהו פ"י המדרש אשר הקב"ה חן' אנו קורא כו' אם כנו שקראת גם הכו אברהם קורא מנר שהיה בלמיה אברהם כיון סדר האמיתי של ההמשכ' אשר החשא והאפשר אם

יהיה צהיפך ותצטלו המסד' ח"י וזה שרלה חיקון גדול ויהיה גריעות חיו כי בעוה"ר ח"ה למקן חיקון גדול וזה לכך קרא חקב"ה גם שניסם וכמו שהקדים אצל הם גבורות לחסדים שיהיו קיום העוה"ר אך לא ממש כמו שקראת אצלם וזה שלם דלמיה יהיה רובם ענה רומזת על הגבורה כי יראת הוא ד' אחריות ושם שהוא החסדים היא רק ג' אחריות ח"כ חל"ה י"ש חשש שלא יתגברו הגבורות על החסדים ותצטלו גרוב מה עשה חקב"ה עשה מנ' אחריות ח"ה ו' שנקפדו של ח"ה הוא ו' וכעשה ירושלים שנמלא חסדים והגבורות שום זה כזה רק הכל מלוים במעשה הלויקים להגבר החסד' ויהי קיום ס' זולגם עד צואת המעשים כנ"ל שאלו בלמיה יקרא שום צהיפך שלם יראת כי לו ח"ן חשש כמו קודם חשש כעצמו נכתבו .

מכתבי הצדיק מוה' סי"ב ש' מזכריו

אנו הכותב נמתן חכמת חמישי ורזעי אשר תעודי גדלתי בחכמת ה' ויראתו לפי קט שכנינו ונסה עורא כוונתו : ובעת הפרדו נאלחו נקש' ממנו להשנות על הכתב יוסר דברי חמת ולאונת הנשטת ומי תשכילי הדור חל"ה מופת בעלי רח"ק אשר עיני ראו ולא זר כמלאך הלקים סתום ויראתו ויכלם תועבו' חסד סתום ה"ם האנכי ריבש"י ז' לה"ה וחל"ה בא חל"ה כחצי קודם מדברי קדשו העניינים החסדים לעצרת חש"י : וחף כמה פעמים הייתי לפני האשל האלקי ר'ו ונחם תענדיל ונפרעני ענין ח"ה זל"ה זכותם יין עלינו ודייתר להסדיל בין המתים ובין החיים אשר שומעתי מפס ק"ק בנן של קדושים לדין בן לוי כרצ המופגב חלקי חסד' יחאל מייכל כ"י : ובלמיה יש צדו חל"ה לנזק וכפודים בחכמה כמו שהיה בזמן המכ"ה זל"ה חל"ה חל"ה כמ"ש המכ"ה זל"ה ולמו תאורי כדק בני בלמונת חכמה האלה ומדברי כדק לנס נ"כ בלמונת חסדי הו' שבה בלמונתם ונדבריהם חו' להם לרשעיו שפרקו עול הורס ויראת חש"י מעליהם ונראים עולמות לדיקים ונלע"ב נחל"ה חלקים שפקדי' וכזכרים שנוגים ולנסו נפשי יודעה מאלו רשעו רשעם כי רכס חל"ה בעלי עביר' בניחוף נ"ל וחס' בעני' נאום וקראת אשר תקחלתם נחמים פגם ומים נשקרים וכזכרים וכבר נבד' ככילי הפעול טי"ה ס' היה כן דבור חסרון כמ"ה ומתי אמה נעדרת וגו' היה אוננים לרש' טוב ולעו"ב רע וגו' ובפרט כמשה דבורה בעקבות מש"ש וכו' והיה להם אשר להם ונחמנו פשט נו הללנו ובלמיה חסרו חז"ל כי גדור סזו חן תוכחה ולא יכול חסד להוכיח רק את עלנו או מנינו ותלתינו הללמדי' לקונו בלמיה כי בל"ה זה כבר עון הרואה ושלא שכל מנהגות הלז אשר בלמיה אם היה כל הימים דיו וכו' ח"ן יגולין כהחז' חל"ה של רשות כמ"ש רז"ל וכדעתי רמזו לגבורות הלז כמשה האדם לעלון על ה' שמתחו נגד' יגה כי רשות לשון מלכות כנודע וענין משמעות הגבורות לא יספיק חיות האדם כל ימינו לדר' בהם כי ענין ענוק הוא תלוד ומי שרולה לחפש' אמרו לבלקו וזכור חל"ה נעדה הספלות הלז בנכ שלם ע"ז אמרו חז"ל ענוה גדולה בלמיה שומעתי כעת נחם הסנועות הזה מפני הרב המניר עוה"ר ח"י ש' שחזר צה"ל כעולם חסדו ס' ליהי' ענוה ובלמיה חל"ה ז' לא בלמיה בחורג רק החוכה ומספרת שבת עשה ובלמיה חס"ה העלם כלנס ד"ה ס' ליהי' ענוה כי מקודם חסדו כ' כל האדם בנצחיתו ועדעתו לו שהוא למדך גדול וחסיד ולו' בעל מדות עובות וישרות וירא בעים ונחמד ובלמיה לפי מעלת היה ראוי להיות גדול הכל עמו ולא לפנות ענייהם ולא להחמיר עליהם רק שזה מדה גרוע' שכלל זה כחל"ה בעיני העולם שיחזיקוהו לבעל נאום ובלמיה חל"ה היה להיות גם עניו ושם כך ולדבר עם כל ולהיות עליו מכל' ע"כ הוא עוה"ר עלם עניו כ"ז הוא פיתוי חס"ה כי תחטלה הגני' לכו בקרבו ומי

לקוטי יורים

כי יותר מה שמקטין א"ע ומשפיל א"ע בלבו יותר יכול להדבק להשי' ומה לו יותר מהעיה' כי זה הלא כולם באין נגד זה הרביקות כי הכל כלה ואבד והוא יעמוד יחד לנצח : ובאמת לא כל אדם זוכה רק לא עליך המלאכה לגמור כי ואנו צריכים להשי' עצמינו בכל האפשר במה דאפשר ובעת האפשר מכל עניני העוה' ודבק בהשי' ע"י התורה ומע"ט באמת והכל ע"י שפלות וע"י התורה ויכל לבוא לשפלות וענוה כמשחז"ל ומלבשתו ענוה ואף על פי שאמרז"ל שאחר סררכי התורה בענוה נמצא ענוה קודם באמת יש ענוה בראש ויש ענוה בסוף כי ענוה הראשונה רצ"ל הרחקות הנבחות וענפיהם המתילדים כמו כעס וכדומה וענוה בסף רצ"ל טבעת השפלות בלב טחמת יראת השי' באמת ובאמת יש יראה בראש ויראה בסוף ג"כ וא"א להאריך בכל זה כי המבין בין הכל אבל עיקר לימוד התורה לשמה צריך להיות לדבק בהשי' ולהבניע להשפיל לפניו ולפני כל יותר שלמוד תורה יתדבק יותר בהשי' ויתקרב אליו ויהיה יותר שפל רוח רצ"ל רוח לשון רצון שרצונו יהיה שפל וע"י יובן שאמר רז"ל כל הלומד תורה לתלמיד שאינו הגון כוונתו אבן למרקלות שנאמר בצור אבן כמרגמה כן נותן לכסיל כבוד עכ"ל : ויפלא זה לכאורה מה זה הרמיון ומה דוקא דמיון זה ולא דמיון אחר אבל באמת ג"ל כוונת הנטרא הוא כמו שאחז"ל כי ידוע הפוער עצמו לפעור וזרק אבן למרקלי' חייב אע"פ שכיוון לבנותו כיון שעבודתו בכך אע"פ שהיא מכווין לבנות' היא מתקבלת מזה ומתנדלת כיון שזה עבודתה וכדומה זה ממש אם אדם לומד תורה לתלמיד שאינו הגון הכוונה להדביקו בה' ולהסיר מלבו נבחות לבו ולשרש אחריו מן הלב כמשחז"ל ומלבשתו ענוה נמצא מכוון להשפיל לב התלמיד בזה ואם הוא תלמיד שאינו הגון א"י ח"י יותר מקבל נבחות הלב מן הלימוד מפני שרוצי' להיות למדן ואנן כוונתו כלל לשם שמים רק לשמו ברבד שיהיה מופלג בתורה חרף ובקי נמצא אע"פ שלבו מכווין בדברי תורה שלומדו להשפיל לבבו הוא מנבזה א"ע בזה ממש דומ' כוור' אבן למרקולי' והבן :

ובאמת רבים מבני עמינו המדומים בעיניהם ובעיני העולם חכמים גדולים בתורה בנגלה ובנסתר ומרומים ביראה בכל הדברים וסוברים שכאו לקצת תורה ויראה אבל באמת עדיין לא זכו אפי' לידעי' קטני' מתורה אלקינו שהוא נקרא תורה ע"ש שמורה הנעלם שהוא השי' ממש כמ"ש הקדוש אלקי' ד"ס מענדיל הנ"ל ז"ל שאמר בס' תורה הי' תמימה רצ"ל ע"ד צחות שתורה הי' דייק' תמימה שעדיין לא נגע אדם באפס קציהו כי לומדים רק היצונית התורה שאין במחשבת' להדבק בהשי' להי' ת מרכבה לו ולירא ממנו ולאהבה אותו ע"י התורה כמ"ש הארז"ל בס' קטן שער"צ כי הם אינם יודעים כלל מה זה הרביקות בהשי' ומה זה האהבה והיראה כי הם סוברים שזה בעצמו הלימוד שלומדים הוא הרביקות והוא האהבה והוא היראה והאיך אפשר זה והלא ידוע ומפורסם שיש כמה לומדים שהם בעלי ניאות ר"ל ובעלי עכירות ידועים ואף מאומ' שלומדים התורה שלנו האיך יתכן שזה יהיה הרביקות בה' כי א"א למי שהוא דבוק בהשי' באהבה ויראה שיבא לידי הטא קל ק"ו לחמור ק"ן שיהיה דבוק באיזה תאוה ח"י כי הוא השי' קדוש ומובדל מכל החומרות אלא ודאי אין צריך לפנים שענין אהבה השי' ויראתו הוא ענין אחר שהוא בלב שיהיה לבו מפחו וירא מהשי' תמיד ויהיה בוער אהבתו בלבו תמיד כמ"ש הרמב"ם בסוף ס' המדע בס"י מה' תשובה משנה ג' וז"ל כיצד הוא אהבה הראוי' כו' ע"ש וזה אין האדם קונה ומחובר

בה כי"א ע"י התורה לשמה ועיקר מקודם התפלה בדביקות ובהתלהבות הלב ובכפיות כל כחותינו למחשבות זכות וטהורות להשי' תמיד ובפרישות כל התענוגים ואצ"ל פריש' עכירות קלות וחמורות וכל הדיקדוקים ובנקיון כל האיברים ושמירתם בהקדוש השי' להם כמ"ש הספר מ"סר וביותר בעל ר"ח אבל כמו שהם נוהגים ומזולזלים בתפילה האיך יהי' להם דביקות בה' ע"י התורה ובאמת אינם לומדים רק מצות אנשים מלומדם למען יחכמו וע"י אמר הכתוב הוי' חכמים בעיניהם וגו' וזה קרא הוזהר חסד רעבדין לגרמיהו כידוע ועיקר התורה היא לשמה לבא להתדבק במי שנעלם בה כנ"ל להיות מרכבה אליו וזהו שאמר חז"ל דבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרכב ודבר קטן הויות דאבי' ורבא וחז"ל שקראו חכמים להויות דאבי' ורבא דבר קטן כי זה עיקר תורתנו הנאמרה בסני' מ"ג בורא ית"ש ואף גם שקראו למעשה מרכבה דבר גדול הלא בזמנינו רובה כמעט כולם בקיאים בכתבי הארז"ל שנלה כל עניני מעשה מרכבה אלא באמת חן תורה הנגלה חן תורה הנסתרות הכל סני' א' כי הכל הויך אחר כוונת האדם בה אם כוונת האדם בה לידע ענינה אינה זוכה לשי' דבר כמ"ש ברי"ח שעלו נאמר וכל חסדו כצ"ע השד אבל אם כוונתו שחושק לדבק בהשי' לחיות מרכבה לו וא לזה דרך כי"א ע"י התורה והמצות אזי חן ע"י הנגלה חן תורה הנסתרות ידבק א"ע רק שעי' הנסתרות זוכה לדביק' בפלא יותר וזה לדעתי כוונתם דבר קטן הויות דאבי' ורבא ר"ל השכל שיש בפלפול הנטרא שהוא הויות וקשיות דאבי' ורבא לחדווי' הוא דבר קטן ר"ל מי שלומד שכל זה שי' לו תענוג מזה הוא קטן וכאין הוא ואינו נוגע להשי' רק כש שחושקים לדבר חכמה אחרת אבל מי שחושק להיות מרכב להשי' ע"י התורה וזהו דבר גדול מעשה מרכבה רצה לומר לעשות עצמו מרכבה להשי' ע"י התורה :

ובאמת רבים וכן שלימים החושקים בתורה והוגים בה יס' ולילה וסוברים שהם דביקים בה' ובתורתו ומתענוגים יותר בלימודם מכל עניני עוה' וסוברים שמקיימים הפס אמור לחכמה אחותי את אבל עדיין לא איר נגע עליהם למה אמר הכתוב ודימה לחכמה לאמר אחיתי את רצה לה שיתדבק בה באהבה ולמה לא דימה החכמה לאשה וכמ"ש אשת חיל וגומר אבל הענין כי יש תענוג סני' לאשה ויש תענוג באח ואחות והפריש ביניהם זה ה' בדבר והיא כשל ואחר המעשה שונאים וא"ו ויכולים להפ' בנט וזה אינו תלוי בדבר רק מחמת ההכרח שהם נוהג' מכה אב ואם ואם א' וענין זה יקרה להכמה כי אפשר לאח מחמת התענוג שיש לו למי שלומד החכמה ורגיל בהת' ומשתעשע ביופיו וזה דומה לתענוג איש ואשה יפה ו' תלוי בדבר ובטל אבל אמיתת אהבת החכמה צריך לה מחמת שהוא הכל הפה השי' בה' וכ"ש והוא עצם מעצ' כמ"ש כי הי' תן חכמה מפיו דעת ות בונה ואנחנו ה' הנאצלים מרצונו י"ש ונמצא אנחנו אחים לרצונו ולחם וא"א להפריד מסווג ולהוה האהבה צריך ללמד כי אף על שנתרחקו מזה הרביקות מחמת שנתלבשו בנוף עלול ש' אנחנו מליאים עיונות ופשעים עכ"ז צריכים אנחנו לש' לבינו הוזהר ולהשיב ולהתדבק להשי' ע"י האחות שבי' ובין החכמה וע"י נבוא לאבינו שבשמים ובאמת מי שלם שהיה לו תענוג מתורה כבוד ונבחות לב אף ע"פ שא' רואה זה בס"י רק מסתמא היא כן כמ"ש הרב מוה' מ"ס מענדיל סתמא שלא לשמה כד"ן המוסק בנטרא ל' שצ"ל לשמה צריכים לפרש ענין זה כמה פעמים בלב ה' ק"ז

דקוטי יקרים

חי אספר כ"א ע"י הענוה האמיתיות כי חוצפה"ה כל גצה לצ
 והכחוב אומר לענוים יתן קן ומרגליות וסגול לקן ולז"א ענבל
 של מרגליות המכוון לזה הדביקות הנעיים במק
 ובאמת הדרך הזה לריך לפנים ולפני לפנים כי אש"ט שאינו
 אש"ט שאינו מדבר באזני כסיל כמשיה באזני כסיל
 אל מדבר כי יצ"ו לטבל מיליך כה"ט ב"ס הישר כ"א ידברו לפני
 כסיל כל חכמות שהע"ה אז יצו לו כי זדון לבו רש"ו כי שער
 וסוף קץ ומכא"כ קליפות הילטי"ר בלבו ולבו מזוהם בחלוח
 מעין ומאכל ומשנל וקנאה ופגלה ומחרות וכעס וכבוד ולא
 חמלה חכמים ומוסר באמתיות יתור לכך רגלה ולדבק בלבו אבל
 הוא מלג"ג בלבו ע"ז בנצחיותו ומישב הכל למטות כמו שהיה ש"ט
 באמו"ז אבל מינו מדבר רק לאנשים כמוני שהכירו והאמינו בדברי
 חכמי זמנינו הנאמרים למעלה חכמי האמת ר"ל שהם דביקים
 בה באמת ולאחזי אלפיינים בכל דבריהם ומציינים קלחם באמת
 אבל גם לכו לריכים הדברים ביאור רחב מעין הדביקות בהש"י
 ב"ה וב"ט וענין הספרות באמת שהמחלמי למעלה לדבר נ"ו ב"ט
 הרב המנוח נ"י ואלריך לך קלח וכו"ל האי וחולי מבין אפס
 קלחו חר"י וכו"ל לא חר"ה כמ"ז"ל כי אז"ל כל הימים דיו אי
 ומסיקין לכתוב חללה של רשות : והענין הוא ענין עמוק מאוד
 ומאוד שיש לבדך וענין עליו אז"ל ח"ט ח"ט ח"ט ח"ט ח"ט ח"ט ח"ט
 יורע מדברי קדשי קדשים החכמים הכ"ל שחכמים גיאות העולמות
 היה בשביל ששוער ומענוג שיכל הש"י ב"ה וב"ט ומתעמקה
 ישראל עמו והמענוג הוא שנספיק ח"ט מכל חלוח הזמן ונטור
 לבנו מתקוף להם ושיכיה כמאסים בעיניו החלוחי הסס בלבו
 מנודל מה ש"כנס בלבונו פסקות ומשיקות הש"י ע"י ההורה
 והתפלה ומע"ט ועיקר לעשר לבנו מערת קנאה ופגלה וכעס
 הגבהה ולתשוק חמיד בשפלות בדי שעי"ז יוכל להדבק בהש"י
 כדק' ומשוק' ומחילה כי באמת נפשו של האדם הרעע מתחלוח
 לתחלוח ולמדות רעות מפני שה"ל מקטרה דמותא וכו' מעומלה
 שעתיד' להאבד צמחה ח"ה ומשקים לרעם לעפר וכליון טבל
 אלה ה"סך קדושתו ימנעך שהוא נלמי ולמדות ב"ה וב"ט ורומני
 חכמים הרותיות ולז"ו תפלה לאדם הללוץ הקדוש שלו שינשול
 אחריו ב"כ שיהדיו על עפר יכתיבו אבל מי שהוא חכם ויש לו
 חשק לעבודתו א"ה ומל רוח ה' לפעור' י אזי אש"ט שנספו
 מתחלוח לדברים רעים הכ"ל א"ס באמת נמסו יורעת מאוד כי
 רע הוא אזי רואה לטור זה ח"ק על פי שפין לו הענוג וזה
 לעומת זה יז"ה לט"ו הלפון ואש"ט בעולם הזה יז"ה לעו"ט
 מענוג גדול בתפלות ובחזרה ובעשיות העלוה בנזעם חשק ויהיה
 לו תחלוח גדולה חילוף רעם . ועיקר בדביקות שעי"ז יקבל
 הש"י נחת מאתנו : א"ס על ידי מה שאמרנו מהדקתה רעע
 כמדבק טעור דסיניו שיקיים שר"ה ה' לנגדי כמיד ונגריל עמיינו
 צמח אמונה להאמין בכל מה שיוכל שהש"י מכה"כ ולי"ט אתר
 פניו יציה כי דבר בטעי אינו מונע מקום לדבר רומני כי ידוע
 בחוש ועי"ז חמ"ל עלינו יראת הש"י כ"א לפי שעורו ולפי
 הזמן והמקום ועי"ז יראת זו גדולה לבוא לפנות האמיתיות להי"ו
 כל"ן נד" כה הש"י כ"י צאתה ירעת ה"ע בשל"ט על מי יודעת איו"ט
 והש"י צו"ו וכו' כי הי הוא האלקים אין עוד : וכתב שאין לל"ל
 שאין עוד אלקים כי זה ח"ל"ל רק שר"ל"ל שאין עוד צדיים ש"ט
 מליחות זולת מליחות ית"ט כי הלא כל המלאים היו קודם
 הדביקה בנשו והיא חל"ל כחז"ינו וצד"ה להם לבושים רותניים
 וגשמיים וכחתיי מח"ס כולם ובלע"ט דסיניו א"ס יצונו לנקור"ט
 כקודם הדביקה אין ללבזשים הרותניים והחומרים שום מליחות
 כלל כמו שהיה קודם הדביקה ונסב"ט ה' לנדו וכל הסלוחי לבוא
 וכל העמוד להעשיות כעשו"ו דמי כצדוקר צמרח צמח דברים
 שעי"ט העמוד לבנות וכו' ענבים לבלור וכו' ח"ב הרי בכל עת
 ביד הש"י וברלונו להס"י הדבר כדראשונה ויקים הוא לבדו

ח"ב

כ"א בתורתנו הקדושה אם לא יחזיק האדם כ"ב להש"י
 כדא"ו ח"ז ישבה מלכו הש"י ולא יקיים מאמר הש"ע שויתי
 ח"י לנגדי תמיד וילמוד מצות אנשים מלומדה אזי סתמא
 ד"א שלא לשמה ואף שמתוך שלא
 לשמה בא לשמה זהו באמת כך אבל אנהו אין מדברים
 רק אין הוא הדרך לבוא לשמה ומתי יהיה זה וא"ך היא
 ומה הוא ונמצא מי שלומד שלא לשמה היא דומה לניאוף
 כמ"ש חז"ל נואף אשה חסר לב כל המקבל עליו שררה
 להנות ממנה אינו אלא כנואף הזה שהוא נהנה ממנה
 של אשה :
 ובמ"ש בשל"ט שעי"ט שאמרו חז"ל לעולם ילמוד אדם של
 לשמה פי מתוך וכו' אין ר"ל אין עבירה בשלם לשמה
 ח"ו כי עבירה גדולה רק ר"ל א"ס לא ילמוד כלל לא ידע כלל
 רק א"ס ילמוד מתחילה שלם לשמה וכשידע ר"בין האמת ה"ך הוא
 רכ"י חמור וחכמים לדבק בהש"י ור"בין ש"ט עבירה גדולה
 בשלם לשמה ילמוד בודאי לשמה אבל בודאי שלם לשמה הוא
 עבירה גדולה : רק מתחילה אין עבירה כ"ז כחצ השל"ט בע"ט
 שנועם שלו :
 ובאמת אש"ט שלם לקבל חמנוג מן החור' כי ה"י
 ממוקם מדבק אבל באמת חוצר לבו לא רק למען זה
 כוונה רק למען שהוא אמרת אלוה לרופא ולכו חיים בני א"ינו
 ונחמת א"ס אנו לומדים חרות ה' למען שמו יש להש"י נחת
 אש"ט שנערכו היא שפלות גדול שמה אלוה כי יזכרו שז"ה לטוב
 כח"ז"ו אבל הוא רופא ב"ך ולונו הוא כבודו אבל א"ס ש"ו
 אין לנו עינים למענו רק למענו אזי יש ח"ו חרפה ועלבון
 גדול להש"י ולחורתו שהיא לרופא : ומזוקקה שבעתים ואש"י
 מלכא"כ ומנעם ויעללו בה עוללים ויוקיים בני אדם הגדולים
 וליכוד ועיקר למען להלכות לרופא בה וז"ו קלון גדול לה'
 ולחורתו וז"ו ש"ין ב"ן בענין ליע"ד חרפה הנגלית ב"ן בלימוד
 והסתרות ש"ט לשניהם כוונה ח"ו ליע"ה ולהפכו ח"ו ולרעם ו'
 א"ס ה' הפסק כדמי ענוה אמתך בת א"ך מולדת ב"ה או מולדת
 מן לא חגלה : עדות ר"ל קלון וחרפה של החורה הנקרא עמיחך
 ש"ט חמור לחמם אחתי א"ס בת א"ך זה הקד"ה מולדת ב"ה
 ר"ל חורה הנסתרות או מולדת מן ר"ל הנגלות על שניהם א"י
 א"ס לא חגלה ערותן וקילנס להנות בה שלם לשמה ח"ו רק למען
 שמו באהבה :
 ואני טעמי חפס ק"ק האלקי ר' דוב צבר ז"ל באמרי שבת
 שעי"י שבת אלנו בחיים חיות שפלותו איו"ט מדק"י
 שאמר טס צמרת משל של ח"ה ח"ה הדבר דומה לז"ב של א"ס
 ושינוול של מרגליות וכו' ואמר כי מי שעוסק בחורה לשמה
 ר"ל חיות דביק בש"י וממיד כל הגיון לבו בהש"י כמ"ה לא
 ימים ספר החורה הזה מפ"ך והבית בו יומם ולינה דייקא ר"ל
 בה' יס"ה הגיון כי הוא שורה ומלימ"ט בדוחיות הכל דחורה
 שפלות חפס החסור של האדם אז יזכה לטהר פ"ו ולבו שיהיה
 מרכ"ב להש"י כמלא הדביקות שמתדבק בהש"י הוא פנינו ודברי
 חורה שמועד היא חילוני לבו"ט ולזה הדביקות והוא הנכון משא"כ
 א"ס ח"ן חשקו להכחשו בהש"י רק הוא דבוק עי"ן בחלוח הזמן
 ומתקן לבדו אש"י ב"ט אזי פנינו מתעבדו הוא כבוד
 החורה היא חילוניות למתעבדו וא"י לו לחמה ב"ט שש"ט
 דברי חר"ב לבו"ט לפנימיות שטות מתעבדו ולזה אמר המדק"ט משל
 ש"י למש"ך לז"ב של זכ"כ ידוע שחז"ב הוא חילוניות ועי"כ
 היא הפנימיות התקשקש בו כענבל בז"ו וז"ה נקרא החורה
 ש"י עטגלות זכ"כ לבו"ט ר"ל הכתוב חומר כוונה בת מ"ך שהיא
 יר"ה הש"י והסדרת טענותו היא פנימה בל"ב כל ישראל ונשגלות
 זכ"כ ש"ט אומיות החורה ולבו"ט ועני"ל של מרגליות ר"ל
 הדביקות ב"ה הענוה לשינוול של מרגליות כי הדביקות בהש"י

בדביקות
 זכות
 ואצ"ל
 יקון כ'
 ש הטה
 זכריות
 ובאמת
 ב"ו ועי'
 הוזהר
 א לשמ'
 בה אל'
 שיה מרכ'
 וית דא"כ
 ש"י ט'
 גדול ה'
 האר"י
 ור' הגנ'
 חדר כוונ'
 כ"ה לש'
 י"ן הש'
 בה לו ו'
 גלה הו'
 לרביק'
 אב"י וד'
 ויות דא"כ
 זה ש"
 ש"י רק ט'
 וית טיג'
 רצה לו'
 :
 בה יו'
 ומתעב'
 מ"ט חפ'
 עליו"ט
 רצה לו'
 :
 וכן וכו'
 ענוב טא'
 זה ה'
 ל"ט דה"ט
 הם נו"ט
 ש"ש ר"א
 ל בהת'
 יפה ה'
 גר"ך לה'
 ב"ט טע'
 נחננו ב'
 ינו ולח'
 א"ח על'
 עלול ש'
 חנו רש'
 וזה שבי'
 מי של'
 ע"ם שא'
 טוה' ס'
 מרא ל'
 בלב ה'
 ק"ז

דקושי יורים

איכ אין בעולם עוד זולת הוא וכוחותיו שהם א' ובלתי זה אין מלאות חף סכרחה שיש דברים אחרים ככל היא מליחות וכוחותיו וצ"ש בעל"ה במס' שנועות והסן :

רב"ז

ה"א להבין שמתדבק בלב אם לא נחשב תמיד בצורה ית"ש בענין זה כמו אשר לטויונו זמנות האמונה והבני ויראה ואחרת אשר מנות האלה לא יש להם זמן רב רק מחויב בהם כל ימי חייו בכל רגע לא יפסיק אפי' רגע כמעט"ה ליראה את ה' כל הימים כו' וכע"ש הרמב"ם בהל' יקורי הסורה ודוחק נספר הרידים נפורש היסב בזה ונמלא חם נזכה לזה הדביקות להכירו היסב בלב זך לא כאשר כעת שמדומה לכל שמצין זה אבל אין זה בינה כלל והסב"ה היא שיראה בטבלו סכן הוא בודאי אפי' לא ראה ולא שמע ממס' אדם יצין בעלמו ע"י דריקות ומחשבות נפשו כמחשבת הניד בהס"י כי מי שאינו מחשב בהס"י תמיד אע"פ שמתאמין בזה אעפ"כ אינו באמת כן מלוויר לפניו כי תמיד מלוויר העול' בלבו בלתי מחשבות הס"י בלבו אבל מי שאינו מחשב בעולם כלל רק בכל מה שרואה מחשב בהס"י סהר"ב זה תלוי בו ונחשק גרוכ וכאשר אחרת נשל ס"י ומי שנתחיל על גבדי אשם סיפיה ומי שהוא דבוק בחלומות נסים ס"י אינו נותן לבו על ענין גבדי הוקמה והזהר רק חיבב לבו נוחן על הערת האשם שלונסת זה ומי שאינו כן ולבו טהור נמחקה זו נסתכל כפשוטו על הצנדי נמלא שניהם מחשבות דבר א' וכ"ש מתחיל דבר אחר כן להגדיל באלפ"י צין הטומאה לטרה בענין הקדושה מי שחושק תמיד להס"י כל מה שרואה בעולם רואה את הס"י ככוחותיו נמיה את זה כמעט"ה ואתה נמיה את כולם משא"כ מי שאינו חושק להס"י נמחשבתו אינו רואה כ"ל הנשמי אפי"ם שאם יזכירהו וישאילהו יאמ' שהס"י נמיה את הכל אעפ"כ אין הוא דבוק בזה והסן היסב מן המטל הזה הדומה מאוד לנמשל *

ונמצא

אם נזכה לזה הדביקות נחשיב על עולמנו גיכ כן כי אהבתי אין בלתי הס"י נמיה אוחנו היא העול' וזולתו אין עוד וחס"ה אהה הוא ה' לבדיך אהה עשית וכו' ולכאורה אהה פנים צ' גיומר * אלא שהוא מאמר נש"ע אהה הוא ה' לבדך ר"ל אין עוד בעולם רק הס"י ככ"ל נשם הסל"ה ואח"כ אמר דבר א' אהה עשית כו' וכ"ז אמר נשם להיות דבוק מאוד בהס"י וזכור זה מאוד בהכרה גדולה ובנין סכרה שאני כותב ונק"ה כותב גיכ כשה נעמ"י סכרתי החוקה או החלוטה אכזר לבך ח"ה ענין עלת סכרה להסן אמר ונחנו מה ובכל אדם יש משה דהיינו הסכל האמת שמתעורר זו לפרקים כמ"ש ננמ' משה ספיר קאמרה רק משה היה תמיד דבוק בטבל האשם ולאחזו ל"ל נדע : ואולי לפרקים כשתחיל רוח ה' לפעמו עלינו נוכל להבין זה כענין ממס' סידקים ונמלא כעכיר זה שאנו כאין באמת ונדעם לבו שאין בעולם זולת הס"י כמו קודם הנב"ה א"ז יש להס"י כשיכול תענוב הפעיותי סקוקים מחשבו נדמיון האז ואם סקוקים להוליד בן ולשאיתו על זרועם כך יש להס"י כשיכול ספנוב נמניו סנאים לורעותיו ולנסיק' ולדביק' ככ"ל : וחס"ה גדולים תעסה לדיקים יותר נענשה שמים ולאך :

ואמר ר' דוד צער ז"ל מפני שצרכיות שמים וארץ היה שסתכלת יש האין מירדה מעליון למחתון ולדיקים נמנעיהם שמשפיעים את עלמן נמנעיות ומוסנים בהס"י תמיד ורואים ומנינים ונדעים באמת שהיא כאלו היה אין קודם הנב"ה נמלא מפזרים מים לאין זה יומר שלא לפעלות מחמתו לעליון כמ"ש ננמ' גדול הסם האחרון מן הראשון כי מן הסמים מיהב יס"ב משקל לא שקיל וע"ז אמר מוש' ננמ' ז"ל י"ל הסקוק אומר אדני מעון אהה היית לבו וגו' ר"ל שהיינו אלו היינו נשפתינו בהס"י כקודם הנב"ה כנב"ה רק חשב פנוש דכ"ל הס"י ספיב אוחנו לדכרוכי פעלות ואח"כ עד תאמר סנוב

כני אדם לסיב ולפסויו ח"ש נמחשבות להסיב להס"י נמחשבות כנראסונה *

ושמעת' מהיק רבס המניד נמנ שנועות סאמר דרום גדו ואמר ע"ש ונשפת שרי תנינס ר"ל סנק' שרי סאמר לעולמו די ר"ל שפנין העולם ה"י משתלשל נמחשבות למחשבות והכל כדי שיש בו ע"י האדם הלויק נמחשבתו הספורה לפי מענוב גדול כי שנועה טובה מארץ נמחשבות והענוב גדול יזכר כני אדם לסיב כנראסונה וזלה העולם להפסוט יותר אמר מפני ספנין שלא יהיה באפסרי חס ס"י יהיה יומר מומדי יהיה באפסרי לשוב עוד האדם לדביקות ובעלדי זה למה העולם לא נכרה אלא לנשות ר"ל לדביקות ספנוב וזהו נשפת שרי ר"ל הנשמי מהס"י סנק' שרי ע"ש סאמר לטויונו די תנינס ר"ל דבר זה סודיע לבו בינה ספנין שלא נכרה ספנוב נענוב סח עניו' רק כו' לסיב להס"י סאמר למה אמר די והסן ותמצא כד התורה ומע"ש תלוי בזה וזה תכליתו ותכלית כל העולם להגיא לאין וע"ז אמר ריבער ע"ה ספ"י שכלל נגמ' בענין אפרוח מביצת מריסה מותר מ"ש כי דלא סטרח לא גביר בעידנא דגביל עמרא בעלמא הוא וי שא"א בשום דבר בעולם שיבא מביצות אהה זה למציאות אהה אם לא שיבא לאין דהיינו המציאות דביני בניו ואז היא א ואין אדם יכול לעמוד עליו כי הוא בא למדרגות א כמקודם הבריאה ואז נברא ברי' חדש' מביצ' לאפרוח אהה רגע שנמסור כליון הביצת קודם התחלת התהוות אפרוח אהה אין והוא נקרא היולי פלסופ' שאין אדם יכול לעמוד ע"י כלל כי הוא כת קודם הבריא' ונקרא תורה וכ"כ הורע הצנדי כמו חמשת מיני דגן ושאר זרעונים לא יתחיל לצמוח שנאבד אותו הורע בארץ וכלה סמחותו כידוע כדי שיש לאין שהוא מדרגת שקודם הבריא' והוא נקרא חכמה ר"ל מחשבה שאין לה התגלות : ואח"כ מזה נברא בו סנוב כחכמה עשית ומה שאמר בנמרא עמרא בעלמא ר"ל הוה נקרא עמר ע"ד הכל היה סן העמר שהוא היולי כנודע ונקר עמר ספני שהוא היולי לדברים הנחמדים והוה הכל הוה העמר ר"ל ההיולי והבל שב אל העמר דהיינו ההיולי : ונמצא שאם האדם רוצה שיהיה בריאה חדשה לא נש וחיטרי להתאות להומיות רק להשי' צריך לבו במחשבתו ככל האפשר לו למדרגות יראה המביאה לו ענוה לבוא ומדת אין ואז יהיה בר אה חדשה יבראנו הש ויהיה כמעין המתגבר וכנהר שאינו סוסק כמבואר והבן כלל ואנב דאתי לידי דברי המניד ז"ל ששמעתי מס"י כן שנועות של שנה זו שנה תקל"ז לפ"ק ששבתו חג שנועות ושבת שאחריו ואמר דרוש ארוך ב"ן סנחנה יום א' למעריב של יום ב' בקיץ בראד יע"א בבית המ שרו וידעתי כי חבונין עדיך שמעתתא דרב המניד נ"י ה ביותר וביותר מה שזכית' לשמוע סא"י אמרת' להעלות על הכתב דבריו שדיבר בזה הענין ששמע שהיה אמר א' א' את תרי"ג מצות ואמר הרב המניד כד הוי בדיחא דע' ואמר מה זה שאתם אומרים התרי"ג מצות הלא עיקר לקיובם לא לאוטרם בלבד ונתחיל במצות הראשונה שה מצות פויר ושאל אותי שאפרש לו מה זה כסל הדס פריה ורביה ששניהם ענין א' ואני שתקתי מהמת בושהו ששאל אותי כ"ס ואמרת' מה שפירש' שם פרו נעשו פויר ואם לא אמר אלא פרו לבד היה משמע שא' מליד א' ה אמר ורבו שיהיה א' מליד הרבה ושאל ע"ז איכ יאמרו וזה לאחד ולשתמע שניהם ואמר אח"כ בן הצדיק המפורסם זוס' נ"י שהוא בקיץ האניסילי' ויש לו בן בקיץ בראד יע והוא מתפלל במנין של המניד ז"ל ואמר שכתב בתו

במ' דרב ה' ש' ש' עד ש' להסביו היה ב' שיאצט' ורבבו' ומשם במחש' וחס"יצ' ית"ש בעולם ש"ה בבורא בעיניה ה"ה י' חמת' במחש' הענף א"ס א' מ"פה דבר ש"י סאלין הענין מנש' נמאס' לא א' שהוה רעים השוקק נקנאת' באסם כ' בל' ככתבו' בהם ה' ועו' סחר נאה ז' דאה שניכס' המלכ' א"ע ב' המדור' התמס' חל' תם' לה' שם' כמבוי

לקוטי יכרים

כתורה ומעש יבא להתמשות הנשמי באמיתות שיהי ככל מציאות בדעתו בעת תפלה ולא ירגיש כלל שהוא בנוף וכמיש הקדוש אלקי מנחמיל על מיש במשה היה רוכב על החמור ירד ויתפלל ר"ל אם אדם רוכב על החמור תמיד ומוסטט מנשמי תמיד אע"כ שאע"כ הוא מרגיש שהוא בנשמיית אבל בשעת התפלה שאז מתגברת הקדושה בנפש ע"י המצות ודברי התפלה הנאמרים בדו"ר יכול לירד ולהתפלל ר"ל שירד מן החומר ויתפשט מהגוף לגמרי

ועפ"ז הבנתי דברי הנ"ל במ"י שבת ד' י"ג ע"א בסופו עולא היי מנשק להו לאהו תיה אבי הריהו כו' ע"ש ובתוספות ד"ה ופליגי שמטיים בתוספות והספר לא הש להאריך ולפרש כו' ולכאורה תמוה ענין זה שיאמר הנמרא ופליגא ולא יתריך ומה זה אריכות אם צריך לתריך אבל נראה לי שבנרות קדש רמזו התירץ בדבריהם למבין ודברים כספיר נזרתם ור"ל שלפי מש"ל שבאם האדם מופשט מנשמיית אזי הוא מוחלק בעצמו מעצמו אל עצמו הוא בקרבו דבוק בבורא ית"ש בתשוקה גדלה ובחציניותו אע"כ עושה בעולם פעולות נשמי כמו אכילה וזיווג וכדומ' וקרבו הוא כמלאך נבדל מנשמי ובחציניית היא כבהמה בעיני הרואים משאי"כ ח"ו אם אינו כן אזי הוא אחד עם תאוות הבהמיות ואינו מוחק ומפלט מהם כלל:

ווי"ש בנמרא עולא כי הוה אתי מבי רב שהיה אז מופשט ביותר מחמת דבקות התורה היי מנשק להו כו' ומפרש בנמרא ופליגי דידיה אדיריה ר"ל למה היה עושה כן מחמת שם פלג דידי אדיריה ר"ל רוחניותו מופשט מנשמייתו דאל"כ האידן עשה: ה' ווי"ש בנמרא דאמר עולא כו' ר"ל זה הוכחה נמורה ועצום שפליגי דידיה אדיריה ר"ל שרוחניותו מופשט מנשמייתו דהא אמר עולא וכו' וא"כ אסור לעשות זה א"ז מחמת שהוא מופשט כמיש התוספת:

ואפשר וכמדומה לי שבעלי תוספ' שהי בעלי רוח"ק רמזו ג"כ בדבריהם שאמרו יספר כו' וספר לספירות דברים הוא דאתי ר"ל מצד הספירות והבהירות שבתורה למבנים הפנימיות לא חש להאריך כי נכלל זה בדבריהם ומהירים כספיר:

וכלל זה יהיה בידך שכוונתי אף אתה בעצמך מבין זה רק מחמת שנתללו כתבים אלו של הק' מהו' דוב בער וזל הנ"ל לכמה אנשים ומעשים הם שיכלו להדמות אליו ורעשות כמעשהו אפי' לנגוע בקציהו וחס רואים שמשכונב בכמה מקומי' סגנון זה דהיינו שמאחבה רפה שבאה לאדם יכול לאהו באהבת הבורא בחשבו ק"ו אם רצינו לאהוב שטות זה שהוא פסולה שנופל בשבירה ק"ו לשורשו לאהבת הבורא שמשנו נלקח זאת האהבה וכן ביראה רעה וכן בהתפארו הנרוע וכן בניצוח כו' והם חושבים אותם שאינם בערי שכל שרואים זה חישיכים שדבר ששוט הוא ללמוד ק"ו זה כמו שלומדים ק"ו זה נגמ' אבל שם הוא ללמוד וכאן הוא לעשות שא"א ללמוד ק"ו זה אם לא יהי' מופשט מנשמי' כי אם הוא דבוק בנשמיית ובתאוות ומקבל תענוג מהם לרצינו אזי בוודאי אינו יודע כלל מאהבת הבורא ופיראתו ותפארתו כזי' כי לא טעמו כלל והכתוב אומר מעטו וראו כי טוב ה' והי' יפול בשוחה עמוקה אם לא ישמור א"ע מאוד וצורך להרחיק א"ע בכל הרחקות הנמצאים בספרי מוסר רק מי שהוא מופשט מנשמיית ואפ"ה מתעורר בלבו לפעמים אהבה רעה או יראה רעה כי עדיין לא נברר ונפשוט כל צרכו והסכולת רוצה לאחוז בו ולהדפנו אזי הוא עצה שלו שיוציא יקר מוולל וילמד ק"ו ויתעורר ע"ז באהבת הבורא ויראתו יותר:

יכתב

במי בחקותי והפירתי אתכם והרביתי אתכם ג"כ כפל ואמר הרב המגיד ז"ל שם ג"כ קשה ושאל אותי ואמרתי לו פירש"י שם שפ"י והרביתי בקומי' זקופה ושאל מה זה קומה זקופה עד שהתחיל לבוא בענין הדברים הנ"ל ואמר באריכות כדרכו להסביר הדברים כמה פעמים ותוכן דבריו שביראי' העולמים יהיה כשביל שעשוע ותענוג שיקבל השי' מזה תענוג גדול שיאצל מאתו נשמת ישראל וישתלשלו דרך כמה אלפים רבבות עולמות עד ביאם אל העוה"ז ויתלבשו לכוש חומרי ומשם ומאיתו המרחק הגדול יודכנו ויתקרבו ויתדבקו אליו ומשם בנשמתם באהבתם אותו וקשורם בו בדביקה וחשוקה במחשבתם וידמה א"ע לאין בהינים שבאטת בלעדי כח הבורא ית"ש שבראם ומקיימם הם אין כקוד' הבריאה א"כ אין בעולם זולת הבורא ית"ש כמש"ל ואמר לפי זה הדבר להיפוך שמה שסממין העולם שיש להם הנשמה כשהם אינם דבוקים בבורא ית"ש רק בעניני העול' והם יש בעניניהם והשונים בעניניהם גדולים והאיך הם גדולים הלא בין לילה היה ובין לילה אבד וכצל עובר ימים ואף בחייהם הם הבל נמצא אם הם יש בדעתם הן באמת אין לאפיקי אם הם בדעתם אין מחמת דביקות הבורא כנ"ל נמצא הם מדבקים כל כוחותם במחשבתם בבורא ית"ש כמקדם נמצא הם גדולים מאוד כי העקב בא לשרשו והוא אהדותו א' עם השורש והשורש א"כ א"כ העקב ג"כ אין סוף כי נתבטל במציאות כמש"ל מיפה א' שנפדה לים הגדול וכאתה לשורשה וא"כ הוא א"עם מי הים וא"א להכירה בפני עצמה כלל:

ודבר זה צריך להסביר לך בדרמי יותר והוא ע"פ מש"ל שמש"ל ברמ"ס דמ"ב שמש"ל שם מדות העשר של השי' למקור ומעין זו' חלקים ואמר שם ואי אתברירו אליו מאלין דהקין והדרין מ"א למקור וע"ש שדברי המאמר פשוטים שם כמושכל ראשון:

והענין כן באדם אף שהוא יש וחוא מוגבל כ"ז הוא מצד מצד הבריאה שנברא בה אבל כשמשפטי א"ע מנשמיית ור"ל העיקר התמששות הנשמיית יהיה בלבו שיהי נמאסים בעניניו כל התאוות עוה"ז אמילו ההכרה יהיה בו לא אסור ורא מכונן כמש"ל וכמיש כפי' המגיד כפי' בשלח שהחזיר המגיד להב"י ז"ל ע"ז תמיד ע"ש ומכ"ש כל המדות רעים התלויים בלב כנ"ל ויהי מופשט מכלם מהמת גדול שחוקתו הבורא ית"ש אשר כל תאוות המדת העוה"ז ורהבו וקנאותו הבל הוא לפי שזכה למעום בנפשו חשוקה זו אפי' באדם קציהו שיהיה באמת דהיינו שיהיה ביראה ובאהבה כי בלתי יראה ופחד בלב אין זה רק חיצוניות אהבה כמבוא' בכתבים של הרב מהו' דוב בער זלה"ה היה ת"י זיל קרי בהם וכמבואר בס'חסד לאסרהם ג"כ כי כל מה שארמעות ה' ועוסק בתורה בלתי יראה ר"ל פחד הלב ר"ל שתפול עליו פחד בלב מן השי' ובלתי זה הכל הוא מבחוץ אבל בירא' נאה זה השער להיני מי שבא בשער שהמלך בו נופל עליו יראה כמטע כן האדם כשנופל עליו פחד השי' בלבו סימן שנוכחם כמחשבתו בשער המלך והוה מרת מלכות כי כן מדת המלכים כיו' ק"ו בן בנו של ק"ו כו' מלכות השי' וכשמרניל א"ע ביראה זו תמיד אזי ממילא נמאסין בעניניו כל התאוות המדות רעות מחמת בושה של השי' ופחדו ממנו והוה התמששות הנשמיית והתנכרות כח השכלי המבואר בש"ע הל' תפלה סימן צ"ח ולא רצינו להאריך בענין זה שראוי להאריך רק שם בכתבים הנ"ל שדעתיקי' החורגי':

ושם נאריך בענין יראה זו בכמה מקומות ומראה זו יבוא אל האהבה האמיתית ער שתדבק נפשו בבת יעקב מכוון בריח שער האהבה וכשיתמיד בדביקות זה ע"י תפלה

לקוטי יקרים

וכתב בכתבים חדשים שהגיע לידי ממש משל מתוק ע"ז למשל מי שהמלך שלח בחימה איש א' מחילותיו איש נורא מאוד ומאויים ומפחד כדרך משרתי המלך וישלח המלך א' מבני המדינה למהרו ולהביאו אליו לדוננו שם לפנינו במשפט ואם זה ששלח אחריו הוא שיטה אזי הוא מספר מהשליה ומתחיל להתרצות אליו בשוחד דברים ומתנות ומה יועיל זה: אבל החכם אומר מה לו לפחד מזה ולרצותו הלא פחדו סוד המלך ואינו יכול לעשות שום דבר בלעדי המלך טוב לי לילך מהר למלך אולי ארצינו כי נעשות המלך ותפארתו עבוד ע"י פשע וכן בהפוך כששולח אחר איש א' מספרותיו בכבוד ובמינו ותענוג אחר מי שיחפץ המלך ביקרו. והאיש אשר המלך חפץ ביקרו שולח אחריו אם הוא שוטה או משמה ומתענג עם השליח ששלח המלך אליו: אבל מי שהוא חכם מבין כיון שתענוג זה רק בחוף מכות המלך בשליח של מלך: מה יהי בבית המלך ולפני המלך בעצמו ומה לי לאבד אותו הזמן בתענוג ששל וגרוע של השליח מוטב באותו הזמן להדבק ולמהר לילך אל המלך להתענג שם כיון שאני רואה שהמלך שלח אחריו לעשות לי ענג אקח ק"ו מזה התענוג וע"ז אחשוך למהר למלך:

והנמשל הוא שמי שיש לו יראה ה' ואהבתו בוער בלבו תמיד כאש אבל עדיין אינו מוכרר לגמרי ולפעמים נתעורר בו אהבה רעה או יראה רעה או התפארות גרוע כו' ידע בבידור שזה נודמן לו מאת הש"י למשל בענין היראה כשרואה דבר שיש לפחד ממנו כמו נכרי או כלב מפחד ומתעורר בלבו יראה מד"ז ידע כי מן השמים שלחו לו דבר זה מחמת שנמרהק ונפל במחשבתו מיראת הש"י ורוצה המלך לילך לקראתו ליראתו ושולח לו זה השליח המסוחר של השבירה שבעוה"ז ואם נלבב יזכור ויכרה מזה המראה ליראת המלך הואיל וד"ו בא לקראתו להזכירו לילך ולהתקרב מהר אל המלך ומה לו להתרצות על זה השליח ויכרה במחשבתו ונפשו אל הש"י וכן להפוך באהבה נ"ב אם נתעורר בו אהבה רעה מסני שנפל טאהבת הש"י ורוצה הש"י לעוררו ולענוגו באהבתו הגדולה ושולח לעוררו בפסולת האהבה שהוא שליח אל עוה"ז בענין אהבה וע"ד מ"ש רעים ותיראה הרעים והתפארת הרעים שהם נמשכי לחומרי בלתי להתקשר להש"י הם פסולת המאנין תבירין שלא נכרו בו באמת לולי השבירה לא היה שום רע ושום חומרי רק כל הכרואים היה דביקותם בבורא ית"ש כמו האופנים והשרפים וחיות הקודש אפי' בהמות כמו שיהי' לע"ל בביאת המש"ח א"י' במהרה כימינו שיוכרר הטוב והסוג יכלה והרע יכלה ואז יפצחו הרים גנה וירננו עצי היער ונר זאב עם כבש ולא ירעו ולא ישחיתו שיתגלה הקדוש' של הש"י מהקליפו' אפי' דומם וצומח ובע"ה לפי ערך נפשם יהיה להם ידיעות ודביקות הבורא ית"ש כ"ש אהנו בי' עם קרובו אבל השבירה גרמה התרחקות ותתעבות ושכחה ופירוד מהש"י והכל למען רנסותינו להיטבנו באחריתנו כשנודרך במעשינו ונברר הטוב מהרע ע"י דביקות הבורא ית"ש ועיקר הברור של השבירה א"א להיות אם הוא רבוק ומתאוה ומתענג לתענוג החומרי ח"ו כי האיך יברור אם היא חושק לפסולת ברצונו. אבל הברור הוא אם דבוק בהש"י ברור ומביאה היראה לאין ואין הוא חכמה וכנ"ל שמתין בהרה גדולה ועצומה שתענוג זה הוא נמאם והכל בעיניו וברצונו ולא היה עושה זה התענוג הנשמי כמו אכילה ושתייה וזיווג: רק הוא מוכרח מאת הש"י מחמת שיש בזה ניצוץ מאהבה הבור'

ותענוגיו שנתגשם ונעשה פסולת וחומרי והוא ע"ז התענוג מסריד א"ע מהפסולת ונמאם בעיניו תאוות של הפסולת מחמת חכמה כמו מי שהוא חכם ומביאים לו אויזה דבר גרוע מטבע או כנ"ל הוא צבע בצבע טוב טאור שהוא כסיל דומה לו שהוא טוב כולו: והחכם מבין שהצבע הוא טוב אבל עצמותו רע ומסריד בחכמתו הטוב מן הרע. ככה מי שהוא רבוק בבורא ית"ש ע"י יראה המביאה לחכמה ור"ל הברת החכמה שהוא הרעת כאש אפרש לך להלן א"י' ור"ל שיהיה רבוק בזה ויהיה נבטח בשבת ולא שאמר שהוא כן שזה הכל ותענוג עוה"ז ואע"פ יקטן תענוג ממנו כדרך כל העולם שאומרים כן בפרהם ובלבבם מתענגים מתאוות הרעות וכוספים להם קודם עשותם וע"ז בעת עשותם זהו שטות: אבל עיקר החכמה שיהי' באש כן ואז ע"י החכמה זו יוכל לברר ברורין: וזה מ"ש בזה כולא בחכמה אתברירו ולפעמים אימר במחשבת' אתברירי כל זה דברי הקדוש הנ"ל לא כמו חסירי השכל שבזמננו הרומדים קבלה וסבורים שיוכרו לברר הניצוצים באכילת' כוונת האכילה והאיך אפשר זה אם אינם במדרגה דג' שיהיה להם יראה המביאה לחכמה הזכרת במחשבת' ח"ש כוונת ואע"פ יענוג בה כמ"ש הקדוש מוה' מנחם מענדל ז"ל שבאכיל' מתוך רשמה באין שלא לשמה כמו שידר' אבל העיקר כנ"ל:

ובדבריו יסיה לך אור גדול בכל מקום סמנין איזה דרך ללכת צ"ע כי חסוק מאוד מענו דרך חכמה ימנין שסכנתם הנ"ל הכל מדברים מאלים קדום מופתם כמ"ש וכו"מ סכנ' ז' כחכמים מדמים שמי' על פסגת סכנים יולאים נקשרים ונ' מלכים בזמין וכל אדם אלא מדברו חכמים כסוים ור"ל א"י' הנקראים נכים שים להם מדריגות נשמה נוספות על הנפש וזה סכנה וחס' נקשרים' ננחשתם לנורא ית"ש אזי להם נחית ללכת אלינו בסוק לפרקים נפס' הנורך להם כיון סהם נקשרים לנורא ית"ש מאוד לא יפסקו עונבי דרכים מדניקותו וזה סכנים יולאים נקשרים ר"ל בהתקשרות הנורא שנמחשתם ונ' מלכים כ"ל מי סמין לו רק נפס' רוח הנקרא' בני נכ"י ומסכנת ד' מלכות' דמ"י צנ"י ר"ל סמין לו ללכת בטל רק כוז המקסק' להשפ"י ככה ישמע קולו מניד גד"ת ומפלה וילתת הש"י וכל יקפ"ו על דניקות המחשבה כי יפסקו עונבי דרכים ס"ו סוף ודניקותו חלוט: וכל אדם ר"ל כל אדם שווין צ"ע ופ"ן כמ"ש נמלל מי שיהיה נמדריגות סכנים היוגאים נקשרים אלא ח' מדברו חכמים על סכנים יולאים נקשרים הוא צ"ע ר"ל כ"י מה שס' ס"ו כך ס"ו מדברים על עצמם לא על זולתם: עוד ככה ס' ס"י על פסוק אל תכחל ע"פ ולנך אל ימ"ה להיילא דבר וגו' סכ"ס נסער הקדוש' דוסק את עלת לפס' הפסוק ע"ס ע"כ יס"ו דנ"ך מע"ס ע"ס והוא ז' כתוב לפי דרכו והלכו נקדו' כי נלמ' מי מדבוק נסמ' כלאוי ע"י סוף מלמין סכ"י מ"כ ר"ל שמתיד מושג נ' לא יפסק ע"ז רע' ר' כמו שנלמ' כמ"ל נס"ל נס"י מדרי' ונכס' סכ"ס ופ"ן יס' לו ד"ר ודניקות הנורא ית"ש אזי בלתי יוכל לדבר דברים סכנה כיון שהוא דבוק סכנה היטב נקדו' ק"ה יכול להפלות דבר' מול לקדו' נ"כ ע"י חכמות לירוש' אומות סכנת הנודעת להקדו' סלקי נפשי' זל"ס' ולתלמיו' צעלי רוס' וזו וס' נסמ' ע"מיו מהס' צעלמ' קדו' זכוח' יגן עלינו ומהס' צעו' לפתח' נקו'ס מוחס' יס' רעוא מהס"י סיליכו ימיהס' וסנוטת' נקו'י ויתק' ינו' נכס' מכני' ישראל' ס' ונכיהס' כו' וז' נקדנכ' מיהס' נוס' כי מוכרמים אהנו לסודות נז' ס"ס סכנה כוז מ' סל' מלני' נב"י כיהס' דברים נלגדות סכ"ל דברים נכ"ס כו' סכ"ס סכ"ס ס"ס צעלי רוס' וס"ו חכמה ז' נכ"ס ימיו נ' ע"ן

דקושי יקרים

בניי לבעוין של האספה נחשבתם עלי' ולא נכל מקים שהיא יכול להיות דבוק בסטי' ואין דבר נסתי מונע מקומו ככה הוא יסיה נכס' עם הס' וזה ומלאו את הארץ וכסטי' ר"ל נאופן זה סיכלו לכנס כל המיתרות כיון שלא חסיה דבוקים בהם מ' רק נסטי' לדרו עכ"ד

ואבאר לך אתה חביבי אשר נכפשי ענין זה מהו הכרה שיעדתי לך לבארו היטב ואנכי אבאר לך ג"כ מאמר הגמ' מס' שבת ע"ז ע"ב ר' זירא אישכח לר"י רהו קאי אפיתחא דבי חמוי וכו' והו' דהוה בדיוא דעת' וא' בעי מיני' כל הללי דעלמא היו א"ל וכו' ע"ש ולא רציתי להאריך בדקדוקים רק לכתוב הפ' והוא אמיתי לדעת' והענין הוא כי יש חכמה ובינה ודעת בכל דבר למשל מי שחושק לבנות לי בית דירה מחשבה הראשונה בכללה נקרא חכמי' שהיא סכונה ליה שהיא רק נקודה קטנה ולכד ואח"כ כשמתחיל להרחיב מחשבתו בהגת רבו לכאן ולכאן ומרחיב המחשבה לכל צד אם באופן זה יהיה הבית אי באופן זה שהוא נקרא בנשמיות אורך ורוחב והכל על המחשבה הראשונה שהוא לבנות בית דירה והוה ה' ד' על י' והוה הנקרא הבנה שכלב אם כי האב שהיא המחשבה נותקת מה שהיא המחשבה הגולמיות לכד ונעלם בה' אך יהיה הבית בנוי וההבנה היא כאס' הנותנת בטפה צורה לעשותה בצורה הנכונה והפסולת רוחה לחיך כך ההבנה מחשבת ומכנת שמוכרה להיות כן ולא כן והוה ההבנה שמכין דבר מתוך דבר מחשבת שצריך בית לדור מיכרה להיות כך פתחים וכך הלונות וכך אורך וכך רוחב ומיישב אפשר כך טוב ואח"כ חוזר וסותר מה בהו לא טיב כך אלא כך וכ"ז נקרא הבנה ונקרא אם ונקרא ה' ד' על י' ולפי זה אם עיני שכל לך תכין ענין הכמה ותבונה ודעת בהש"י שנברא בה העולם וא"א לצאת מן הענין להאריך בזה ואח"כ כשננטר הציור בדעתו שהיה באופן זה שננטר ובדור לו לא באופן אחר או אינו סותר מחשבתו ומעטרה כביאשונה שהבין בהבנה כך אל כך רק מעמיד מחשבתו על דבר ציור א' ודבוק בזה הציור והוא יהוד בדעתו אז נתיחדה החכמ' שלו כבינה ע"י הדעת ואין לו רק מחשבה שהיא הדעת המגלה החכמה ובינה בגלל ובהו הדעת הולך תמיד ובונה כל חדריו של הבית נמצא הדעת הוא נמר מחשבתו ושריטותו ודביקות האדם בה ואח"כ בזה הדעת הולך תמיד וממלא כל חדריו בדיעה זו והוה בדעת חדריו' ימלאון כמה הענין מי שרוצה לרדק עצמו בהש"י צריך להיות לו חב"ד וחכמה ר"ל קבלה מאבותיו ורבותיו שיש אליקים בעולם והוא מחשב' גולם ברכה ואח"כ צריך להבין דבר מתוך דבר בהבנתו איך שיהיה שהש"י משגיח ער כולם ומחיה את כולם והוא ממלא כל העלמות והוה מחשב ומבינסכל מה שרואה בעולם יבין בהבנתו ומחשב שמוכרה להיות כאין כמו ית"ש והוה סבין דבר ר"ל דבר הש"י מתוך דבר העולם ואח"כ כשננטר ציור זה תמיד בדעתו ואין דעתו פנוי מציור זה כי בהבנה עדיין הדבר פעמים במחשבתו ומבין ומרהרר בה הרבה לפעמים אינו במחשבתו רק דברים אחרים ח"ו אבל כשהכריח מחשבתו והבנתו ע"ז וינטר מאוד דעתו על זה בוודאי נקרא דעת שהוא מקושר תמיד בזה והולך תמיד בזה וכל מה שרואה רואה תמיד הש"י כמשל במשל בגדי האשה וזה ע"י התמששות הנשמיות כי הכל תלוי זכ"ז כי בלעדיו זה מחשבתו יחשבה לדבריו ח"ו מיהעולם ורבויו ולא יהיה לך דעת וזה"ש בנכ"ל מי שאין בו דעת וכו' והוה דע את אלהי אביך ור"ל דע שתהא מקושר אליו בדעתך אותו ר"ל שתהא תמיד ד"ז במחשבתך שהש"י מכה"כ ותחשוב תמיד בו וע"ז מקישר בלבך מציאותו כאלו אתה

ענין ליכופי לחיות ודברו הכל כדום קדשם וחס סידות המורה והכל זכי מתיח דביקותם בקדושה עליונה מאוד ע"י לדקושה ומתייעותם יחלמם והאנחה הנדולה להש"י תמיד

בזה ענין אמר הקדוש מוס' מנחה ז"ל כי זה פירוש המעשה הלוהד תורה לשע"ז יכ"ס לדברים סרבי וכו' לומר לשה' נקרא כמס' ל דביקות הכוונת ית"ש ולא הוא זכ"ס ר"ל סיכול לזכך אפילו נכסלים נלי מיום כיון שאינם ד"ת אבל מי שדבוק בסטי' יכול לזכות ולתת נסם מיום ע"י דביקותו ומכמתו העליוני אשר א"ה לנו להבין א"ך ועם כי אין אנו עומדי' על דרכה כלל א"ך נרע מקומה ופירכה רק בלתינו נלמדין כן ר"ל אמיתת המעשים מלמדין שום לסם חכמה זו כמו שרצינו בנמי' כ"כ"ל וכ"ז ע"י שמוכר תמיד סטי' עכס"כ ומתבנה א"ע לפניו כן כמו שמוכר נס"ע ר"ס א' צמ"ש סיי' א' לכנדי תמיד הוא כלל גדול כ"ז ומתבנה נספלות ובלתיים לפני הס"י אלאו רוחו וספלי"כ מי שמתבנה סטי' נשמים נעמל וזהו על הארץ כדרך שמיטבים ספולס זה האדם עיכר לנעט דבריו כל האפשר כי אין יכול למקן סוס דיבור מול רק דברי תורה ידבר תמיד וזכו פי' הספוק כי אלמים נשמים והמס' על הארץ ואיך דבוק בלתינוט זו תמיד למנוח בה תמיד סטי' עכס"כ ע"כ יס' דבריו מועטים ש"א לך למקן סוס דיבור כלל - ימלא לפי זה חלך לבסח דרכך ולענין כי החכמים הכ"ל הדברים הכל כדום ר"ל לפי מה שהיה הקדוש הכ"ל היה מרצה לא לנו פעושות חסדי' שכל ודלי מעט ירקי כסרון :

וזהוור לדבריו הכ"ל שאמר המניד לפרס ענין פרו וכו' ואמר לפי זה הענין כך פרו הס"י לוח לנו לפדות ולהוליד כיום אבל הסורנו נפתח סד"ז הוא נשפיו ומותקיות גדול ומי' נסיה נעמל ככהמות נדמה ובלתי כוונת הס"י סיה לבוא לרבותיו ית' ומלס חותנו להתבסס ע"י אמר וכו' ר"ל ש"א יהיה ענין זיווג שלכם נעשה נשמיות לסיות דבוקים בחלונות הזמן ולא ע"י חסם חסונים כי כמו סס כאין הוא קטנות ופירחתם וספולסם כמו שאר נפ"י חיים ובהמות טקטיים נצרכיו ללמיתת לומר למניי ולזה סס סולכים בקומה כפופה לסיות חס"י נעסם הוא רק מוכר מונר סלכס לא יסר וא"כ ע"י סס חסונים ולא תדמו לסם חסיו קטיים וספולס כמותם ולפי ע' שחם חס"י חסיו נחשבים כמו כללו סלכסם בקומה כפופה מסלי"כ סס חספסו א"ע מנשמיות וססיו דבוקים בסטי' תמיד ויהם הזיווג שלכם לשמו ית' ויסיה מופשט תמונתי' כל החספסר אזי תסיו גדולס מאוד כיון שססיו דבוקים בסטי' יהיה סענך דבוק לסורטו ויסיה אחרת א' סס ססירטו וכס"ל לך נמס' סס"י דלי איתדדירו אינו מלכין יסדון מיל לנעקור וסנין זה סס יסנור האדם א"ע נכל סחלות נרלוס ומכסף לסס וס"יהס ננאס"ס נעייני רק נעסוקק תמיד לנורה ית' מוכב נל לסדק אליו רק סל"ל לסיות זה ננמרי כיון סס"י נרלו לסיות נכרל ונכלל לכל ססוקתו תמיד לסרטו וסרי כלילו הוא סס כי ז"י נכפו נמר עיקרו כיון שאין ספסק ציניסס ולא נק' זה בקדושה זקופ' המיוחסת לאדם נכרל לסיות דבוק בסטי' כנללכי פי חות' סס"ס כח"ס ננמי' נ' כנללכי סס"ס סלכסס נקומ' זקופ' כ"ו וזו וספסרי אסכס' רק זה סס"ין לעסקו ננשמיו' וס"י נכרל לסיות' וקטנות לזה סנפטנו סס"י וסרכתי אסכס' ופירס"י נפסותיו נקומ' זקופ' ר"ל סלכסס"ס לכס ספס קדום ורוח קס"י אמן כ"ו וי' נכרלס אסכ"י ס"י מנשך רומי אסכס' לי לא לסדק ננשמיות ס"י כ"ו וזו פרו רק ס"י לא לסכר רק וכו' ר"ל נקומ' זקופ' כס"ל וזה"ש ומלאה הארץ כי באופן הכ"ל האדם דבוק בסטי' הינוט הוא ע"י סמוכס נסטי' סמכס"כ ומסכס' תמיד כזה וכל מה שרופס מושב נרומיות סללמים סממי' ד"ז כנע"ל נעמל

לקוטי יתרים

אתה רואה בעיניך ממש ואו זו נקרא חברה והפרש גדול בין מי שחושב בהשי' לפעמים ובין מי שחושב בו תמיד כרחוק מורח ממערב וא"א לפרש ההפרש כי דבר זה תלוי באבנתא דלבא וזה נקרא חכמה הנסתר שמעתי מפה קדוש מהי מנחם מענדיל ז"ל שנסתר נקרא דבר שאין אדם יכול להבינו לחבירו כמו המעם של המאכל א"א לספר לאדם שלא מעם פעם זה מעולם א"א לפרש לו כדיבור איך מה נקרא זה דבר סתר כך ענין אהבת הבורא ויראתו ית"ש אי אפשר לפרש לחבירו איך הוא האהבה בלב וזה נקרא נסתר אבל מה שהם קוראים נסתר חכמה הקבלה הא"א היא הלא כל מי שרוצה ללמוד הספר לפניו ואם אינו מבין הוא ע"ה ולפניו איש כזה נמ' ותוס' ניכ' נקרא נסתר אלה ענין הנסתר שכלל הוהר וכתבי הארז"ל הכל בנוים ע"פ דביקות הבורא למי שזוכ' להדבק ולהיות צופה במרכבי עליונה כמו הארז"ל לה"ה דהוה נהירין ל' שבילין דרקיע והוה מהלך בהם תמיד בעיני שכלו כמו הארבע חכמים שנכנסו בסודים כמבואר בתוס' במס' חגיגה ובהג"ט בריש ס' מדע סוף פ"ד ע"ש אבל ענין ההפרש בין מי שחושב בבורא ית"ש לאינו חושב כן תמיד דומה במקצת ע"מ טי' שרוא' אדם א' נכרי מעיר אחרת מתאום ואח"כ עבר מלפניו וא"כ אח"כ כשיעבור עוד פ"א לפניו לא יכירו כי אע"פ שמקודסראו אע"פ לא יכירו כי הו' רק הצורה לפניו רגע א' ולא נחקה ברעיוניו כלל ולא נתקעה בזכרונו כלל ולא ויכל לדבר בה כעת פ"ש כי אין לו הכרות וחכמה עמו כלל ככה יהיה מי שאינו חושב בבורא ית"ל כלל רק לפעמים כשירצה אזי לא יהיה לו הכרות כלל אליו לא אהבה ולא דביקה כלל משא"כ מי שחושב תמיד בבורא ית"ש או ע"פ ככל עת שיוכל טרבה לחשוב בו דומה למי שרואה את האדם א' כמה פעמים ומנים הרבה ונחקה צורתו בכחו היטב . ואף בהתרחקו מנגדו ישאר הדיוקן בלבו הנקרא רשימו בכתבי הארז"ל ובהתוס' לראיתו פ"ש אז מכירו ותשוקתו ואהבתו גדולה אליו מאוד והתחברותו אליו נכונה והכל לפי ערך האיש אם ישר הוא וטוב להתחבר אליו ולפי ערך זמן והתחברותם יחד ככה יהיה הדיוקן נחקק בלבו אשר ע"ז מכירו אח"כ זה נק' חכמה ; ובענין זה הוא מי שחושב בהשי' תמיד דומה לו כאלו עומד לנגדו תמיד כענין המשל וזה נקרא חברה וד"ו אסביר ל' החכם והשליש המופלג החריף מיה' צני הירש ג"י שהוא לע"ע מיט' בק' דאלני יצ"ו והוה שבס' חובת הלבבות משתמש במלה זו תמיד וכותב הכרתו חזקה או הלוגה הכל בענין זה ; ובה יובנו כל המאמר הנ"ל שאמרו הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עבירה ובאמת אפי' הסתכל אינו מועיל לו רק ר"ל להיות ד"ו תמיד כמחשבתו ונחקק בשכלו ואינו דומה למי שמהרהר בה פ"א למהרהר תמיד כי מי שמהרהר בה תמיד ונחקה בשכלו זה נק' מסתכל בשכלו אבל בלא"ה דומה לרואה אדם א' נכרי פעם א' אע"פ שרואה צורתו אע"פ לא יועיל לו כלל וכאלו לא ראהו רק לפי ההתמדה ככה יהיה ההכרה והבן המשל והמליצה היטב להבין כל דברי חכמים :

ונמצא מי שרדעו בשלימות הג"ל שיש לו דעת היינו חברה הבורא כמשרז"ל אברהם אבינו הכיר את בוראו וכיוונו כ"ז באמת וכן שמעתי מהרב ר' בער מהאדריקוב תלמיד של האשל הגדול מה' דוב בער ז"ל וזה הכל א"א כ"א מי שחושקק תמיד בהשי' מופשט מנשיותו וזה האדם נק' דעת רחבה ולוה האדם יש לו מדרגות דעת המטלא כל החדרים כמשי' וכדעת הדרים ימלאון על כל חדרו לבו וכל תנועות אבריו פונים ומלאין מזה וכל תנועותיו של זה

לשי' וזהו בכל דרכיך דעהו וג"כ בכל מה שאתה רואה הכל השי' כמשי' במשל כנדי האשה הג"ל ואז הוא רואה ממש השי' מכה"כ וזהו בדעת הדרים ימלאון ר"ל מי שיש לו דעת רואה שכל חדריו העולם מלאים מכבוד השי' ויכול ללמוד מכל מה שרואה חכמת השי' כמשי' מלפנו מבהמות הארץ ואז הוא מקשר את העולם בהשי' והשי' בעולם ועליו העולם עומד כי העולם אינו יכול להתקיים כ"א ע"י שפעו ית' ומי הוא הממשיך והמקימו האדם ע"י דבקותו והשנתו כזו וזה נק' צדיק שיש לו מדה התקשרות שמקושר בהקב"ה והוא בעולם הזה נמצא מקשר השי' בעוה"ז והו' נק' ברית המקשר המשפיע והמקבל וזה נק' כי כל בשמים ובארץ . ות"י דאחיד בשמיא ובארעא והוא איש צדיק שמקושר בהשי' הנק' שמים והוא בארץ כ"ז נלה לנו קדוש הקדושים מה' דוב בער ז"ל ואז לפני זה האדם כל העולם כולו מלא מהשי' ומלא מהתורה כי תורה היא לשון מזה מה דסתיים כנ"ל ולפני זה האדם מורה כל נכרא לפניו חכמ' איך נכרא ובמה נכרא כמו שהשי' א"א ע"ה וח"כר מהשי' יצירה וגם חכמי התנאים והאמוראים אבל מי שאינו משהשי' ח"ו אין העולם לפניו כי אם ריקן ומנוי וחלל מהשי' וחושב שהשי' בהשמים הכין כסאו כפשוטו של מקרא וזה פ"ש בנמ' ה"ד חילול השם כנון אנא דמסנינא ארבי אמות בלא תורה ותפלה ואמר ל' חבוינו שנפטר ה"ה מי ישכר בער זלה"ה משש רבו שר"ל ה"ד שיהיה העולם חל מהשי' וריקן ממנו כנון אנא דמסנינא בלא תורה ותפלה ר"ל שהדביקות והמחשבה נקרא תורה כנ"ל ונקרא תפלה שנקרא ע"ש דביקות השכל בהשי' ותפילין לשון דביקות כנודע מלי צמיד פתיל והוא כמו כבש כשב ושלמה שש"ל כיון שהיה שענינם א' אפי' באותיותיהם שנתחלפו אלא שזה קרוב להש' לזה וכלא זה הרביקות או נדמה חלל מהשי' וזה פ"ש בנמ' א"ע ל' חו"י דהוי בדיחא דעתיה ר"ל שהיה רחבה כבורא ו"א אפשר ל' ע"ד הנוכר ואז אי הוי בע' מיניה כל חללי דעלמא שיעצתו ש' לו תעלוסתן ואיך מורים חכמת אליהו ותורתו הוי א"ל וש' כמבואר ל' מיט' כך ומ"ס כך ויש בכ"א מהם חכמה נפלאה לכשנחת שהינו השי' בינה ולא אתנו יודע עד מה אבל בוודא' דרית לוי התנאים הג"ל בוודא' חכמת אלקי' ועבודתו בכוננת שאלותיה בנמ' ותשובתם כי בלעדי זה למה הוא לנו בנמ' כי כל תורתו יצאו מן כלה שבכתב ושבע"פ אין דבר א' אפי' אות א' יוצא לתורה ע"י אחר וז"ל לעבוד השי' כי לזה נתנה ונק' תורה ע"ש שמרובתה לאמור זה הדרך ילכו בה ואפילו בדיני סמינות וש' דינים הדומי' שאין נפקותא יעבדא מהם אי רק הוא מואבאר הוא אבל מי שעובר השי' בשלימות מנלין לו רזי תו' וזהו הריון איך ליקח עצה מכל תרי"ג מצות לעבוד בהם הכונה והע' ית' אע"פ שאינם באפשר לקיימם כעצמם כמו מצות התורה שפ"ל בארץ ושאר מצות וזהו שקרא הוהר את התרי"ג מצות זו ביאר א"א ע"ש ר"ל שנותנים לאדם עצה איך להתרבה ביוצרו שהוא דם גילה לנו החכמים הג"ל ואני שמעתי כן מפה"ק הרב המזה צריך ואמר שמעורו כל מה שראה בס' אין לפניו הפרש או נשניהם או קבלה אינו רואה שום דבר אחר זורת הא"א לעבוד ושע"ה השי' ובאמת הוא כך אבל זה הוא לפניו שהוא צדיק צריך ל' צדיק ושאר השלימים אבל לא אתנו יודע עד מה איך שאתה רק באמונה אני מאמין זה וקצתם שממנו דונסתם : ששמעתי ונמצא לפ"ו הרחבתי לך ביאור ענין באריות כל האפשר ל' לפי העת והזמן והשכל שלנו אבל העיקר שכלל הענין שתע"ן כזה תע"ן בו כמה פעמים הטיב ויתחזקו הדברים ור' האלה בלבך :

ואתה אהובי אל יסתוך יצרך כי לפ"ו לא מצאנו יז"ל ואז ורגלינו

דקושי יקרין

מפי חכמי המשנה זיל וכל מה שאני כותב הכל הוא מדבריהם וענין כל דבר חכמה שאני כותב הכל הוא מהם רק שלפעמים אני מסביר לדבריהם במשך הקרוב ולפעמים אני מפרש בזה איזה מסוק או איזה דבר נכמי אבל עיקר החכמה מדבריהם מה שחננו השי' להבינם ולהשכילם בטוב מעם :

והנה ענין עבודת האדם להשי' צריך להיות בשני ענינים בנבחות ובשפלות ולא סגי באי מהם לבד כי בנבחות חיו תועבה היא וצריך להיות שפל וכאיןלפני השי' ולפני כל באופן שכתבתי למעלה עיי' דביקות השי' ויראתו ואהבתו והתפשטות הגשמיות וכבר ידעת מ"ש בריית שלא יקנה סדה הענוה אלא מי שהוא מוסט מהגשמיות וכבר כתבתי לעיל מהענין התפשטות הגשמיות כי איננו טובין לכל העולם אלא למי שינע וסרה ביראת השי' בתפילי בדביקות ותורה ומעייט בדביקות להשי' : אבל אם יהיה שפל מכל וכל פן ואולי יפתנו הוצר לאמר מי אתה לדבר לפני השי' ולעבודו ואתה ב"ו עפר ועפר ואתה ידעת ננעני עונותיך וסרותיך הרעים ואתה מתועב לפני השי' האין ימלאוך לבך להתקרב לעבודתו ויחודו וכדומה פתוים אחרים ב"א לפי ענינו לזה צריך לאהוז בנבחות כמשיה ונבחה לבו בדרכי ה' וכמשולל לפיכך נברא אדם יתורו שחיוב אדם לומר בשבילי נברא העולם ואחזיל לעולם ידמה לאדם כאלו הוא ועוסחציו וכאי וחציו חייב עשה מצוה א' אשרו כי ולכאורה זה נבחות גדוד שירטה האדם בדעתו שבשבילי נברא העולם וכל העולם תלוי עליו אבל חזיל הכריתו אותנו להשתמש בנבחות זה כי בלעדיו זה יהיה התרשלות גדול כנפשינו לדרוף אתר עבודת השי' וכ"א ואחד ואמר מה אני לכבד את השי' ויאמר גם כןדי לי במעשי שאני לומד ועושה מצות כמו שראיתי מאבותי ויתר למה לי לחקור על עבודה שלימה לא עלי תמלאכי לגמור ב"א על יחודי כנולה ואם כל א' יאמר כך לא יהיה אדם בעולם שיתקרב להשי' אבל לסבי זו אנו צריכים להשתמש בנבחות ולעשות עצמו לאיש לעבוד עבודתו ית' וינבר א"ע בעבודתו ית' כאלו עליו מוטל כל העולם אבל חיו אחר המעשה ואף בשעת מעשה ש' ושה להשי' לא ידמה באמת שום נבחות רק כניעה ושפלות שוראה שהוא כאין לפני השי' ואינו עושה שום מעשה ומה שעושה הוא ככה ועור אלקי אשר עוזו ונתןלו כח ומכרעו השי' היה אפס ויכיר ליו בהכרה חוטם כמש"ל מהענין הברה ודעת של כל דבר ויחשוק תמיד לעבודה ודביקות יתור מזה וירטה לו שעדיין לא התחיל בעבודת השי' כמו שהאמת כי השי' אים ותשווקת עבודתו אין לה סוף ובדבר שאין דה סוף לא שייך רק התחלה מצדינו וכמ"ש במגלה עמוקות שאמר סרעה אתה החילות להראות את עבדך וגו' כי כל מה שהשיג משה לא השיג שום נברא בעולם ואעפ"כ היה נחשב לו כיו רק להתחלה ואמר אתה החילות להראות : נמצא צריך להשתמש בשניהם בנבחות ובשפלות וכל זה הדרך האמת הדרך ישכון אור להשי' ולעבודתו האמתית אבל זה לעומת זה עשת אלקים טוב לעומת רע כו' וכך הסרות שיש בטוב יש ברע רק כטוב הם בטוב וכרע הם לרע ודא בהסוכא דדא והרע נקרא הסכפוך דרך איש וזר כמשיה במשלי ואותויהשמות של קדושה ושל קליפה שוים רק הציווף הוא לחיווף למשל בקדושה יש כתר ובקליפה כרת איתיות שוים בקדושה קשר ובקליפה שקר בקדושה סולם מוצב ארצה וגו' ובקליפה סמל המקנא בקדושה איש תם ובקליפה סת בק' עונג ובקליפה נגע והרבה כדומ' : ומדת הקליפה לחפוך כל דברי

הדברים ואנו נמשלים לבהמית ומה עבודתנו נחשביכשאיני אפילו כנקודה קטנה מזה הדרך אהובי אחי באמת הדבר כי אבל האדם צריך להיות חכם מאוד בכל הדברים נגד יצרו ולשקוף הכל בפלם זה המשקל כי הלא באמת האדם צריך לעבוד השי' בשני ענינים כמו שא"א לעבוד בנדרות חיו תועבת ה' כל נבחה לב כן א"א לעבוד בשפלות כנודע כי זה היה התרשלות ורסיון ידים מעבודה ית' ויאמר היציה"ר מה בזה אם תתפלל או אם תכוין הכל היא הלא בלתי יראה ואחבה לא סודחת לעילא ולמה לך דדקדק א"ע לאמר בלי ידומה בשאר דברים רק אינו כן כי המעט מן האדם הוא השוב לפני השי' כשיהיה בתפילות לכבוד השי' ובעל דבר גדול למעלה ואף גסלפעמים יתשל לב האדם לאמר מי אתה לכונום בהיכל השם ואתה מלא מדות רעים ועבודת המדות באמת כן הוא וצריך לתקן כל מדה ולהשיב מכל עבודה אכר במה נוכל אם לא עיי' התקרבות כי בלעדיו זה א"א שום דבר וכמ"ש הרמב"ם זלה"ה טוב ה' לכל אדם לכל דבר היא טוב שיכרה האדם ויקרב א"ע להשי' הן אם ירצה לכפות התאוות ומדות א"א אם לא שירגיל א"ע ויברין מהשבתו דרבך בהשי' אע"פ שלא יוכל אעפ"כ הוא טוב דן מי שירצה לשוב מעבודת שבירו הכל הוא עיי' התקרבות להשי' כי זה עיקר רשון תשובה שריל שישוב א"ע להשי' ממחשבתו ובלעדיו זה אין תשובה כלום כמבואר בכל הספרים וכס' שיה' לר"י :

ונמצא תמיד צריך האדם להכריח את עצמו להתקרב להשי' כמחשבתו אם הוא מלא מדות רעיוניות ודביק לשברם א"א אם לא עיי' התקרבות להשי' אע"פ שלא יכול עשה שכל כיון שהקביה רואה תשווקת גדולה מאוד עוזריו מעט מעט עושה קרבן להשי' מעבודת שבירו אפי' קודם התשובה צריך להכריח מ"ש בנפשי להתרבות השי' עיי' תורה ותפילה בדביקות כל בבורא האשר כי הוא מצית האמונה ואחבה והיראה והדביקות הן שני מצות שהם מחויבים להיות על האדם תמיד בלי הספק רגע אל ושא כמבואר זה כמש"ל בשם החרודים והרמב"ם ויש לית סלאה להשתתת השי' מלכ כמשיה השמר לך פן תשכה וא"כ מאן כבודא דרית ליה תרתי מצוה הרא מצוה ג' לא לעבד כמבואר ת שלמות בנמרא או מי שאכל שום וריוח נודף כו' מפני שריוח כל תורתו עצמו מהשי' ירחק יותר היתכן אלא ודאי בענין זה צריך וצא להלהיגו על יצרו ולהשיב עליו כדברינו וגם על זה נאמר שיש שמונה לבו בדרכי השם שלא יספיק בענינו מה שעושה להשי' רק יספיק הכל וצריך להרחיב בזה :

הוא מואמר לך מדרש א' בפי קרה שאמר שם מה ראה קרה לחלוק על משה פרה ארומה ראה וצריך להבין בהם המדות והענין הוא כי אעפ"י שכבר כתבתי הרבה דברים ציות התרשפלות ומענינו איך הוא אבל עדיין לא יצאתי ידי חובת מצות ה' ביאור אפי' כחוט השערה כי דבר זה עמוק עמוק מי ימצאנו יוצרו והוא דבר הססוד ללב ואין לבות בני האדם שון כי בדרך הרב המזה צריך האדם להיות כמו משקל כי צריך האדם שיאחו דש או כשניהם בנבחות ובשפלות כמ"ש בחיה שער עבודת אלקים לעבודו ושער הכנעה בעשרה תנאים שכתב שם ע"ש והוא כלל א צדיק צריך לפרט כי צריך לפרש לך כל זה אף שידעתי באמת ה איך שאאתה מבין כל זה מבלעדיו : אבל אני גם כן הבנתי מה נפתם : ששמעתי מרבותי הקדושים הנזיל קודם ששמעתי מהם כל האצאבד לא נהגתי בדברים ההם : כי כתיב ואל כונתך אל קר שכלי תשען עד ששמעתי מפייהם ומפי כתבם אשר ידענו כי הם זקו הרבנעני רוחיק ומקצתם שהיה להם גלווי אליהו זיל כמו ובעש"ט ותלמידו מוה' דוב בער זיל וטהו' מנחם מענדיל מצאנו זיל ואו בשמעו מהם נחקשרת הדברים בלבי כאלו קברנו גלינו

לקוטי יקרים

דברי האמת ולעשות מטוב רע ומרע טוב כמשה"כ הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע וני' והקליפה מפתה לאדם ני"כ בשתי המדות נכחות ושפלות רק הוא להיפוך למשל כשרוצים להוכיחו שאינו הולך בדרך אמת לעבוד הש"י בתובה ותפילה בדו"ד באמת בלי פנוי וכדומה ושאריו הכרי יראה ישוב האדם הסתי שנפתה ביצר ויאמר מי אנכי בנשתי בדרוכים אלו ואני את הטאי אני מוכיר ומי אני לילך בנדרות ובנפלאות דרכי החסידים : אני נוהג א"ע כאבותי ודי לי בזה ושאר שפרו שאמר הכל להתרשל מן העבודה וזה סתוי מן צד שפלות ולו והלוואי היה זה באמת והיה שפל בדעתו לפני עצמו ולפני כל אבר באמת כשיתקומט עמו א' ויבזיהו יגבה לבו וירומה לו שעובד הש"י בלימודו ובמצוותיו יותר מכל החסידים שכעולם ויעזו פניו ויתרפהו ויגדפהו ואף בלבו יש נדרות תמיד שירומה לו שיוצא בעבודתו באמת כ"ז סתוי יצהיר והנחש לשרשו ולעקרו מארץ החיים ולהרדו לכאר שחת בשתי הקצות :

ובאמת בדור הזה נבר זה הקליפה ההפוכה המתהפכת בלהטות להט חחרב המתהפכת מחבר להרב כמ"ש בשלי"ה ולה"ה וז"ל עתקו וגם גדלו גברו חיל אנשי רשעים רק לא נטהרו לבם מכבוד ומקנאותם מטילים מום בקדושים בשקרים וכזבים וטורפים סרה על עובדי ה' באמת והכל הוא שנפתה בסתוי הנחש שכל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו אשר אמר הרב המגיד נ"י שר"ל כל הגדול מחבירו בלבו נמצא יש לו נבחות בלב לזה יצרו גדול הימנו ר"ל יצרו מתגדל מעצמו בעון הנבחות והקנאה שמתקנאים שרואי חכמים הנ"ל שבזמנינו יש להם שם טוב ואנשי העולם מהמון העם המהורים כרוכים אחריהם מאוד כמו שראוי להיות באמת להיות כרוך אחרי החכמי' וצדיקי' באמת ולהתאבק בעפר רגליהם : ואליהם אין איש סוגה ובלבם דומה שהם צדיקים וחסידים ות"ח יותר מהם לזאת מטילים מום בהם וממציאם שקרים וכזבים שלא עלו על לב כמו שאירע בזמנינו והכל כדוי לפחות את שמם כמ"ש כ"ז בח"ה שיפתה היצהיר לאדם בזה הענין ע"ש בסוף ס"ה משער יהוד המעשה וגם מי שלא ימצאו בו שום דופי' ושמן כמו שהיה ד' מנחם מענדיל ז"ל היו אומרים המלעיגים שהוא באמת צדיק אבל הוא בעל גאות גדול וכדומ' אומרים על הרב המגיד נ"י והכל מחמת סתוי הנ"ל כי אלו ידעו בעצמם באמת שעדיין לא התחילו לעבוד הש"י כלל וכלל כי לא זכו לשום יראה אפילו רגע מכ"ש למדרגות אחרות ה"י יהודים אחר הצדיקים ההם שלומדים דרך הש"י כמו שיש באמת נאונים עולם שהכירו זה ונכנעו לפני הצדיקים הנ"ל כעבדא קמיה מריה מפני שנגע ה' בלבם והצו לעבדו באמת ורצו בכניעה באמת להיות נזכ לאריות כי הבינו שאונם יורעים התחלה לעבודתו ורדפו אחר עבודת הש"י ומצאו והשכילו מהכמים הנ"ל שלמדם וקבלום כ"א מהם לפי זכות נשמתם וענין זה קרה לקרע עם משה כי באמת מרע"ה היה לו תכלית השפלות כמו שהעירה התורה ואעפ"כ היה לו נבחות בכמה דבר מ שעשה שהיה מלך על ישראל והנהיג כמלך על עמו רק באמת היה זה לעבודת הבורא וההדריך העם לעבודת הש"י כי לא היה אפשר בלתי זה שיהיה איש אשר יצא לפניהם ואעפ"כ לא רצה בתחילה זה כנודע ואמר שלחנא ביד תשלח עד שהכריחו הש"י לזה שיהיה לו שררה זו וקרה אע"פ שפקה היה והיה לו רוח"ק עכ"ז ניצוץ קנאה נשאר בו ולא נטהר לבו ממנה בכך שכל כל וקנאה הוא מצד נבחות : ואמנה לא היה לו שיעשה משה הכל מפי הש"י והיה באמת מצוה בתכלית השפלות והענוה רק שחשב שמשה השתמש בנבחות

להיפוך ולנגד האמת שהישג שמשה נטה מן האמת ומעני בנבחות שע"י הנבחות שיש בלבו התנשא על קהל הש"י כמ"ש ומדוע תתנשאו על קהל ה' ועל עצמו לא דימה שיהיה לו נבחות חשב שמה שלבו נוטה לזה להיות נשיא הכל הוא מצד האמת כמ"ש כפ' ויגבה לבו בדרכ"י השם כי זה הגאון הותרה ולא רצה לתלות בפחיתות לבו בנבחות : ובאמת היושר של הנבחות שמוחר היא במשה רק חשב להיפוך מפני הקנאה של הרע שהפך לבו לאמר על הרע טוב ועני טוב רע לפיכך אמר משורע"ה רב רכס בני לוי ובאמת אין רואה לא באשר אתם סוברים שהנבחות שונם היא לשי"ש ושלי הוא מצד הרע רא כן כ"א רב לכם בני לוי ר"ל הן נקי הגדולה הריבה היא לכם למענכם לא למען הש"י ולכן נחלקו כי זה דבר עמוק וצריך לזה האמונה לתלות החסידות תמיד בו ולהפיק תמיד בכניעה ושפלות אפ"י לדבר מצוה פן ואולי הוא מצד הנבחות של הקליפה לעשות מצוה שאינה מוטלת עליו ושיוכל לעשות ע"י אחר ולא יהשי שהוא ראוי לזה יותר מחבירו כי זה נבחות : ואפ"י משה לו היה חפץ להשתלח לישראל ואמר שלח נא ביד תשלח אפי' שהוא דבר מצוה ללכת בשליחות הש"י וללמוד לישאר ואין לך מצוה גדולה מזו אף על פ"כ חשב שאהרן ראוי לזה יותר עד שהכריחו הש"י לזה וצריך האדם ללמוד מזה ומה להתקומט בעבור מצוה שיש בה צד שררה ח"ו ולכרות ממו ואם יהיה ראוי לה הש"י יכרוח כל העולם להזמינו ליה הנחגה זו וכדומה וצריך לשקול דבר זה תמיד בשכל עמו וצדק ורך ולשאל מהש"י על זה עזר שיעזרנו שלא יסית היצהיר בזה לצד ההיפוך ה"ו רק ידריכנו הש"י בדרך האמת והטוב :

ולדעתי יש לסמוך דברים אלו בכוננת הארז"ל שבי ע"י פסוק עולת תמיד העושה כהר סיני עולת אותיות תולע והוא בקליפה והוא בני שיר ובני' אבי' ית"י שהוא מדרת הסד לאברהם המתעוררו בכל בוקר לקיום העולם וכנודו מתעורר בקליפה קליפה הנקי תולע ודרכו להקריב ולכלות הכל ורוצה להתרבי העונם ובזמן המקדש היו מכניעים אותו בקרבן עולת תמיד ועולת אותיות תולע ואת זה לעומת זה כנ"ל וזהו עולת תמיד עכ"ד ולדעתי שהבנתו מרבותי הקרושים הנ"ל הבנתו הע"י הפסוק הוא כן כי החסד נקי גדולה והנדרות הוא סד החסד המים המשפיעים שדרכם הגדול לכל דבר כנוד מדברי הארז"ל הנזכרים בדור הזה לכל : והגדלות דקדוה היא להנכות לבו בדרכ"י ה' להשתוקק תמיד באהבה נזח לעבודתו ככוסף זה שק ואוהב כסף לא ישיב כסף כי ההש והאהבה בדרב הש"י אין לה סוף כמו שהוא אין סוף ואם בקליפה הוא ע"ד זה כקוף בפני אדם כמ"ש בנמרא א אדם מת והצי תאוותו בירו כ"י ואף שזה נבחות אן אדרבא זה הותר כי זה מביאה לרביקו הש"י יותר ויותר שמתדבק בהש"י יותר מרגיש בשפלותו ודלותו ושיבא לאין לגמרי כמ"ש השליה בדרכו משרע"ה ואנח מה לרוב רביקות הש"י נמצא הנבחות הוא מצד השפלות שדומה לו תמיד שעדיין לא עבד הש"י כלל והוצי לעני ולהיות שפל יותר לפני הש"י וזה בקדושה ובטוב ובקליפה הוא להיפוך שדרכו למעט השפע ולהקטינה כי לכלות העולם ומקטין החשק של האדם במדת העני' המזוין שלם לאמר תולעת אנכי ולא איש זמי אנכי להתקרב להש כלך מדרדו וולך בדרך הכנוש' של כל העולם כמו המנו שנהיגן העולם להחפלה כפשוטו ולקצר בחפלו ולא ללל בדרך החסידים ולדקדק באיסורים רק לדבר עם כל אש לאכול

דקוטי יקרים

ואכול כל מאכל וללבוש כל מלבוש : רק לקיים מצות
ש'אני מאבותינו כמש"ל וע"ז מרשל את האדם מעבודתו
ית' במדת הענוה הפסוקית הנק'תולע מל'תולעת ולא איש'
ואעפ"כ הוא בעל גאיה גדול בלבו ומתקוטט עם כל אדם
במשבו שה'צדיק ומדבר סרה על אנשיצדיק'כנהוג בומוני
כ"ל כי מהיכן יבא לו שפלות כי כבר כתבתי למעל' שבמדת
הנבחות נולד האדם ומוטבע בשבע זו וא"א להפטר מזה אם
לא ע"י התקרבות לש"י מאוד ע"י תפילותורה ומע"ש ברוד'
ובלעדיו זה נקרא בזהר נסות לבא דאיה' שלים בקליפה
וליה' ולא אתגר : עליה אתמר תועבת ה' כל גבה לב
הבאמת מחייב אדם תמיד להיות מוכנע ומישפל אם רואה
שעדיין אין לו שום יראה בורדאי מפני שעדיין לא נטהר
לבו מתאוות רעות וממדות רעים וביותר מרות נבחות ומצא
הוא מתועב לפני הש"י ואיך יתכן להעזי פניו ולהרף לאדם
הרא הוא מתועב ומרוחק מפני הש"י ואם כבר טהר לבו
מכל וכל על שוכה לענוה באמת פשיטא שא"א לו להנביה
ימו כי איך אפשר בהיותו קרוב להש"י ובמל' במציאות נגדו
החשובי א"ע למאומה אבל מהיכן נתחוק הקליפה של נבחות
שבלב האדם לפעול רע אם לא שאינו מקרב א"ע להש"י
ואינו הולך בדרך החכמים המישרים אורחותם באמת ומורו'
לעם הדרך ה' ית' ומצא נבחות לבו במקומו עומדת : ועוד
הרמה לו שהוא צדיק גדול ולמדן וחסן ועשיר ושאר מעלו'
של שוכני בתי הומר ומלעיג על החכמים ומכזה את הכל
ודומה שדרכו ישרה וכבר אמר שהע"ה יש דרך ישר לפני
איש ואחרית דרכי מות נמצא עניה דקליפ' להקטין א"ע
להתרחק מהש"י לבא לגדלות : וענוה דקרושה אדרבא כרי
להתקרב א"ע להש"י ולבוא לשפלות באמת וזהו הכוונה
של עילת תמיד ר"ל ה"ו אומר עולת תמיד מרת האדם
הקדושה שמרומו בעולה גיט' אב"ג ית"ן ששם זה בחסד
ע"ז האדם עולת תמיד להש"י מעלה מעלה בכל יום ויום
יותר והכל הוא ע"י השפלות שבלבו שדומה לו שעדיין
לא עבר את הש"י והוא שפל מאוד אין יוצא נגד הש"י
ורצ' לעבדו יותר וזהו העשוי' בדר סיני שרומו לשפלות
כמש"ל שלכן ית'התורה על הי סיני לפי שהוא שפל שברד'
המיו לענוה שצריך להתורה והחסד הזה מכניע הקליפה
שהוא הענוה המרומת במלת תולע כנ"ל שרצונה להקטין
השפע ולהחריב העולם ע"י התירלות כ"א מלהתקרב הש"י
ע"י פיתוי הענוה המוויפת שלה כנ"ל :

את הטורים שנתקדשו כבר לש"י שחיו אם יתעבד צד
בזהים יתועב לפני ה' וכבר איתתי נפסוק כל שאור וכל
דגם לא תקטירו וענו אשה לה' רק קרנן ראשית ר"ל ראשית
התקרבות להש"י יותר להיות בנבחות אבל אח"כ אל
הענוה העליון לא יעלו לרית כיתוס לה' שחין נחת לפניו
בנבחות ח"ו כי תועבת ה' כל גבה לב אפי' בכל דהו כידוע נמלא
הבשר' מעשרת הטמאים כו' : וענין זה שפילו בלדיקים שהם
טהורים הוא כוונת חניד ע"ד כנ"ל שצריך להתקרב לה' בנבחות
ושפלות כי קודם שירלה האדם להתקרב להש"י ע"י איזה מלוה
חונה ומפילה נמלא עדיין הוא מרוחק ונק' לערך הקרוב שיפקד
ויחקר אח"כ ע"י העובדא שעתיד לעשות ק"י עתה ע"ד ככתי'
טעם וערוחק מהש"י וה"א להתקרב להש"י שאתה איך ראו
להתקרב אליו כנ"ל לזה לריך להשתעש בנבחות ולהנניח לבו
בדרכי הש"י להתקרב דוקא וצא"י הוא שפלות כמש"ל רק שדומה
לבנבחות נגד ה'ה"ר סרוה לפחותו מלך מלוה שעתה להיות
שפל ואח"כ ע"י הנבחות זה יטהר ויקרב א"ע להש"י כשיעשה
העובד' של תפילה או תורה או מלוה ואח"כ בעת העובדא שיעשה
או אח"כ לריך לשמור א"ע וכל לד נבחות וישפיל לפני הש"י
ולפני כל ולא ידועה לו שהוא גדול ומחירו כשיראה שהם אינם
עושים עובדא זו כי זהו נבחים וכבר ידעת המוסר מעש"ס
זלתי"ם ע"י וכמו שדר' הוא יעפורט מצדש"ס אלל כל איך
לשוב אל לבו ע"י ואין לריך להלריך צד נמלא הנבחות נעשת
המעשה שזו נקי טהור ולא הנבחות עמוט הטורים ח"ו והנבחות
נקרא פרס ארומה שגפרה ומגדל דעת האדם וארומה מלך
הקליפה ויש עוד טעם אחר ע"י סנק' כן ולא רליתי להלריך
ונק' זה פרס ארומה שנתהרת הטמאים וכו' ולז"א שצדקת מה
חלש קרת לתוק על עשה כיכן ראה ומשד פיהים לעשה
המטמאות ח"ו הלל ידע שורדאי עשה היה עוכתר בעניו עד
שהעיד עליו הכתוב שהיה עניו מכל אדם אשר על פני הארמה
אפי' מכל השפלות הנק' אדם אשר ע"ם הארמה והוא היה עניו
יותר עשה ואף איך חסדו צדון הנבחות לריך כזה והלא קרת
פקח היה והטיב המדרש פרס ארומה ראה ר"ל שראש מעמד
הנבחות מוכרת להיות לכל לריך לעבודת הש"י אפי' בלדיקים
גדולים כנ"ל והוא מעשרת את הטמאי' כנ"ל ותסב שמשע עשה
להיפוך כי עש שהתנשא הוא והסרן להתקרב להש"י לא היה
עמית הנבחות המותר המעשה' הטמאים והמרוחקי' רק כתעבד'
להש"י הוא והסרן יותר מכל העם ולהיות עלך ולעשות הכל
ע"פ מאמרו ומשבו שהיה זה מלך בשרו' ולא האמין שפני הדיבור'
עשה הכל ולדון את עשה לכך זכו' אלל חשב שיעשה עשה וכבר
עזה הנבחות הוא לש"י וצאמת היא שלא לש"י רק מלך נבחות
הרע ועליו חשב להיפוך שהוא מלך הטיב והכל ממני חסדון
האמונה וחסרון טהרת הלב עקנאש וכבוד וזהו פרס ארומה ראה
והנן היטב כי הוא דבר עמוק וה"א לפרס ככתב היטב רק
לסבין בעומק הלב

ומ"ש לך בקונטרס זהו די לך אם חלטה לעסוק בו חמיר
בהתנוונת גדול ותבין דבר מחיך דבר כי לדעתי
כתבתי לך די כל האפשר לפי הסתך והסגתי אף שצאמת זה
עדיין אינו רק המח' רק לערך דעמינו הקלושה שחין אנו
משיגים יותר דיבור הועט הסולל הרבה למסכיל ורונה לעבוד
הש"י ומתקרב אליו והכלל כי לא המדרש הוא עיקר אלל
המעשה :

ובקונטרס הב' בדעתי לכתוב דך איזה דברים אי"ה
כוללים מעניני תפירת החול והנהגת דרכו
ישרים ולימוד התורה כפי שבקשתי ממני וכפי שאני מבין
חמטק

לקושי יכרים

המעמד שלך באיכות ומהות ואח"כ עניני שבת קודש ואח"כ ענינים סד"ה ויה"כ וסיכה ואח"כ כללים המועדי קצת פרטיותיהם כל האפשרי קצתם תראה ותן להכנס ויחכם עוד ולא רציני להעתיק לך מהדרושים שתי בכתבים של מוה דוב בער זלה"ה כי הם גדולים ועמוקים וכ"א צריך ביאור גדול לישבן היטב בלי פקפוק ולאנשים כמותינו אין בהם מוסר רק לגדול הערך המתקרבים היטב להשי' כמש"ל במשני הבנים יוצאים בקשרים רק כתבתי מה שהבנתי שהוא תועלתך יותר והכל הוא דברי קדשים קדושי עליונים הנ"ל אמן :

והנה באמת ענין הנהגת האדם בדרכי עבודה השי' אין לדבר זה חקר האף שהאריכו כל ספרי מוסר אשר נתגלו בדור הזה הרבה אעפ"כ אין כל האדם יכולי לעמוד עליהם ולקיים דבריהם הנאמרים באמת כי לסי דבריהם היה צריך האדם להיות פנוי מכל וכל בלי שום עסק ובלי שום דאגה וזמירה וכולי האי ואולי שיוכל לשמור ולעשות ר"ל להיות סור טרע ועשה טוב ורצונו בס' טרע כל ענין רע : הן במחשבה הן בדיבור הן במעשה ועשה טוב ג"כ כמיהו וכל דיקדוקיהם והרבי עשו כרשבי' ולא עלתה בידם וצריך בדור הזה לעסוק כ"א במו"ט שלו וכ"א כפרנסתו ובוה יש אברון גדול נפש מעבודת השי' האמיתיו הידוע לנו כמש"ל וכמו שידעת הרבה אבל ח"ו מהמת זה לא נתרשל עצמינו מלשמור ולעשות בכל מה שנוכל ונקח ראייה מעסקי העוה"ז השפל ואפל אשר התאוה גוברת מאוד יום וילילה לא ישבותי העוסקים אפי' שיש להם כל צרכם ממוזון ולבוש להם ולנשותיהם ולפניהם הכל כאין להם כי יש להם אהבה גדולה למסון ויראה גדולה מן ההעדר ח"ו ואוחס אשר אין בידם רק מעט אשר לפי הנראה לא יצליח בזה המסין מעט ד"א יוכל לעשות בו מאישה כי מעט מועיר הוא מתחוק ומתגבר בכל מה שיוכל לשיעסוק וירויה ושיהי' לו עי"פ מן המזון והמלביש די הסיפוק בצמצום ולא יהיה בעירום ובחוסר כל ח"ו מזה נקח דא"י לאנשים כמותנו אשר נפשתינו מנוגעת ממדות רעות וחטאת נעורינו ומשעינו וחדשות הנוספות בכל יום בדיבור במחשבה ובמעשה ואנו דלי מעש וריקי כשרון במצות ומעש אבל ח"ו מחמת זה לא נלך לאבוד ח"ו וניאש עצמינו מכל וכל מחמת שפלותינו כי זה מתחבול היצהיר לרמית את האדם בעבודה הפסולי וכמש"ל הרבה מזה שים לך ועניך בו אבל עלינו מוטל החוב הגמור לאמר איש אל רעהו חוק ונתחוק כמו אנשי חיל המאכזרים המלחמה ונגפו ח"ו וצריך להם להתחוק בלב שלים ולעמוד על עמדם ולא ינוסו כי תחלת נפילה ניסה מן הענין הזה במלחמות היצר שהוא מלחמה גדולה מאד ומתחוקה בכל רגע ואין איש יודע מזה כי רוב המה כבר נלכדו ברשת הוצה"ר ויצרם מושל עליהם ומעט המה אשר ערכו מלחמה נגדו ומהם מעט מן המעט שהצליחו במלחמתם לנצחו ולאברו ורוב מן הצדיקים הנלחמים אתו לא גמרו מלחמתם אבל מחמת זה ח"ו לא יקופח שכרם ואף גם להשי' יש נחת גדול מן המלחמה זה כי ענין המלחמה ע"י היצה"ר ולא עיקרה הוא בעבודת שבלב זו תפלה כי כל היום א"א להלחם כנגדו כי אין בדינו כלי זין אבל בתפלה האדם לובש שלית ומזכר בתפילין והם בגדי מלחמה לשון ואזור א"ע בנבונה לכבוש יצרו לכונן נפשו להכיני במחשבה טהורה לבורא ע"י הרב פיסות היינו הדיבורים הקדושים מקרבנות הפסוקי דמ"ר וליקח רומח בידו רפ"ה תיבין דק"ש עד שטפיל חיל הרבה מרס ויקל לו לכונן נפשו במחשבה נכונה בתפלת דחש להיות המחשב והדיבור א"י אף שאינו

יכול להיות בדור עכ"ז עולים דברי תפלות ע"י התקשרות האדם א"ע באמרו הריני מקבל עלי מי"ט של ואהבת לדע"ך כמוד וכולל א"ע באהב נמו"ר עם נשמות קדושת הצדיקי שבדור שמכיר דיוקנסו ויציר אותם לפניו בעתהיה במחשבתו שזו סגולה ותועלות גדול כמבואר בחס"ל :

ובאמת שמעתי מפה הק' הרב אלקי מהו חיאל שיכ"ה זלה"ה שאמר קודם כל תפלה אני מקשר א"ע ע"כ כל ישראל הן עם הגדולים ממני והן בקטנים ממני ותיעלה התקשרות הגדולים ממני שע"י תתעלה מחשבותי ותועלת התקשרות בקטנים ממני שיעלו ע"י ע"כ שמעתי מפיו הקדושי וענין התקשרות אפשר לך קצת מה שאני מבין לפי ק"ש שכלי כבר ידעת מענין אהב' שכתב שם ברי"ה מ"ד אותיות אהב' א"ך זה מורה התקשרות ד' רוחין וענין זה היא בנשיקה אבל בנשיקה ימצא נ"ב כענין כשארם מתעורר לאהוב דרך משל את בני אפי' שלא בפניו ובויער בלבם אהבתו זה האהב' המתעוררת מקשרת נשמת שניהם באותו רגע אעפ"י שהם רחוקים זמ"ז מפני ב' שטמי' א' שברוחניות א"ן שידך רחוק מקום ומופת על זה הענין אמר רבי מנחם מענדיל ע"ה שנפסחיתו ח"ו כשהוא אף מחשב ומרהרר באשר הידוע לו תיכף מתעוררת אהבתו והתקשרותו וכל הדעות ח"ו אף שהיא רחוקה ממנו מעט ב' והוא ענין א' עם האיבי אהבה לא יהיה אלא בין בני אדם המכירים זמ"ז שראו א"י פכ"ס כמבואר בש"ע לענין מי שרואה את חבירו לאחר זמן לברך על ראייתו ע"ש ואז בעת ראייתם זמ"ז ונתקשרו א"י באהב' זמ"ז נהקק דיוקן כ"א במחשבת חבירו וכל מחשבתו עולה קומה שליטה אעפ"י שני' לנו כל מה שהוא מנושג ח"ו יש והרוחניות דומה לנו שאין בו ממש כ"ז השקר הוא מצדיו הוא שאנו בעלי החומר ועוסקים תמיד בחומרי' אבל באמת הוא להיפוך כי הלא הרוחניות מקיים הנשמי' ובלעדי הוא אפס ואותו הרוחניות שאינו בגוף הוא גדול באיכות ובכח מאותו שהוא בגוף כי אותו שבגוף הוא נלאה מחמת שיש עמו הפסוק שהוא החומרת לזה כה הדיבור שבאדם הוא יותר פועל מכל המעשה מפני שיוצא מחומריות האדם לחוץ ונתהווה רוחני בלי גוף והמופת ע"ז שמעתי מפי הצדיק ר' שלמה ווילנ' בשם ר' משה האנזי בעל המחבר ס' לקט הקמה שבש"ע שהרוחני בכוחו לעקר הרים ואלנות ובתים אעפ"י שהוא רוחני לבד והם נשמיים ויש בהם ממש גדול והוא אין בו אבל אדרבא מפני כך הוא כהו גדול כי הוא רוחני לבד וע"ז הוא מפרש הפסוק ר' משה הנ"ל שאמר כי יוצר הרים ובזרא רוח ומגיד לאדם מה שיחור ר"ל אין כה דיבורו גדול מאד שר"ל שלשון יוצר הוא מדרגה קטנה מבזרא וכתב אצל הרים שהם נשמיים לשון יוצר ואצל רוח שהם רוחניים לשון בורא שהוא גדול והרי הרוב עוקר הרים היא גדול מן ההרים וזה מופת שהרוחניות שכלי גוף גדול מזה שבגוף ומגיד לאדם מה שיחור ר"ל אין כה דיבורו גדול מאוד מפני שנתפשט מן הגוף לחוץ עכ"ד :

ולפ"ז כ"ש מחשבה שהוא רוחניות יותר יש לה כה יותר וגדולה יותר כידוע שבמחשבה יכול האדם לחשוב חכמתו וכל מלאכתו שישנו בעולם כולם יכלו במחשבת האדם כנודע כי הוא כה של מעלה מכל הגוף ומתחיל בגוף ומשוטט בחוץ בכל מקום שרצה האדם לחשיטו נמצא זה הדיקן שבמחשבה הוא קומה ורוחניות של אותו האדם שראה רק שהוא נעלם בו וכעת שמתעורר אהבה אליו או אותו אהבה מקשרת ומייחדת אותו עם אותו ד"ק שבלבו ואהבה נימי אחד והוא כה החסד המקשר הכל כידוע כי חסד גורם החיבור כמש"ה חסד היא גפ' לעריות ויש עוה

דקושי יורים

סערה עושה דברו וכמ"ש בוודר ממשל הזונה הידוע הוא מכוון א"ע לנסות יותר ומסבב להעקיטנו יותר וזה סיבת התנכרות המחשבות זרות בתפילה כל זה אמר הרב ר' בער זל"ה :

נמצא לפי זה נקה מדבריו אע"פ שאין יכולים לנצח את היצה"ד בתחבולותיו המרובים והרבות המחשבות המקיפים אותנו כי כפלי לעוני עכ"ז כל מה שנוכל נעשה להשי" ויהיה להשי" נ"כ תענוג כמו במשל אם הנער אינו יכול לנצח לבוא על האמת אבל עכ"פ היא מסלול כך או כך אע"פ שאינו בא על האמת עכ"ז יש לאביו קצת נחת רוח ממנו באמרו שאני רואה שעכ"פ מתנכר א"ע משא"כ אם שואלים להנער יהא עומד משומם ושותק כאבן דומם אזי האב מתבייש ח"ו מהבן כי רואה שאין לו הבנה כלל כל זה יובן במעט השקפה וממנו תקח לך ראייה לכמה דברים אחרים לכפיות היצה"ד שצריך לכל עובדא ובכל מד' אמת כי עיקר כפיות היצר היא כתפלה אבל צריך בכל פעם שיבא לידנו מדה רעה לכפות בכל האפשר ויהיה להשי" נחת גדול מזה כמשארז"ל ולזה בראנו אע"פ שלא נגמר המלחמה כנ"ל והבן הכל דבר מתוך דבר ואני לא באתי אלא להזכיר ולעוררך אבל ידעתי שאתה יש לך לב להבין הרבה בדברים מועטים ותן לחכם ויחכם עוד :

וכעת באתי לזרזך ואת אנשים המקשיבים לקליך אשר שם שיתאמצו מאוד בעבודת השי" כל א' ואחד כפי כחו האף שצריך אדם לבקש תמיד באומץ הלב באיז המצאה שיוכל בכל האפשר שיהיה לו התעוררות הלב חדש ולהתאמץ בכל עת לעבודת השי" אבל כעת לפי הנראה והנשמע מהנסיעה שנוסעים לארץ הקדושה רבים וכושלים וכן נגזרו ועברו והשלימים שעברו הם המפורסמים מאוד בעלי רוח"ק וגדולים בתורה בנגלה ובנסתר ועמדם רבים עניי הצאן קרשים שהצויר ישראל ובירדאי היא דרישה גדולה לציון אשר דורש אין לה מכלל דבעי דרישה' והוא בעיז בעיז שובו אתיו וכעת בוודאי מאת ה' היא התעוררת הזאת הגדולה ובוודאי קרוב לכא עתה יהישנו ויסהרנו השי" במהרה בימינו א"ם :

רואת ומי יודע מה יולד יום מה לך להצר על צרת עוה"ל אם למלאות ימי שנותינו בהם שנעים שנה בעושי' ולהשיא הבנות כדרך המון העולם טוב לך למעט בעסק בכל האפשר ולעסוק בתורה ובעבודה ועיקר עבודה היא תפלה : וא"צ להזכיר ע"ז כי כבר ידעת כי לפי"ש בכתב"ש של הארז"ל מענין בירור הקדושי שמתבררת בכל יום א' עד שתגמור להתברר בביאת המשיח במהרה בימינו והבירור הוא ע"י תורה ומצות אבר עיקר הבירור הוא ע"י תפלה כי תפלה נק' דברים העומדים ברומי של עולם והוא חיות העולמות דהיינו החיות של כלי הנבראים הם מהשי" והחיות הנאצל מהשי" א"א להתקבל לשום נברא אם לא ע"י צמצום והצימצום היא באותיות דהיינו בקיצור אבאר לך דברים מוקפים מכסה ספרים בפרדס ובס' גינ' אנוז וספר יושר לכב ושאר ספרים ועיקר מרבנותינו הקדושים הג"ל אבל הכל בקיצור מוסלג שים לבך ותבין :

כי זה כלל גדול בכל ספרי קבלה שאין דמיון ביןהרוחנין והגשמי כלל וכלל אפי' כמלא נימא כמ"ש בספר שערי אורה כמי שכותבין ראובן על איש ראובן ואין דמיון כלל בין האותיות המורים על ראובן וכינוי כי האותיות ה"י בציונם על גבי נייר או קלף והוא אדם בנוף ונפש רק לסימן ויותר מזה הוא רחוק . אבל השי" רוצה לזכות עמו ישראל לשיחבדקו ויתקרבו אליו מן הפרחק הגדול שנתרחקו ונאצלו

זה דברים ואין פנאי לכתבם ונמצא בהתקשרו האדם עצמו עם הצדיקים ועם כל ישראל הישרים כלכותם ואח"כ מתחיל להתפלל אע"פ שלא יערה לו רק פי המלות דהיינו שיהיה זה במחשבתו אותו הדיבור שהוא מזכיר בצורת אותיותיו עכ"ז אם הוא בתמימות דהיינו שנוצה את עצמו לתמימות אע"פ שיצרו מקטרגי רפניות אהרות הוא משברו ככל מה שיוכל ומכריח א"ע למחשבות תמימות להשי" אפילו במחשבה דקה יש בדבריו קצת חיות כי חיות הדיבור הוא המחשבה והיות המחשבה הוא אהבה ויראה ואם יש בו קצת חיות יוכל לעלות אע"פ שבעצמו אינו יכול לעלות בלי יגיעות שהם אהבה ויראה שפורחת בהם עכ"ז עילה ע"י התכללות' בצדיקים משא"כ אם ח"ו הדיבור מופרד מן התכללות הוא מת ולא המתים יהללו כ"ו ומשל נכבד על ידי שמעתי מהמנוח מדו' ישכר בער מקהלתנו שאמר משם רבי ר' מענדיל למשל אם נוסעים סיעה אחת מהרבה בני אדם ברגליהם לאיזה מקום ונחלה א' מהם ח"ו והם צריכים לנסע אזי בוודאי לא ינחווהו לאבוד שם רק אם אינו יכול ללך יאחווהו בזרועותיו להוליכו משא"כ אסח"ו ימות אחד מהם למה להם מת ויקברוהו שם והמשל הוא אם הדיבור הוא עם המחשבה א' אפילו בלא דו"ד הוא כמו הולך שיש לו חיות מעט ויסעוהו הצדיקים כנ"ל : משא"כ בלא מחשבי כלל כמת הוא חשוב וזורקין אותו לאשפה ואמר עוד אם ח"ו הוא כך אע"פ רצון המלך עושים נ"כ אם לא אפשר כלל כי המלך צריך לכלבים נ"כ ומוזנות עליו והם התפילי' המסולות לגמרי רק לא"פני זה יפול עלינו לחת אנחנו מנת הכלבים מוטב לנו ליתן מזון למלך עצמו או עכ"פ למשרתיו הקרובים הם העולמות הקדושים :

ואמר הרב ר' בער זל"ה משל נחמד על ענין זה מענין המחשבות הזרות המתגוללות ומתנפלות עלינו הרב' בתפלה וצריך טרהא גדולה להבריחם ויותר מחשבו' הפניות הזרות שנמעט אין ביכולת כ"ו להבריחם אם לא בעזר אהים ואמר הוא זל"ה בזה סודות נפלאות ע"ז הלא קצתסכתובי' בכתבים אשר במחניכס אבל דברים ההם הם בערך אנשים גדולי הערך ואנחנו לא נדע מזה מאומה אך לעלות מ"ז לשרוש' כמ"ש שם וכמ"ש לך בקונטרס הראשון אבל המשל הזה הוא טוב לנו שאמר שענין זה הוא שלפעמים יותר שמתנכר אדם להתפלל יבואו לו מחשבות רעות זרות יותר וענין זה הוא למשר אם אדם יש לו בן נחמד בעל שכל גדול בתורה וחרף ונהנה מאוד ממנו ורוצה להיות לו עוד יותר נחת ממנו ובא לו אורה א' למדן גדול ומבקש ממנו לתהות על קנקנו של תינוק זה ואורה זה מנסיהו ומקשה לו ומבלבלו מן הפשוט' להעקימו כדי לנסותו והנער משיב לו על כל דבר ואינו מניח א"ע להנצה ואביו יש לו נחת גדול מזה אזי מוסף לעקשו ולהעקימו ולהקשות לו ולהסירו מן הדרך ההלכה כדי שרא' יניח א"ע לנצח ויהיה לאביו תענוג גדול יותר עכ"ד :

וענין זה השי" רוצה להשתעשע בילד שעשועים עמו ישראל וצונו להדבק בו באהבה וזה נקרא הלכה ר"ל הליכה לבורא ית"ש ואמר הבעש"ט מ"ש הארז"ל שהלכה ר"ת ריעו לה' כל הארץ ר"ל שלהליכה זו צריך לשכר כל הארציות וחומריות והלכה זו אפשר היה כפשוט' לעסוק בה ונתן לנו מנסה א' הוא היצה"ד לנסותו לנו בה כדרך שמשין התינוק בהלכה והוא מקשה ומפרק ומבלבל הפשוטה להסיבנו לדרך עקום וכשאנו חכמים ואין אנו מניחים אותנו אזי יש להשי" תענוג גדול וכשרואה היצר שיש להשי" תענוג והוא נברא נ"כ למען השי" כמ"ש רוח

לקוטי יקרים

ונאצלו ממנו ונשתרשלו דרך כמה עולמות אין מספר עד
 בואם אל עולם העשיה בנוף ויש להשי' נחת גדול מזה
 שיתקרבו מהמרחק כאדם המתענג בבוא אליו בנו ממרחק
 גדול אחר זמן רב שלא ראהו זמן רב ויש לשניהם תענוג
 ראב ולכן אבל איך אפשר זה התקרבות ע"י אותיות
 התורה והתפלה כמבואר בס"י וענין האותיות השי' היא ד"מ
 בהכרלות אלפי אלפים עד אין חקר הדיבור היוצא מפי
 האדם שנקבע לו כפה היוצאות ומהם כ"ב אותיות וכשאר
 מדבר אצל כל דיבור מנפשו אצילות רוחני וכל הנפש
 יוצא בהדיבור כמשי' נפשי יצאה בדברו וכמשי' נ"ח
 והוא כמדליק נר מנר ואפי' רבבות נרות וכל להדליק
 מנר א' והנר במקומו עומד כן ענין הכל היוצא מן האדם
 ע"י הדיבור נמצא הדיבור הוא אצילות נאצל מהפ"ש אבל
 הוא מדריג' אחרוני בתחלה הוא במחשבי' אותיות בהרהורי' אותיות
 הדיבור א"א לכתוב לך כי לא אתי יודע עד מה מהם כלל
 וגם א"א להעלות לך על הכתב דברים האלו אבל ענין
 הכולל הוא כי כמו שאנו רואים כפה האדם כניכול מדבור
 הנקי פי' היוצא ליות בעשרה מאמרות שנברא בהם העולמו
 ובמאמרים אלו נכללו כל הברואים כל התורה כלולה בעשרה
 דבולת המכוונים לעשרה מאמרות כנודע וציוור היות זה
 אין אנו יודעים כלל כמו שאין יודעים האותיות של האדם
 היוצאים מהכל פי' וא"א לראותם בתמונה כ"ש במחשבה
 רק השי' נתן לנו ציוור במעשה הכתוב כ"ב אותיות והציוור
 הזה אינו למערה כלל רק בדרך משל כמו שאין בין ציוור
 הנוף להנפש רמיון כלל רק הגוף הוא בציוור והנפש
 סח"י איתו הציוור ונרא' או כאלו הוא ג"כ בציוור אבל
 הנפש בלעדי הנוף אינה בציוור כלל רק עצם רוחני והשי'
 הצה דווקא בחכמתו בציוור זה של הנוף שברא להתיותו כן
 ענין האותיות נתן לנו השי' ציורם בנופים אלו דווקא
 באופן שרצה בחכמתו הסתומה והקדושה ובציוור הזה
 מתלבש ככל את רוחני והיות א' פרטי המצטרף וע"י ציורף
 האותיות לתיבה הוא ענין שלם ובוה יש טעם לכתובת ס"ת
 ותפילין ומוזוות בקדושה ע"פ דת תורתנו הקדושה בכונה
 נכונה כדי שישרה הרוחניות על גופי האותיות הנכתבים
 ובהיות האדם האותיות מנענע החיות העליונה וכשמחברק
 במחשבתו בתמי' מו' להשי' מחויר החיות שנשתלשל ממחשבה
 עליונה עד שבאה לדיבור והושם כפה האדם והוא משתוקק
 בדברו התפילה להשי' בזה מפרית האותיות לשרשם א"א
 יזכה שיהיה במחשבה וזה באהבה ויראה זה נקרא מי' זה
 אם זוכה שיוכל להמשיך רוחניות מלמעלה לדיבורו להפריח
 האותיות למעלה כמ"ש בפרדס והביא זה בס' שערו שמים
 בהקדמה וואם לאו אם הוא עכ"פ במחשבה וזה זה נקרא
 ג"כ מייחד שמיחד הדיבור למחשבה ועיקר בתמימות הלב
 להשי' כפי' כחו והכל לעשות רצונו ולעשות נחת לפניו
 בהתאמצות העבודה כמשי' ליש להשי' נחת מזה אף שאין
 יכולים להשובר רק שלא ישתוק וידום רק להתעורר ולהתאמץ
 בהתגברות רב על המחשבות רעים כי באמת א"א להתגבר
 על היצו"ר כלל אם לא בעזר אלקים והשי' אינו עוזר
 אלא למענו כמשי' למעני למעני אעשה ממילא אם האדם
 רוצה להתקרב באמת אליו למען עשות נחת לפניו אז
 באמת השי' בעוזרו אבל לא יעזור השי' לאדם כדי שיהי'
 לאדם נחת מזה כי כל ימי חייו הכל לפניו ר"ל אפ"ה תענובים
 שנק' חיים הכל לפני השי' אם לא יהיה רמען השי' באהב' :
 וענין בירור הקדושה מהרע הוא נראה הכל באדם כפי'
 מה שהוא מתברר א"ע מציח"ר והמדות רעים כן
 לפי' הוא בירור חלקו בעולמות העליונים הקדושים הקלילים

ועיקר הדיבור הוא בתפיל' שאנו אסובה ויכול לברר את מחשבתו
 והוא עיקר הנפש וממילא נפש הדיבור יהיה ברור וכן נק' נפש
 מכל סוג מחשבה רעה : ואם אינו זוכה בכל התפילה יזכה
 במקצתה הכל לפי השעה והזמן והאדם : ודי לך בזה מעט
 מחזיק המרובה ועוד יוזכר לקמן מזה :
 והנני מזכירך להתאמץ לקיים ההנהגה שהיתה מקדש
 להתפלל במנין אבל יראה שיתפלל א' מאלו שרצוים
 להתפלל כמנון ואחר התפילה יתק' ומיד בלי שום הפסק יכל
 שום שיחה ללמוד שעורים תנ"ך משניות גמרא ופוסקים
 כפי העת והזמן ואם אפשר ללמוד אחר התפלה שיעור ס'
 מוסר לפני העולם או טוב רק לא ידעתי א"א שבזכות
 תיכף אחר עלינו לזאת תקבע לעצמך ותאמר התפלה הנאמרת
 בשערי ציון לפני כל לימוד אף שאינך עוסק בכתבי התנ"ך
 ז"ל להבין השמות הנאמרים שם שחם שמות הפש מ"י
 השי' המייחד העולמות ואם לא תרצה לומר כל זה תאמר
 בכללות לפני לימודך :
 לשיקב"ה הנני רוצה ללמוד תנ"ך לתקן שרשם במקום
 עליון בשיעורי קומה ויר"ם האו"א שאל יעקב
 שום הטא ועון ורהור רע את קריאת תנ"ך אלו יהיו נועם
 וכן לפני משניות ג"כ עד זוכן לפני גמרא עד זוכן
 לומר לפני לימוד גמרא פוסק יהי רצ' ושרא יראה דבר תקלועי
 כמבואר בשע"צ והעיקר שתקבע לך עת קבוע אחר התפילה
 ע"ז ולא יעבור אפילו באונס גדול ואם תוכל ללמוד רוב
 היום או טוב לך : ואם לאו עכ"פ קביעת עיתים לתנ"ך
 משנה גמ' פוסקים בג"ל לא יחסר :

ובענין קבלה ללמוד כתבי הארז"ל ידעתי כי אתה בעצמך
 לא תרצה ללמוד בלעדי איזה גדול ממך ולא
 תמצא זה רק תלמוד ס' שערי אורה ונגת אנו ועיקר ס'
 חוזה ותיקונים אבל לפני כל לימוד תישב א"ע שלא יהי'
 מצות אנשים מלומדה רק למען השי' ולא כל העתים שוות
 פעמים שחוכה ללמוד בחשק גדול למען השי' אם תזכה
 להתפלל במחשבה וזה ולפעמים במחשבה קטנה אכף תזכה
 במחשבה למען השי' כי מצות ציוכות כונה ולומר גמ'
 לשיקב"ה וכי' ולפני קבלה תאמר התפל' הנדפסת בס'
 תקונים מהארז"ל ועיקר לדבר המיד בדברי יראה השי'
 עם החברים ולישע אהבה ביניהם ולהסיר שנאה וקנאה
 ונקיטה ונטי' מלבכם כי לפי הנראה לאדם הוא תענוג
 בנפש אבל אחרית' מר ממות וצריך מאוד לכוף את יצי'
 להעביר מלבו השנאה מנקיטה ונטירה וכעס ושאר תאוות
 התלווי בלב בכל המצאות שתוכל ותבין ועיקר מונ' הלימוד
 הוא ג"כ כמו מונת התפלה כי הנפש מתדבקה ומתקיימת
 להשי' ע"י אותיות התור' ועולים האותיות והבלים להשי'
 ויש לו נחת גדול מזה ואע"פ דאיתו לא חזי מזליה חזי ואשי'
 מי שזוכה לראות עולמו בחייו כמו רבותינו הקדושים חזי'
 ואתה שנתן לך השי' שאינך מופנה מכל צד ללמוד כי
 היום כוודאי טוב מעט בכוונה אחר התפלה ובישוב הדעת
 מהרבה שלא בכוונה ח"ו ועיקר הכוונה כנ"ל כי כבר למדת
 הרבה שלא לשמה ועתה נשים בלבנו מחשבה ללמוד לשם
 השי' אע"פ שאי אפשר לכונן דעתנו לזה השי' יעורנו ע"י
 ואנחנו צריכים לבקש מלפניו ע"ז וכן על כל מה שחסי'
 מאתנו הכל מאתו נשאל כי מי גדול ממני : וכדומה לו
 שדי בענין זה שכללתי לך כאן דברים הרבה אם תרצה
 ליתן ענין ולבך לדברים אלה ולעיינבם במתן כמה פעמים
 יבא לך התעוררות גדול בלבך ותעיון בזה יהיה כעת שדעתך
 ולבך פגים מהבלי העולם כמו אחר חצות או ביום
 בהתבודדותך

לקוטי יקרום

מחבורה דהוה בכה"מ הקודש עם הבריות המקשיבים לקול
דברו יראת הש"י :

התענית הנושגת בפי מעשינו היינו מחויבים להענין
כמה תעניתים כפי המבואר בכל ספרי המוסר ובפרט
בפי ר"ה שער התשובה כי מי הוא נקי מחטאת נעור"י אבר
המראה כפי שהעולם נהגים ועושים המצות אנשים מלומד
הכל למראה עיניהם ישפטו לא לפי האמת בהשכלת
הלב והם סוכרים ועושים הכל כגולם בלי השכלה כמו שהם
משכים שמתפללים ולומדים תורה ובאמת לפי המבואר
בפי ר"ה כי זה ובשאר מקומות אך צריך שתהיה התפלה
כפי שהשכל מחייב באמת וגם קיטור התורה כמה תנאים
צריך שהתורה נקנית בהם כמש"ל בק נטרים א' לפי האמת
אין מתפללים ואינם רק מצות אנשים מרומדה ככה הוא
קצין התענית כפי שהם מתענין ואין מפשפשין במעשיהם
לכל ואף ביום עומכם עצביכם תגושו כמש"ה הן לריב
ומצה תצומו כי ביום התענית מתגבר הכעס הי"ו ועושה כמה
מצוות כמו כעס ולה"ד וכו' ואע"פ חושבים להתענות
ובתנאים כן וחייבים שכבר נמחל להם מה שחטאו ובאמת
לא כן כי עיקר התענית צריך שישבוה לב האדם בקרבו כי
לב האדם מתנאה ע"י אכילה ושתיה וע"י התענית הוא נכנע
ותענית יש בו אחריו עני כמש"ל ב"ה ואז יוכל הלב להתחרט
מאוד על עונותיו כי זהו עיקר התשובה החרטה כמו שכתב
במשינה תשובה לר"י חולת זה אין התענית חשוב כלום
אם נשמר ביום התענית מן החטא ולומד כל היום אע"פ
בלא תשובה היינו פשוש במעשים וחרטה גדולה אינו
כלום כ"ש אם ה"ו ס"מ ביום התענית באיזה עבירה אפי"קלה
ובאמת לפי שהקבי"ה רחם גדול שרי לא מצאנוהו שניא
לא יאנו בא א' האדם לא לפי כמו אפשר הקבי"ה מקבל מקצת
אנשים שעושים תענית בתמימות אע"פ שלא יהיה באופן
סתמתי כי הם אין להם שכל אך לעשות התענית שיהיה
רצו לפני הש"י אבל אנשים כמוני שידענו כל זה אם לא
תענית באופן שיהיה רצו לפני הש"י כפי שאנו מבינים
בוודאי רא יקבל הש"י זה התענית וליכול כלבא שירותא
וז התענית הי"ו הולך לרוך ולקליפות הנק' רוק והרי זה
הפסד כנמה דברים ואיננו אפסד הגוף אשר בדרך הזה
תשובה כח גדול הוא : והפסד הנפש שע"י נאבד הכניע
הנפש שידומה לו שכבר פרע חיבו ובאמת ה"ס קשהא
על פשע ומתנאה א"ע בהנם ובאמת אם תוכל להתענות
ע"י א' בשבוע ויהיה נמשך השקה לזה עשה אבר שיהיה
באופן הנ"ל שיתבודד א"ע מכל עסקים ותפשפש במעשיך
וחי' ורא תחזיק א"ע שאחה פודע בזה חובך רק לבטוח על
הש"י שהוא מותר לשבים בחרטה גדולה כפי החזקי
במה שהי' ר"י דורש ויותר מזה אם תוכל ותחשוך עשה
רק שלא יהיה תיקונך קרקולך : ולדעת כפי שהבנתו
סדעת הקדושים אשר בארץ קנ"ל אשר הם בדרך הזה אשר
נר' הלישות הזה : ואם נתענה נחלש ולא נוכל להתפלל
ולא ללמוד בוודאי טוב להניח מזה רק הפעולה שעושה
בתענית צריך לפעול בלא תענית :

הנה פעולת התענית הוא כמה ענינים א' אז וכל להיות
החרטה כנ"ל : ב' שבירת הלב וכוחת הגוף הבא
מ"א ג' שבירת התאוה : ד' הכנעה ה' התגברות אשר
הטעני כמש"ה כל אשר יבא באש וכו' וכמש"ל ב"ה ועוד
ענינים א' אבל כ"ז אם תרצה להגביר לבך וכוה"ת אברך
לתפלל ככוונה וכה שזהו עמוד כמש"ש בסידור שערי שמים
שלוה נקי' התפלה עבודה שוה עבוד' גדולה לכבוש המתשבה
הי"ו בסקי העולם : ולהביאה לשעבוד הכוונה לבין

המלות של תפלה בוודאי לזה צריך כח גדול וזה מחלש
כל האיברים אז כשהש"י יזכה אותך ויעזרך להתפלל
לפעמים בכוונה רצויה בוודאי תחחרט הרפה גדולה על כל
הטאתיך ויושבר גופך ותאוותך ותכנע ואש המלהבת
המתאמצת את הלב לתפלה הוא מסהרת במקום אש
התענית : והאמת כתוב הוא בכתבים חדשים שתי"ר בעד
ולזה שסידור התפלה אם היה רצויה לפני הקב"ה קצת
היא הכנעה דהיינו אם אחר התפלה נשאר הכנעה בלב זה
נקי הרשימו דהיינו ההכנעה ועניה ואם ח"ו לא כן הוא אז
בוודאי אינו רצויה כלל ואולי נזכה פעם א' לזה : עוד
כתוב שם שאמר בעש"ש שזכה לכל המדרגות שלו הכל
הוא בעבור שהתמיד בטהרת המקוה תמיד : ובאמת זה
ענין גדול מאוד כי המקוה שטהר את הגוף והנפש אבל
צריך לעשות הכל בכוונה לא ח"ו מצוות אנשים מלומדה
ואז ח"ו אינו נחשב כלום רק צריך להתיישב א"ע ולכוין
דעתו מקודם :

ואעתיק לך כוונת המקוה מנפסה ז"ל מה ספספקתי וס"י
סומיק מי"י מפס"י ז"ל ס"י כוחת המקוה
מפספס"י ז"ל ס"י מקודם יכווין סוד ס"י כנוכל ד' מפלות
מקודם וע"פ סוד כזה (יסו מסד) : (יזה נלמ) : (ס"י נגודם)
(ס"י סוד) : (ויס ס"ת) (ויס יסוד) : וזה סעוים סמכונים
ככוונת הלולג כמ"ש הפירוש"ל טענים ומקוים ס"ס ככוונת הלולג
והמים שנתקוה ס"י יודין דע"כ ס"י ג"י ב"י נ"י ע"כ
וכלם כוונתים מספס"י ס"הו הראשון ס"הו חסד ב"י נ"י ע"כ
ויס"י כמ"י מ"ס לכן ס"ס מ"י ס"ה נגד ד' יודין דע"כ גם מקודם
ב"י נ"י ק"י כמ"י ס"י ס"י ס"י ס"י ס"י ס"י ס"י ס"י ס"י
ס"הו בית קיבול לקס"א קמ"י : וזהו בנין הגוף הוא ע"י ס"ס
ק"י ס"י כנוכל ככתבי האר"ל ככוונת ליל חס"ר והגוף ס"הו
הוא כלי חסד ואין לו טעם כמקודם כי כלי חסד שזיתן הוא
טענתו : והענין הוא קודם כניסתו למקוה לריך לסגור לנו
בקרבנו ומקבל עלינו עול ונלכות שונים לעזוב פשע"י ומעשה
מוכן לענין כהס"י חסד ויראה גבורה ככדי ש וכל ס"ס להתפלל
ספס"י צו כמס"ה ישראל אשר כך אפשר ד"י נ"י ע"כ על
קודמתו וע"י ז"ל נלמ נלמ ס"ס"א כמקומו כמס"י ס"י ס"י ס"י
ולריך לסגור ס"הו לו סגול ומעלות יס וזה הוא ככלל
לריך יסוד עולם וזה ע"י יגדל ויוכר כבוד ונלכות י"ס
וי"י לעולם ועד : ועוד יכווין כחותי כמקודם כי ס"ס אר"י :
מלכות הוא סוד היגור וס"ס ה"ה הוא ז"ל ס"ד הקול וס"ס
א"ס"ס ס"ד ספס"י : וכמק"י ס"י ס"ל המק"י נגד ס"ס א"ס"ס וס"י
כוחת ס"ל המק"י נגד ד' חיות ס"י וקרקעות המק"י נגד
ס"ס אר"י וס"י ס"ו ס"ל ס"ס גי"י יצ"ק הוא סוד יסור כרחה
קדושה ויכוין סנכנס לנכס וזה"ש טהרה וקדושה למחשבתו
ולקולו ולחיצו וזה ע"י כוונת הנ"ל אף שנב יסול לריך וק"ס
אף ס"ס ירד שנב מפלות אחריות יכפלה ס"י ויכרות כרית
חכם אשר לא מוסר ולא יאיר על נשמתו קוניה הרמותות חיות
מקודם : ס"ה גי"י אר"י ס"ה וס"ס ס"ה הוא קוד סכ"ה ס"הו
י' ראשונה דס"ס הו"י וי' כנוכל כזה יוד תמוז ה' לו קצין
סנכס"ה ס"ל לשם מפלות שננקוה כנ"ל ספור"ס עליו"ס דע"כ
ס"י מ"י ס"י גי"י ק"י וי"ו סעני"ס ק"י גי"י כרית לחקן ספס"י
ס"ל סכ"ה קד"ס : וד"י ס"ל עליו"ס יו"ד דמו לך לוגין כי יס"ו
כנולאי אלפ"י גי"י ל"ו וע"י ז"ל וס"ס לעבודת הש"י ויאמר סקי
זה ס"ס סכונה מקודם ישראל"י מ"י מושיע צעה לכה ויכוון כ"ס
מקודם ישראל הוא מ"י יהוה מושיע הוא כ"ס י"ס ס"ס"ס סכ"ה
סממנה סמגלים סכ"ה ס"ס"י וניהוק כר"י"ס ס"ה ס"ס"ס ס"ס
אוחס למרסס ס"הו יסוד סכ"ה ס"ס"י ס"ס"י ס"ס"י ס"ס"י ס"ס"י
ס"ס א"ף ס"ה יו"ד ס"ה ס"ה ס"ה ס"ה ס"ה ס"ה ס"ה ס"ה ס"ה

לקוטי יורים

השאלות מסיבה לסיבה עד שבא לגמר בגשמות וזה היה ע"י שיתוף מרה"ד ע"ש בדבריו :

לפי ענינו נפרש זה הענין יותר בהרצ"ה קצת כי ידוע מה שאמר הכתוב כי לא תשכחתי מהשנאתי וכחנז צם' הברכה כי ענין תשכחות הסי' אינו כמו תשכחתי האדם אם יסבוג לנשות בית או לרוב בני וכו' ע"ז לא יהיה כלום אפי' אם תשוב כמה ימים רק כשיעשה יהיה הדבר כי הוא לריך לרברים שמוך ומנו לעשות מהם הדבר אבל הסי' ומנו נכרח הכל ומיכף עתה העלמה בתשכחות כזכור אזי חיכך נכרח הכל כמלא הסי' מהי"ה הנפשות הנשניות לוי ויעמוד ר"ל דבר על הכל יהי כן יהי קציע יהי מאלוה תדשא הארץ הולא הארץ וכו' וכתב רמב"ם ע"פ כי הוא אומר ויהי וכו' ר"ל באמיר' שהיא התשכחה נקראת אמירה כע"פ ויאמר עשו כללנו אחר כללנו וכדומה לאמיר' זו כחשום הכל וזהו ויהי אבל היה רוחניות דק והוא למה שתשכחו העולמות יותר מן העצם סוף' נקודתם הראשון כזכור שהיה לו תענוג יוסף מן התקרבות אליו והתרחק מלבו לזה לזה ר"ל דיבר ויעמוד שהיה עמיד' נשניות כמלא וזהו חיות של הכל ואמ"כ כשנכרח הכל בפועל ע"י התשכחות והשתלשלות והעפ"כ אחרו הרוחניות נכרח למעלה נעים בשטו והי"ו נתגלה כלל רק ענין החיות שבנרואי' הוא חיות קטן מאוד שיתלמי' ונתפלג לטוב ולרע על הנרואים מפני שדיין הכלל לא היה יכול להתגלות ולהאיר על הנרואים מפני שדיין היה עיקר הסי' בנרואיה ונעזרם לשיגשגו הרברים ואחר שנכרח הכל ביום ו' אם אלו היה העולם נכרח בזה הנרואיה לא יוכל להפקים תועלת שעתה שעתה החיות הוא מה שנו כי חיות נשניות הוא מנומלס לזאת אחר גמר כל מעשה בראשית הנביא הסי' בנרות הנרואי' הנעלמי' דהיינו ענה שנתהו הנרואים בהתשכחות היות רוחניות מאד והיא ענה עלם אלהות הנביא וזו הדבר עסק העולם ועד קופו בכל מעשה בראשית ועיקר החלק שהוא מובחר בנרואי הסי' הנביא אליו הנרות מעטו העולם כשנתשכחה הסי' בזה וזהו ענין היה היה העולם עסק מנוה' ר"ל הסי' נקרא מנוה' שאין שייך בו תנוע' מנקודת למקום כמו בנרואים וענין זה מוכן ב"כ בברי' ס' ב"ו' אב"ז ב"ש' למה נתחלה כתיב הכל אלהים ואמ"כ כתב הוי' ולמה לא כ"כ נתגל' הוי' וכו' כ"ן כי הוי' ראשון ר"ל התחלה הנרואים עולמותו והי' להתגלות כלל כי הוא וצדו חר הויותו כלל' י"ש' רק אחר התגלות הסודל דהיינו הכלים מהם נקראים נשניות מן הנרואי' ל"כ' לפי ערכו אשר עסק ועליו ואופן ובלגל ויפירות מהם התרחקות ומנו כזכור זה נק' חומרי' ר"ל קשרים כסוד' היה דורש נקרא זה ענין מנוה' שנתקשר ונתלמס כ"א לפי ערכו וכדל כ"א עתירי נשניותיו זה' מלך שם אלקים נקרא ע"ש הנביר' כי זה נקרא גבור' גדול' לתלם דבר שיפך מצדו ועבד הרוחניות הוא להיות בלי התלבשות והנרואי' היה עסק זה לסודל ונלכדי' וזה נקרא חלשים ר"ל יבוי' מלשון ולא חילי הארץ לקח וגם נקרא חלשים שעה קר שבו חיותיה אלה ויהי הוא העיו"ש והלם הוא מלשון קשר כמו אמתו אלהים אלוהים ולזה נקרא חלשים בלי קשר עקש כל הנרואים כ"א בננו' ונוף יעבד צ"ש ולזה כל הנרואים וכל מעשה בראשית נתחם צמם חלשים לבד עד אחר הנרואי' שנמנע הילעלם והשתלשלו' הסוד' זו הנסוד' מהי' הרוחניות הנענמ' כלל' זה ביום שעות ה' אלהים וע"ש צם' הנ"ל ונארץ צוה : (א"ה) ללאת מן הענין לניאור דבריו רק העולם מכל זה שאמר הנרואי' חלשים התשכחה הרוחניות שהיא חיות הנרואים ברוחניותם ועלמותו ית"ש על הכר אים יע"ן זה לריך עוד לכמה הקדמות הנרואים אבל כחונים הם נקשרים ואין פנאי לכותבם אפי'

לחזכרם רק מי שלומד צפופים יודע הכל ולא יקשה לו כלל ולזה נקרא שנת לשון השנה ששנו הנרואים לפרט' ור"ל ענין זה הוא כי אין קיום לנפוש נכרח בעולם זולת בלשון הסי' כי אין לנפוש נכרח מליחות בעולם כי הם נכרחו אחר הסודל דהיינו עקדם להם הסודל ומי שהסודל קדם לו ה"א להחייים אם לא בלשון הסי' שהוא קיים לעד שהוא קדמון לכל והוא נלמי ולא קד ולא יקור וענין הנרואים היה בלשון שרול' שהיו ובלתי ללוי היו כלים ואין להם מליחות כלל כמו שלא היו קודם שעלה בלשון ובלוי הנרואים הוא התענוג מהם כשימדוקו לפרטם ע"י חסוק' וע"ז יהיה קיימים מפני שימדוקו בו והוא נלמי קיים ועוד שיתלמו ללוי שרלה צמם ויהיה ללוי בתקומו ויהיה הנרואי' כי אין להם מליחות בלשון הקיים ללוי צמם (ולענין) הבלון הזה שימדוקו בפרטם ה"א ח"א כי הלא ע"י הנרואי' נחשקו מהסוד' ככל' תמנח החלום הנשניות של ב"א ונחשדו ע"י מהסוד' שהוא רוחניות מעורר אחרות א' לזאת אחר הנרואי' שרלה הסי' שיחיימו ולא יכלו נחמח החתקם עמנו לזה הנביא בהירות הויותם הנעלם שהיא מעלמותו ית' ע"י השתלמו' ע"ש ולא נחשקו חסך ובלוי כמו המיניק שהולך אחר מעשה נערוט ושוכח באביו ואמ"כ כנרואי' אם אביו נחמח חסך אליו תשליך הכל ומתדבק בו ורץ אליו נחמח שהיא נחמח תנחמי כן כזכור' נחמח' נחמח' וזו הדבר אל הנרואים אז נמנח פניהם אליו בשקוף גדול' וזה ללוי שנקיים מהם זה סיבה קיומם מנ' טעמים כ"ל זה ענין השכחה שהוא השכחה אל הסוד' ר"ל הסוד' שאיר על הענפים והענפים חושקים ומתענגים בו ונכספים אליו והוא אחרות עם הסי' ו' וע"ז תצין מאמר הזהר דזו דשכחה אינו שנת דאחמרת ברוח דאחד וכו' דהא אחמרת כרפיא יקרא ברוח דאחד וכו' ואי' לפרט כל העלמ' כי יתארץ העיין רק ברוח מעט' כי הנרואי' נק' בכללות כפא להסי' כע"פ הסי' כפאי וכו' והנרואים הם רבים מלך חילונות' אבל מלך פנימותם הם א' ואימתי הם הם כשהם דניקים וחשק' למחשבי' א' לרביקות הסי' כמלא כל נמנח חפלים א' ללון חסך א' ונחשק' צל' והרביקות הם היא המחמרת ומקשרת הסי' עם הנרואים לשיחיימו ע"י הסי' שהוא א' וזה התקשרות נק' בנית לזה נק' השכחה בנית עולם שאז הוא זיונה דקב"ה ושכינתא : וכבר ידעת ענין קב"ה ושכינתו' ר"ל הקב"ה נק' הנעלם מהנרואים ושכינתו' הוא אלהים השוכן בתחונתו והתקשרות שניהם הוא ביום השכחה פתע"ל והנן מאוד כי זהו אמיתות ענין שכתבתי בזהר ובכתבי' ואף לפי סודות' צעיתי הרואים בנרבי קודם של הזוהר וכתבי הארז"ל שיש ד קב"ה ושכינתו' הוא יתור ט"ם ועלכות שביום השכחה מתייחדים כנר ידעת ורמזי' כלן ב"כ שכל הזוהר וכתבי הארז"ל הם לאכטים כמוס' די מדוייהן עם נשרא לא אחרתי אבל חכמים כמוני הרואים הזוהר וכתבי הארז"ל מתדמין לנו ענין אחר כלל שאין זה ר"ל כוונת לשון הזוהר והארז"ל כמו שהארץ צוה צם' עומד מן שמיצ' הגאון ר' נחום די ליזאני ז"ל בנ"ש פ' על מ"ש בזהר מילין חילין לא אחייבנו בר לחייון דאעלו ונשקו ונאן דאעל ולא נשק כו' וכתב שר"ל שזוהר' ניתן' לנשמות שנכנסו בעולם הזה וינאו ומנו דהיינו ט"ם להם התפשטות הגשמות וכמ"ל ענין התפשטות הגשמות האמיתית' אבל מי שנכנס ולא ילך ר"ל שלא ילך מניפיותו בודאי אין מכוין כלל וכלל אפי' נקודת קטנה מן הזוהר והכתבים ורעיים יורעים ולא יודעים כ"ז כתב הגאון ע"י נחום די ליזאני ז"ל הנ"ל וכבר ידעת ענין התפשטות הגשמות עיקרו ע"י הרביקות הסי' א"א אלא ע"י הכנעה' ועיקר הכנעה' ומה ש' נמנח' שיהי' ארוב הננו' ושוכח השכחה כי על תשקל כשהם שוים כבר בא הילת' והדיח לאנשי דורינו

חית ששעמתי

קושי יורים

האור הזה הוא הנק' צוהר זולנא דקרדניא שאה אור כח
הלימנים והוא הנק' אור חזר וכנה אור הזה מאיר ומשעור
עשה צ"ה כמו צה נריאות עולם כמ"ש זה היום תכלת
מעטך זכרון ליום ראשון ועממת זה נטל פחד על הנפשות כי
מקורי הנפשות מתאספים למעלה ומתמדים מאור כמ"ש נכסלו
נחפו יעדא אמוז כו' כמ"ל ועממיהם היתחווים כנגוף
מרישים זה נמקל כ"ה לפי דעמו . והנה כשהתמחון רולת
להכלל ולהעלות בעליון . לריך זוהר ודיקוק גדול מאוד כי
אם יכנס למעלה בלי הזדככות ידמה למקום אופל כמו מי
שהוא אלוכלך ונכנס בהיכל המלך שדומין אותו והנה"י נאמר
ועמיהם לא זכו בעיניו :

ובאמת נאמר בפרי סיכיות והוצא בסידור שפרי שמים
שהאלקים שנהיכלות מאירים ומזיירים וזולנין עמון
באם נוגה ונבחר דינור קורם התקרבם להכלל למעלה ק"ו בן
בנו של ק"ו אלו צ"ו לפני צה יום התיראות והתקרבות נפשותינו
למעלה לריך עכ"פ מודם א' להודרך צי טהרת המשפחה וכדבור
והמעשה כידוע בלית ולהתקדם צהורה ומפלה . ואח"כ ציוס צה
יום ה' הגדול והנורא שהוא ד"ה ר"ל שהוא כראש של השנה כי
יש זמן כל האצרים כנגוף כידוע מ"ש נם' ילירי עולם שנה
נפם כולם כנגון א' והוא ראש וכמו בראש צהת הדנוק האדם
מתחבט בדבר א' מתאספים כל הכוחות האצרים עם ואינו רואה
ואינו שומע ואינו מרגיש מחמת גודל כח המעשה שו' גברת אז
כן בראש השנה מתאספים כל כוחות של הנפש האדם והעולה והשמי'
לשרטט ומתמלס בראש כמו צהתה הנריאה כשהנה גדלונו
הפסוט לברוא עולמו ית"ש . וזה ענין מ"ש וכו' תנשא מלכותך
כי עין ית' שרש"י נק' מלך עולם הוא על השראות יראה
ועשר המקור האדנות על הפנמים האנללים ונבדלים וזולרים
ועששים ממנו ית"ש . ויש השראות האדנות לעטה ואינו כ"כ
פחד כמו פחד כשהפחד נכנס בהיכל מלך ממש במקום גבוה
והענין יבין וזה ענין ראש השנה זה ענין יום הזכרון כמ"ש
בסידור שפרי שמים זיל קרי ציה . וכמו צהת הנריאה פיה
הלימנים למעלה כדי להספיע אח"כ לעטה צהרה וצמסקל כמו
שאמר צוהר זולנא דקרדניא מדר משיחא ר"ל מדר ומסקל
ופלם ושיעור וקלנא לכל בריאה רוחניות ונשעיות כן ציוס הזה
ממש דוגמתו על כל הנרואים כנרשונה . וזה ענין הרת
עולם זה ענין המרדמה שפלה על האדם כמצוה בכתבי
האריז"ל :

והנה מי שיש לו מוח נקדקדו ורולה לעבוד הש"י בזהה ענין
הענין הזה באופן האמיתי וישער בעליון אף כנכסוידבק
שורש נפשו למעלה אם הוא מתועב צמעשו ועושה תשובה שלימה
באמת וציוס ד"ה כל חסלו ומשוקמו אינה רק לבקש מהש"י שנהיות
עמה הוא עת רגון ועת זכירה ופקידת כל רוח ונפש ר"ל השמלותם
למעלה ומתקומם בצדתי מרועים אולי יחוס הש"י עלינו ויסיר ממנו
כל הענינים ומשכים המנדילים בינינו לצינו ונזדכך צו ית"ש צטהור
לכ ציוס הזה :

וזהו ענין זכרינו לחיים כו' כמ"ש בסדר הנ"ל ועיי דביקות
הזה שפיה צד"ה נוכה לכל הש"י בכל עניני ההנהגותינו
בדרך השם וזהו ענין הכתיבה שר"ל הרוש' שטרסם נפסם
הדביקות האלקים והתקרבות הנפש צו שצדביקות הזה בסקיל'
א' כולם נקשרים עניני נפשו וגופו ואשתו ובניו ונגדיו ומזונו
ופרנסתו וכל ענינו כי הכל ככלל ברגון התקרבות הענף לשרות
ופם נגמר וכו' יאמר הכל צהת התיא וצרגע התיא וכאורס איס
ימלאנו כי עניני ההנהגת סגוף של האדם ואשתו ובניו ומזונו וכל
מאורעיו הכל טפלים לעניני דביקו' הנפש כמ"ש כפי מעשיו
יקרבוהו וירחקוהו וכלל צמספס אמת והסגנה' פרעיו ומי שהוא
חכם עושה שפיק' עיקר לבקש בכל לב על דביקות הנפש יעזרנו
הש"י

מזרים ומזיירים ומקוים מכל סוג תורה ומדה רעה כמ"ש
וזהו כשהאיר הש"י באורו עלינו צהתי הקודם אז באורו נראה
אור משא"כ אם ח"ו אין לנו עינים כעיוורים נגשם כאפיל' כמו
העיוור שאינו רואה אפ"ל בלתיים מפני שאין לו כלים כן
צמנו מפני שאין לו מוח ולנא שיהיו שהורים אין לנו רואים
אפי' צהת הארת האור צמנת ובי"ט .

באמת הרגשתי ענין שנהרות ויו"ט אינו שיה לכו"ה כי
לדיק באמת הוא תענוב אור סכלי דביקות הנורה
כע"פ ז"ו ית"ש זה שמה גדולה לאין קץ ומי שאינו לדיק
הוא מרגיש שמה גמיו"ה הרחבת הכל להשענו במאכל ונעמתי
כמ"ש רש"י צמקת צילה בענין משאר"ל כמה יחירה נחנה
בארם וכי' וזהו חומרות של המלוא מהשעמה והאחזה וקלה
המתחון וב"כ הוא קודם כיון שאינו יכול להדניק ציותר .
וחי' לחללו נכעם אלו בעצות שזה הסיפך הקדושה שהיא
הקליפה כידוע .

זה מרוננו בסידור תקנת שנת מעניניה לעולם כו' שועמיה
חיים זכו כו' וגם האוהבים דברים כו' כי יש ג' מדריגות
השמים כהשוכות נעלמות ונכתרות ורועים ממה למחזיקים
בה' ונעלמין ממה מאופן שאין להם ידיעה דביקות הנשמות
בהש"י רק המדרגה הנ' מהם שהם אוהבים דברים ר"ל דברים
הנללים שזוכל לדבר בהם ולפרס דהיינו עניני המאכל והמשת'
כו' ב"כ אם עשויים לש"ש לפי שכלם גדולה נחרו .

כמי שבענין השפחות וי"ט שפ"י מאיר לעמו הארה
עלומה להחדק צו ולהענין צו וכ"ה מרגיש לפי
מדריגתו א' דק מן הדק וא' דק וא' נעב וא' יותר צמנות
והכל תלות הש"י כן צינים נוראים מאיר הש"י לעמו הארה
עלמה לדיק צה רק שהיא הארת הנבזרות והפסדים לא כמו
צמנות ויו"ט שס עמד הסקרים בלטה שמתגברות צהת ואף
מ"ש שכלל צהת הפחד ב"כ היא בלעדי א"ה כי זה השער כו'
אח"כ הנוצר היא השמחה והמקד : כן צינים הנוראים הש"י
מאיר לעמו ונבטיק זיו מרת הפחד לעמו ומאיר בלבות בני
ישראל וכל אחד מרגיש פחד בלבו כל הזמן הוא . רק לא
כל אופן שורים א' גסם מרגיש יראה הטוהרה והנרור' אימת
הש"י ופחדו שמתגבר עליו והוא טב כהשוכה שלימה לכניו
בלבו ונמתחצחו , וא' מהם מרגיש צמקל' ב"כ רק מתערב
עמו אימה הדין והעונש שהיה בעינין צהת זהו וא' מהם יותר צמנות
שהוא אימה העונש והמות לכו ח"ו וזו נק' צוהר יראה
רעה רעושה לאלקאה כו' והנה להנין ענין זה על מתכונתו מה
שאפשר להנינו א"ה לפרש בכתב אפילו נכמה דפין רק אפס
קליטו תראה להנין מה זה ועל מה זה הפחד מתגבר בלבו
צינים האלו .

כבר ידעת מ"ש האריז"ל כי בכל זמן מתעורר התעוררת
שהיה לפנים . למשל צמנת קודם מתעורר התעוררת
אור השניה שנתן הש"י צהת שנת בראשית ומאיר כמו כן
מכשיו כמ"ש המכיל' מניחה לעמו ישראל נקדושתו ציוס שנת
קודם . ונפסק מאיר הארה שהאירה אז בלאת ישראל מלמדים
ובצבועות הארת מתן תורה וכמו כן עכשיו צינים הנוראים
האירה התחלת הנריאה שהיא הדין שנו נכרא העולם כמ"ש
בראשית ברא אלקים שהיה התחלה וכל התחלות קשיות .
והענין כי בריאה העולם היה צלימלום וענין הלימלום הוא
הסתלקות החיות למעלה כנודע וידוע הוא מש"ה כי
הנה המלכים נועדו עברו יסרו המה ראו כן תמהו נכהלו נחפזו
דערה אחתם כו' מ"ש צד"ה צהת הרמ"ק שהוא נאמר על סילוק
היכל של מעלה ורבה הלמד מענינו הוא על כל הדברים שענין
לריך שהסתלקות המתחון לעליון והוא ענין הלימלום הוא פחד גדול
ולמתחון לעמוד במקום גבוה עמו ופחדו מי' שאינו והנה מניא'ו

דקושי יקרים

הש"י על זה ויגלה כבוד על כבוד ואלוהי עמו עליו סוף יראתו יח"ט על זה כבוד * ולפיכך אומרים ז"ל וכן תן פחדך ויראוך כל המעשים שאנו מבקשים על העיקר ש"סיר כל המניעים ויגלה כבוד על כבוד כו' כעת הצריח' קודם העתה והש"י יש לו נחת גדול מזה כשאנו סומכים לעשות העיקר עיקר הטעם טעל וה"ו להיפוך כשאין אמתו עתהוים לדיקות כלל רק לגופניות כמו המון עם ואנו מבקשים קיום הגופניות היפוך הכוונה הרגו' * כי קיום הגופניות היפוך הצריח' וקולקולו כמשה יצאון יסורון ויבטע וענין זה מוצן לכל אדם אין א' מהם ענינו לאמתו אך שיהיה בקטם המזונ' והנניס לשהם צאמת כי כולה סכלים בזה ופזרים שהם מבקשים לשהם וצאמת אין להטעות ח"ט צוה כי זעירין אינן צעלמ' דיעין רזין דעמנוותה שהם ענין האמת והאמתו כמשה'ל בצרכיות נפשים קידמים : (והנה) חזק הזה הנ"ל הנק' חזק המזון הכוונה לשהם וע"י * אחרים בנפשים הררורי מרעם הסבו' ציגוי הקדושים והנוראים האלו שהם ב"כ חזרת הענק לשהם מאור הזה הוא דין והנה ניי סכלך מעשו ח"ו ובזר כה הס"א שהם נולדת ים סופסית' דהנה הנה צעת החברות כה הזמן שהם פחד יתק שהם שורם לסופסית' דהנה כנ"ל הנה הענק והחבר ששרהו לכן אז הוא פחד המונס גדול על הנפשות ואף בלא החברות הס"א לא יהיה חרופה למחלותיו ח"ו והש"י צ"ח וצ"ח צמחיו וכרוב חסדיו ליה לנו מלוה אחר והוא מלוה השופר : וענינו מלוה זו אפי' מה טענה נכחנים של הארז"ל בנ"ל לאו כל מוחא סביל דא ואפי' ניי סביל אינו ענין כלל וכלל כי הוא סוכר שהם דברים כחצין ואינו כן וכל"ו הענין ופשוטו והוא אמתתן של דברים הנגלים והנסתרים בקיור כמרך לענינים הוא כי הש"י רחם עליך לעמו ישאל ישועה גדולה ופורקן כהיום הזה להחיותך ריון והחברותו לכל יוקיד העולם ח"ו ובזר ידוע מ"ש הארז"ל כי המתקת הדין הוא אינו בחסד רק בדין והוא כי שורם הדין לעולם ועלם בנכחי מרומים הוא חסד גדול והוא ענין הלימוד הראשון לש"י למען החבלות להכנסו לעמו ישראל כנידע להבאים דעת ה' ונבואה נכתבים של הקדוש אה"ו דוב צער ז"ל והלימוד הוא להבנה חסד והסד גדול אפי' שהם לימוד והוא דין אפי' הוא חסד מנע כי זהו דין מחוק ומחוק כל הדינים המתחייבים מנוני שהם שרם והם ענפיו והם אינם צעלמ' חסד כמוהו מנע * וזהו מ"ש לחות עונית דין לכובס כעס' דין הכל ר"ל בדין עליון החתק מאור * אבל צוה מעוררין זה שורם של הדין שהם החתיים גדולים הוא על ידי השופר כי כל הדברים העליונים יש דוגמתם בחסותנו כילוץ דק מנוני ובאמתותה דלחתה כשאנו לוקמים חסן החסותן בלויי ש"י לקיום מלחיו המעורר ע"י כה העליון מנע והש"י המלוה לעמו זה הוא אחר רק לעמו ית' כי זה עיקר הכוונה חסן הלזון : (וענין) כילוץ החכמה נמזים בלינו של יתק ואיל' לשון קסה כה"ם והם אילי הארץ * כמ"ש בנזר ושופר

הוא המנוחה שבו והוא על ראשו והוא לשון סופר' והוא ספרנו שורם הדין והוא מלוה כשפוסרת לקבל בחוכ' כל הדיני' החסותנו ען המוח למתק * וכמו שצעת"י שהם אילו מחתה חזק המזון למח דו הקרניים ודרך עם ילך חסות ען המוח גדולת וסוד לדוגמ' זו כשאנו לריכים להצדק שורם הדינים ולמתקם ולסוליא מחוקי' לדיך ליקח שופר ספרנו סודם הדיני' * וזהו ענין החכמה שפרמ' השופר כי ענין החכמה היא החכמה האלו בלבו ונכנסו לש"י מאוד ומאוד בצרכית לב וס"א סחורות הדינים לשהם : כי הדינים הם החברות כה הס"א ע"י שניות ונעזית לב וצחקנו' צאמת לש"י הם

ויהי

היך הוא
הבררים
בינה ריח
הארם אז
באבה' לה
הוא מתו
עין זיוונה
אור חזר
התמששות
לפכה והנה
התעוררת
כמשה' ב
מבשר את
דברים :
לבו לפני
וחשך ה
למעלה כ
שמתאבה
המתחם
בנת השי
מתאמים
ליעולם כי
השכיבות
וגטרה ו
למשה כ
העיקר ה
שהוא רח
הוא הטי
ענין כונה
התשובה
בהיון ג'
כמשה' ל
בקרבו וכ
אשרים
מה המקור
ענין המור
כמשו"כ
ליוב העו
המקור מ
סוב חלקיק
ודבר בער
ובמשאיו
המכות
הענין ה
ששורש
התשובה
הלב אבל
מנ שמחה
מדרך הש
ספחד וב
מחילה ו
שמינים
שכנט וכ
שאל ד

דקוטי יקרים

בריה וביה"כ נבכה הרצועי והשכמ שהם הדינים וכוותחם
 וזהו ויגבה ה' צבאות במשפט עד שאנו שבים אליו ית'
 באמת ואח"כ מזרקים השבת והדיני והשי' מכניסנו לתחת
 כנפיו שהוא הסוכה שמציה זו היא קדושת השי' ביה ויראתו
 והיא פריסת סיכי שלום על נפשותינו ויחביאנו צל ידו תחת
 כנפיו נחסה וכבר נאמר זה בכתבי הארוז"ל ענין החיבוק
 המרומז בסוכי כמו אדם שמחבק את בנו באהבתו אותו
 ובזרועותיו וקיסנו וסוכך עליו בראשו והזרוע הוא שתים
 כהלכתו ושלישית אפילו טסה כי הם שני פרקים ארוכים
 והג' הטפה היד ע"ש בכתבים והכל משל ומליצה לענין
 החיבוק והתקרבותנו להשי' בשמחה וטהרת הנפש וצוה לנו
 השי' לקחת הד' מינים שהם הכל התעוררות התששמות
 החסדים כי בכל התורה והמצות הכר כונוי אי' התעוררת אור
 השי' עלינו פעמים הסדים פעמים גבורות רק כמה נדע
 להתעורר התעוררת עליו זה א"א לידע כי היא בנבחי מרומים
 רק השי' ב"ה וב"ש הוא היודע והוא המדע והוא הדעת
 המצוה אותנו פעם במילולא ופעם בעובדא ופעם בזו העובד'
 והכל כפי שגורה חכמתו ותבונתו אשר אין לה חקר ולעת
 הזאת צונונו להתעורר חסדים העליונים המאורים אשר מיתוק
 הדינין ונעורם במינים הנדולים על המים שהם החסדים והם
 ניציצות והיות של רוחניות שמו המתנוצץ למטה כידוע
 שארז"ל לולב זה הקביה אתרוג זה הקביה כו' וכן כולם
 ובאוחזנו אותם לשם מצות השי' אע"פ שכה אלהות שבכל
 דבר הוא בעולם גדול מאוד ואמר אבל בלקחו דבר מצות
 השי' בא"ה חסן שצוה והוא כדינו ובכמונו מתעורר ומתגל'
 הכח ההוא שבו מאוד ושירה עליו הכח האלהות העליון
 ומתגלה בו ולכך כל תשמישי מצוה בעת מצותם דסקדושי'
 ואסור להנות מהם משא"כ מקודם ואף אח"כ אינו חמיר
 והכר כמ"ש שאז שור' עליו האלהות העליון ואם יתוהשי'
 לך עיני שכל תבין כל דבר ודבר מזה ותבין כללות כל
 המעשים והזמנים והמצות וההגונים בהם כמו בפסח ושבעו'
 הכל היא התעוררות הארות עליונים אשר באורם נראה אור
 הדבקות הנפש למעלה והשי' היא היודע למה פעם כך ופעם
 כך אבל למעלה הכל כוונה אחר ויסוד כל התורה כולה
 הוא דבקות השי' המתחיל באמינה והיא מצוה אנכי ועל
 מצוה זו בנוי כל התרי"ג מצות בהחמדתה וקיומה והיא
 בראש והיא כסוף והיא באמצע וזה שארז"ל בא חבקוק
 והעמידו על אחת צדיק כאמנתו יהיה וכל המצות הם ענפי'
 לזה המצוה וכל הל"ת הם להזויר על ההיפך כי כעבור
 האדם היו רצונו באיזה עבירה או מתגבר כח הרע והשקר
 בלבו ונותן בלבו דיחוי מן האמונה ואינו מרגיש כעצמו
 עד שבא אל החמור ומן החמור לחמור אחר חיו כמשארז"ל
 כך דרכו של יצה"ר היום אומר לו עשה כך ולמהר כך כו'
 נמצא הכל הוא נמשך על ולא יהיה לך אלהים אחרים :
 והשי' שמו יתעלה זכרו לעד ולנצח נצחים יזכנו ואת כל
 בני עמנו לעבד' בלב שלם ובנפש חפצה כמו שהוא יודע
 האמת ויפע בלג'נו אהבתו ויראתו לעשות רצונו ולעבדו
 כדב שלם למען ג"א ניגע לריק רק נוכח לעשות נחת רוח
 לפניו בעבודתנו באמת אכיה"ר נצח סלה ועד :
 צדק לפניו יהלך וי"שם לדרך פעמיו ר"ל הך מוסר כי יש
 ב"א ההולכים לה"ר מצוה להחפלה או כיוצא ובאמצע
 הדרך עומד לדבר עם ב"א אף שעושה אחר המצוה עבירה
 היא ביה שלא הלך בזריזות והעונש שלו לאחר סמירתו
 ג"כ מיה כנגד מדה לפי ש ידוע מכה ספרים שמעבירים
 את האדם על הנדר על מענו קצר מאוד וזה לו יסורים
 קשים עד מאוד כי יש לו סחך וי' עדה אך צריך הוא לרוץ
 מדה

הי"כ הוא הלב וכו' ההי"כ והנמר כמו בלב האדם שנמר
 זו הדברים על נמר אחר המחשב' לכן קוראו ליה"כ האר'
 הבינה ר"ל הבנה והכרת והתעוררות השי' מתעוררת בלב
 האדם או יותר כי בריה היא התחלת הדברים והם בקשיות
 יסודיים גדולים וכמעט אין נרגש בהם הסדי' כלל להתעורר
 מחיבה להשי' מחמת גדול הפחדית המתעורר' אבל ביה"כ
 הוא מיתוק הדיחוק ובמיתוק הדינין הוא הענוג גדול כידוע
 ענין ויונה העליון הוא הסתקי הדינין הנקראים נוקבי' שהם
 אור הזור מצימצ' והם מתמקקים בחסדים שהם אור ישר
 והתששמות והם נקראים זכר בדרך הזכר המתששמו' למעלה
 למטה והניקי' להיפוך והכל משל ולפיכך בריה עכור גדול
 התעוררת הדינים א"א לפרש החטאים ח"ו רק לכסותם
 במשיה כבסא ליום הגינו : אבל בעת השופר ואדר השופר
 מבישי' אחר ר"ה ומכ"ש ביה"כ או עיקר המצוה הוא ויודעו
 דברים : ובה כמטלים הדינים כי כמו שאדם משבר את
 לבו לפני השי' בתשובה ויודעו כן משבר הקליפה וכלה הענין
 וההשך המחשיך אך וי"ך וז"ס הנסיר' כי בריה חוזר להיות
 למעלה כמ"ש בכוונת הארוז"ל בענין התרדמי והרורבישא
 שמתאקף היות להכלל למעלה ואז מתגברים הדינים
 ומחמתם מתגברים הענינים שהם הקליפות כמו למשל באדם
 בעת השינה שמתגברים עליו הקליפות ואז כל הדינים
 מתאספים יחד והדינים נקראים ער"ם אחרים וח"ו זה רעה
 יעולם כי כינום רשעים כו' יצריך סיור ונסיר' ושבידה
 תשמיכות הלב לסוים ולגמר הדיני' ולהמתיקם והכל ע"י סוור
 וסירה ושבידה ושפיכת הלב והנפש לפני השי' וכמי שהוא
 למטה כך הוא למעלה ונפשו ונפשי הכל א' כמיש בריה
 ויעיקר הוא ביה"כ כי אז מתגלה עצם השורש של הדינים
 שהוא רחמים גדולים ונמתק הכל ומתקבלים כל התמילות
 והיא הסיכך והחותם של החור' לשורשם ומתלבן הכח כמו
 ענין כוונת המקה שמתעלים האדם בטקום שהיא הביני' שהיא
 התשובה ואור הלובן הסדיח כל הפגמים והוא שם אהיה
 בהי"ן גימ' מקיה וכמש"ל ואח"כ יוצא ונולד בריה חדשה
 במשיה לב טהור ברא לי וגו' רית טביל ורוח נכון הדש
 בקרבו וכמש"ל בכוונת המקוה : (וזה"ש) במשנה סוף יומא
 אשיריכם ישראל לפני מי אתם מטהריןמי מטרה אתכם כו'
 מה המקוה מטרה את הטמאים כו' הכוונה על מ"ש כאן כי
 ענין המרת יוה"כ וטהרת המקוה ענין אי' והכל
 בתשוב' לפני השי' בהתכוננות גדולתו ית"ש וזה נקי' מים
 לרוב העולם התבוננו' הזה ואינו מתגלה כיא ביה"כ וכשעת
 המקוה מתגלה קצת לדרושי ה' ית' אשריהם ואשרינו מה
 טוב חלקינו שהשי' בחר לנו והפליא עצוה לנו על כל דבר
 ודבר בעתו כי אחר עבור ימים האלו מתחיל חג הסוכות
 ובמשארז"ל שמתא' תחת לראשי מדיה עד יה"כ ומיה"כ עד
 הסוכות היא וימינו תחבקני וכמ"ש בכוונת הארוז"ל :
 והענין הדבר כי אחר שנמתקו הדינים למעלה שנפשותינו
 והדינים נקרא שמאל אח"כ מתגלה לנו שמחת השי'
 ששורש השמחה היא מתחלת בטהרת הנפש לפני השי'
 בתשובה אבל אז בעת התישונה הדבר כהעלם מחמת שבידה
 הלב אבל אח"כ מתגלה התענוג והשמחה והה' חג הסוכות
 מן שמחתנו וכמשל האב והאם שרוצים ליסר ביניהם להתריות
 מדרך השקר שהלך בה ומנביה הרצועי והשכמ עליו והוא
 מסחד ובוכה ונופל תחת כנפי אביו ואמו ומבקש' מהם סליחה
 מחילה ומחבקם ומנשקם והם אע"פ שחוקים השכמ עד
 שמכניסם שחוזר ובוכה בלב ונפש מ' מאוד אוי וזרקים את
 השכמ ומקבלים אותו ומשימים או בצל כנפיהם וזה ענין
 שמאל דוחה ויטין מקרבת הנאמר בתינוק והנמשל מוכן כי

לכוטי יקרים

מורה מאוד כי זה פעולה לעבור מהרה והנה באמצע הדרך והמעבר שולח לו הקב"ה מלאך א' לעכב ומלאך ב' הוא שנברא מאותו המצוה והיה לאותו המלאך צער כי במחשבתו שחישב בכיתו לילך לרבר מצוה ההוא נברא נשמה למלאך ובעשיית המצוה נברא הנוף ובשביל שהיא שהה אותו לברוא הנוף מחמת שעמד לרבר עם ב"א נ"כ בא המלאך באמצע המעבר לעכבו כדי שלא יריץ וזהו צדק לפניו יהלך כששמו כי כל מצות הולכים לפני האדם לאחר פסידות אך שיראה בשעת הליכתו לרבר מצוה שילך בנריות ולא בעצלות בכרי שישילך דרך פסידות ולא יעכבוהו במעבר הנדר : ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כ"א ליראה את ה' אלהיך עדי"ם יובן ר"ל ליראה את ה' אלהיך ס"י שיהא היראה שלך כמו היראה של ה' אלהיך כדומה כי יראת סתם ב"א הוא יראת העונש וזה אינו כלום אבל יראת הש"י על האדם הוא יראת החטא שהקב"ה ירא תמיד כי סן יחטא מרוב רחמנותו אליו כמו אב על הבן שיראת האב על בנו תמיד שלא יצא לתרבות רעה ח"ו או שלא יחלה כך יראת הקב"ה על האדם כ"י מגודל רחמנותו וז"ש מה ה' אלהיך שואל מעמך שתהא יראה שלך נ"כ מיראת החטא כמו יראת ה' אלהיך שיהא שוה לו ונמשיל משל ע"ז אב שהוזהר את בנו שלא ילך יתף סן תשב קוץ בגילו ולא השגיח הבן הקטן המחוסר דעת עריון והלך יתף וישב לו קוץ בגלו אף שלא היה לו כאב גדול מזה אך האב הי"רא שלא יתנפח רגל הבן מה עשה האב לקח מרצע וקרע הבשר שסביבות הקוץ והסיר הקוץ מרגלו והנה בלוקחי הקוץ היה להתינוק יסורין קשים וצווח בקול מר אך האב הוא היודע שהיסורין ההם הם רפואה לו לא השגיח על צעקת התינוק והסיר הקוץ בכה ובפעם אחר רצה התינוק עוד לילך יתף ונער בו אביו וניזם עליו ואמר לו הלא אתה זוכר הבאב והייסורין קשים שהיו לך בהסרת הקוץ מרגליך לכן הוזהר שלא תלך עוד יתף סן תבא לידי יסורין בהסרת הקוץ והנה אין האב מגזים על התינוק שיתחוב לו קוץ בגלו כי ע"ז החשש אין התינוק מרגיש כי עיקר הצער היה להתינוק בהסרת הקוץ לכן מגזים את התינוק בזה הדבר שיודע צערו ואף שעיקר יראה וראנתו הוא מתחייבת הקוץ אעפ"כ אינו מגזים לבנו הקטן בדעת רק בהסרת הקוץ בכרי שירגיש ויזהר מליילך עוד יתף אבל באמת האב אין לו יראה וראנה מהסרת הקוץ אדרבא יודע הוא שזה רפיאה הוא לו נמצא שיראת האב והבן אינם שווים כנ"ל והנמשל מובן כי יראת האדם היא מעונש ולא יראת החטא כעצם אבל הקב"ה כ"י ירא ומצטער סן יחטא האדם אבל מה עונש של האדם שאחריו מזה אין ירא כי אדרבה רחמנותו ורפיאתו ית' שמענישו כדי לטהרו מעוונתו וז"ש מה ה' אלהיך שואל מעמך ונ"ש שתהא יראתך ביראתי כנ"ל :

רמו הפ' ער סתי עצל תשכב ר"ל שיש כמה ב"א שיושבי ועוסקים ושונים מעוטפים בטלית ותפילין כל היום אך הוא מצות אנשים מלומדה ואינו יודע עיקר העבדות וזה כמעט גרוע מבעל עבירה כי בעל עבירה פתאים יכול לבוא לו התעוררות גדולה ויעשה תשובה גמורית חריט על העבירות שעבר ויעבוד הש"י בעבודה גמורית והתלהבות גדולה אבל זה האדם אשר הוא צדיק בעינו ודומה לו כאלו עשה העבודה המיטלת עליו אדם זה לא יוכל לבוא לעולם לידי מדריגה גדולה וטובה כי הוא חישוב שעבודתו הוא כשלימות ובאמת הוא רחוק מאתו ית' ומעבודתו כרחוק מורד ממערכ : חסר הסיום :

כל ימי עני רעים כו' ע"פ משרז"ל אין עני אלא מן הדעיי וכך ס"י כל ימי עני בדעת רעים ר"ל שאין תפלת ולמודו נחשבת כלל לפניו ית"כי בוודאי הסבלא דודי ולא פרחין לעילא ופריך והא איכא שבתות וי"ט ר"ל שבועות ימים הללו בא לכל אדם התעוררת מלמעלה ובוודאי תתפלל בהם בכוונה והיה שינוי וסתר ר"ל אף שמתפלל עתה בכוונה ורואה א"ע שמתפלל בכוונה ומחמת זה בא לו גיאות ונדלה בלבו ורואה א"ע שעלה עתה במדריגה עליונה לכנף עתה הם רעים לפי ששינוי וסתר הוא תחילת חודי מעיים ר"ל שאין היצח"ד מתנהג אלא מתוך אכילה ושתייה ומחמת זה בא לו הגיאות וד"ל :

איש אזור עור עוזר במתניו ע"פ משרז"ל בתורתו ש"י ר"ט היה כתוב כתנות אור בא' לפי שר"ם היה מא"י עיני חכמים בהלכה ולא היה בתורתו כח"עור כידוע ובא"י לא היה נ"כ בת" עור כי היה זך ומזוכך וזהו אזור עור ר"ל שלא היה לו רק הגורה של עור אבל בגוף לא היה בת" עור רק איר זך ובהיר :

ס"י הפ' בסוכות תשבון שבעת ימים לפי הפשוט היה צריך לכתוב להיפוך שבעת ימים תשבו בסוכות אך כך ס"י אתם כ"א תראו שבסוכות תשבו אתם כמעשיהם שבעת ימים עליונים דהיינו הו' אושפזין עילאין כידוע :

ס"י הפ' נעשה האדם בצלמינו וגו' למשל אדם שיש לו בן אף שהבן עבר מכנגד פניו והלך מאתו עכ"ז נחקק הצורה של הבן במחשבת האב אך מי שלא היה לו בן מעולם לא שייך בו לומר שיהא נחקק במחשבתו צורת הבן שיהא לו אח"כ כי עריון לא ראה אותו ולא היכר צורתו והי דרך ב"א אבל אצל הש"י שייך זה דומה אף קודם שנברא ישראל היה נחקק צורתו במחשבה כמשרז"ל ישי"א עלו במחשבה כ"י אצלו י"ת העבר והעתיד א' וז"ש נעשה אדם ר"ל ישראל הנק' אדם בצלמינו פירוש באותו צלם וצורה שהיה נחקק במחשבה וזהו כדמותינו ר"ל כאותו דמות שהי' במחשבה קדושה עתה נעשה אותו :

כי תורה חדשה מאתי תצא ס"י כי הנה ידוע באורית"א קובי"ה עלמא והנה יש בעולם עיר ובשר ונידון ועצמות ומוכרה הוא שגם בתורה יש כ"ז כי בהכרח שיהי' בפועל מה שהוא בנפעל כי כח הפעל בנפעל אך כי באמת יש כל אלה בתורה כי פשטיות התורה הוא סוד עור ובשר התורה ע"ז מ"ש על ס' ולהג הרבה יגיעת בשר בכל פעם שהוא לומר טועם בו טעם בשר ונידון הוא מיומנו בס' ותגד לבני ישראל כמ"ש רש"י שם אך העצמות של התורה אין אינו יכולין להשיג עתה רק לעתיד וז"ס הפ' ביחזקאל התחננו העצמות האלה ויאמר ד' אתה ידעת ר"ל אם התקשרו ית' ממך אז יהיה מושג ומובן העצמות והסוד הו' למה באמת אינו מובן עתה העצמות של התורה ואין אנו משיגי' אותה ולמה הוא כך אך לפי שאין עתה התורה אלא רק מה שלקח מבני אדם קצת תורה נלקחה מלבן כלומר מהסי' דים של וקצת מסיפורי בלעם וקצת מסיפורי שאר ב"א הכתובי' בתורה אך לעתיד יהיה התקשרות קב"ה בתורה ועתיד יראנו להשיג גם העצמות וז"ש כי תורה חדשה מאתי תצא ר"ל ולא כפי עתה שהתורה היא רק מהסי' פירים כנ"ל : וז"ס הפ' למען שיתי אותותי אלה בקרבנו לפי שהקב"ה היה רוצה לברר כל הניצוצין מן מצרים מהשכירה ומהו ענין ברור הניצוצות היינו כל הדברים הטללים של מצרים ושל פרעה שהאזותי' כי מה לי אותיות של דברים בטל' ומה לי אותיות של התורה רק החילוק הוא שהאותיות של דברים בטלים הם מהשכירה ורצה הקב"ה לבררם דהיינו מזה יהיה הברור שהכנים

לקוטי יקרים

דקרא אמר לשון יחיד וסיפא דקרא אמר לשון רבים יתגרו
 כס הליל בתרווייהו חד לישנא וי"ל דבאמת ע"כ מדבר בין
 ברישא בין בסיפא בצדיק כי הנה יש תרי גונוי צדיקים יש
 צדיק שעוסק בתורה ובגמילות המדים אך הוא צדיק לעצמו
 ולא לאחרים להחזירם למוטב ואע"פ שהוא מצות ממצות
 התורה שנאמר הוכח תוכח וכו' עכ"ל מצד רכות טבעי אינו
 יכול לומר לזולתו לא עשית כהונן וכשורה ויש צדיקים
 העוסדים בפרץ ומתגרים תמיד בעושה עולה ומוכחים
 ומתריסים אותם בתמידות על מעשיהם המוכערים כמ"ש
 ובתקומתך תקומו כו' והנה לכת צדיקים הביביל שונאים
 אותם כמשרז"ל האי מאן דרחמי ליה בני מתא כו' ומחמת
 זה שונאים אותו ביותר מחמת שרואים שכת הראשונה
 צדיקים גמורים ושותקים מסתמא אינם רשעים כי"כ כמו
 שמחזיקין אותן הכת הב' ומכאן זה מריבין ומתגנין הכת
 ב' עם הכת הא' מדוע אתם מחשים הלא אתם צדיקים וקנאים
 ושלימים ולמה לא תנקמו את קנאת ה' וזהו סידוש יתגרו
 כס ר"ל הכת א' יתגרו עם הכת הב' לשי"ש שיעמדו ני"כ
 בפרץ עמהם להלחם נגד אויבי ה' והנה הכת הא' מחמת
 רכות טבעם אינם רואים חוב לרשעים ומחפכים בזכותם
 ומשיבם אולי לא היה כך כאשר מריבנים ומרננים עליהם או
 זכות אחר או מזכירים מדות טובות שיהיה לרשעים הנ"ל
 וזהו יהללו רשע ר"ל מחמת טבעם מהפכים בזכותם ועוד
 אומרים אי"א להעמיד הדת על תילה ועוד הנה לישראל כו'
 ומחמת כל אלה המענות נמנעים להוכיחם אבל עכ"ל אע"פ
 שהם צדיקים הכתוב קורא אותם עוובי תורה הוא לשון הוראה
 ומסר והכת הב' נקראו שימרי תורה וזהו עוובי תורה יהלכו
 רשע ושומרי תורה יתגרו כס ר"ל יתגרו עם הכת הא' הנק'
 עוובי תורה נמצא לפי ס' הנ"ל אינו מס' בקרא שמצוה
 להתגרות ברשעים כי מ"ש יתגרו כס קאי שמתגרים עם
 הצדיקים הראשונים לכך לא אמר לשון חייב או מצוה כי
 אינו מפורש בקרא שמתגרות ברשעים כנ"ל מהרב
 הגאון מורינו נ"י :

ולרשע אמר אלונים כו' ואתה שנאת מוסר כו' אם ראת
 נגב כו' ועם מנאפים חלקך כי הנה יש בתורה מצו'
 הנקרא משפטים שאסילו לא נאמרה כו' יש מצוה נק' חוקים
 וזהו מה לך לספר חוקי לספר לשון בהירות שיש שנותני
 מעמים ובודאים מלבם מעמי המצוה של החוקים ולפי ס'
 הסכל' והקלושה היא נותן בהירות ואור לתורה וי"ש ואתה
 שנאת אסילו מ"סר אסילו אותן מצות הנק' משפטים אתה
 עובר עליהם ומה לך לספר חוקי וזהו מ"ש אם ראת נגב
 ותריץ עמו שהוא ענינות של משפטי' ואין משפס במעשך
 לשוכ מעבירות שבירך ולא עוד אלא עם מנאפים חלקך
 אסילו מה שהוא חלקך אשתך המותרת לך אם אתה אין
 מתקרשת עצמך לקיים מצות י"ת רק למלאות תאוותך הרי
 אתה מנאף עם חלקך וזהו עם מנאפים וחלקך ואי"כ מה לך
 לספר חוקי :

ויקחו לי תרומה כו' והנה אמרו ר"ל לי לשימי ר"ל שיתרומם
 ויתגדל שמי ע"י וזהו דווקא מאת כל איש ממי
 שהוא כל איש ס' שכל נקרא איש וזהו אשר ידבנו לבו
 שלבו זך וברור לאביו (שבשמים נקרא איש כמ"ש צדיקי'
 נקראו אשכולות ני"כ ס' שכל איש כי שאר סתם בני אדם
 אינו נקרא אדם רק הנשמה אבל הנוף נקרא בשר אדם
 אבל זה שנודכך גופו ולבו לעבודתו ית' נקרא כל איש
 ולכך נקרא אשכולות ומ"ש ויקחו אליך ר"ל ביחד עמך
 ירוטמו את תרומתי כמ"ש גדלו כה' אתי וגרוממה שמו יהיו
 רצו

שוכנים הדיברים והאותיות אלו בתורה ועשה מהן צירוף
 אחר של קדושה וזו הכיור שלחן וז"ס א' מספרי התורה
 לבד שארי סודות הנרמזים בספורים עד אין קץ ומספר בכל
 אות ואות כי אורייתא וקובי"ה חד הוא :
 ומחזור ענין ראשון שאם לא הביא על המצרים עוד לו
 ג' מכות הו' חסרים כמה סיפורים שלא היה נכתב
 בתורה ולא היו מתבירים כל הניצוצות וזהו רמז הפ' למען
 שייתי אותתי אלה ר"ל אותיות של השבירה וצריך אני
 לפרסם ע"י התורה לכנסן ההכרה לשלוח עליהם עוד מכות כד'
 להכניסם באותיות צרופים שבתורה כנ"ל :
 בשם ריבוע ש"ט הוהר בנחלתן שלא תכזה וכי שכל דבריהן
 כנחלי אש וכו' והקשה ממ"נ אם נחלת סתם ס' פ'
 לוחשות למה לי כנחלי אש ואם סתם נחלת משמע עוממו
 קי מ"ש הוהר בנחלתן שלא תכזה הלא סתם נחלת הם
 עוממות ואמר ז"ל כי הנילפעטים צדיק גמיר נוסל ממדינתו
 וצוה להשי' בקמנות דהיינו שאין מתפלל בכוונה גדולה
 ונעזר הולך בטל לפעמים יהרהר אדם הרואה את הצדיק
 מברנה כזו ושאין תפלתו ולמודו כי"כ בכוונה שגם הוא
 יעשה כן מה אם זה שהוא צדיק וחסיד עושה כך מ"ש
 הוא ולזה הוהר התנא שלא ידמה א"ע לת"ח וצדיק כי
 צדיק זה כשיתעורר מטשנתו ויתחיל ללמוד ומתפלל יעלה
 כל הדברים בטלים שדבר וכל המעשים שעשה עד הני'
 כבודם יעלה הכל למעלה כידוע מסיד העלאת ניצוצין אף
 מהדרים בטלים אבל אתה אדם הרואה אדם שישט שאינך
 יודע כלל מסוד עבודת הכורא ית' איך מלאך לבך לדמות
 א"ע אליו וזהו הוהר בנחלתן ר"ל בשעה שהסיל ממדינתו
 ונשא נחלת עוממות דהיינו שמדבר דברי' בטלים ושאר
 מעשים הוהר שלא תלמוד מהם שכל דבריהם אפי' דברים
 בטלים שלהם כנחלי אש כנ"ל : ס' הפ' כי שבע יפול
 צדיק וקס ר"ל כי האדם צריך לילך בכל השבע מדות של
 השבירה והעלות משם ניצוצות ומחמת זה יש לאדם זה
 עליה גדולה וזה שכתב וקס :

רמז הפ' חללו אמר סידוש וללוי אדם שהוא דבוק בשי"ת
 אמר ס' הקב"ה בעצמו אימר לו התורה וא"צ ליגע
 הרבה בעצמו יש ב' כיתות בני אדם יש אדם שיש לו יראה
 ואהבה מצד עצמו ויש אדם שאין מתעורר מצד עצמו
 מאהבה או ליראה והתקנה שלו שיבא למדת האהבה שיעש'
 דבר שיש לו אהבה גדולה לזה למשל יאכל וישתה דבר
 חשוב כי מה שיש לו אהבה לדבר המאכל ההוא הוא
 מחמת התענוג המריבש באותו מאכל והתענוג הוא אלהות
 ומחמת זה ניתוסף לו אהבה בעבודתו ית' :

ואנכ זה אכתוב גם ההלצה ששמעתי מענין כי ידוע שרוב
 המון עם מנהגם לשתות דבש בעשיק אחר המרחץ
 והשעם הוא כנ"ל כדו שיבוא להם אהבה יתירה בתפלת
 המצוה ובערבות כי תפלת ערשיק צריך התלהבות יתירה
 וכונה גדולה יותר מכל תפלת החול כידוע אך יש בני אדם
 ששותין כ"כ הרבה עד הלא ידעי וכו' וזה הרמז ולא זכר
 שר המשקים את יוסף הוא לשון תוספות קדושת שבת
 ר"ל העלאת המין הנ"ל שיש לו לעשות בזה וישכחהו
 סתור להתגרות ברשעים בעיה"ו שני עוובי תורה יהללו
 רשע ושומרי תורה יתגרו כס ואם לחשך יכו"ש להקשו'
 על ענין לשון מותר דקאמר הל"ל מצוה או חייב הואיל
 דמקא לן מקרא כמו שאר מצות וחייבי דרבנן דאמטכוהו
 אקרא כסו חייב אדם להקביל פני רבו וכיוצא ועוד קשה
 לשון הפ' הלא עוובי התורה הם רשעים והשומרים הם
 צדיקים והל"ל רשעים יהללו רשע צדיקים וכו' ועוד רישא
 הבורר

דקושי יורים

רצה והתלילו כי יש לפעמי' שאלו לוקמים ירחם הסורא כיה
מכה שאלו רוחי' סכל הסולמות רחמי' סמנו ולוחבי' חוטו
נחלא חנו לוקמי' מרמינו עהכנולוי' חכל נסנת קורט חנו
לוקמי' סעדות הסורא נכד וחו חנו נחללי' עהכנולוי' ודנוקי'
כנורא ימי' :

שונא עתנות ימיה כי הני' הסענות בלוי' לעוסי' סלא ליכלא
כסנא דכסופא נמתס וסני' כססאר' בעוסי' ח' סז
עתנות חו יכול סורא למות וליקק גס עס כמתס חכל מי ססורא
סונא עתנות ימיה :

חזה הסניפס וסוק סמרוני' פי' דלכך נקרא חזה עסוס דסרליס
ססורא סכמס ניוסך עד ססוס ומסס סוי ירכין רק סססוס
סורא דכר סילוכי נכך סורא סכרוס סל רחי' וסלמס כל סכריס
סויכיס לדכור ופעמי' סרידי' מרליס דכר כמו מרלי' סללנעוסי'
כו' חכל סוקיי' ס' ססיכיס לעודס סלרין לסרי' רגליו נילך
כלך חמר חזס ססניפס כלומר חנו סס כמי' סססססססס סל
סדנור חכא יסר כרסח וסוי נקרא חס סמורי' עי' חס לכנס ועי' :
כס דיכור :

חלצה כמעל סלין לו עקב סלילמו ססולס פי' ע"ד עקב ענוס
ירחם ס' סירחם ס' סוס עקב לענו' וסו
פי' סללס לסון ססלנו מלמכי' ח' סור עומד לסססלל כמעל
סלין לו עקב כנא ירחס כלומר סססילס סורא סלא עקב סססס
ירחס סלילמו ססולס ר"ל ססילמו ססולס :

למה שלח משה מרגלים לתור את הארץ הלא הקב"ה
אמר לו אני נותן להם מקום לטעות אך שהיה רוצה
להביא אותם בנסיון כי משה היה רוצה לבור לא"י והיה
רוצה להעלות כדי שיוכל לבא לא"י כי משה היה מבחינת
דעת ואוריא דארץ ישראל מחכים והיה הרעת מנודה שם
ביותר ואינו יכול לסבלו והיה רוצה לעלות במרדנה יותר
גבוה ולפיכך היה רוצה להביאם בנסיון :

סיר' חס' בתהילים אודה ה' בכל לבי אספרה כל נפלאותך
הנה י"ל על פשט חב' דבשלמא מי' אודה ה' בכל
לבי נוחא אבל סיסא דקרא אספר כל נפלאותך קשה הלא
כתוב מי' סלל כו' ישמע כר תהלתו איך אמר אספר' כל
נפלאותיך וא"ר עס י"ס"ש כו' ה' והאלהים נסה את אברהם
אמרו נסה לשון נס רוממת ועלי' כמו הרימו נס וי"ל מה
הלשון את אברהם הליל נסה אברהם ויובן ע"פ הירוע כי
מדת אברהם הוא חסד כמי' חסד לאברהם ואחז"ל שיש
מלאכים שא"א שירה כ"א ס"א בשבוע וי"א ס"א ביוכל ומה
שואמרים אומרים בקיצור יש אומרים קדוש ויש שאומרים
ברוך וי"א ס' אחד כמי' על מלאכים ירועים שאומרים כ"א
ס"א מן מזמור הודו לה' כי טוב וכיוצא והנה לאיש הישראלי
הורשי' לומר ולקלס בכל עת זמן ודהארין בכל מיני קילוסין
ושירות ותשבחות ולהכין זה משל למלך שבאו כל עבדיו
ושריו לומר הימנן לסניו לקלסו והנה לכל א' וא' יש זמן
ושיעור לקילוס' לפי ערכו וחשיבותו וכ"ז היא כאשר יש
רצון לפני המלך אבל אם פני המלך ח"ו כעס אז ויראים
הם נקלס' כל עיקר כמי' מה לקלס המלך בעת הועס
ומחמת חשש זה שהם מסופקים אולי ח"ו המלך כעס אתם
ואולי יעווס בשביל איזה דבר לכן דרכם לקצר בכל
היכולת ותכיף לצאת טאת סניו והנם בבוא בן המלך חביבו
ואהובו לקלס המלך הנה בן אינו חש לכל אם אפי' המלך
הוא כעס כאשר רואה בנו חביבו נכנס שמחה ותענוג לאביו
והנה אמרנו כבוא השמחה ואהבה נסתלק הכעס והועס וצריך
להבין זה איך נסתלק ולא יזה מקום נסתלק הכעס הנס שהוא
כך טבעיות פי' צריך להבין ענינו ונ"ל שכאשר האדבה
והשמחה גוברת וגורם להכעס והועס שיעלה למעלה אל

שרשו ושם היא נמתק בידוע שהדינים אינם נמתקים אלא
בשרשם וזהו פי' ה' והאלהים נסה את אברהם ר"ל אלהים
שהיא הדינים במה נסה נתעלו ונסתלקו למעלה ונמתקו
ולמה את אברהם כלומר מכה האהבה והחסד שהיא אברהם
שהוא נמשל לבן המלך כניל :
ונחזור לענין המשל שאמרנו שהבן קילס בלי שיעור כי הנה
יש חיוב על הבן לקלס אביו עד אין קץ ושיעור
מחמת שני ענינים א' שהוא אביו ומלכו החיוב מוטל על
להודות ולהלל ביותר ומתגם שאין לו חשש כניל ועוד
גופה יש להודות ולהלל ביותר לאביו המלך שנותלו רש
כזה לקלסו בלי שיעור מה שלא נתן לו רשות כזה לש
שר ומפסר כי על מה שנותנין איזה יתרון מלעילא שיש
לומר בו לשון הודי' כמי' בלדת יהודה הפעם אודה
ואפשר יהיה סירוש חס' כך אודה ה' בכל לבי כלומר ל
השבח הקילוס שאני מחויב לשבח ולקלס כמו הבן על הא
לבד מזה אודה לו על כיה' בכל לבי כניל אהבתו תקוע
בלבי וזהו מורה שנים אהבתו תקוע' בלבו כי כמים הפא
ומחמת זה נתן לי רשות לספר כל נפלאותיך אבל מי י
כניל לכן יהיה אספרה ר"ל המעט מה שיש יכולת ב
להודות ולספר יהיה נחשב כאלו ספרת כל נפלאותיך כי
המניעה ממנו רק שבחתי אפשר לס' ס' שבחי דמרא עי'
ורספר כל נפלאותיו כי אין להם שיעור וקץ לכן
שאני אספר כלומר המעט שיש לו מספר יהיה נחשב כ
הם נפלאותיו כי החיוב מוטל עלי' לספר שבחי בלי שיעור
מחמת ב' ענינים הנ"ל : או י"ל באופן אחר כי הנה
למה אמר אודה ה' בכל לבי הלא ארז"ל על ס' וסעדו ל
גבי מלאכים נאמר לבכם שאין היצה"ר שולט בהם ו
אנשים נאמר לבכם וא"כ ולמה לא נאמר אודה ה' ב
לבבי כמי' אודה ה' בכל לבב סמוי ישרים ועדה ו
ואהבת את ה' בכל לבך עור מה זה לאספרה כל נפלאות
ולא אמר אנירה כל תהלתך כמי' ופי' יגיד תהלתך י
ע"פ משרז"ל שאין המלאכים אומרים שירה עד שיש
אומרים שירה שנאמר קרמו שרים אחר נוגנים וצריך לה
מהו ענין ההמתנת' שמטמנין המלאכים עד שישיראל יא
חלה וי"ל ע"פ הירוע שישיראל עלו כמחשבה תחילה לה
אע"פ שנברא האדם אחרון למעשה בראשית היה ק
למחשבה שנא' אחרון וקדם צרתני והנה ירוע שבמחש
יש כ"ב אותיות כולם וה' מוצאות חספ ומשם שורש
האותיות בי אין האדם מוציא דבור ספיו אם לא חס
חלה וכאשר מוציא דבור בלי מחשבי' הדבור הוא סת
חכמי' שכל נמצא המחשבי' הוא שורש כר העולמו' שנתגלו
הדבור למשל כאשר האדם כותב איזה אותיות הנה ק
כתיב ציו' האות הוא מתחיל ביד שואת הנקוד' קטנה מצי
בכ האותיות וגם מקודם שכותב האות היא חוקק תמו'
וזאת ההטיק' נקרא מחשבה כמו המחשבה הקדומ' לס
האות והדבור כי כאשר המחשבי' מעורב באות ודבור
האות והדבור נמצא ישראל הנקראים ראשית הם שורש
העולמות ומלאכים ושרפים ואופנים ויש בוהר מאתע
דלתא אתערות' דלעילא לא כי העליונים אין להם התע
כ"א על ישראל שהם שורש כולם ופשיטא שאינם י
להוציא שום דבור בלתי ישראל שהם שורש כולם נ
שכאשר ישראל מתחילים לומר שירה יש להם למלאכי
ג"כ לומר שירה ויש חס' שיר השירים ר"ל שיר יש
גורם שירים הרבה של העליונים אך כ"ז התעוררת העל
הוא ע"י ישראל אך התעוררת ישראל עצמן מהיכן
יובן ע"פ מה שבארנו כבר שכל דבור ואמירה ס
להיות

דקוטי יקרים

כללואחיד ר"ל העולמות המופלאים ומכוסים ונעלמים כמו כי
יפלא שהוא לסוף בעלם ומכוסה ומודל ואח"כ אמר הפי של
אחריה אעממה ונעלמה כך ר"ל שאל יפיל על לב האדם הרוח
ואח"כ שמה ועלון נענדה בוראי ית' שמה יתייר ונדולה עד
אחור לא יעלה על לבו שאני שמה מפאה עלמי כדך העבד
העקב דורון המלך והנס נכלות העבד שמתקבל קדונו לרלון
יס לו מענו ושמה נדלה מזו יורח ויורח מענוג העלך כי
אינו מענו והנלם כ"ח בקדמה דורון ולף גם זה געלם
אינו מענו דורון בעיניו לכלום רק עם שמה דלון המלך לנד
הכל העבד יס לו הרה שמהו ה' שהוא רואה שחשב בעיני
המלך שמתקבל קדונו לרלון ועוד יודע הוא תלום הסכר מאת
המלך וגם בעיניו יס כי עיני שמהו הפסח לרלון המלך וא'
המשלות שהוא יפלא מאת פני המלך לא כן עמד כי העבדה כזה
לינס עלימה והסימה היא אינה עקריה כלל וכלל אך עם
שאינו שמה הכל היא אעממה ונעלמה כך לעשות נחת ורלון יעלי
ולספיר כך ד"ב ארון ולספר ולהפיר בכל העולמו העלויים כי
זה לי לחלות כי העבד כי עמך הכל ומירך נחתו לך :
ז"ס אזכרה שך עליון כלומר עם שאני עומד ומעמך לפניך
הכל הוא עמך כי הסקנה נפי וכלסונו כלי הזמר והפיר והסמך
מכא שמה עליון העלויים בחיך ה' עוללות הפס ונדורו
כנ"ל :

במדרש ויהי לי סוד וממור סוד זה יוסף וממור זה ישכר
כיו עוד אמרו סוד זה עשית בן יוסף שנלמד בכור
סוכו סוד לו וממור זה עשית בן דוד שנלמד עני ודוכב על
הממור :

הנה אמרנו ע"פ ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף כיו סוכו
סוכו של עשו שנלמד ויהי בית יעקב את זבנה יוסף
להנה זבנה עשו לקט והנה ארז"ל את בלל להנה זבנה יוסף
לעמקו ואפסר שזה רומז על פי עמר"ל חזונו נבדו הכובש
את ילדו וידוע שיש כי עיני ילד"ר כענזר בנ"ח ה' הוא
המעמנו לעבדים חיו והוא המנצל אותו עלקיים ע"ש ולכנ"י
בכ"ח הקב"ה תכלין המורה והמנוח כע"ס רז"ל עשהו לכה"ר
ויעסקו נדו"ר וזה יכול הוא לכבוש את עיניו ואמרו רז"ל
אם כחזל הוא עמס"ן אס אכן הוא ימות כו' לא דברו אל
עמי ילד"ר המנצל ע"פ ר"ל שהיא עבד"ה את ארזי האדם
וגפו ככחזל וכאכן ימחצלו עלקיים ע"ש נד זה ילד"ר
אמרו ימנר כלרי לפנות לרלון זבנו שנסתים היסך שחכירו
ומתסלו רק יעסם לרלון נדלו הו' ע"ש נבדורה ובהסלנות
גדולה ובנ"ח אמרנו עלל ונסכר ולרלון האדם להיות עלל
לעבד חיו על ל"ת כע"ס אמר עלל ארי נדחזות כלומר
ילד"ר הנעצל כלרי וזה האדם נמשל לבן פיס לו נענובים
ואסנה יסירה אל זבנו ואינו רואה לזו מפני זבנו חפ"י פסיעה
א' למיך כך האדם הלריק חגיר נמחצות קדימות ואינו נעל חפ"י
רנע א' ופסיעה שהוא עלל בזה נלפנור עבדים חיו כי אך
יעבור עבדים חיו הלל עבדים כע"ס בן הוא שהוא עבד מאת
פני זבנו שנסתים והוא אינו יכול להסיר ולעזוב את זבנו אף
רנע כע"ס ועלל כזה ור"י נככר ו' והנה יודע כי העבד
עלסנה יס לו הסלנות מעבד ייראה שרלון לו הסלנות כ"כ
רק שהוא בוס ועבד את הנורא והנס למיך לכל דבר להמתיק
בשקטו כידוע והיה דלוי להנציר הסלנות ילד"ר ונתת היראה
גדו עללות הנל עילס"ר הס ולפיל לעברו בהיפך אך כי יס
ערה הסכרע זין כי המדות והוא דעיון האס בלל להנה שהיא
וכנצרות והנה כל תנמת יעקב היה לסכרע קליסע עשו שהוא
ילד"ר ח"ס ויהי לך ד"ל הנס סלף נד גדרו שהוא מדת אס

לחיות שם הויה מלוש בתוכו ואות ו' משם הויה נקרא
נקודה בהיכלי ע"ש שמתלבש בתוך כלים אפי בכל אית
ואות וסוד נתפשט בה' ראשונה ומ' נתפשט ונתארך
הקיל שהוא ו' שית עיוקין דקנה ינכנסים בלב והלב מנין
ומצד אותיות ו"ס אמרות ה' ציוסה ומשם בא אל הפה
ושם נבמר הרבור ונתגלו ה' אותיות הויה ו"ש אוד' ה'
בכל לבי ר"ל אני אודה לו בתמימות וא"ת מאין בא לי
התעוררות לכך אמר ה' בכל לבי ר"ל ששם הויה שנצטרף
בתוך לבי ונתלבש בתוך אותיות הרבור כנ"ל והו הגורם
התעוררות שלי ומה גם שבקל אני יכול לכיון דבורו מפני
שהוא בכל לבי כמשארז"ל על דוד המלך ע"ה ולבי הלל
בקרבי וא"ל שיהו פי ה' עורה כבודי וגו' אעורה שחר
ואד"ל אני מעורר השחר ואין השחר מעורר אותי ר"ל כי
מדת רוב בני אדם בתחלת תפלתו אזי אין מחשבתו וכוונתו
כיב וכה ונקייה אך אח"כ מחמת הפצרת ורבו עתרת
התפלה כוונתו מורכבת נמצא התפלה הנקראת שחר היא
התעוררות אותם ומגברת היצ"ש על היצ"ה להפיל תחינתו
לפני בוראו ית' בכל לבבו אבל אני שלבי הלל בקרבי
אינו צריך לכל זה כי אדרבא אני מעורר השחר זו דתפיל
מאשר ה' בכל לבי כנ"ל ששם הויה הוא מתלבש בכל
דבורו ולכך אמר נ"כ פתח דברך יאיר לשון התלהבות
לבת אש כמשארז"ל והו' הדברים שמהם נתינתו מסיני
וזה האש מהם סביבותיהם : וא"ל שגם שם רמזו שהו'
עוסקים בתורה בהתלהבו גדול בדוד והו' הדיבורים והאותיות
היוצאים מהל פייהם מתלהבים ומתנוצצים ופדחין לעילא
לעילא להתדבק בשרשם גם אלו סלקן לעילא ואלו נחתינן
לתתא נתינתו מסיני שהשפיע הבורא אורות הכ"ב
איתון שבהם מלוש שם הויה והאיר כל העולמות מאורם
כך היה זה הענין ו"ש כמומי חתן וכלה שנעשה ע"י
ויונים ויחורים עד אין קץ ובפרט שהו' עוסקין בריון
האורייתא ר"ז בגי' אור והיה נראה כמו אש אף שלא היה
שם אש ממש רק בהיותו אור ונצוצין אתון דסרחין כי
מי שעניו פקחות ויש לו עיני השכל יוכל לראות כי
כמיש בווד בכמה מקומות ובה נרמו שמה ותענוג לעולמי
העלויים והגבוהים עולם התענוג והשמה המשפיע לעולם
החכמה ובוה נתרבה חכמתם בחידושי דין דאורייתא גם
איתם הניע התענוג והשמה שהו' שמה שמה של
מצות הגורם השראת השכינה כידוע וא"ל שזה רמז מ"ש
יון המשכה אלהים ואנשים כי יין גימטריא סוד רמז הנ"ל
גם אש הוא צירוף אות א' ואות ש' כי אות ש' הוא צירוף
ב' קים המורה על קי' אמ"ר אשר הם יסדות בה' מוצאות
ואות א' הוא המתחברת לב' קי' השין ונעשה צירוף א"ש
כי באמת המוצאות הם רק ד"ר אות א' הוא החוזר על כל
המוצאות ומתחבר עמהם כי בלתי אפשר להוציא שום מוצא
אות אחד זולת הרגיש אות א' והו עושה פלא ר"ל עולם
העשיה שהוא הרי מוצאות הרבור הכל הוא ע"י פלא אותיות
אלף שהוא עיקר ה' מוצאות הפה כנ"ל :

ונחזור לענין ספירס הסוכס ונתייחס צענין סוס
גור' שמה ומענוג לכל סולעו' העליוני' עול' המעניג
ושמה ספי' נכסיה ונעלמי' ומכוס' מאור בלתי מוסגי'
כדמיון המעמם ספירס אל האר' עממה המענוג שהיו לו כנלל
המענוג הוא דומי מאור מאור שהוא גור' נעממה כנ"ל וא"ל
מאך ספי' כך אודה ה' בכל לבי בלי סו' פניה כי לבי כלל
נקרני רק כוונתי ומסכנתי מה שאני מורס ומענה הכל נעניל
לספירס לסוף נסירות כמו אכן הספיר כלומר כוונתי לספיר בכל
סעולמות העליוני' המופלאים ומכוסים בלתי מוסגים וזקן כל

לקוטי יורים

הסודק את הקם לא תוכל לעמוד בודאי כי זאת המדה היא
 העיקרית המכריע שני סיני ילמר ונה גם ים לי תמור זו חומרות
 ועללות מלעבור על ל"ם זה יססכר לעלל כזה בודאי ים סכר
 ועלל וכסכר כעשרה ל' היום וזינו עובר עבירה מקבל סכר
 כעוטה נלוה חס ים סכר כלומר חס' שאינו עישה המלוה צפועל
 רק סממנייה ועללות נחמת דניקותו ב"י אע"פ כן מקבל
 סכר ומכ"ם חס הוא עושה מלוה צפועל כמאמרם ופרט כשהוא
 עושה בהתלשנות גדולה פעולה בעלויות העולמות העליונים
 כמ"ם ישראל מפרנסין לאציה' שבסביב וחסו כי ה' את אוכלה
 הוא ל"ל האם והתלשנות מהלדיק התחנן הוא אכילה ופרנסה
 למעלה וחסו את אוכלה וזו ההתלשנות כק' טרפס : או אפשר
 לפרס ב"י ע"פ שאמר ל' ויקרא לו אל הלוי וישראל הקצ"ה
 קראו ליעקב אל ולכאורה סה הדבר לאומרו שקרא ליעקב התחנן
 אל ואל כפשוטו שאל הוא לשון יכולת כמו ים לאל ידי כך קרא
 שמו אל שהוא היכולת כמ"ם לזיק מושל ביראה אלפים וכמו
 שמלינו ברח"ב צד שכלונו הוריד מער לארץ וכלונו מעט המער
 וזו מושל שמושל בעוליות העליונים וכסדר"ל הקצ"ה גור
 והלויק מנטל ופשיטא שעושה עליות בעולמות החפלתו ודבריו
 כי חס הדבור של חס לזיק זך ונקי בלי טוס סיג ופניה
 כדרכו של לזיק ממילא בלי ט"ס שחונטה יכול להעלות דבורו
 לעילא כמ"ם ויפה באסיו נטמת רוח חיים ומזרעמין לרוח
 מעללא וכל הנוסח מעלמותו הוא נוסח שהוא הסבל הנק' רוח
 חיים שהוא צנפי עטי ולא עטי כאשר בארנו במ"א באריכות
 וז"ם כל הכנסה הסבל י"ה על כל צמיחה נשימה שהוא צנפי'
 עטי ולא מטי נמלא כאשר מו"י הלדיק הסבל הקרוי מפרו ודבורו
 סוף חיקף בלי טוס מירחה ויגיעה מתדבק הכל בהכל ודבור
 הדבור ומעלה העולמות ועושה פעמוע ומעניב גדול לעילא ככרי'
 קטנה ממותו מושל ומענע ומעורר כל העולמות עליונים ומעורר
 רגון העליון וכשהוא מעורר הרגון נעשה מהאומות ליכור ונעשה
 סוה עליו דוגמת ליכור להוריד השפע ע"י וזו לזיק באומותו
 ימיה כלומר זהו אשיותו של לזיק הדבור והסבל שמוליא ואל'
 לאומות אחרת כי בזה הוא עושה אומותו שהיא הפעולה שלו
 מעלה דבריו לעילא ועולם הדבור נק' אמונה כמ"ם איהו אמת
 ואיהו אמונה כו' וכי דרך כלל צמחים כלל צמחים כלל לשון
 שעתה וקיום כי צדד ה' צמחים נעשו וי"ם להס קיום ופעולה
 ג"כ דברו י"ו וזו ונחתי לך תהליכים בין העושים האלה
 וז"ם לזיק באומותו ימיה ימיה להעלות לפעולה ולהוריד השפע
 כדמיון הליכור כ"ל והנה אמרו כמה טעמים פעלה בליוני י"ו
 בנרוא העולמות וא"ל הוא שיוכר אלהותו כו' אדמותו להנרואים
 כי אין מלך בלא פס לכן כל הסמות לנד טמס הוי"ה ג"ה כולם
 נק' כ"ל ע"י פנולאים נק' כן כדמיון עם מלך וארון שאינו נק'
 אלא חס ים לו עם ועצדים ולכן נק' הכינויים לפעמים בלשון
 דבים כמו אלהים קדושים וכילא מטעם ה"ו וכמו כן עם אל
 תורה שהוא בעל סיכולת ופנה עם אל הוא כראשון ע"י מקד'
 וכמו כן י"ב מות סתומה נדרשם בהם ומדס כ"ל נול מקל
 ומורט שסוף ננד עם אל וטו כח זיכונם להפעלות אפי' דגלים
 חומריים וכ"ם דגלים קלים כמ"ם במ"א על המטכה סומר
 גקודם נבחר ונה וכו' טעמנילן כלים בחון כלים כלומר האדם
 הלדיק לא נעבי' שהוא מעלה אותן סמותות שהן של קדושה
 מה שהוא עובק בהן אלא אפי' מעלה עמקן אותן סמותות של
 חומריים שהן מ"ו וזו טעמנילן כלים בחון כלים כו' סמותות
 נק' כלים בחון אומות קדושות וזו ג"כ פי' קל וסומר ד"ל
 חס יכול' ניד הלדיק להפעלות חומריים מכ"ם שיוכל להפעלות
 אומות קדושות מהם קלים לפעולת חומריים נדרשם וכמו ש"ם
 נו צדק זו להעלות הכל כן ים כח זה להוריד השפע כמו

הליכור כ"ל זאת המדה נקרא די כי השפע השפע א"ל להוריד
 בלעדי הליכור הנק' די כמ"ם במ"א באריכות כי השפע
 נק' י" פ"ם שאינו מושב ואין יכולין לכנומו לזק נקטנס
 האומות והשפע א"ל להיות בלתי למנו' כי מגורב צמיתות
 לא היו יכולים להתחנן לקבלו וזו ההתלשנות נק' ד' לשון ל' קרא
 ולק' אות' סהו ההשערה עם א"ו. ד' סהו ההתלשנות
 וכע"פ י"ד די וזו י"ד הגדולה שהוא חסד עם א"ל וזו כס'ה
 מלמעלה לעטה נק' י"ד וכשהוא נמטה למעלה חסד ד' ה' ה' ה' ה'
 מתחלה וכע"פ די וזו סיבולו סממנייה מלומר די וזו ס'ה
 סד"י ע"י ג' קיום טמס ג' קוי' סמיון יורד השפע למטה ו'
 ד"י וזע"פ עזה נק' י"ד סחוקה עכ"ל הוא חסד גדול סממנייה
 הקצ"ה עם צדיותו ליתום צדיותו הגדול כדאי שיוכל לקנ'
 ולכן נק' אל שדי אל הוא חסד כמ"ם חסד אל כו' וזו ס'ה
 שאמר לעולמו די כ"ל וז"ל קלנד כדנד ואמר בכללית ס'ה
 לעולמו ובאמת כל העולמות וכל הנצחיים ע"י מדה זו ס'ה
 הליכור נכדלו וס להס קיום :
 ונחזור לענין שהקב"ה קרא ליעקב אל הנם שזה
 מדי יעקב בידוע אך מסני שיעקב הוא הפי'
 התיכון המכריח מקצה אל קצה שהוא קודם המחשבה
 ואחור למעשה כמ"ם בשביל ישראל שנקרא ראשית וזו
 אחור וקדם צרתני ומחמת כן יש בו כח מקצה אל קצה
 בראשית השפע שהיא חכמה עד המדרגה התחתונה וזו ה'
 שהחכמה נקרא י' ונק' עיוני שהוא לשון שור לשון הבט
 כמו אשורנו ולא עתה וא"ל שזהו פי' המדרש וידו ל' ש'
 כלומר שיש בידו כח רעלות ולהוריד השפע סחכמה
 י' עיוני כ"ל ואמר זה יוסף שהוא הצדיק משכיל על דג'
 ומשביד לכל הארץ וזהו כוונת משיח בן אפרים שנא' בנ'
 שורו ומ"ש והמור זה משיח בן דוד שני עני ורובק
 החמור :
 חסר תשלום הענין :
 גדול ה' ומחולל מאוד בעיר אלהינו הר קדשו וא"ל ע'
 מ"ש ישראל אשר בך אתפאר שיש התפארה
 גדול ותענוג גדול ושעשוע ממעשה הצדיק ועם תורה
 ותפלתו וארו"ל בראתי יצה"ד בראתי תורה תבלין דיל א'
 גדולה אהבתך וחבתך אלינו אתה בראת היצה"ד את
 בראת התורה ואתה ניתן בנו כח לכבוש היצה"ד ולמנו'
 ע"י התורה כמו תבלין קדורה נמצא הכל הוא ממך ומשך
 ומבחד פעלנו כיו ואע"פ יש לך תענוג גדול מזה ואת
 מתפאר בנו כאילו עשינו הדבר מעוצם ידנו ובוה ע'
 האהבה עזה וחבה יתירה נודע' לנו שנקראו בניו לטק'
 משל ילכן חביב אצל אביו שבא אורה א' ותוהה את ה'
 בקנקנו והנה לא היה יכור להבין כלל ההלכה היא סת'
 גודל עומקה וחריפותה והנה מתוך גודל חיבת האב עליו
 היה יכול לסבול צער בנו חביבו שהוא מתקשה מאוד ואת
 יכור להבין מה עשה אביו פתח לו פיתחה בהאי הג'
 והראה לו את הדרך אשר ילך בה ואשר יצא ואשר ימי'
 בשקול וטריא כמעט אשר הגיד לו כל תוכיות ההלכה
 והנה בא אורה הוא לשאול אותו ההלכה ולהתוהו בו
 אביו והתחיל לומר ההלכה והאורה שואל אותי כמה שאול'
 ומקשה כמה קושיות והוא משיב דבר על אישניו והו'
 מתיב והוא מפרק בשכל זך ובהור' ואביו רואה ושני'
 ומתענג ומתפאר מזה אע"פ שמבחו ועשה כל החיל חו'
 עכ"ז יש לו תענוג גדול והנה בראות האורה שיש לאנו'
 תענוג מזהרצה האורה להיסף תענוג לאביו והתגבר וזו
 הבן והוסף לשאול אותו ולהקשות קושיות חדשות וזו
 ועצימות

דקוטי יקרים

ומחזיר למוטב ומעלה אותם אל הקדושה וזהו אל אביהם
ולכך ישראל דלעילא אהב את יוסף כי בן זקונים כתרומתו
ארי בר חכים נבי ועשה לו כתונת פסים וא"ל שזהו רמז
לחלוקת דרבנן :

במדרש חותמך וסתריך חותמך זה מלכות וסתריך אלו
סנהדרין וסתריך מלך המשיח וא"ל ע"פ משרו"ל שהקב"ה קרא
ליעקב אל וכבר ידעת ששם אל היא לישיכול מפני הוא הבריה
התיכון כו' מראשית החכמה עוד מדרגה התחתונה והוא
אחור וקדם צרתני שהוא ראשון למחשבה אחור למעשי
כנ"ל והוא ממשיך השפע מהחכמה שהוא י' שהוא עיוני
וזה נק' עין יעקב וזהו לשון טביעת עין שהחכמה שהיא
י' נסמכה ונתלבשה בחוך העין ולכן נק' עין והנה אמרו
בזהר שהקב"ה הוא לעילא מכל עלמין ובתוך כל עלמין
ומסבב כל עלמין והנה אפלינו בנמרא ח"א עולם מן הצדדים
נברא וה"א עולם מאצטתא נברא יג"ל דקיימא לן אלו ואו
דברי אלהים חיים וא"ל דלא פליגי ומר אמר חדא כו' כי הם
מדברים מבריאות עולם וקיומו הוא עיקר שהיא האור א"ס
המאיר מהצדדים ומתוכו כי מכה"כ ואלו ואלו דברי א"ח
המחיה את כל העולמות ר"ל שבכל אחד מהמ"ד מדברי
אלהים חיים וקיום העולם וכן א"ל בכל הפלוגתא שקיימא
לן אלו ואלו כדקראו פירושו שכל א' אמר לפי מדתו ומדרגתו
שהוא חיות העולם וקיומו וכן משרו"ל הלכה כפלוגתי הוא
לשון הליכות עולם וקיומו וז"ש א"ת הליכות אלא הלכות
והנה כ' וישב יעקב בארץ מגורי אביו וכיארנו לעיל הרמז
ועוד נ"ל שהכתוב ביאר הסעם וישב יעקב בארץ מגורי אביו
מה היה לו ליעקב לירד ממדרגתו העליוני מאוד מאוד ולישב
בארץ בארציות ולכך אמר מגורי אביו ר"ל מגורי לשון
אמירה וכינום כמו אוגר בקין פי' שכל כוונת הצדיק בעוה"ז
לאגור ולאסוף הניצוצות הקדושים ולהכניסם ולהעלות לעיר
וזהו מגורי אביו משל המלך שנאבדה לו אבן טוב שתוך
סבעתו והנה עמדו בסמי המלך כשעה שהוא הרבה מעבדיו
ושריו הפרתמים והסחות והסגנים מאנשי מלחמתו עד אין
מספר עכ"ז לא רצה המלך לצוות להם שיחפשו אחר הא"ס
רק ציוה לבנו חביבו שיחפש וימצא האבירה ויחזרו לאביו
המלך הגם שיהיה המלך בטוח מכל אימשריו ועבדיו שכאש'
ימצאו יחזרו בשלימות אעפ"כ לא היה ברצונו שהסיחפשו
כי רצה לזכות את בנו חביבו וכדי שיקרא המציאה על
שמו ולא עוד אלא גם רמז לבנו חביבו בכמה רמזים מקום
מציאותו כי מתחלה היתה האבירה מדעת המלך וידע את
מקומה ועשה הכל רק למען לזכות את בנו חביבו וכדי
שיגיע גם להמלך מזה גודל שעשוע ותענוג והתפארו' מבנו
לאמר דאו כי שום בן אדם בעולם לא היה יכול לחפוש
ולמצוא זולת בנו החביבו והנמשל מוכן שתחלת בריאת
העולמות היה כדי לברר הניצוצות ע"י אומה ישראלית כמ"ש
כשביל ישראל הנקרא ראשית שעי' יבררו והש"י פרמו להם
בכמה רמזים שימצאו האבירה ויחזירו לבעלמלאכה שבשמי'
ולא ציה כן למלאכה ושרפים ואופנים והאבירה היתה מדעת
היתה כמ"ש רז"ל בונה עולמות ומחריבן וזהו מגורי אביו
וא"ל שלזה רמז אמרו בארץ כנען ר"ל העוה"ז נק' ארץ כנען
ארץ סותרים שהנשמה נשתלחה לעוה"ז לקנות לה סתורה
וקנינה דוקא בארץ הזאת כי מי שטרם בע"ש כו' :

ונחזור לענן כי הנה אמרו בזהר חותמך וסתריך חותמך הוא
צדיק ותרין סמכי קשוח כי מדת הצדיק הוא ההתקשרי'
כמו חותם המקשר שני דברים כא' שלא יתפרדו זה מזה
כן מדת המקשר העולמות ומוריר השפע מראשית החכמה עד
דרגא תתאה וזהו צדיק מושל ביראת אלהים שהוא הממשיע
למדרגה

ועצמות והבן ההוא בהיותו בוטח על אביו התעורר מעצמו
למורו ותיקו כל הקושיות וז"ש כל הגדול מחבירו יצרו
ממנו וארו"ל שכן לשיש נתכוין והנמשל מוכן כי
במיומנותו שהצדיק כובשו ומתגבר על יצרו וזה שארו"ל
לע"פ קראו ליעקב אל ר' חזק ונבורה כמו ואת אילי
העדה לקח והוה קראו אל שהצדיק נקרא גבור הכובש את
יצרו ולעתיד ארו"ל לצדיקים נדמה היצה"ר כתר גדול ואז
היה ניכר וגלוי ומפורסם לכל גבורת הצדיקים שכבשו
גדול כזה ואפשר לעתיד יקראו הכל שם הצדיקים בשם
על שזהו רמז הפ' כעת יאמר לישראל מה פעל אל וידוע
שהצדיק הוא שם הצדיק וז"ש כעת יאמר לישראל שהוא
הצדיק יאמר לו מה פעל אל כמו אדם השואל בשלום
הצדיק אתה פלוגי מה אתה פועל ומה שלומך כן יאמר
הצדיק מה פעל אתה אל והמשך הפ' היא כך גדול ה'
הצדיק מאוד כלומר עלינו לגדלו ולהללו על כל טוב אשר
הוא נטל אתנו ונתן לנו כה לעובדו כי כל הנדרות
התפארת שיש לו ית' מעבודתנו הכל הוא בעיר לשון
התעוררות אלהינו שהיא המעורר אותנו ונותלנו כה לעובדו
התגבר כמשרו"ל אמלא הקב"ה עוורו כו' ואעפ"כ יש
לנו ית' תענוג והתפארת ומשלם לנו שכר גדול משלם
אלו עשיתי הכל מעצמינו אבל באמת העבודה האמיתית
היא צריכה שהיה מחמת התעוררות מעצמינו שאנחנו חלק
אלה ממעל וזהו בעיר ר"ל בהתעוררות יצר טוב חלק אלהו'
שבתוכינו והוה אלהנו וכו' :

רמז הסוק וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען
אלה תולדות יעקב יוסף כו' וא"ל כי הנה
ידוע כי עיקר כוונת בריאת האדם בעוה"ז שיקיים מצות
ברואו ועבוד עבודתו כמ"ש לעבדה ולשמרה ואמרו רז"ל
לעבדה זו מ"ע ולשמרה זו מצות ל"ת וזהו תכלית בואו
לעוה"ז כמשל הילד שנאבדה לו אבן טוב מטבעת שלו
ולכן ית' המשל הזה באריות והנ' הצדיק באמונתו עושי
שליחות מה שנשתלה בעוה"ז לעבדה ולשמרה והוה וישב
אין וישב אלא לשון עכבה ר"ל כל ימי עיכונו בעוה"ז הוא
בחיוביק הש"י ואף שהוא בארץ בארציות והומריית עוה"ז
ע"ז הוא כמגורי אביו ר"ל ביראת אביו שבשמים ואעפ"כ
שהוא בין הרשעים אינו לומד ממעשיהם וזהו בארץ כנען
כמש כנען בידו מאזני מרמה ואעפ"כ מחויק בתומו וכוונתו
רק להרבות תולדות שהוא מצות ומעשים טובים והם עיקר
תולדותיו של הצדיק והוה אלה תולדות יעקב יוסף כלומר
לחסיף בכל זום ויום שעשוע ותענוג ונחת רוח ליוצרו ועד
כאן הוא מדת הצדיק אבל הרשע המועל בשליחותו והולך
בשרירות לבו מתחילתו עד סופו והוה בן שבע עשרה שנה
כמ"ס כל חיותו בעוה"ז אין כוונתו ומחשבתו רק לתאוות
הנשמיות למלאות כריסו ולרעות את עצמו כמ"ש נקוד על
את שלא הלכו אלא לרעות את עצמן בצאן לשון יציאה
הלך מרמז יציאת מרשית אביו שבשמים מכל וכל ופרק עול
תורה ומצות והוא נער כל ימיו הוא בקטנות ושטות ומעשה
העוה"ז נקוד את בני בלהה ר"ל שהיא רגיל זוללים וסובאים והוה
תו בני בלהה כי אותיות אחע"ה הם מתחלפים והוא כמו בני
בלאה שהם הווללים ובני זלפה לשון זילוף יין שהם
והם סובאים ומחמת זה גורמת לו ששכה מכל וכל את בוראו
ושם תכלית יציאתו והשליחות שנשלח לעוה"ז והוה נשי לשון
שכה אביו שבשמים ואח"כ חזר ומדבר בשבחה הצדיק
וא"ל יוסף שהוא הצדיק שכיונתו תמיד לחוסף כנ"ל את
בתם רעה של הרשעים שברורו הוא גי' רואה מעשהו
וחזקת על הרעה אשר נעשה ועומד בדרך ומוכיח על פניהם

למדרגה תתא (וכביכול גדול המליך בו) וזהו היות כוונת
 חמר ומדרגה הנ"ל נקי חמר ופתיך שהוא הטלית הוא אור
 מקף כירוע ומטך כמ"ש ומטה עורך ישלח המציון פ"כ מ"ש
 והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו ארז"ל שהיו עולים
 כיעקב ויורדים כיעקב עולים למעלה ורואים אותו צורתו
 חקוקה בכסא הכבוד ויורדים למטה ורואים צורת יעקב
 התחתון ר"ל שראה השמע שנשמע ע"י הצדיק מעילא לתתא
 שהוא ע"י כהירות אור צורת הצדיק העליון שהוא דמות
 צורת התחתון והוא מצינו שהוא צורה העליונה הנק"צ ציון ס"ס
 לצורת התחתון הצדיק הנם שבאמת הוא להיפך שעיקר הצדיק
 הוא העליון והתחתון נקי רק ציון אבל מפני שהכי מדבר
 עם צדיק התחתון מנהג הכתוב אותו לעיקרו והעליון רציון
 מפני כי הוא הצדיק מושל ביראת אלהים בו ומטה הוא
 לשון המיה והרכנה והורדת אור השפע שהוא עוזו של
 הצדיק ישלח ה' מצינו של מעלה שהיא צורת הצדיק
 דלעילא כנ"ל ועוד אמרו כד רחמנן הוה עזיזא אפוסא
 דספסירא כו' גם אמרו אהבה דוחקת את הבשר :

חמר תשלום הדרוש
 ויגש אליו יהודה ויאמר כי אדוני כי כמוך כפרעה הנה
 ארז"ל אין הגשה אלא תפלה ונ"ל לזה רמז הכי ויגש
 אליו יהודה כלומר איש ישראל הנקרא על שם איש יהודי
 בעומרו להתפלל לפני הקב"ה ככה יתנהג ר"ל שיהי כל
 כוונתו ותפלתו להשפיע בשכינת עוזו וזהו שארז"ל אין
 עומדן להתפלל אלא מתוך כבוד ראש איהו וישא דכל
 רישון ואף שמבקש בקשת צרכי עצמו יהיה כוונתו שלא
 יחסר הדבר לעילא ה"ו כי הגשמה הוא חלק אלוה ממעל
 ואבר מאברי השכינה וזהו עיקר הבקשה שימולא ויושפע
 לעילא וכודאי תפלה כו' רצון ואין שטן וקיסרונ עליה ולא
 כאותן דעבדון לגרמיהו וצווחין הב הב כדאי בוזהר
 ובתקונים גם ידוע שהרבור נקרא יהודה כי המחשבה הנקרא
 י"ה מיהודה ממשיך לקול הנקרא י' והוא משפיע לדיוגעשה
 ה' וזהו פ"י ויגש לתפילה ויאמר עשה דבר הבקשה למענד
 כי הרי אני חלק אלוה ממעל וזהו בי אדוני ואו כוודאי אל
 יחר אפך בעבדך ולא יקסרונ עלי כי הלא כל כוונתי להשפיע
 לעילא לחק הבורא שהוא בו וזהו בי אדני כי כמוך כפרעה
 ר"ל לשון התגלות הוא כמוך שהוא הפנימי ומה גשפעולם
 הרבור היא המדבר בו וזהו ידבר נא עבדך דבר שהוא המדה
 הזאת הנקרא דבר וחוא עולם הרבור :

ענין המור"ב בנורא ית' הוא ותמור' א' כי האדון מקבל סלכותו
 מן התמורה כי המלוכה נקרא ע"ש עבדי המקבלים
 עליהם עול המלכות ועושים רצון המלך היפך רצונם כרי
 לעשות רצון המלך ואם זה היה רצונו לעשות מהיכן היה
 ניכר זה שהם עושים בשביל קבלת המלוכה וזהו התמור' כיון
 ר"ל כ"ו זו ר"ל דלא תאמר שהתמור' הוא דבר אחר ח"ו רק
 הוא כ"ו פירוש הו"ה שהכל א' וזהו כ"ו זו :

במדרש האלהים הרוע' אותי כו' ר"ל ר"ל ר"ל לרועה
 העומד והביט כצאן ההולכים וריש לקיש אמר
 לנשיא שהוא הולך וקנים הילכים לפניו ע"ד דר"י אנו
 צריכין לכבודו וע"ד דר"ל הוא צריך לכבודינו :

וא"ל עפ"י שאמרו כמ"ה ישראל מפרנסין כו' וכנאור' אינו
 מיבן איהו פרנסה שייך רמעה ונ"ל ע"ד מ"ש ישראל
 אשר כך אתפאר שיש להשי' התפארות ממעשה הצדיקים
 ומתורתם וכמ"ש חכם בני וכי' וגורם נחת ושמחה לעילא
 וידוע שהשמחה באה מחמת תענוג והנהה שהיה לו ואחר
 חתענוג באה השמחה והנ' תענוג והגחה הוא המשפיע
 כמשל אדם אוכל איזר אכילה ושבוע מסנו הנה בחוש נראה

שהשובע באה לאדם מכה החיות והרוחניות שבתוך המאכל
 ולא מהמאכל הגשמי רק מהתענוג מעידון המאכל שהוא
 רוחני ועוד ראייה כאשר באה אל האדם איזה תענוג שיש
 לו נחת ממנו הוא שבע ואינו תאב לאכול איך רואים אנחנו
 בחוש שהתענוג משביע כך הוא כ"י הצדיק גורם שמחה
 ותענוג למ' דה נקרא זה כ"י כעין פרנסה ונקדים לזה מ"ס
 ה' הקבצו ושמעו בני יעקב ונו' ושמעו אל ישראל אביכם
 ק' למה קורא אותם תחלה בני יעקב ואח"כ אומר שמעו אל
 ישראל אביכם וא"ל כי הנה ידוע כי כל ההשפע באה מחכמה
 שהוא י' והנ' באות י' יש רת"ס שהוא קוצא דלעילא וקוצא
 דלתתא ונוף היור שהם ג' יודין וא"ל שקוצא דלעילא רמז
 לישראל לי ראש וקוצא תתא רומזו ליעקב יעקב ר"ל דרמז
 תתא ונוף היור לשון ישורון כי אין שורה פחות משלש
 והם ג' שמות ישראל ישורון ויעקב המתחילין באות י"י ויעקב
 הנקרא בריח התיוכון המבדירה מן הקצה אל הקצה כמ"ש כו'
 בחכמה עשית כי כל חיות והיות העולמות בולם נמשך מחכמה
 עיקרה הנקרא ראשית וא"ל שהה' הקוץ העליון הנקרא י'
 ראש הוא ראשית חכמה וישורון הוא הנוף של היור שהוא
 המשכה מעילא לתתא ויעקב הוא י' תתא הוא ההסתכלות
 כירוע שההסתכלות הוא מדרג' התתונה שבחכמה וזה נקרא
 עין יעקב ועין נקרא חכמה כמו עיני העדה והנ' נמשל
 דמיון האב המלמד את בנו הנה הכן מקבל חכמה האב ומ
 שמשני הכל היא הרבורים של האב כי חכמת האב גדולה
 היא עד מאוד ונעלמת בהעל' גדול רק מה שמשני הבן והוא
 מכה מה שהאב מצמצ' חכמתו ומקט'נו כפי ערך השנתת
 ומרכיב בה דבורים וגם הכנאשר הוא שסמחשבתו ורעיונו
 על הדבורים מקבל משם כי שם נעשה אחרות אחר ויש
 פתח ס"ך ויאירו דברך פ"י כי החכמה מאיר בתוך הדבור
 ומכה זה יאיר ג"כ לזולתם שיוכל התלמד להשיגו ואו יש
 להאב תענוג כמשל התינוק המבקש איזה דבר מאביו וכאשי
 האב עושה רצון התינוק ונותן לו אותו הדבר יש להאב
 תענוג מזה ומה צדיק מושל כו' כי רצונו ית' ורצון הצדיק
 נעשה אחר ומה שהצדיק רוצה זה רצונו ויכול להפוך מדה'
 לרחמים וזהו שארז"ל אי בעי צדיקיי' הוה מברא עולמך מדיה'
 הלא בדבר ה' שמים נעשו כו' ויפה באפיו כו' ומתרגמין
 לרוח ממלל' והנ' בהשי' אין שייך לומר חלקים כי הוא א'ס
 ובא"ס אין יתכן לומר שחלק הרבור לבד נפח באפיו אין
 כהרבור הוא נכלל הכל נמצא לפי' איבעי צדיקים הגי מבין
 עלמא כי דבור של הצדיק הוא וכה ונקיה בלי שום ספק
 המבדיל ולא כמו ח"ו הנרנן המפריח האלף אלופו של עול
 רק הדבור של הצדיק הוא מדובק ומקישר אל שרשו והוא
 הוא ממש כמו הרבור ית' אשר ממני שמים נעשו מה נ'
 כי רצון הצדיק הוא רצונו ית' כנ"ל והנה ידוע שהדבור
 נמשך מהלב לכנפי הריא' ומשם יוציא הקול ומשם נעש'
 הדבור והנ' הבנת הלב ע"כ שמקבלת מדי' שהבנה שהיא
 המחשבה שעל ידי זה נקרא הלב מבין שהוא הנבון המבין
 דבר מתוך דבר פירוש שמקבל מדי' ונעשה נבון והוא
 המחשבה המהורה החוקקת כהבנה והקול הוא החוקק
 כהדבור נמצא מלוכשים אלו ה' חקיקות זה בזה וזה נקרא
 לבנת הספיר כי ספיר הוא לשון זוהר וכהירות שהוא
 ההסתכלות המחשבה הנקרא עין כמו ברק המבהיר ומבהק
 פתאום כך המחשבה חוקקת ומאירה להבנת הלב והוא כמו
 עין המביט שהוא פתאום בהרף עין וזהו חקוקה עליונה
 ועוד שספיר הוא לשון ספ' ית' דברים והוא המחוקק התחתון
 שהוא הקול החוקק הרבור וושי' לא יסור שבט מיהודה
 פירוש שאיש הישראלי הוא הצדיק הנקרא ע"ש יהודא לא

לקוטי יומים

החסד שמכעו להתפשט והרין מנבילו כמו המים שבתוך הכלי
 שהכלי מנבילו את המים ואין מניחו להתפשט ודנה לפי
 הנראה הצמצום הוא דין אבל עכ"ל הוא חסד כי בכל דבר
 ודבר שבכל עולמות מוכרח להיות המובן שהוא החסד
 מעורב בהם כי עולם חסד יבנה ואף שהוא דין ממש אם
 לא היה צמצום היו העולמות במלים וידוע שמחיד נקרא
 אלקים ובתוכו מעורב החסד שהוא שם אל שבתוכו כמ"ש
 חסד אל כל היום וזש"ה כי שמש ומגן ה' אלקים וידוע
 ששם היה נקרא שמש וזש"ה שמש ומגן הוא הדמיון כמו
 ה' אלקים ר"ל כמו שא"ל להסתכל בשמש מגדל אור
 בהרתי אם לא ע"י מגן ומסך המבדיל שהוא המגן בעד
 אור השמש שיוכלו להגיע מאורו כך הוא שם הוי"ה ב"ה
 אורו רב מאיר מגדל אור בהרתי אור החסד והרחמים שבו
 אם לא היה לאורו הגדול מסך המבדיל לא היו יכולים
 העולמות לקבלו לכך הוצרך לצמצמו ולהגבילו בתוך שם
 אלקים שהוא המגן והוא שארז"ל הקב"ה מוציא חמה
 מנרתיקה והרשעים מתלהטין בה והצדיקים מתרפאים כו' דמז
 להנ"ל פ"י שלע"ל יוציא שם הוי"ה מנרתיקה שהיא שסאק"ש
 שעתה היא מלוכש בתוכו כי אז נה הצדיקים רב ויקיטבהם
 והיו ענין רואית את מורד ויוכל לקבל בהירותו ורחמים
 הגדולים והסדיו המרובים ומתרפאים בהם אבל לא כן
 הרשעים אלא מתלהטין כמ"ש הנביא ד' כנכור יצא כלות
 אע"פ שהוא החסד גמורים עכ"ל כשיצא שם הוי"ה מנרתיקה
 יכבוש נקם כנכור כמו מרד"ד ויסרע מאומות ולכך פרעה
 הרשע אמר מי ד' כלומר שלא רצה בזה השם ולא האמין
 שנתגלה שם הוי"ה אבל לבסוף באמת נתגלה שם הוי"ה
 ב"ה כמ"ש וד' הכה כל בכ כור' וכן יהיה לע"ל שנא' כיט
 צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות ה' אלהיך מה שהיה
 נעלם ומספלא שם הוי"ה ב"ה אז אראנו ויתגלה והוא מרומם
 בפי שמשוה אמר ומאז באתי אל פרעה לומר בשמך שהו"ה
 שם הוי"ה הרע לעם הזה שפרעה לא השגיח ולא שחש
 לכו אל זה השם באמרו שהוא עדין מלוכש כנ"ל ולכך
 אמר ה' אלהיך וידבר אלקים אל משה אני ד' ר"ל הוא
 אינו יודע מוספאות אשר אעשה בקרבני כי אוציא חמה
 מנרתיקה וילחש אותם כי אף עתה אני ד' רק שהוא מלוכש
 כנ"ל וזש"ה כפ' שלפניו עתה תראה שם הוי"ה בהתגלות
 ויקבלו הרשעים פורענותם ורפוא כמ"ש הו"ה הכה למצרים
 ורפוא לישראל שבהתגלות שם הוי"ה צדיקים מתרפאים
 כנ"ל ומה שאתה רואה שהוא מלוכש עתה הכל הוא ספני
 קיום העולם וזש"ה וארא אל אברהם כאל שרדי ושמי ד' לא
 נודעתי להם כי ידוע שמדת הצומצים נק' שדי שאמר לעולמות
 ד' ר"ל שהגביל מדת החסד מלהתפשט יותר מדאי וע"כ
 אף שהוא בחי' דין נק' אל שדי שמעורב בו חסד הנק' אל
 אל זהו גופא חסד כי יוכלו ע"י הצמצום לקבל אורו ושמים
 ה' שהוא הוי"ה לא נודעתי להם ר"ל לא היה יכולת
 להתגלות בימיהם כי היה מלוכש שם אלקים שהוא דין
 והצמצום אני ה' היה היה ויהיה ויכולת כודי להתגלות
 ופרוע מהם עוד נ"ל אומרו וידבר אלקים כו' אני ד' ר"ל
 שזאת המדה הנק' אלקים שהוא דין בעצמו מדת הרחמים
 שהוא הוי"ה וזש"ה אני ד' כי הוא בלתי אפשר להשפיע
 לישראל אם לא ע"י מדת אלקים שהוא הצומצים וזש"ה
 וגאלתי אתכם מעבודתם כלומר מעבודת גופא שהוא מדה
 תביא להם הגאולה וזש"ה רז"ל קישית השעבוד השליטה
 שנה של נירית בארץ לא להם רמזו להנ"ל שמכח מדיד באה
 להם הכירות בו שמש ומגן ד' כו' ולא עוד אלא שזכו בזה
 לכיאות פא"ס כמשארז"ל ראתה שפחה על הים כו' מפני
 שהיו

שכמו ומושל ממנו כי הצדיק מושל ביראת אלהים וכי
 מחוקק מבין רגליו שהוא בו מחוקקים לבנת הספיר כנ"ל
 שנאמר ותחת רגליו שהוא מדת הצדיק עלמא דאתכסיא
 נודע והנה זה הצדיק המכיל נורתו של הש"י יש לו ית'
 נחת מזה ותעניג גדול כמו שארז"ל שאמר ר"י אינש שניהין
 בבת קול וקב"ה קא חיך ואמר נצחוני בני כו' והוא פירוש
 בדרוש האלקים הרועה אותי ואלו ואלו חברי אלהים חיים
 וזש"ה ר"י אומר לרועה שהוא מביט בצאנו הוא מדבר
 בהשפיע מעילא לתתא בודאי אנו צריכין לכבודו ור"ל
 אומר לנשיא שזקנים הולכים לפניו הוא מדבר בעיקר תכלית
 הבריאה שיעשה נחת ורצון לעילא כמ"ש ישראל מפרנסין כו'
 ומה הערך הוא צריך לכבודינו שיש לו מזה נחת רוח
 ותענוג ועושי רצונינו וכביכול הוא צדיק לכבודינו :
 ואלה שמות בני ישראל אבאים מצריים אש וביתו ראובן
 הנה לכאורה קשה הל"ל איש וביתו לבסוף אחר
 הכרת שמות השבטים וא"ל ע"פ מ"ש בס"ה כל אורייתא
 כולא שמות של הקב"ה ואפ"ש שמות ב"ה למעלה הם שמות
 כמו ר"ל [צירוף אותיות אלו של ראובן הם שם קדוש
 לעילא ראובן התחתון מה שנקרא שמו בצירוף זה מפני
 ששורש נשמתו הוא מצירוף זה של מעלה וכיצא בזה
 שא"ש שמות אפי' שמות אחרים כמו עשו פרעה למעלה
 הם בקדושה כמ"ש בדרושים הקודמים וא"ל שלוח רמזו הם'
 ואלה שמות בני כלומר שלא תאמר שהיו סיפור דברים
 גמרי' הם קהשיב הפ' שמותן בפרשות כי הא"ך יתכן לבני'
 שמות ב"ה לשמות הקדושים דלעילא ולזה אמר איש וביתו
 באו כלומר איש הוא שם צירוף דלעילא וביתו הוא התחתון
 מפני שהצירוף של מעלה מתלבש באדם התחתון אשר נק'
 שמו בשם הצירוף לכן נק' אדם התחתון בית בערך העליון
 שהוא העיקרי והתחתון אינו נקרא רק בית אל שורש נשמתו
 צדיק כחמר יפרח כארו בלבנון ישנה כי הנה יש שני מיני
 צדיקים ושניהם צדיקים גמורים אך החילוק ביניהם
 הוא הא' הוא חסיד בדביקות הש"י ועושה עבודתו המוטל'
 עליו והוא צדיק רק לעצמו ולא לזולתו כלומר שאינו משפיע
 בצדקתו לאחרים והוא הנמשל לארז שארז"ל שאינו עושה
 סירות שהוא רק צדיק בפ"ע ואינו עושה סירות שיהויה
 אחרים למוטב וירבו ויסרו צדיקים בעולם זה אינו עושה
 אלא לעצמו ישגא וטרבה שכרו אבל הצדיק הב' הוא נמשל
 לחמר העושה סירות והוא כחמר יפרח כלומר שהוא מוציא
 ויק' מוולל ומפריח וטרבה המוב בעולם וה"ש הו"ל מקום
 שבעית עומדן אין צדיקים כו' ר"ל שזה הצדיק הב' הנק'
 בעית פ"י שהוא בעל ואדון אל החשובה כי הוא החזירם
 למוטב ורבים השיב מעון וגרם תשובה בעולם שכרו כפול'
 ומספלות הרבה יותר מהצדיק הא' הג"ל אף שגם הוא צדיק
 גמור :
 כשם הרב מ' נ"י חטרא וה"י לפום רבנן ותלמידהון אמר
 מדרי' ל"ק כי פ"א אמרו חיי וחטרא וכו' כי זה מדבר
 מדבר וזה מהתלמוד ר"ל בהרב' יש כנה היות רק שצריך
 המרא להתגלות החיוני' נכנס ויצא סוד אבל להתלמידים
 צריך לתת תחלה המרא ואח"כ יתגלה הדיות :
 מטיית הפ' ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע
 לעם הזה כו' וידבר אל משה ויאמר אליו אני ד'
 וא"ל ע"פ מ"ש במק"א שהוצרך הקב"ה לצמצם בתורתו
 ואורו בכריאה העולמות בכדי שיוכלו לקבל ולא יתבללו
 מצמצאות כנ"ל ואף שמדת ציצצום נק' דין המגביל השפיע

דקוטי יקרים

שהיו יכולים לסבול הבהירות וזהו מכרך תהלתו דין קשה שהוא מ"ב וסופו רך :

וגם עפ"י יתורן מ"ש בספר הפליאה משה בנימי אל שדי שבו נשתמש והנה קשה והלא מסורש בקר' וארא בו באל שדי ושמי די לא נודעתי להם אבל למשרעה נתגלה ולמה אמר שמשנה נשתמש באל שדי וע"פ הנ"ל יובן מ"ש שדי שאמר לעולמו די וג"ל למה אמר שדי ולא אמר די לבד וג"ל ע"פ משארז"ל שהקב"ה ברא העולם במדת אברהם בהבראם וראה שאין העולם יוכל להתקיים ושחף עמו מדת יצחק ועדיין לא היה מתקיים עד שבא יעקב כו' כמבואר במ"א באריכות והנה בהכרח הוא אף שבא יעקב היו צריכין ג"כ למדת אברהם ויצחק והנה ידוע כי בריאת עולם היה במדת החסד והאהבה כמ"ש עולם חסד יבנה וכן בכל מעשה האדם ובכל דבר שבעולם צריך להיות במדת החסד אך אין בירה בלא מנהיגו וצריך להיות אימת המלך והוא מדת ירא' פחד יצחק ויעקב הוא המכריע והממוצע ביניהם וכולל שניהם ומה גם כי בכל אימה' מדות כלולים שלשתם כמו למשל אברהם איהב דבר שונא התנודותו ויש התכללות ולכן נאמר אברהם הוליד את יצחק וכן ביראה כלול אהבה ולכן בא אלהים שהוא דין יש אל שהוא חסד כי אין לך דבר בעולם שאין בו התכללות טוב בנסתר ומשני המדות אברהם ויצחק יצא יעקב ויעקב הכולל פדה אותם כנז' במ"א וכן בעבודת הש"י צריך לעבוד כדי שיתעורר לו אהבת הבורא ית' ויראתו אימת המלכות ובכדי שהבורא ית' יתפאר בנו ויהיה נחת רוח לפניו וזה נקרא טעמי המצו' והנה איתא בזוהר אות ש' קאי אחד כרעא ר"ל כי תמונת אות השין הוא שין שורקת כלומר הג' יודין שעל נבי ג' הקיים הם דוגמת שורק שאיר הבהירות והשפע באה מהחכמה י' דרך ג' קיים שהם תמונת ג' ווי"ן המושפעים מנ' יודין שעל ראשיהם ואלו הג' קאים אחד כרעא דיעקב קאים כו' שהוא רגל התחתון של השין ובו מתחבר ומתצמצם להשפיע כדי לשון דל כדי שתסבול זה הבהירות וזהו אות הדי' שבשם שדי ואור החכמה מתגלה בסוף זהו אית י' שבשם שדי וזהו צירוף שדי וכוה אמר לעולמו די שהוא מלוכב ומעוטף בו שם הוי"ה ב"ה וזהו וארא אל האבות שהם ג' קיים הנ"ל באל שדי ושמי די לא נודעתי להם כנ"ל אבל ארז"ל גדול מה שנאמר במשה יתד כו' כי אברהם אמר ואני עפר ואפר ומשה אמר ונחמו מה שהגיע למדת אין ולבו האבות הוכרחו לקבל בהירות שם הוי"ה ב"ה ע"י צמצום שם שדי כנ"ל אבל משה הגיע למדת מה ואין ונא' בו והאיש משה עניו מאוד שהיה בו מדת ענוה גדולה מאוד שהיה מצמצם עצמותו בבושה ובהכנעה גדולה מאוד לפני הבורא ב"ה עד שלא ידע אם ישנו בעולאו לא מגודל ענותנותו מכה מדה זאת היה יכול לקבל הבהירות של שם הוי"ה בעצם אספקלרי' המאירה ומה שאמר נשתמש שהיה משתמש באל שדי לא ירצה לומר כששמו שהיה מקבר ע"י אל שדי זה אינו כי הוא לא היה צריך לצמצם הבהירות כי היה יכול לסובלו אלא ירצה לומר שהוא נתנית מעם למה שזכה טרע"ה יותר מכל הנביאים והוא בית לקבל אור שם עצם הוי"ה מפני שהיה משמש באל שדי כלומר מדרגתו גופא היתה כמו מדת אל שדי המצמצם אור הוי"ה כנ"ל כן היה מדת משה שהוא מדת ענוה יתירה וצמצם לפניו יתברך לכן זכה לקבל בהירות שם העצם מפני שהיה בעצמו כמו שם אל שדי :

בסדרש' לכן נשבעתי אר"ש אלמלא לא נתקשר הקב"ה בשבועה לא היו ישראל ננאלין שנא' לקחת לו

נוי מקרב נוי רבי ברכיה אמר ב' גאלת בזרוע עמך וגו' ריש לקיש אמר בשמו גואלן מן נוי עד נוראים גדולים ע' איתיות :

הנה אמרז"ל הנשבע לריך לנקוט חסך צירו והנה כשנשבע הקדוש ב"ה לא תלינו כן סתים קיי"ת אך לאמר כשנשבע ה' צימיו וזכרוע עוזו ודרסו רז"ל צימיו זו חירב וזכרוע עוזו זו תפילין וה"ל דח"ק נתי סכר שנסבע הקב"ה כשנשבע צדקתו אך המילוק ביניהם סח"ק ס"ל שנשבע צימיו זו החירב שכלל סממן דקב"ה ור"כ סכר ליה שנשבע בתפילין שנאמר גאלת בזרוע עמך ואתא ר"ל ומר נסמו גאלן כלומר זה אלו לריכין לסלל צד"ה חסך שנשבע הלא תלינו תקרא תפירס שנאמר חסך כסאמי את ידי פירוס הנסיחות יד הוא כדאיסת כס"י שעל ידי ע"כ שעות ונז' שעות מהם כדל הקב"ה את העולם ינשאר על סיד ע' סממן שעתס הספצ צלה לעולם חס"י הנסיחות יד עלמה הוא הנק"ט וה"ל שנס רכי זכריה שאומר גאלת בזרוע עמך כ"כ כוונתו לנסיחות יד ומר אתר מדא כו' אלא סרבי זכריה קודא אותם ע"ש מקומם סתים בזרוע ר"ל קורא אותם ע"כ שס הסמות הכתיבים על סיד ותם גם ידוע שציקר ע"כ סתים זמנ"ס שהם ג' ווי"ן דויקס ויצא ויש והנ"ת סס נק' זרעות ה' וזהו כשכע ד' צימיו וזכרוע עוזו והמכריע צימיהם זהו גאלת בזרוע עמך :

רמז ס' סוד והדר לפניו עוז וחירו צמקינו סנה לכחותי כ"ל דה"ל דהיפך סוד והור לפניו ר"ל שעל הסדר ס' פניו נוחים לו הודים וה"ל ע"פ משרז"ל סתקיים משתעשע ומתענג בתורתן של לריקים חף קודם זריאת לריקים בעולם ככר חורשינו מקוקה שס לעצלה והקב"ה אותם בשם אומרים כו' אלעזר בני אומר פרה זה שמים : (והנה ח"ל שכללות המות והפסוקים נקרא סוד כמ"ס אשר מכה סודך על השמים והדרת לזה שפסוק המורה נקרא סוד שאל"כ אלא שפנימית המורה נקרא סוד ח"כ קשה מהפסוקים שהסינ טרע"ה לנלאכים כלום ע' צימיוס בנינה וגזילה כו' ולס סוד זה מדבר בפנימיות המורה וסודותיה ח"כ לא סיס תסינ כלום וד"ל אלא ודאי מוכרח סוד קאי על פסטי המירה והדר סוד נקרא פנימיות המורה וסודותיה כי כלסר סודם יסינ הפנימות ידוע לדרום על כל חות וסוד וקוצ פילי סילין של הלכות אלא שאל על מנס כמסו גזס סוד מהדר ומעטר המורה כידוע) : והנה המורה נק' עוז כמ"ס ה' עוז לעמו יתן וה"ל עזה ס' סוד והדר כלומר לימוד הלדיק סס מדוסי פסטי המורה וגם מדוסי זה ססוד מחדש בפנימיות הכל לאמר מקודם זריאת הלדיק בעולם וזהו לפניו דק שפי' הלדיק כנגלה וכמסך אור למטה חף בזופן סילמוד דדו"ר המדוסי בעזו ומדוסי ססס ירלא ופסנה גם מדוסי ר"ל שהלמוד בהסתגו ומסמס' גדולס ודניקות סס"י וזו בזודאי יכוין הדברי' ללמיות קן סן דכריו הסקוקים ורסעמיס לידוך אומיות מורכוו לעולו וה"ס צמקומו :

גם גזס יובן ספס' אסרי אדם עזו לו כך תפילות בלגנ' וה"ל סכך ס' אסרי אדם עזו לו כך כלומר סהמון סיהימסות לו ססוד מידוסי דבר זכורה וכיון לאמיתתו כו' הדברים הסקוקים לעולם וזהו כך ומ"ס תפילות בלגנ' סוד מ"ס רז"ל דכנסין לי' סבילי דאורייתא בלגנ' ר"ל סלומדים ע"י האמת ססס עפ"י האמת דל"כ כתיבות סמנה ססס נקראן סבילין ומ"ס בלגנ' סלומד בנ' לכנות דדו"ר ונזס יתורן סה סקסניו סתים לו לומר חספכא והדר יהוד ססס מוכים נזס כידוע חף הלא ידוע סללו סנ' מדוסי נקרא למודי ס' והכנסו מדנר בלומדי סלדיק סחמון ולכן נא' קודם סוד ר"ל ססעסוטי ססקס"ס משמעטע בתורתו של לדיק זו סיס ססוד אס"י סעדיין לא זא ססדר ססוד למודו מעס ועוד כ"ל כנ"ל מסי

לבושי יקרים

שאברהם נקרא חסד חסד לאברהם וידוע שמדת החסד
דרכו להתפשט יותר כמים המיגרים ורגה האוי העליון
שהשפיע הקב"ה בעולמו היה רב ובהיר במאוד מאוד עד
אין קץ וא"ס לכן היה העולם מתמועט כלומר מחמת רוב
הבהירות וא"ר הגדול המופשט בתוכו לא היה במציאו לקבל
גודל הבהירות ומה שהמדרש נותן טעם מפני שיצא ממנו
ישמעאל כלומר שלא היה הדבר בשלימות לקיום העולם ואף
שזכות אברהם גדול ורב שמדתו מדת חסד עם כ"ז מחמת
שיצא ממנו ישמעאל לא היתה מדתו מספקת לקיום העולם
ואחר כך כשנולד יצחק שהיתה מדתו מדת הנבונה פחד
יצחק וירוע שמדת הנבונה היא הסגביל ומצמצם ההשפעה
שלא ירד יותר מדאי והנה כוונתו הצימצום הוא קיום שמחמתו
לא יתבטל מציאות אדם מפני שיצא ממנו עשו היה הצמצום
יותר סגור וצרכו ולא נתפשט שפע האור כ"א מעט מעט היה
העולם מתמועט כלומר שאינו בשלימות כי לא היה יכול
להתקיים במעט השפע והחסד מחמת גודל הצמצום והנה כבא
יעקב שני בו יושב אוהלים שאחו בני הקצוות התורג והיא
מדת הרחמים המתייחס לת"ת והיא שנאמר עליו חתן אמת
ליעקב כי אותיות אמת מורה על ח"ת כי א"ת מור" על
ח"ג בני קצוות האותיות כי אות א' הוא קצה הא' ואות
ת' הוא קצה האחרון ואות המ' מורה על הת"ת עמודא
דאמצעייתא כך אות המ' באמצע ד"ב אתון וכן מצינו
ביעקב נאמר בו מדת יראה ואהבה מתחלה מדת יראה וירא
יעקב ויאמר מה נורא כי יראה הוא מראשית ואח"כ נאמר
בו ויאהב יעקב את רחל הג' הג' שרחל היתה צדיקת ושוהה
היא רחל העליונה שמש תיבות את הוא מיותר לכאורה אך
א"ל שמלת א"ת הוא מרמז על הג"ל שיעקב היה אחוזו בב'
הקצוות כג"ל הרמזים בב' אותיות א"ת ועם מ' שבו נעשו
אמת וזהו ויאהב יעקב את שאחו במדת הג"ת אמ"ת גם
תיבת את הם ד"ב אתון דאורייתא ט"א ער"ת שנברא
בדם העולם וע"י נתבסס נמצא כאלו ע"י יעקב נברא העול'
מחדש כי עד הנה היה מתמיטט כג"ל וז"ס יעקב אשר פדה
את אברהם רמז אף שהעולם נברא בהבראם באברהם שהוא
חסד אעפ"כ לא היה קיום ושלימות ומה גם ע"י יצחק מפני
הצמצום הגדול לא היה יכול להתקיים עד שבא יעקב
ואחו מדתו וב' מדת אבותיו וזהו שנאמר בהולדת יעקב
אלה תולדות יצחק בן אברהם וזהו אשר פדה את אברהם
כג"ל ומה שאמר אשר פדה את אברהם ולא אמר אשר
פדה את יצחק ומה גם כי חייב אדם בכבוד אביו יותר
טכבוד אבי אביו אך כי מדת יצחק מפורשת בחורה
וא"צ ואמר שנאמר ביעקב וישבע בפחד אביו יצחק מ'
הוא הנשבע בח"י המלך הוא האוהב את המלך נמצא מצינו
שמינת מדת פחד יצחק במדת אהבה והכרע בנייהם אבל
זאת לא מצינו שהגביל את מדת החסד בכדי שיהיה קיום
העולם כג"ל ולכך הוצרך לומר אשר פדה את אברהם והג'
יש לדקדק באמרו שהיה העולם מתמועט א"כ אחר פטירת
האבות הא"ך היה קיום לעולם כג"ל הגם שאין זו קניש'א
שאין דור שאין בו כאברהם מ' אך עכ"ז זה העולם ככלול'
אבל העולם קטן שהוא האדם הא"ך יתקיים אך כאמת
שבכל אדם הישראלי יש בו אברהם יצחק ויעקב שאמרז"ל
שהם ביישנים רחמים ג"ח שהם מדת איו"ו והוא א"ל שרמזו
רז"ל לעולם יאמר אדם מתי יגיעו מעשי למעשה אברהם
יצחק ויעקב ולמה לא אמרו שיבקש האדם ויאמר מתי יהיה
מדותי שוים למדת איו"ו כי המדות המה עקרים וזולתם א"א
לעבוד עבודת הש"י ולשמור מצוותיו ולימוד התורה כידוע
שצריך שיהיה גדודי וע"פ הג"ל יובן שאמת כל ג' מדות

הללו כבר ישנו באדם שהוא עולם הקטן כג"ל כי זולתם
היה לו קיום רק יחכה ויצפה ויבקש לאמור מתי יגיעו
שיפעול במדותיו אשר הם בו יפעול בהם עבודת הבור'
ועלו מדותיו לקדושה כמשארז"ל איזה חסד המתחמד
קונו ושתהא יראתו על פניו שיתגדר ויתגבר ע"י מעשי
קדושה עליונה וכיוצא בזה ולא יהיה בו שורש פורה ואיזה
מ"ז אופנייה בעבודתו ולכן אמרו יאמר האדם מתי יגיעו
מעשי כו' כי המדות המה מכונס כבר :
ונחזור לענין ויקם עדות ביעקב יהיה פ"י כך ויקם הש"י
עשה קיום והו"ה לעדות שהם השמים והארץ
בשביל יעקב כג"ל ומשארז"ל הקב"ה הוא מקומו של עול'
הוא ג"כ פ"י כג"ל קיומו והווייתו של עולם כי הוא לעול'
מכל עלמין ותחות כל ערמין ובמציעת כל ערמין ומכאן
ומהו ומקיים כ"ע אף כאן ויקם פירוש לשון מקום וקיים
לעדות שהם שמים וארץ והו' קיום לעולם ככללות וא"י
העולם קטן האדם כמה יתקיים לכך אמר כמד"א בראשית
בשביל ישראל שנקראש"י וירוע שראשית הוא החכמי שיהיה
רחמים נטורים ומלת ישראל בפ"ע מורה על מדת הו' ג' כשם
בס"ה שיר אל איכ יש לישראל ג' מדות הללו ביישנים
כו' וזוהו יהיה להם תקופה :
וע"פ ז"ל יונן פ"י ספ' ויחמר אלמים ימי אור וימי
סמיכת וימי מייסד שלל נאמר בטוס נאמר תפסדו
כן ועוד אומרו וימי ערב וימי בוקר למס הקדים ערב לנצח
וסלל כבר נאמר וימי אור וסל"ל וימי בוקר וימי ערב וס'
ספסוף קודם לנצחיות העולם כמ"ס ומד"ך על פני חס"ס
לינו כמ"ס כמ"ס לינו כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
פ"י נאמר וז"ל שאין לנצחיות העולם כמ"ס כמ"ס כמ"ס
כו' וע"פ סג"ל וינב"י סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
יכול לספסוף ע"י לקיום סג"ס עפ"י גודל כסירות וס"ו כמ"ס
במילום כג"ל וא"ך לך סוסך גדול מזה אף חסד ה' יתעלה
כמ"ס סג"ס וסג"ס סג"ס סג"ס לקיום העולם כמ"ס כמ"ס
סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
נאמר צעד סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
עממת קדיונות סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
וימי בוקר עמ"ן סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
גם סג"ס סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
ימי אור כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
גמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
כ"ע כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
הלימנ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
ומא"ל סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
נעשה סג"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס כמ"ס
לכן נא' וימי אור כג"ל :
ענין סמיכת הפ' ונה מצא חן בעיני ה' אלה תולדות
נה איש צדיק חמים היה בדורותיו את האלה
התהלך נח ונבי' וי"ל ע"פ מ"ש רז"ל הלא ארז"ל על פ'
גחמתי כי עשיתם ונח מצא חן מלמד שאף נח לא היה כו'
להנצל אלא שמצא חן וא"כ לפ"ן הא"ך קורא אותו י'
אח"כ צדיק חמים א"כ היה כדאי ואס"י למ"ד בדורות
היה צדיק לגנאי מ"ס אני מעיד עליו שהיה צדיק חמים
מה ענין מצאית חן וע"ד למה אצל מציאה נאמר שש'
ואח"כ אמר את האלהים התהלך נח ועוד מה ענין הרש'
כאמרו אלה תולדותי נח בשבילו רדשו רז"ל שעיקר תולדותיו
של צדיקים מע"ש וא"ל ע"פ משארז"ל ע"פ ויאמר ה'
נה בא אל התיבה וגי' כי אותך ראיתי צדיק לפני נ'
הזק

דקושי יקרים

יטעפ אליו כל השפע מעיני ה' שם חו"ג הניל שזו עיקר קיום העולם ע"י הליך רבן יסוד עולם אבל סס כ' אל ירחיב דהיינו שדמותו רק יראה לבד לכן נאמר סס עין ומ"ש נביא נח מלא קן צעירי ה' אע"פ שאמנו לעיל אח האלהים הסה"ק שהיה חמים רק צמדת היראה עכ"ל מליאת הקן מלא והמליא כל השפע מצ' עיינין וזוהי צעירי ה' ומ"ש כאן סס הויה כי ידוע שסס מן המחיתת אל נח צעלם הוא יולא מעס הויה כזה י' פעם א' ה' צ' פ' ו' נ' פ' ה' ד' פ' גיע' מן שהוא חומיות נח שזה הסס מורה על רצוי השפע שנתפסעט מעילא לתת דהיינו מי' שהוא נכספה עד ה' תחאה סככלם מכלד' חומיות הויה ועל פ"י יוצן ספ' טיב עין הוא יצורק כי נלחמו נתן לדל וארז"ל א"ס יצורק אלא יצרך י' והנס י"ל כי לפוס ריהטט מדצר הכל צלדיק הנק' טיב ול"כ לתם נאמר צו רק עין א' לבד ול"ל שדוצר כאן בלוחו לריק החיות צמדת יראה לבד ולכך כ' עין אך קסה א"כ עסחמא לא נטפע ללדיק שהוא רק שפע מעין א' שהוא נצורה כמדות וא"כ הא"ך דרסו רז"ל א"ס יצורק אלא יצרך הא"ך יכול הוא להספיס לזולתו צה"ו שאין צו רק מדס נצורה טענע' לפימ מונבלת ומלומלנת צ"י הספספות אע"כ לריק לומר שדוצר כאן צלדיק שהוא רביות נח שצמדת הוא שלם רק צמדת ירא' אך נחמת מליאת הקן הספיס לו חו"ג שלם כנ"ל ויכול הוא ג"כ להספיס לזולתו צה"ו וסויה כלול מעיניהם וז"ש כי נתן מלחמו לדל כלומר נתן טעס למ"ש טיב עין יצרך אע"פ שאין מותרו רק יראה יכול הוא לצרך ולהספיס כי מלחמו נתן לדל ר"ל ע"י הקן שהמליא וסויריז והספיס שפע ומזון לדרגת תחאה הנקרא דל ולכך יצורק ויצרך א"כ לפי הניל למה לא הספיס נח לזולתו ולא הניל את דורו זז כצר נ"ח מפני שהיו רעעיס ציומר ולא היו רלוים וויכניס להויה כלי המקבל שפע כניל ואע"פ שגני אצרה ומסס נמי כ' מליאת קן והלא סס היו שלמים צמדתם ל"ק שנהס נאמר צלדין תפליה כמ"ס אס מליאתי מן צעייך מנדל עמוסנתוס"ל היו מחזיקין א"ע ללדיקים חגיגות: במדרש ואברהם זקן בא בימים הה"ד עמרת תפארת וגו' בדרך צדקה תמצא לפי שנא' באברהם למען אשר בו ושטרו דרך ה' לעשות צדקה וגו' לכך נאמר ואברהם זקן בא בימים ולא עד אלא שהקב"ה ברכו שני זה בירך את אברהם בכל :

וא"ל עפ"י משז"ל א"ת צהנרסם אלא צלצרהס וי"ל אס נאמר שצנכות אצרה' נכרה העולם א"כ הא"ך ה"ה ק"ו לעול' קוד' למדת אצרהס אלא הוא ה"ס עשריס דורות אחר צילת העולם ומזון : ויבן ע"פ משז"ל ויחן לו מעטר מכל וארז"ל שאצרהס נתן המעטר לסס אבל לפי פסוסו של סס' משפע שסס נתן לאצרהס כמ"ס ומלכי לרק מלך שלם כול"ל לסס ויין ויתן לו מעטר מכל אבל לריק להנין מה עינין זס המעטר שנתן סס לאצרהס דבשלמא לפי דרשת רז"ל א"ס שנתן לו אצרה' מכל סעני אבל אס הוא כפסוסו מהו מנה נתן המעטר ומהו מכל וא"ל כי כצר ביארנו ענין הוסקס אום ה' סיחוסקפ נסס אצרה' שהוא ה' מוללות ספס ולכך אצרהס אינו חוליד ע"ס צלצריכות ע"ז וא"ל ג"כ שזה פ"י ויתן לו מעטר מכל ר"ל שנתן לו הוסקס אום ה' שהוא המעטר מן כל גימ' חתמים וה' הוא המעטר מן חתמי' והספיס לו מנדת כל אל סירצור וקתן לו ה' מוללות ספס וזו עיקר ק"ו העול' ועיקר ענדת ספ' להפללות הדגורי' וכלותיות אל הקדושה וז"ש כס מעסיו הניד לעמו כלו' כס מעסיו שהוא הדגור סנצסס צו העול' כמ"ס נדצר ה' עמים כו' בצוריתח צלצ קצ"ס עולתה ככ"ג אחווחותו כסס הניד לעמו פ"י מחשיך לעמו ר"ל א"ת ה' סיה"ה ה' מוללות סיה"ה כסס ג"כ כס להעלו' כל הדגורי' כניל ונתזור לענין צהנרסם וידוע שדמת החקר והספסס מתייחסת לאצרהס כמ"ס חקר לאצרהס אצרה' אוסני והנס נאמר אצרה' אצרה' כפול שמו כי צלעת יס חרי גוויי אצרה' ה' סוף אצרה' הסחחון אשר ה' :

הבן

צמדת' הסני הוא אצרה' האמיתי העליון כי יס מדס א' למעלה כנקדל אצרהס ר"ל לירוק חומיות אצרה' כמה טוכס למדת החקר והספסס ומפני שאצרהס הסחחון ה"ס מנכסס צמדותם כי ימיו ה"סס מדתו חקר והספסס החשיך על עליו אצרהס עליו ואפשר שזהו שרפזו ז"ל מי סככפל שמו צידוע שהוא צמדות וצמדות' רמז להניל שהוא סס העליון והסחחון ואפי' נדורות הללו אס אד' מדתו חקר והספסס ומנצנצר ממיד המדה הזו כקרא שמו אצרה' ע"ס עליון וכן כיוולא צוס נתלל לפ"י ל"ק מיד מ"ס צהנרס' צלצרה' ר"ל צלצרה' העליון שזהו המדה כנ"ל העול' שנאמר עול' חקר יצנה לכך נאמר צהנרס' שדמת עליון אינס זמניס ה"ה כוס וסיה ובלוחו מדס אצרהס נכסס כמ"ס הסני' ומלך :

וא"ל שזהו פ"י ה'ס' ואברהם זקן כלומר אותו המדה הנק' אברהם העליון שהוא זקן ספני שהמדה היא מא ואינה זמניות ועוד שדמת החקר שורשו היא בעתיק כמ"ס ועתיק יומין בו' ושער רישיה כעמר נקי ותלג הויה ולכך נקרא זקן אותו חקר הנקי אברהם העליון שהוא זקבא ב"ש פ"י בא והחלבש באברהם התחתון שהוא נקרא ימ"ס ע"ס שהוא זמני מחמת גודר החסדים שעשה אברהם התחתון להמשיך המדה העליונה אליו והחלבש בתוכו וזהו שאמרת ה"ד עמרת זקנים וגו' בדרך צדקה תמצא כידוע שע"כ החסד היא הצדקה וזהו חסד האמיתי ח"ס ד' וזהו בדרך צדקה תמצא כי מזה זכה להמצוא ולהמשיך המדה העליונה אברהם הזקן שיבוא בימים ויהיה עמרת אליו כנ"ל ומ"ס ולא עוד אלא שברכו ה' שנא' והי ברך את אברהם כני יובן עפ"י שארז"ל והי ברך וגו' בכל שהיה לו בת וגו' שמה והנה י"ל מה יודיענו בזה ששמה היה בכל ומה ע"ס הברכה שברכו בזה : וא"ל כי הנה ביארנו לעיל ויתן לו מעטר מכל שהוא ה' שניתוסק בשמו שהוא מעטר מכל והנה ידוע שבמדת כל יס ב' היהן שהם בעצמם כלות' חו"ג יא"ל שה' ראשונה שנתן לו שם היה היה שנתן לו כמדתו שהיה איש חסד ומה נס שהוא בעצמו המשיך המדה הזוהי כמ"ס ואברהם זקן בא בימים וכאן ברכו הש"י בעצם והוסף לו ה' שני' ה"י ג' כנודע בעקבות' יצחק נתת החסדים עם היג' וזהו מרומז בשם נבל ר"ל ב' הה"ה ויתן לו מעשרות מן כל ואע"פ שהן ב' מעשרות נחשב להש"ס מעשרות הן חומש מן כל וחומש הוא ה' לרמו שכלת' ונתערכו יחד הה' והג' ונתתקי וזו הוא הברכה וז"ש בת ה' לו שהוא היג' כנ"ל ובכל שמה שם ה' הנק' בת כדוד' במדרש ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את הה"ד עמרת זקנים בני בניס ותפארת בניס אבות לא ניצר אברהם מככשן האש אלא בזכות של יעקב כ"י מובן ע"ס הכת"ב כמים פ"א פ"י כ"י והנה נמשיל זה רא"ס שאוהב לשמעון אהבה עזה ומחמת ששמעון רואה שרא"ס א הב אותו ביותר נתעורר אצל שמעון ג"כ אהבת ראובן נס' שאהבת ראובן שאוהב לשמעון נקרא אב ואהבת שמ"ן שאוהב לראובן נקרא תולדה מפני שנולדה אהבת שמ"ן מכת אהבת ראובן וזהו יש אהבת אב לבנו בשני ענינים הא' שאוהב לבנו מחמת הטבעית וזהו האב גורם שנים וס אוהב את האב ויש אהבה אחרת גדולה מזו שרואה ג' הולך בדרך הישר ומצדק מעשיו וגם בכל החכמיות הזו חכם כמ"ס חכם בני כו' אוי יש ראב תענוג גדול מן ומזה נתהוה השמחה כ"השמחה היא באהבה מהתענוג שא"ס אדם שמה כ"א יש לו תענוג מאוזה דבר בא"ל השמחה ומחמת גוד' השמחה והתענוג שיש לו מהבנותוס' וזוהו להאב עוד אהבה יותר גדולה לבן :

והנה זה המשל שייך לבי"א כי קודם לידת הבן או אחר לידתו עדיין אינו יודע מה טובו ומה יהיה מעט

הבן

ר"ל כי כמי שזה הפסוק מדבר בתחלה משבח תולדות יצחק ואח"כ מתולדות אברהם אע"פ שהולדת יצחק שני להולדת אברהם ומאחרת ממנו אע"פ מוכיח הפתח להולדת יצחק לאברהם מפני שהוא המעלה היותר שלמה שאין למעלה ממנו ולכך מוכיחה תחלה אע"פ שהוא מאחרת כן הפ' הזה עשרת זקנים בני נשים שהוא המעלה אחרת גדולה ומ"ש עשרת זקנים בני ר"ל הנדיל התענוג והשמחה שהבן נורם להאב הוא נקרא בני נשים כי מתחילה הוליד האב את הבן ואח"כ הוליד וגרם לאב התענוג הדר התענוג הבן ונעשה התענוג עשרה לראש הזקן שהוא כמו אבי אביו להתענוג ההוא ואח"כ אמר ותפארת נשים אבותם שהיא אינו כ"כ רק יש לו אהבה ראשונה מחמת התעוררת והולדת אביו

בפסוק ויגדל האיש וילך הלך וגדול עד כי גדל מאוד והנה י"ל למה קרא אותו בפסוק זה איש הלא בכל הפרשה קורא אותו יצחק וכאן קוראו איש ועוד מהו כפל הגדלות וכפל ההליכה וא"ל ע"פ מ"ש בנמי הללו אמרו אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנותנו והללו אמרו אשרי זקנותינו שכפרה את ילדותנו ואלו ואלו אימרים אשרי מי שלא חטא בו והנה י"ל אומרים זקנותנו הלשון משמע שאותן היו הנעיות שעשו תשוב'מים זקנותם א"כ מאי אשרי הלא אמרו אשרי איש אשרי מי שחזר כתשובה כשהוא עדיין איש ואמרו בוחר מפני שיבה תקום כו' ועוד שכפרה על ילדותנו דיו להפיק א"ע מעת תשובת' כו' והלאה ועוד אלו ואלו אימרים אשרי מי שלא חטא א"כ בדבר הזה הם מביישים לאותם ששבו במי זקנותם ועוד מה שמסיימיוטי שחטא ימחול לו הלא כבר אמרו זקנותנו כפרה על ילדותנו ואיזה מחילה הסצריכיסוא"ל פשוט ע"ס דאפליגו בנמצא היא במקום שצדיקים גמורים עומדים אין בעלי תשובה יכולים לעמוד והיא במקום שבנעיות עומדים כו' ויש לומר מר אמר הרב כו' ולא פליגי כי הלא ידועה שאר"ל השב מאהבה זדונות כו' והשב מיראה זדונות כו' שגנו' מ"ד שהצדיק יותר מבנעיות מדבר מאותן ששבו מירא כודאי זכות צדיק מעוררו מרובי דמיות סבכ"ט ומ"ד שבנעיות יותר גדולי מדבר כא"תן ששבו מאהבה שזדונות נעשה לי כזכור כודאי לזה יש יותר זכויות משל צדיק כי הוא הרבה לחטוא בעודו רשע מסתמא היו לו זדונות הרבה ועתה הזכויות שעושה אחר התשובה נמצא יש לו יותר זכויות מהצדיק ושמתו מעם אי שבנעיות יותר גדוד מפני שכבר היקר היסוס והתלהבות העיוניות וכשעשה תשובה ועסק בתורה ובמצו' עושה הכל בדביקות גדולות והתלהבות מפני שידוע הישב התלהבות משא"כ הצדיק הוא היקר זה מעולם ועוד אמר מ"ו המעם מפני שאצל הצדיק נעשו מע"ס ולימוד תורה הרגילו ואינו עושה כ"כ בהתלהבות אבל בע"פ אצלו הוא דבר חדש ועוד אם לא יעשה הכל בדביקות יפול ממדרגתו ולכך מן ההכרח הוא ל' לעבד כודאי י"ת בהתלהבות גדולה וא"כ לפי מעמם הנ"ל גם השב מיראה הכיר התלהבות אך עכ"ז ידוע הוא שעיקר התלהבות הוא מגודל האהבה משא"כ העובד מיראה אע"פ שיש לו אש התלהבות אינה כ"כ גדולה כמו הצדיק שעובד מאהבה ועפ"ז י"ל ג"כ הללו אומרים אשרי זקנותנו מיירי נמי באותם ששבו מאהבה ומכאן זה גדלה התלהבות שלהם ודביקותם מפני המעמ"הנ"ל וכו' כודאי כפרה להם מכר וכו' וא"ן בהם שום רשע חטא כי אדרבה נעשים זכויות מהם ומ"ש אשרי מי שלא חטא כי אלו ואלו מזרחין ומוכיחין לשאר בע"ת ששבו ועליה אמרו אשרי מי שלא חטא וגם היו צריכין מחילה וכפרה כי הרי זדונות נעשה להם כשגנות והשונג צריך כפרה ו"ש ומי שחטא ימחול לו ומ"ש אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנותינו

הבן ע"כ עדיין אין להאב אהבה שניה רק אהבה הא' שהמת טבעו כנ"ל : אבל אצל הש"י נאמר ישראל אשר כך אהבתי בני אצלו יתברך העבר והעתיד הכל בשיה לפי שהוא קודם הזמן וקודם שהיו ישראל היה גלוי לפניו יתברך כל צדיק וצדיק עם כל מעשיו ותורתו ומתחלה תיכף כשעלה ישראל במחשבה לפניו היה כבר שעשוע ותענוג כו' לפניו יתברך מכל צדיק וצדיק ומעשיו :

הנה ראה לזה מה שמצינו שהקב"ה משתעשע בתורתו של הצדיק כמ"ש רז"ל כשעלה משה למרום מצאו להקב"ה שאומר אלעזר בני אומר פרה כו' קודם בא ר"א כמה מאות שנה וכן מ"ש רז"ל כו' מה שתלמיד ותיק עתיד להיות נ"כ כך הוא הקב"ה אמר למשה כך וכך תוד תלמיד שלי ויחדש בדורו כי תורת הצדיק ומעשיו היא התענוג והשעשוע שלו יתברך נמצא זה התענוג והשמחה ואהבה גדולה לו לאב מכה בנו והו' מ"ש בוורה ישראל מפרנסין לאבותם כו' כמשל האב שיש לו תענוג מבנו חביבו או מלשון הזה אני נעשה מהתענוג הזה בריא ושמן כדמגדל התענוג והשעשוע שיש להקב"ה כ"י כמו שמפרנסין אותו והו' ואהיה אצלו אומן

וגם רש"י ז"ל פ"י שהתורה נגדלה בחיקו של הקב"ה אלפים שנה כו' אבל מש"פ ה"פ משמע שהתורה נעשית אומן להקב"ה וקשה הרבה לאומרו והלא הקב"ה קדמון לכל הקדומים : אבל לפי דרכינו יתורץ שהתורה משבתה א"ע שהיתה אומן להקב"ה כ"י דהיינו גודל התענוג והשעשוע שהיה לו יתברך מהתורה דהיינו מתורת כל צדיק וצדיק וממעשיו הטובים שהם המצות הכתובים בתורה זה נעשה לו כ"י אומן ופרנסה כנ"ל :

וזה ואהיה אצלו אומן וידיע ששם אהיה הוא מורה על עתיד וה"פ ואהיה אע"פ שהתורה עתידה לישראל ורקיון לא ניתנה א"כ מהו שעשועים לכך נאמר אצלו ית' הכל שוין העבר והעתיד והכל גלוי לפניו לכך היתתי אליו אומן ושעשועים כנ"ל :

וזהו לענין שיש אהבה שהוא אב ויש אהבה שהוא תולד' והנה האדם שהוא מתעורר לעבודת יתברך מחמת שרואה אהבת הבורא עליו שנראו ויצרו ומקיימו ומסתייהו ונתן לו די ספוקי ומחמת זה נתעורר לו אהבת הבורא ויכוננו ויש מ' הקדמני ואשלים לו הגם שזה נ"כ עבודה מקרי מ"פ הוא מקרי צדיק לעצמו אבל אינו כמו מידת הצדיקים להשפיע לזולתו וע"ז הצדיק אמר הכתוב אחות לנו קטנה ושדים אין לה וידוע זה שהמלאכי נקרא חברים לישראל וכאשר ישראל הם במדה זו שא"ן להם אהבה רק מחמת אתערותא דלעילא אומרים אחות לנו קטנה כלומר אחות לשון דביקות והתחברות ר"ל אע"פ שהם דבקים וסוברים בהשם יתברך אע"פ קטנה היא המדה הזאת מפני שא"ן להם רק מכה אתערותא דלעילא והם מקרי צדיקים לעצמם אבל אינם צדיקים להשפיע לעילא לנרום שעשועי ותענוג ושמחה לעליונים וזהו ושדים אין לה כלומר שדים להיק ולהשפיע לזולתם מה נעשה לאחותינו ולהביאם אל המדה השלמה כנ"ל :

וגם יתורץ יובן גם המדרש שהתחלנו ואלה תולדות יצחק כו' אברהם הוליד את יצחק פ"י הכתוב מספר בשבת שהגיעו למעלות השלימות שה"י בי מיני אהבה בהם ואלה תולדות יצחק בן אברהם כו' ר"ל שיצחק לשון צחוק ושכחה הוליד שגם והוסיף לאברהם תענוג ושמחה ואהבה מכה גודל צדקתו כי מתחלה היה לו לאברהם רק אהבה ראש'ני שהוא הולדת אברהם ליצחק שהוא אהבה הנקרא אברהם ואח"כ עלה למעלה וגרם תולדה לאברהם וו"ש ועשרת זקני בני בניו :

לקוטי יקרים

זקנתו אינו מוכן הלא אמרנו שזה מדבר בצדיק מתחלת
א"כ מהיכי תיתי שיבושו מהילדות שלהם והלא כולשינו
לשובה אך י"ל כי אותן הצדיקים הלכו ונתגדלו ממדרגה
למדרגה עד רום המעלות עד שהגיעו לעולם החכמה ולשאר
האין והחכמה מאין תמצא כח מ"ה ונחנו מה והכמה נקי
הקנה זה קנה חכמה ונקי אין והנה הרי הלכו ונתגדלו מעט
מעט ממדרגה למדרגה ואף בהיותם במדרגה א"שה' התחנתה
לעליותם היו תיכף בגדלות ולא היו להם קטנות כלל שהרי
קורין אותן צדיקים מתחילתן עכ"ל כאשר עלה למדרגותיו
עליונה נקרא הגדלות הא' ילדות וקטנות נגד ערך הגדלות
עולם של מעלה ממנו כמ"ש בכתבים שפנימיות עולם
התחתון נעשה היצון לעולם העליון וז"ש אשרי ילדותינו
כלומר אע"פ שבערך זקנתנו נקי הגדלות הא' ילדות וקטנות
עכ"ל לא ביישה זקנתנו כי המקום התחתון היתה גדלות
גמור וא"ל שזה פנימי המשך ה' ויגדל האיש ר"ל תיכף
כשנעשה איש שהוא כן י"ג שנים מיד ויגדל היה הגדלות
וילך הרכספלות ההליכה שלא היה עומד במדרגה הא' ימינו רק
חסד הליכה אחר הליכה מעולם לעולם וזהו הולך ויגדל
עד שהגיע לגדלות הגמור למדרגת החכמה ושער אין זהו עד
מאוד ואותיות אדם נ"י מה כמו ונחנו מ"ה ובמדה מה יכול
לתקן כל השבורה ויכול לעלות לעילא לעילא עד רום המעלה
וא"ל שלוח רמזו ר"ל שאמרו על זה הפסוק ויגדל האיש
וכו' עד שיהיה אומרים וכל פירותיו של יצחק ולא כספו
וזהו של אבימלך הנה אף שהוא משל ועכ"ל איך מוכוון
כשופני עסקי המואסים כסף וזהו ובחרים וכל לחלקם אף
אם הזכיר שזה יותר ועוד מל' כסף וזהו משמע שאינם רוצי'
כלל בכסף וזהו והוא ענין נזומא וא"ל כי החילוק שבין
העובד הש"י מנעוריו ובין מי שהכיר את בוראו ושב אליו
בימי השיבה והזקנה כי מה שבע"ת עושה עשרה לראשו עושה
הצדיק עקב לסילתו כי הבע"ת אינו מורגל לעשות מצוה
ומע"ט ובעשותה איזה פעם הוא מחשב ומדמה בעצמו
שאין עובד כמותו מחמת שבקושי ובטירה גדול עושה אותה
כי לא נסה בזה ומכה זה היא חישב ומדמה בעצמו שעש'
יותר מן המוטל עליו ואינו זכר זה ששב לעת זקנתו באט
הזמן אין סיפוק לתקן והוא אינו מרגיש בזה והולך כמט
בעבודתו ואינו שב על לבו כי כמעט הזמן אשר יהי' עוד
אין דילתקן את אשר עוות ברכות השנים אשר עברו ולו
אלף שנים יהיה אין מספיק רק הוא מדמה א"ע לצדיק
מעיקר ואם הוא עוסק בתורה ובתפלה איזה שעות ביום ואח"כ
הוא נסדר והולך ככל באומרו שכבר יצא ידי חובתו יותר
מכדי צרכי כפלים וכ"ל בא מחמת שאינו מרגל בעבודת
הבורא ומה גם לפעמים בא מחמת זה ליד נבחות ובנקל ח"ו
יכול ליפול ממדרגתו לבייא עטיקא אבל לא כן הצדיק
מתחלתו שהוא מורגל בעבודת הבורא וההרגל נעשה טבע
ומה שהוא עושה מצות ומע"ט נדמה לו למעט כי רצונו
להיות דבוק תמיד בקדושה כלי הפסק ולעלות למדרגות
עליונים ואף אם יוצא לדבר הרשות אל עניני צרכי עצמו
הוא תמיד דבוק בהש"י נמצא אין הפסק לעבודתו ואין זמן
וקץ ונכול לעבודתו כי היא תמידות וכל העבודה ששרת
ויגע הבע"ת עד שעש' איזה דבר העבודה עושה זה הצדיק
כבר עת ורגע ולא עוד אפשר שהבע"ת יהיה לו איזה פני'
כמו נבחות וכיוצא אבל זה כל מעשיו לש"ש ואינו מחזיק
טובה לעצמו ואין לו נבחות כלל מזה כי העבודה נעש' לו
טבעיות ואי לא עבדי חלשי ואפשר שלוח רמזו בא"מרים
ובל פרדותיו ולא אמרו וכל בהמותיו כי היה לו מקני צאן
ומקנה בקר אך רמז בזה כי הנה ה' הג"ל מדבר מענין
הצדיק מתחלתו כמ"ש ויך האיש כו' ח"ש וכל פרדותיו
ה"ל לא מבע"ת בעת שהצדיק ההוא עוסק בדברי קדושי הוא

דבוק בו ית' אלא אפי' אם הוא נסדר מדברי עסק הקדושה
ויוצא לדבר הרשית לעשות מלאכה או מ"מ אינו מסיר
מחשבתו ודביקותו כמו שהיה דבוק בעת לימוד או קדושה
וזל לשון מדור ובית כמו יובלניו אשי כלומר אע"פ שהיה
יוצא מעסק הקדושה למדור אחר שהיא עולם העשיה עולם
הפרוד עכ"ל הוא דבוק במחשבתו ביחודים הקדושים אפילו
העמדו במדור התחתון שם ביתו בעליונים כי הוא צדיק
המשמה אלהים הנקרא יצחק לשון צחוק ושמחה שגורם
במעשיו הטובים יבכוונתו הקדושה תענוג ושמחה לכל העולם
העליונים ולכך אמר וכל פירותיו של יצחק ואמר לא כספו
וזהו של אבימלך זה מדבר באדם שעוסק בתורה או במצוה
בקביעות עתים ואח"כ הולך בטל זה נזיר לו מפני שרואה
לפעמים הצדיק נמור בטל מן התורה אבל אינו יודע אע"פ
שהוא בטל לא יסיר מהקדושה וזהו הרוואה מדמה א"ע
אליו והולך בטל ממש מכל וכל ואף אם חוזר אח"כ ללימוד
או לעסק בדברי קדושה הוא מלא סינים ופסולת ממין
שנכנס בו בהיותו בטל וזהו נקי כספו וזהו של אבימלך
כלומר אף שהוא עוסק בדברי קדושה של אבי לך אביו
שבשמים אבימלך ר"ל שהתורה והמצוות סמונים וחשובים
אצלו י"ת כמו כספו וזהו של מלך ב"ו גם שהתורה נקי
כסף וזהו שעיקרא האהבה ויראה הנקי כסף וזהו גם אליו
נדמה שהוא לומר בדור' אבל כ"ז לא יעילו לו כי כל
עסקו מעורב בסינים ומ"ו ופניה כניל ומה גם שבא לו מזה
ח"ו נבחות וגדלות ופשיטא כאשר רוצה לכונוס בפרנס
החכמה כרוץ דאורייתא מדמה בעצמו שהוא כבן המלך
המחפש בננוי אוצרות אביו כמ"ש הרד"ק ו"ל על אבימלך
בן גדעון שקרא עצמו אבימלך לאמר אבי מלך ולו יאמר
המלוכה ולכך לכך המלוכה והרג כל אחיו כך רמזין זה
הסכר הלומד עם פניות כניל וכודאי יפול ממדרגתו לאין
תחתית ולזה רמז וכל פירותיו כו' ולא כספו וזהו כו'
אלא להתרחק מן הדברים סכליים ושמות כאלו כיוצא כו'
ולילך בדרכי הישרים ומן השמים יסיעוהו ;
ביאיר הפסוק ויצא יעקב מכאר שבע וילך הריגה י בן עט
הידוע שהתורה היא קדושה ואינה בתוך
הזמן והנה מה שייך סיפור המעשה בדבר הקדוה לזמן אלא
בוודאי שסיפור המעשה הואת היא ההווה תמיד וגם באדם
הנקי עולם יש נ"כ סיפור ההוא הנה כתיב כולם בחכמ' עשית
כי כל השפע הכל נשפע מן החכמה יכבר ביא"נו בענין הצמצום
שהיה לתקן העולם וקיומו כי לולא הצמצום לא היו יכולים
לקבל הבהירות ולסובלו מגודל בהירותו והיו בטל' ממציאו
והנה ידוע שמדת יראה היא המצמצמת והמגדלת והכל ע'
החכמה המתלבש בתוכה ומה גם שנאמר ראש' חכמה יראה
ה' כי ידוע שהחכמה הוא יוד קטנה מכל האותיות מפני שהוא
מקטן א"ע ומצמצם א"ע מפני שהוא ראשי הכל וקרוב
לעילות כל העילות כמ"ש אפי' איר צה ומצוחצת השנין
קמיה כו' ולא חשכו' ממש ח"ו כי אורה רב וגדול עד א'
קץ אך מחמת שהם קרובים לא"ם מגודל היראה והבונה הם
מקטנים ומחשכים א"ע כי הבישה גורם היראה והצמצום
שיראה בא מחמת שפלותו בעיני עצמו ומה גם שמתן ההכרה
לצמצם בכדי שיוכלו התחתונים לקבל אותו ונמשיל לזה
הרוב המלמד עם התלמיד ואם התלמיד הוא חרד לדברי
הרב ומשים לבו אל דבריו יכל הרב לפתיה לו ולגלות
לו דלתות שערי החכמה הנם שאינו יכול ללמוד כל חכמתו
הגדולה והעצומה עכ"ל מחמת שהתלמיד הוא תלמיד חבי'
יכול להשיג כמעט עד קרוב לחכמת הרב אבל אם התלמיד
הוא קצר הבנה והשגה מיכרה הרב להקטין חכמתו ולצמצם
חכמתו הגדולה וללמוד עמי כפי ערך התלמיד כ"א ה'
מרה ללמודו או לגלות לו דברים עמוקים ועלמים היה תמיד
מתבלבל

מתבלבל
משיני
ויש
התחת
כי אותו
הנה
כי הת'
אנו ב'
אל'
השכל
התחת
בכדי
הוסף
כו ר'
קריב
נמצא
וזהו א'
משעיר
הוא מ'
השער
שיסודו
מנה
הדלת
מלת
יוכן כי
הרייה
גבוהם
חבר
מתחם
ובוקע
שהיא
הבמת
שזה בע'
שהרב
והנה
וללמדו
קצת ויק'
ואינו יכ'
ומביא ע'
הוא ובק'
ערך חל'
והבקעו
מידע ש'
יעקב י'
המקבל
ה"ל מקב'
הסדר ור'
ה' תצ'
לפ'
צדיק וה'
שלא הי'
מסוס נד'
צדקתך
מ"ש כמ'

לקוטי יורים

נאמר למנות בוקר א"כ אין להם אלא ליטע כי הנם שאין להם זכות ספאה עצמם יש להם זכות אביהם אברהם וא"כ א"צ לצעוק שאעשה למעני :

זכור ושמור בדבור א"נאמרו א"בס"ה זכור לדכורא ושמור לנוק' פירוש כי הזכיר היא דבר חדש מה שלא נא' מקודם כמו ויזכיר ד' את רחל שלא נא' שום אמיר' ודיבור מקודם אבל נבי שרה נאמר וד' סקד את שרה כי כבר נאמ' מקודם שיהיה לה בן לשרה שנאמר אבר שרה אשתך לכך נאמר עתה וד' סקד ר"ל סקד הדבר שנאמר מקודם וכן נאמר זכור את אשר עשה לך עמלק ובפעם ב נבי שאל נא' סקוד פקדתי כיון שכבר כ' בתורה הדבר החיי נמצא כי הפקוד והשמיר' מקבלים מן דבר אחר שנאמר מקודם לכן נקראים נוקבא וכן בחפילה שאחר העקידה ופקדנו בפקודת ישועה כו' כתוב כמ"ח בפקודת נוק' כוונתו להגיל זה ה נא' בדברות הראשונים זכור ובמשנת חורה שמור להזכיר מה שכבר נא' הכלל הוא כל מעשה בראשית בקימתם נבראו ויצאו דבר ונוקבא כהרא ואח"כ סדר הקב"ה ונסר לנוקבא להיות לבנו וכן כיוצא בזה עיקרן של הדברים נאמרו הכל בתור' שכתב ובתורה שבע"ס סדר הדברים כמו גו'צין ומוסיפין דורשין ומסדרין הדברים כן כוודאי זכור כלל חשמירה רק במשנה תורה הנקרא משנה למלך שהוא נוק' יצאה השמיר' לחוץ ונתגלה ווי"ש בדבר'א נאמרו כי בכלל זכור נכלל בודאי השמור שהרי מקבלת ממנו וכן נקרא אהבה ויראה דבר ונוקבא כי עיקר היראה היא שירגיש האדם יראת הכורא ביה וזהו ע"כ בהשפעת הכורא ית' מחמת אהבה שיש להשי' אל האדו"מ שפיע לו השפע ורוח מהרה והבהירו שירגיש האדם קדושתו ואימתו ית' נמצא היראה מקבלת מאהבה וכוודאי באדם הוא להיסוך שמתחלה מקבל היראה כי בואת יבא אל הקודש ואח"כ הוא בא למדרגת אהבה אבל בהש"י הוא להוסיף כנ"ל :

ונחזור לענין כי הגה ארז"ל שמור דלאי לאו העשה עשה נמצא ע"כ היא שמור הוא דבר המקבל משני דברים ומהיכן שהוא מקבל בן חוה נק' כסודו וא"כ הוא נקבא משא"כ זכור כמ"ס שהוא עשה מפני שא"צ לקבל שהוא דבר בפני עצמו ועוד כי שמור הוא לשון שמיר' וא"כ צריך הוא לשמור איזה דבר וזולתו וא"כ הוא מקבל : ואחז"ל זכרהו על היין נמצא ע"כ הזכור הוא מדרגה יותר עליומין כי זכור נאמר בפ' קדש ל' כל בכור והנה מדרגת היין הוא שממנה בא הדבור כמו אנברי חמרא לדרדקי כי היכי דלימרו מילי וזכור הוא יותר עליון כי ממהשנה בא עיקר הדבור ע"ד אבא יסד ברתא והנה כ' וידבר אלהים את כל הדברי' האלה לאמור כמ"ס בוודי כללן בדבור ואצ"ל שמור ולכן אמר זכור ושמור בדבור א' נאמרו במקום שהוא דבר א' והגוף כלול בו ולא נזכר' כמו שמש וירח עמד זכילה נקרא בשם הזכר והבן :

זה ספר תולדות אדם בלשון קושיא הוא זה וזי זה ספר תולדות אדם הא"ך שניולד האדם והלא הם ספירת דברים בעלמא אך התירין ביום ברא אלקים אדם אלקי' היא לשון אדנות דאין מלך בלא עם וממילא כשברא את האדם נעשה הוא ית' מלך כביכול וזהו ביום ברא אלקים אדם כשברא האדם או נקרא באדנות וזה ה' אלקיו עמו פירוש ע"י ישראל ה א אלהי כביכול ותרועת מלך בו ע"ד משרי שכנינתא מקדמה ואתיא ותרועה פירוש כשהם סחברים א"ע אע"פ שאין מתפללין עדיין מלך מלכי המלכים בו שורה עליהם :

משל נפלא לפני התקיעות מלך גדול מלך מפואר ששלח את בניו לצורך צ"ך

מתבלבל ומתבלבל ואף המעט שהיה יכול להשיג לא היה משיג לכן צריך להקטין חכמתו עד קרוב להשיג התלמיד ויש וזרח משעיר למו וארז"ל אין בין מיסהעליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא בין יוד עילאה ליוד תתאה ר"ל כי אות יוד הוא תלת יודין וקול עליונותתתוןגוף היוד רת"ס : והנה ביארנו במ"א כי יש שכל וך ובהיר עליון מאוד המשפיע לחכמה וביארנו שם כמה מעמ"ס ע"ש ועוד כי החכמה נק' ראש מוכרה הוא ושארין קדמון כי הקדמון א"נ במספר וראשית הוא בתוך המספר ולראשית יש שני וא"ל שתלה הוודין שבאות יוד מורים ע"ו הקוץ העליון הוא השכל המשפיע לחכמה והגוף היוד הוא חכמה בעצם וקוץ התחתון שהיא יוד תתאה והוא הבחי' שהרב מקטין חכמתו בכדי להשפיע להתלמיד וזו שהוא כ"ו וקרא יעקב יעקב י' הוסיף וזהו אין בין מיס למים כ"ו שהוא בין יוד עילאה כ"ו ר"ל מחמת שהרב מוכרה להקטין ולצמצם חכמתו עד קרוב ממש להשגת חכמת התלמיד בכדי שיוכל לקבלו נמצא אין בין חכמת הרב לחכמת התלמיד אלא כמלא נימא וזהו אין בין מיס כ"ו אין בין יוד ליווד כנ"ל : וזהו וזרח משעיר למו כלומר הורחה שמאר וזרח אור העליון לתחתון הוא משעיר כמלא שער כמו ב' דברים התלויים בשער א' והשער מחבר ומלת למו ר"ל לימיו ופי' נת' במ"א וזה שידוה הקדמונים בנוסח תפלת שבת הפותה דלתות שערי מרח ובוקע חלוני רקיע וי"ל כי מתחילה דימו הורחה לפתחי' הדלת ושערים ואח"כ להלוגות וארובה שהוא חלק רביעי מדלת וגם מה ענין זה הבקיעה שאמר ובוקע כ"ו וע"ס הנ"ל יובן כי מתחלה אמר הפותה לנו דלתות כ"ו הוא מחבר בענין הורחה והשפע לעולמית היותר עליונים שהעולמות היותר גבוהים יכולים לקבל אור הבהירות יותר כדמיון התלמיד חבר הלומד ומקבל מהרב שהרב יכול לגלות ולפתוח לו סתמים ושערים גדולים מחכמתו והוא יכול לסיכול ולהשיגו ובוקע חלוני רקיע זה מדבר שמדריגה התחתון מעולם התחתון שהוא כדמיון התלמיד הב' הנ"ל שאינו יכול להשיג ללמוד חכמת הרב כ"א שיצמצם ויקטין הרב חכמתו שיהי' כמעט שיה עורך השגת התלמיד והנה יש איזהו תלמיד שאע"פ שהרב מצמצם א"ע יסדר עמו כפי ערך כח השגתו אף על פי כן אינו יכול לה יגו ולקבל :

והנה מוכרה הרב להוסיף לו דבר על דבריו ואותיות על אותיותיו ולהמליץ לו כי מן הצורך להרב לחכמו וללמוד לפי דרכו ולהוסיף מעמ"ס ומשלים בכדי שיע"י יבא קצת יקבל ממנו המעט מה כדמיון המבקע עץ עבה וקשה ואינו יכול לבקוע ולעשות פעולתו בעץ ההיא הוא מוסיף וסביא עץ בק עור ותוקע בו ובוה הוא יכול לגמור פעולתו זהו ובוקע חלוני רקיע ר"ל אף שהוא זריחה קטנה כמו עץ חלן נגה ערך פתח ושער אעפ"כ מן ההכרח לצמצם ולבקעו בכדי שיוכלו לקבלם והורחה וההשפיע נקרא רקיע מודע שהוא רומה לרקיע שהוא דבר המתפשט וזהו ויצא יעקב יעקב שהוא י תתאה הנקרא משכיל וחכמה תתאה המקבל מחכמה עילאה ושכל העליון זה יוצא מבאר שבע ר"ל מקבל מהעולמות העליונים מעיין הנובע ושבע מכל טוב וחסד והמים וזשור"ל יוצא יעקב יצאת צדיק עושה רושם רמז להגיל ובמ"א מבואר באריכות :

מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל וסעו פי' כי השי' לפעמים עושה הנס בשביל עצמו ופעמ"ס עוש' בזכות צדיק והנה ישראל שבאותו דור ידוע שאינם ראויים רנס שלא היה להם זכות ויצעקו אל ד' שיעשה למענו למען מסוס גדולתו ואלהותו ית' ואמר השי' מה תצעק לי דהיינו צעקתך הוא שאעשה למעני דבר ל' ב"י ויסעו בזכות אברה' כמ"ס במדרש כי באברהם נאמר וישכם אברהם בבקר וכאן

הקדושה
ספיר
קדושה
שתי
ה עולם
אפילו
צדיק
העולם
א כספי
במצות
שירוא
ע אע"פ
ה אין
ללמוד
א תמין
אבישך
ד' אבי
חשובים
ירה נק
א אל
כי כל
לו מה
בפרס
המלך
אבימך
י יאה
מיון ה'
ו דראין
הבו נו
צא כו
בן ע"ס
בתך
מן אלא
באדם
מ'עשית
הצימצ
י יכול
מצאין
הכל ע'
ה היא
י שהוא
קדושה
הש"י
עד אן
הה ת
צימצ
ההב'י
ל לה
דבר
ולגלות
הכמה
יד הכי
התלמיד
לצמצמו
"א ה'
התיר'ו

